

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DARK ANTOLOJİ

ikinci kitap

DARK
ISTANBUL

DARK ANTOLOJİ

ikinci kitap

GÖKCAN ŞAHİN
Elektrik Mavisini Ölüm

MEHMET BERK YALTIRIK
Bakkalın Üstündeki Apartman

UĞUR KILINÇ
Kız Kulesi'nin Cadıları

FUNDA ÖZLEM ŞERAN
Semaver

NURGÜL ÇELEBİ
Sudan Doğan

NURGÜL ÇELEBİ
Yeraltından Yükselen

SAMİR HAMZAOĞULLARI
Musibet

ÖZLEM ERTAN
Cadi'nın Romanı

AŞKIN ZENGİN AKKUŞ
Ters "Yüz"

MEHMET BERK YALTIRIK
Bizden İyiler

SERHAT FİLİZ
Son Posta

ÖZLEM ERTAN
Medusa Kapısı

KARANLIĞIN İSTİLASI İSTANBUL'UN CAN DAMARLARINDA!

"Dark İstanbul'un

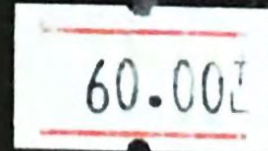
fantastik, korku, gizem, polisiye ve psikolojik gerilim yazarlarının uyarısıdır!"

Kendinize yarattığınız cehenneminizden kaçamayacaksınız! Kız Kulesi'nden yükselen kanlı ayın çılgınlıkları, geçmişten alacaklı lanetli ruh, ibislere meydan okuyan Medusa, yarı insan yarı ucubelerin çağrıları, antika semaverin laneti, katil hayaletler, bakkalın üstündeki apartmandan yayılan dehşet, aynadaki başka suratlar, cadıların amansız savaşı, şizofren canilerin ölü bedenlerle birleşen yaşamı, Toprak Ana Gaiâ'nın rahminden fıskıran döllenmiş su, İstanbul'un kılcal damarlarını amansızca kaplıyor. Vakit dolmak üzere.

Kim olduğunuzu bilmiyorsunuz!

**DARK
İSTANBUL**

ANTOLOJİ

ikinci kitap

**DARK
İSTANBUL**

ANTOLOJİ II

Gökcan Şahin, Mehmet Berk Yaltırık, Uğur Kılınç
Funda Özlem Şeran, Nurgül Çelebi, Özlem Ertan
Aşkın Zengin Akkuş, Serhat Filiz, Samir Hamzaoğulları

© Dark İstanbul Yayınları

Yayın Yönetmeni: Aşkın Zengin Akkuş
Editör: Damla Taşdemir
Kapak Tasarım: Serhat Filiz
Mizanpaj: Gülen Işık

1. Baskı: Ocak 2021

ISBN: 978-625-44301-8-3

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8
Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29
Matbaa Sertifika No: 45099

Dark İstanbul Yayınları
Bağdat Caddesi No: 293
A Blok D: 5 34728 Kadıköy-İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 43903
e-posta: kitap@darkistanbul.com
www.darkistanbul.com

 darkistanbul
 dark_istanbul
 darkistanbullu

ANTOLOJİ

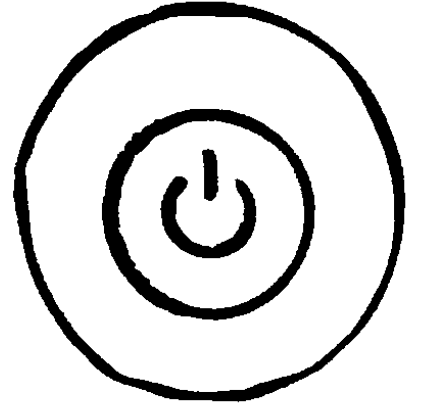
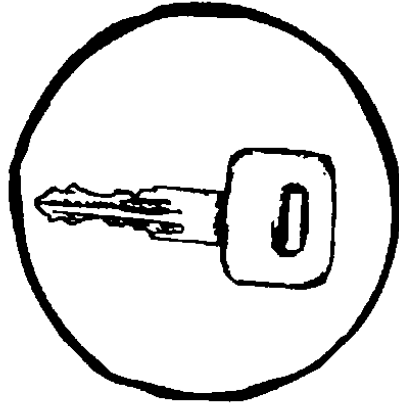
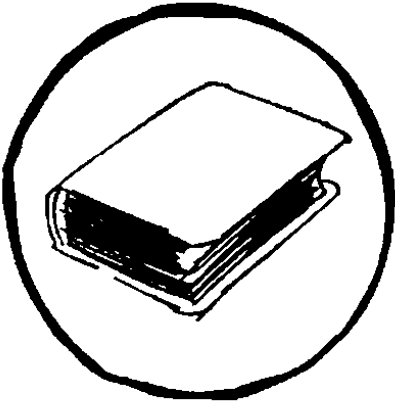
ikinci kitap

İÇİNDEKİLER

Elektrik Mavisi Ölüm / Gökcan Şahin	7
Bakkalın Üstündeki Apartman / Mehmet Berk Yaltırık	39
Kız Kulesi'nin Cadıları / Uğur Kılınç	57
Semaver / Funda Özlem Şeran	89
Yeraltından Yükselen / Nurgül Çelebi	111
Sudan Doğan / Nurgül Çelebi	135
Son Posta / Serhat Filiz	153
Cadının Romanı / Özlem Ertan	187
Ters "Yüz" / Aşkın Zengin Akkuş	209
Bizden İyiler / Mehmet Berk Yaltırık	239
Musibet / Samir Hamzaoğulları	261
Medusa Kapısı / Özlem Ertan	321
Biyografiler	351

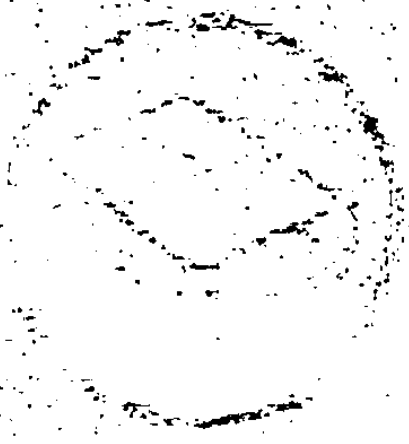
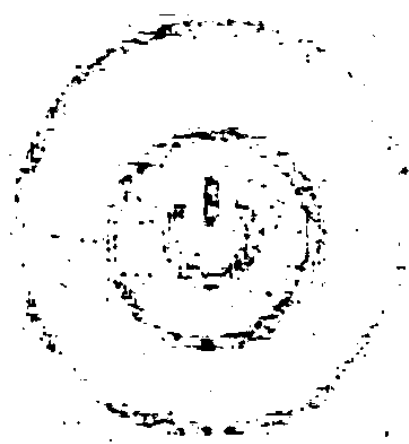
ELEKTRİK MAVİSİ ÖLÜM GÖKCAN ŞAHİN

**DARK
İSTANBUL**

1940

1940

1940

Her günün aynı olmasından ve zamanın gitgide hızlanmasından mustarip insanların şehri İstanbul, 2029 yılının olağan bir gününü yaşıyordu. Kalabalık, gürültülü, kıpır kıpır bir haziran sabahıydı. Kent sakinleri; çalışıyor, para kazanıyor, harcıyor, teknolojinin nimetlerinden faydalanıyor, kültürlerinin ritüelleriyle huzur buluyor, geziyor, eğleniyor, kavga ediyor, öpüşüyor, sevişiyor, savaşıyor, gülüyor, ağlıyorlardı. Tüm bu eylemlere binlerce yıldır sızlanmadan eşlik ediyordu bu şehir.

Bir zamanların Siber Suçlarla Mücadele Şube Müdürlüğü Başkomiseri, şimdinin emekli ve yalnız orta yaşlısı Kubilay Arıca, yine kendi içinde bir hayat sorgulamasına dalmış, İstanbul'un bilinci olsa neler düşünürdü, diye hayallere kapılmıştı. Moda Çay Bahçesi'nde, denize bakan masalardan birine oturmuştu. Hava sıcaklığı mevsim normallerinin biraz altındaydı ama yine de bulutların arasından yüzünü gösterince epey yakıcı olan güneşten müşterileri korumak için gerilmiş bir tente vardı tepesinde.

Gençliğinde bu kentte hayatın biraz daha ağır, herkesin biraz daha sakin olduğunu düşündü, bu fikrini desteklercesine usulca çayını yudumlarken. Ekranlar gerçekliğin önüne geçmemişti o zamanlar. Gökyüzüne bakıp derin derin nefes

alanlar vardı. Boş durabilenler de. Kitap okuyanlar bu kadar ender görülmüyordu. Keyif almak için sadece çayla yetinebilenler de. İnsanların çalışmak için ofislere, eğitim için okullara hapsediği zamanlarda, çarşamba günleri bu sokaklar hafta sonuna nazaran daha az tepilirdi mesela. Artık bu küçük farklılıklar bile kalmamıştı.

Derin bir nefes aldı. Sık sık eski ile yeniye kıyasladığını, dolayısıyla gittikçe ihtiyarladığını düşünerek silkindi. İşte o an genç bir kadın masasına teşrif etti.

“Özür dilerim, çok az yer kalmış da, buraya oturabilir miyim rahatsız olmayacaksanız?”

Olacaksa bile, insanları -özellikle bu denli nazik ve tatlı dilleri- kolayca reddedebilecek biri değildi Kubilay. “Buyurun,” dedi. “Gelecek kimse yok.”

Kadın, güneş gözlüğünü ve çantasını masanın üzerine bıraktı. “Çok sağ olun. Normalde bu masalardan birini kapabilmek için daha erken gelirim ama bugün sahaflarda biraz kendimi kaybettim,” diye gülümsedi.

Kubilay ilk kez o an dikkatle baktı yeni masa arkadaşına. Yirmi beşinden biraz büyük olmalıydı. Yani kendi yaşının yarısından da az... Çok hafif dekoltesi olan beyaz bir tişört giymişti. Göğüsleri eğer yapay bir şeyler yoksa epey dolgundu. Boynunda gösterişsiz bir kolye vardı. Teni pek güneş almamış gibi beyazdı ve gözlerinin altı zar zor fark edilebilen minik çillerle kaplıydı. Otururken saçları açıktı ama belki daha rahat etmek için hemen siyah bir tokayla at kuyruğu yaptı. İki tarz da ayrı ayrı yakışıyordu kadına.

“Hiç sorun değil. Ben de zaten çok uzun oturmam herhalde,” dedi Kubilay.

“Ben oturdum diye kalkmayacaksınız, değil mi?” dedi kadın. Çantasını açıp mavi kaplı eski bir kitap çıkardı. “Kulaklığımı takıp bugün aldığım kitabı okuyacağım, rahatsız olmam.” Yanlarından geçen garsonu yakaladı. “Pardon, bakar mısınız, bir çay alabilir miyim? Kupada olursa sevinirim.”

Kubilay, durup dururken gelip masaya oturan sanki kendisiymiş gibi, garip bir rahatsızlık duysa da umursamamaya ve dikkatini tekrar İstanbul'a vermeye çalıştı. Ne var ki, bir yandan da kadın sanki ondan bir sohbet açmasını, en azından konuşmasını istiyormuş gibiydi. Kitabını önüne koymasına rağmen açmıyor, deniz tarafında gezinen insanlara bakıyordu.

“Bugün aldığınız bir kitap mı?” dedi Kubilay sonunda. “Sahaflara gittim demiştiniz.”

Üzerinde “İmkânsız Oda” yazan kitabın ucuna işaret parmağıyla dokundu.

“Evet,” derken yüzünde güller açtı kadının. Kitapları ve onlardan bahsetmeyi seviyordu galiba. “Bir kilitli oda hikâyesiymiş. Polisiye. Bilmediğim bir yazar. Yayınevi falan silinmiş. Arka kapak yazısı ilgimi çekince aldım. Kilitli oda gizemlerini biliyorsunuz, değil mi?”

“Az buçuk. Emekli polisim ben. Bu tip kitapları da az okumadım zamanında.”

“Gerçekten mi?” dedi kadın samimi bir merak ifadesiyle.

“Evet ama cinayetlerle falan pek işim olmazdı. Alakasız bir şubedeydim çoğunlukla.”

“Ahlak falan mı?”

“Siber suçlar.”

“İlginçmiş. O halde sizin başınızdan böyle bir şey geçmemiştir hiç.”

“Kilitli oda gibi şeyler mi?” Bu tür hikâyeleri biliyordu Kubilay. Tamamen izole, kapalı bir ortamda işlenmiş imkânsız cinayetleri anlatıyordu. Ne içeri girilmesi ne de dışarı çıkılmasının mümkün olduğu vakaları... Çok ilginçti ama evet, kendisi de böyle bir şey yaşamıştı.

“Aslında başımdan benzer bir şey geçti,” dedi. “Ama hiç aklıma gelmemişti kilitli oda vakası olduğu.”

O sırada kadının çayı geldi. Büyükçe cam bir kupadaydı, buharı hiç acele etmeden yükseliyordu.

Garsona teşekkür etti. Çantasından küçük bir paket diyet

bisküvi çıkarıp ikram etti ama Kubilay tatsız tuzsuz şeyleri sevmezdi.

“Adım Aslı bu arada,” dedi. Kubilay da kendini tanıttı. Karşılıklı memnun oldular.

“Sizi yormak istemem ama,” dedi Aslı, “başınızdan geçen hikâyeyi gerçekten merak ettim. Normalde bu kitabı burada yarılardım fakat bugün dinleme havasındayım galiba. Acaba diyorum...”

“Anlatmamı mı istiyorsunuz?” dedi Kubilay.

Aslı hevesle başını salladı. “Kilitli oda hikâyeleri fena halde ilgimi çekiyor. Siz anlatırsanız belki ben de sonra bunun nede-ninden bahsederim. Anlaştık mı?”

Kubilay neşeyle başını salladı. Aslı ona asılıyor olabilir miydi? Veya kendisi onu etkilemek istiyor muydu? Bilmiyordu. Pek öyle bir şey hissetmiyordu aslında. Sanki bunların bir amacı vardı.

Kubilay kendini akışa bıraktı ve dört yıl öncesine gitti.

2025 ilkbaharında dillere destan bir dolu yağışı olmuştu, belki hatırlarsınız. Taş yağmıştı sanki. Arabası haşat olanlar, kafası kırılanlar... O hengamenin tam ertesi günüydü işte.

O zaman cinayet büroda Başkomiser Şefik vardı. Öğle arası yemekten dönerken cepten aradı. “Seninle bir işimiz var Kubilay, odanda mısın?” dedi.

“Varmak üzereyim. Hayırdır?” dedim.

“Beş dakikaya oradayım, beraber çıkarız. Yolda anlatacağım,” dedi.

Maslak’ta bir cinayet vakasıymış. İnsanın yanında kendini karınca gibi hissettiği şu dev sitelerden birinin 1+1 dairesinde, yirmi altı yaşında bir kadın ölü bulunmuş. Evden koku gelince komşular polise haber vermiş. Sabah sekizde ekipler girmiş; salondaki Fransız balkonun hemen iç tarafında yere yığılmış cesedi görmüşler. Balkon kapısı kapalıymış ama perdeler açılmış.

İlk varan ekipler en az bir hafta önce vefat ettiğini tahmin etmişler. Sonradan tam on gün olduğu anlaşıldı. Adı İpek Gönder'miş. Antropoloji mezunu, işsiz bir kızcağız diye anlat-tı Şefik yolda. Ailesi Kütahya'da yaşıyormuş, çocukluğu orada geçmiş. On dokuz yaşında İstanbul'da üniversite kazanınca buraya gelmiş. Tipik şehre kaçan Anadolu genci yani.

Önce yurttta kalmış, sonra babasından zar zor izin koparıp arkadaşlarıyla eve çıkmış. Okul süresince ailesinden hesabına yatan cüzi harçlıkla ve öğrenim kredisıyla geçinmiş. Beş yılda mezun olmuş. Son iki senesinde orada burada çalışmış. Alışve-riş merkezlerinde tezgahtar da olmuş, barlarda garson da. Gel gör ki tutunamamış hiçbir yerde.

Öldüğünde aylardır hiçbir yerde sigortalı çalışmıyormuş. Nasıl geçindiği muamma. O sabah bilgisayarını incelemiş bi-zimkiler, ilk bakışta dikkate değer bir şey çıkmamış. Banka hesaplarından da öyle.

“Bir şey yapıyor ve ücretini elden alıyor olmalı,” dedi Şefik. “Ne bir gider görünüyor ne bir gelir. Ama evini görmem lazım. Müthiş lüks. Eşyalar gıcır. Sanki bir sihirli değnek dokunmuş da ona evi bahşedip gitmiş. Kira da değil ha, tapusu kendi üzerine.”

Bizden önce gelen polisler sitedeki komşularını dinleyip Şefik'e durumu özetlemişler. İpek'i doğru dürüst tanıyan çık-mamış. Evinden çıktığını bile pek görmüyorlarmış.

“Bir uyuşturucu mevzusu mu var, diye düşündük,” dedi Şefik. “Evde zula falan bulunamadı. Zengin bir adamı mı ka-faladı diye düşündük ama sitenin kamera kayıtlarına göre son iki aydır ne kendisi evden ayrılmış ne de eve biri adım at-mış. Tam kapısına bakan bir kamera var. Uzman'a incelettiler, anormal bir şey göstermiyor. Sadece alışveriş sitelerinin kurye-leri ya da kargocular geliyor. Site görevlisi de çöplerini alıyor, o kadar. Tüm alışverişini internetten yapıyordu herhalde. Yani gidip torbacılık ya da ne bileyim fahişelik yapmıyordu. Bir alışverişe vesile oluyorsa da bunu kurye görünümlü insanlarla yapıyor olması lazımdı.”

Hatırlarsanız 2025'te kameralara, parmak izlerine, DNA'lara halen güveniyorduk. Uzmanlar sahte demediği sürece tabii. Şefik'in "Uzman" dediği de şimdi polislerin elinden düşürmediği UDiGS işte. O zamanki adı Ulusal Dijital Güvenlik Sistemi değildi, farklıydı ama hatırlamıyorum şimdi. Biz Uzman diyorduk kısaca. Neyse sonuçta sistem kamera görüntülerine temiz diyordu, o günlerde ikinci bir göz olarak bizim şubeden memurlar da inceliyordu zaten. Dikkat çekici tek şey şuydu ki; bir ödeme gerekiyorsa eğer, mutlaka nakit yapıyordu İpek. Firmalardan, bu adrese getirilen siparişlerin faturaları istendi, günlük ihtiyaçlardan başka bir şey çıkmadı.

Kısacası İpek Gönder isimli şahıs, bu küçük ve lüks evde tek başına, asla dışarı çıkmadan hayatını sürdürüyordu. Buna rağmen öldürülmeyi başarmıştı.

Yolda "Nasıl bir tipmiş bu kız?" diye de sordum Şefik'e.

"Vallahi biraz tuhaf ama aşırı da değil," dedi. "İnce yüzlü, kara kuru, epey koyu tenli. Kıyafetlerinin çoğu siyah ya da gri. Dövmeleri ve piercingleri de var. Metalci falandı herhalde. Avucunun içine, parmaklarına bile dövme yaptırmış."

Bunları söylerken içten içe tiksindiğini hissediyordum. Kendi kızı asla böyle şeyler yapamazmış gibi.

Benim konuyla ne ilgim olduğunu sordum. Maktulün bilgisayarı ve diğer elektronik cihazları zaten inceleniyordu, oradan bir şey çıkarsa haber verilirdi. Olay yerine gitmezdim normalde. Başka bir mevzu olmalıydı.

"Varınca göstererek anlatayım, heyecan olsun," dedi.

Gereksiz gizem yaratıyordu yine. Benden kıdemli ve yaşça büyük olduğundan istediğim tepkiyi de gösteremiyordum.

O an, genç kadının balkon kenarında ölü bulunduğunu tekrar hatırlayınca jeton düştü. "Hasiktir! Yine mi ya!" dedim gayriihtiyari.

"Ne yine mi?" dedi.

"Dronla vurmuşlar, değil mi?"

Yıllar önce biri, İstanbul'un çeşitli yerlerinde dronla insan avlıyordu. O zaman da sahaya inmek zorunda kalmıştım. Bek-

lediğimden çok daha zorlu bir görev olmuştu. Ölümle burun buruna gelmiştim.

“Yok be oğlum, dron falan değil,” dedi. “Balkon kapalı dedim ya, camlar da sağlam. Kurşun mürşun da yok. Az kaldı, beş dakikaya öğreneceksin.”

“Ne şekilde ölmüş peki?” dedim. “Bari onu söyle.”

“Sırtından bıçaklanmış,” dedi. “Kürek kemiğini sıyrıp tam kalbine girmiş. Köküne kadar. O anda ölmüş ama sırt üstü düşünce bıçak iyice haşat etmiş kalbini.”

Yol beş dakikadan uzun sürdü. Şefik birkaç şey daha söyledi. Bıçak İpek’in salonundaki Amerikan tipi mutfakta, tezgahta duran bir setin parçasıymış, dolayısıyla kendisine aitmiş.

“İntihar ihtimali?” dedim.

“Saplanma açısı ve kuvveti nedeniyle imkânsız. Esas bombaya şimdi geliyorum,” dedi nihayet sitenin açık otoparkına girerken. Güvenlik görevlisine kimliklerimizi gösterdik bu arada. “Ev içeriden tamamen kilitliymiş, başka birinin girdiğine dair hiçbir iz yok. Bina içi kameralarda da bir şey görünmüyor. Tırmanarak girilmiş olabilir mi diye inceledik. Kimse fark etmeden yapılması imkânsız gibi bir şey. On üçüncü kata çıkmak için birtakım teknik ekipmanlar gerekir. Biz yine de orayı görme ihtimali olan tüm kameraları inceledik. Alt katın, yan dairelerden veyahut üstten balkona geçen kimse yok. Tüm görüntülerde aynı sahne: İpek Fransız balkonun hemen arkasında beliriyor, birkaç saniye sakince dışarıyı seyrediyor. Balkon kapısı kapalı, hiç açmıyor. Geriniyor, esniyor falan. Gayet rahat. Elini kalbinin üzerine koyuyor ve aynı anda sendeleyip cama yaslanıyor, oradan sekip sırt üstü düşüyor. Bu kadar.”

Sonradan ben de görüntüleri tekrar tekrar izledim. Tam olarak anlattığı gibiydi. Hiçbir ipucu yoktu katille ilgili.

Şefik’e tahsis edilmiş son model siyah BMW’den inip sitenin nasıl görüldüğüne bakarken istemsizce bir ıslık çaldığımı anımsıyorum. Açık havuz, bol yeşillik, modern tasarımın sı-

nırlarını zorlamış, oval hatları olan dev binalar. Cennet gibiydi. Yirmi altı yaşında, babasından miras kalmamış sıradan bir genç kadın, en iyi işte de çalışsa buradan ev alamazdı.

Asansörle on üçüncü kata çıktık. Uzun ve geniş bir koridora indik. Katta altı daire vardı. Olayın hangisinde cereyan ettiği, bant sayesinde ilk bakışta belli oluyordu. Üç memur vardı etrafta, hepsi de Şefik'i görür görmez, liderini selamlayan tarikat mensubu gibi davrandılar. Ben hiçbir zaman altımdakilerden böyle abartılı şeyler beklememiştim.

“Dört komşuyla konuştuk, bir şey çıkmadı amirim,” dedi memurlardan biri. “Hemen bitişikteki komşularından biri yazlıktaymış bir haftadır. Telefonda bir şey söyleyemedi, şimdilik çağırmaya gerek görmedik.”

“Tamam koçum, elinize sağlık,” deyip gönderdi Şefik memuru.

Koruyucu giysi ve maskelerimizi memurlardan alıp girdik daireye. Kapının iç tarafındaki küçük hol, üç ayrı kola açılıyordu. Soldaki banyoya, tam karşıdaki yatak odasına, sağdaki ise salona.

Diğer kapıların arkasına şöyle bir göz ucuyla bakıp Şefik'in peşinden salona geçtim. Gözüm hemen cesedi aradı ama kaldırılmış, yerine çeşitli işaretler konulmuştu.

Ölü bedeninin yeri ve duruş şekli açıktı. Kan henüz temizlenmemişti. Yerdeki gri halıfleks günler boyunca İpek'in can sıvısını emip koyu kahverengi, kabaca elips şeklinde bir leke oluşturmuştu. Tek bir bıçak yarasından bu kadar kanın nasıl akabileceğini aklım almadı. Sanki ev, bilhassa kadının kanını emmek istemişti.

Gözlerimi lekeden ayırmayı başarinca salona göz gezdirdim. Büyüklüğü fena değildi. Mat koyu gri, siyah ve beyaz renkte mobilyalar ve diğer eşyalar son derece uyumluydu. Yakından bakınca açık mavi -bizim çocukların elektrik mavisi dediği- renkte incecik çizgiler gördüm eşyaların dokusunda. Işıklandırılmış gibiydi ama fosforlu da olabilirdi, emin olama-

dım. Şık ve modern bir hava vermek amaçlanmıştı muhtemelen. Ben biraz eski kafalı olduğumdan tasarım numaralarından pek etkilenmezdim ama tüm evin böyle muntazam olması ne yalan söyleyeyim ‘vay be!’ dedirtti. Televizyon, buzdolabı, kitaplık, mutfak tezgâhındaki şeyler, hatta avize bile birbirleri için yaratılmıştı. Köşedeki yuvasında şarj olan robot süpürge, katlı duran bir yürüme bandı, dev televizyonun etrafında korkunç bir ses sistemi görüyordum. Duvara asılmış bir samuray kılıcı, kitaplığa yaslanmış bir elektrogitar ve amfi de ilk gözümde çarpanlar arasındaydı. Orta sehpanın üzerinde bir satranç takımı vardı. O bile elektrik mavisi çizgili taşlarıyla buraya ait olduğunu açık ediyordu. Bol hobisi olan biriyle karşı karşıyaydık.

“Şu köşedeki güvenlik kamerası değil mi?” dedim.

Olay yerindeki polislerden biri yanaştı. Kıvırcık uzun saçlı, siyah çerçeveli gözlüklü ufak tefek bir gençti. Bakışları kendiliğinden şaşkıncı. Selam verdi.

“Hoş geldiniz,” dedi önce. “Evet amirim, güvenlik kamerası. Ama boş.”

“Nasıl boş?”

“Görüntüyü direkt buluta aktaran tipte bir cihaz ama bilgisayarını inceleyen arkadaşlar, maktulün hesabında görüntü bulamamışlar.”

“Özellikle mi silinmiş?”

“Mümkün ama öyleyse bile nedenini bilemiyoruz şu an. Görüntü almıyor da olabilir. Göstermelidir belki.”

“Firmayla görüştünüz mü? Yedekleri vardır mutlaka.”

“Hayır. Görüşemedik. Aslında firmayı bulamadık. Hiçbir şeyin markası yok görünürde,” dedi memur.

“Nasıl yani?”

“Eşyaları, bilgisayarını, telefonunu, her şeyi inceledik. Marka yok, üretici yok, üretildiği ülke yok, herhangi bir yazı da yok hatta.”

“Ec, kameranın buluttaki hesabı?”

“Cep telefonunda üreticisi bilinmeyen bir uygulama vardı. Kamerayla eşleştirilmişti. Görünürde tamamen anonim. İncelemek lazım.”

“Vay be! Reklam olmasın diye her şey silinmiş bir film seti gibi yani burası,” dedi Şefik.

“Amaç o olsa bu kadar uğraşmazlardı herhalde amirim,” dedi polis memuru. “Markalar sökülmüş ya da üzeri kapatılmış degiller, üretimleri böyle. Bilgisayarın içindeki malzemeler çeşitli tanıtık firmalara ait aslında. Toplama gibi. Ama bu toplama işlemini kim nasıl yapmış belli değil. Sizin ekiptekiler bazı akıllı cihazların firmware’lerini incelemişler. Bilinen modellere uymuyormuş. Akıllı tartı, süpürge, aydınlatma sistemi, sinema sistemi, klima, kamera, çeşitli sensörler, aklınıza ne gelirse hepsinin kendine has yazılımı var ve birbirleriyle ilişkililer.”

Evdeki her ihtiyaca yönelik çözüm geliştiren Çin kökenli şirketler vardı ama bu kadar büyük ürün portföyü olan bir firmanın, ismini ürünlere yazmamış olması garipti.

“Evi kıza kim satmış peki?” diye sordum.

“Siteyi yapan firma. Sıfır daireymiş. Geçen yıl bitmiş zaten inşaat.”

Teşekkür edip sorularımın şimdilik bu kadar olduğunu belli ettim. Olay yeri inceleme ekibi işlerini bitirmişti. İçeride sadece benim sorularıma yanıt veren o memur kalmıştı. Gezinmeye başladım. Balkona, kana basmadan olabildiğince yaklaştım. Dışarıdaki manzaraya göz attım, sitenin içerisine bakıyordu. Geri döndüm. Kitaplara baktım. Sıradan çoksatılardı çoğu. Biraz kişisel gelişim, biraz klasikler. Özel ilgi duyduğu bir alan ya da baskın bir tür göremiyordum. O kadar temiz görünüyorlardı ki, hiç okunmayıp sadece süs olarak konulmuş olabilirlerdi.

Mutfak tezgâhını ve gereçlerini inceledim. Tasarımlar evin kalanının aynısıydı ama herhangi bir akıllılık emaresi yoktu burada. Bildiğimiz mutfak malzemeleriydi. Ufak bir mutfak

robotu vardı ama sahibini bıçaklayabilecek bir kabiliyeti olmadığı aşikârdı.

“İçeriden hiçbir şey çıkarılmadığına emin miyiz?” dedim memura.

“Eminiz amirim,” dedi kıvrıcık polis. “İlk giren ekiplerin kasklarındaki kayıtlarla şu an arasında hiçbir fark yok.”

“Sizden önce giren olmadı herhalde?”

“Olmadı amirim.”

Başımı salladım. Cinayetin şeklinden ayrılıp, sebebinin ne olabileceğine döndü düşüncelerim. İş bulamayan ve sağda solda boş boş gezinen bir genç kadın, birilerinin dikkatini mi çekmişti acaba? Herhangi bir karanlık amaçla kullanmak için enerjisi bol ama paraya ihtiyaç duyan bu tip insanlar ideal olurlardı. Yakalansa bile bir üst kadroya ulaşılabilmesi için, neredeyse sıfır bilgiyle çok kısıtlı bir iş yaptırılırdı. Sonra onu başka biri devam ettirirdi.

Tarikatlar için de biçilmiş kaftandı yönünü bulamamış gençler. Yeter ki onların istediği şeye motive olabilsinler.

Zihin çarklarım iyiden iyiye hızlanmıştı. Çin ve Amerika'nın ticaret savaşlarına kadar gitmişken kendimi durdurdum. Şefik'e şu an burada yapabileceğim bir şey olmadığını söyledim. Çıktık.

Kafam karmakarışık ama ne yalan söyleyeyim bir yandan da zevk alıyordum. Evet, ölümlü ve üzücü bir olay gerçekleşmişti fakat ben de uzun zamandır zihnimi böyle yoracak bir vakaya denk gelmemiştim. Biliyorsunuzdur, bizim işler genellikle kredi kartı şifresi hırsızlıkları, ATM dolandırıcılıkları, kişisel veri ihlalleri... Ara sıra da hackerlara operasyonlar var tabii.

Eğer başka suçlar ön plana çıkarsa dosyayı ilgili şubeye devrediyorduk. Cinayet, terör, narkotik gibi. Dışarıdan görüldüğü kadar zevkli değildi yani uğraştıklarım. Şefik Başkomiser, bu vakanın ilgimi çekeceğini öngörmüştü ve haklı çıkmıştı.

Dosya Cinayet'teydi ama soruşturmanın devamında yaşa-

nan tüm gelişmelerden haberdar edildim. Bazen sorgulara ve araştırmalara bizzat iştirak ettim, bazen de dosyaları okumakla yetindim.

Kişisel merakımın yanı sıra Siber Suçlarla Mücadele Şubesi için önemli sonuçları olabilirdi bu vakanın. Son yıllarda suç kavramı değişiyordu, hayatın neredeyse her alanı gibi kanunsuzlar da çoktan çevrimiçi ortamda konuşlanmıştı. Bizim şubenin işleri ayrı bir alan olmaktan çıkıp her konuya dahil oluyordu. Yeni bir yapılandırmaya gidilmesi beni çok şaşırtmazdı. Belki güçlenerek çıkardık, belki de diğer şubelerin içine eriyip giderdik. Bu olayın çözülmesi üst kademelerde nasıl etki yaratırdı emin olamıyordum ama bize olumlu geri dönüşleri olacağını hissediyordum. Biraz bunun da motivasyonu vardı yani. Kaşlarının gözlerinin sadakası için bu kadar efor sarf etmezdim.

O gün İpek'in ailesiyle görüşmeye ben de katılmıştım mesela. Annesiyle babası, sabah cesedin bulunmasından kısa süre sonra haberdar edilmişler, bir tanıdıklarının arabasıyla Kütahya'dan hemen yola çıkmışlardı. On dokuz - yirmi yaşlarında bir kız kardeşi de varmış İpek'in, onu getirmemişlerdi. Yakında sınavı var diye haber vermemişler.

Öğlen biz Şefik'le olay mahallindeyken, onlar adli tıp morgunda kızlarını teşhis ediyorlarmış. Akşama doğru Başakşehir Emniyet Müdürlüğü binasında bir araya geldik.

Baba Hasan Bey heybetliydi. Yuvarlak kafalı, göbekli elli yaşlarında bir adamdı. Saçı dökülmüş, bıyıkları sigaradan sararmıştı. Yüz ifadesine bakınca, üzüntüyle öfkenin birbirine girdiğini, hatta öfkenin biraz daha öne çıktığını fark ettim. Ne düşündüğünü az çok kestirebiliyordum. Böyle bir şeyin kendi kızının başına gelmesine inanamıyordu. Adlarına leke sürülme ihtimalini, kızının var oluşundan daha fazla önemsiyordu. Bir tecavüz bulgusu olmaması içine su serpmiş olmalıydı.

Anne Banu Hanım ise kocasının yanı başında büzülmüş oturuyordu. Başörtülü, ufak tefek bir kadındı. Kocasından bi-

raz daha gençti. Bakışları yerde, kambur duruşuyla hafifçe öne arkaya sallanıyor, elindeki mendili sıkıca tutuyor, sessizce göz yaşları döküyordu. İlk izlenimim Banu Hanım'ın geri planda kalmış, muhafazakâr bir ev hanımı olduğu yönündeydi. Kocasında olduğu gibi bir karmaşa yoktu duygularında. Saf, doğal ve yoğun. Acısı, yeryüzündeki en büyük ıstıraptı sonuçta.

Emniyet müdürlüğünün zemin katındaki kafeye indik. Ben, Şefik, Hasan Bey, Banu Hanım oturduk. Şefik'in memurlarından biri de vardı, not alıyordu. Cam kenarında bir yuvarlak masaya geçmiştik. Banu Hanım ıhlamur rica etmişti, geri kalanımız çay almıştık. Nasıl aklımda kalmış görüyor musunuz?

Yavaş yavaş açtık konuyu. İpek'in, bildikleri bir düşmanı olup olmadığıyla başladık. Kızımızı şu öldürmüştür diyemiyorlardı. Ailece karanlık işlerle alakaları olmazdı, kendi halinde esnaflardı. Bir züccaciye dükkânları vardı, onu işletiyor, küçük ve sıradan beklentilerle yaşayıp gidiyorlardı. İpek o ortamda hayatını harcamak istememiş, İstanbul'a okumaya gelmişti, o kadar. Evet, ailesinden son zamanlarda pek hazzetmiyordu, onları geri kafalı buluyordu ama bir düşmanlık söz konusu değildi. Nesil çatışmasıydı sadece. Aile, kızlarının her şeyinden haberdar olmak, onu güvende tutmak istiyordu; kız ise kimseye hesap vermemek.

“Gençler artık memlekette kalmıyor amirim,” dediğini hatırlıyorum Hasan Bey'in. “Ne buluyorlar bu hengamede, hiç bilmiyorum.”

Buna cevap vermek isterdim ama kendimi tuttum. Kızını yitirmiş bir adamla, bireylerin kendi iradelerinin olduğunu tartışamazdım. “Dizimizin dibinde otursaydı şimdi hayattaydı, sizin gibiler yüzünden öldü,” diye yapıştırdı cevabı. Neyse.

İpek'in yakın arkadaşlarını sorduk. İstanbul'dakilerden çok bahsetmediğini söylediler. Sosyal medyada beraber fotoğraf çektirip paylaştığı birçok arkadaşı vardı ama kendilerinin onlarla alakalı bir husumetten haberleri yoktu.

“Eskilerden hâlâ görüştüğü Erdinç diye bir çocuk var,” dedi annesi. “Kütahya’dan arkadaşı. Liseye kadar mahallede yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi. Erdinç İstanbul’da yatılı lise okumaya karar verince uzak düştüler. İpek’im İstanbul’u kazandığında tekrar bir araya gelmişler. Arada telefonlaştıklarını da gördüyüm.”

Babanın bunlardan haberi yoktu. Sessizce dinlemişti.

“Sevgili değillermiş ama,” dedi Banu Hanım. “Olsa söylerdi, sormuştum, öyle bir şey yok dedi.”

Memur Erdinç’i not aldı, devam ettik. İstanbul’a geldiğinden bu yana kızlarının hiç sevgilisi olup olmadığını sordu Şefik. Babanın bu mevzulardan hazzetmediğini iliklerime kadar hissediyordum. Bilmiyorlardı. Banu Hanım’la daha sonra yalnız başına da konuşmuşlar, bir şey çıkmamış.

“Buradaki evinden haberiniz var mıydı?” dedim.

“Bir sitede oturuyordu tek başına,” dedi Hasan Bey. “Hiç ziyaretine geledik ama.”

“Kendi evi miydi, kira mıydı?”

“Kira tabii,” dedi şaşkınca. Kızında ev alacak para olmadığını biliyordu, bu seçenek aklına bile gelmemişti o ana kadar.

Başımı salladım, bir şey demedim.

Neyse uzatmayayım, biraz daha konuştuk, olayı çözüp içlerini serinleteceğimize söz verdik, baş sağlığı dileyip ayrıldık. Onlar otopsi sonrasında cenaze işleriyle uğraşacaklardı, biz de konuyu bir bilmece gibi ele alarak çalışmaya devam edecektik.

Birkaç gün cinayetçilerin kızın çevresini didiklemeleriyle geçti. Vaka, üzerindeki tuhaf gizem örtüsünden dolayı emniyet içinde merak konusu haline gelmişti. Neyse ki medyaya yansımada da üzerimizde baskı oluşmadı.

Banu Hanım’ın bahsettiği Erdinç’i iki gün sonra bulmuşlar. Cinayet şubeden genç bir komiserle beraber konuşmaya gittik. Karaköy’de ufak bir bar işletiyordu. Yirmili yaşlarının ortasında bir genç için iddialıydı. Lise mezunu, kaba saba konuşan, güvenilmesi zor bir tipti ama belli ki epey para kazanıyordu.

İpek'in öldüğü haberini alınca yıkıldı. Serseri görünümlü olsa da üzüntüsünde samimiydi. Bir iki aydır görüşmüyorlardı ama çok da merak etmemişti kızı. Arada olurdu, İpek bazen günaşırı burada takılır, bazense altı ay ortada görünmezdi. Muhtemelen o sırada bir sevgili bulmuş olurdu.

“Çok mu sık erkek arkadaş değiştiriyordu?” diye sordu yanındaki komiser.

“Yani... Bence çok sık değil. Dört ya da beştir. Güzel kızdı, bazen erkekler onun peşinden koşardı, bazen o birini kafa-ya takardı. Anormal bir durum değildi, diğer arkadaşlarım da böyleler. Eski sevgililerinden biri mi öldürmüş, ne olmuş?”

“Araştırıyoruz. Senin tanıdıkların var mı bu adamlardan?”

“Üçünü ismen biliyorum, soyadları aklımda değil. Bir de kendinden çok yaşlı biri vardı, o yurtdışına gitti zaten uzun zaman önce. Beraber eve çıktığı arkadaşlarından belki daha fazla şey öğrenebilirsiniz.”

İsimleri aldık.

İpek'in eski ev arkadaşlarının sorgularına katılmadım ama dosyadan okudum. Onların ifadeleri de Erdinç'i doğruluyor, ailenin bu gönül mevzuları konusunda epey bilgisiz olduğunu ortaya seriyordu. Kapalıçarşı'daki genç bir kuyumcuyla ilişkileri epey ciddileşmiş ama sonunda anlaşılamayıp ayrılmışlar. Diğer ilişkileri ise kısa süreli ve çerez şeylermiş. Erdinç'in bahsettiği, aralarında yaş farkı olan adamın ise İpek'in üniversiteden hocası olduğunu iddia etmiş ev arkadaşları, ama çok bilgileri yokmuş. Hoca, Japonya'ya taşınıp oradaki bir firmada işe girince zaten kopmuşlar. Cinayetçiler adı geçenlerin hepsini araştırmışlar, bir şey çıkmamış. İşinde gücünde insanlarmış artık. Yurtdışındaki adamla da irtibat kurmuşlar. Orada evlenmiş, çoluğa çocuğa karışmış.

Hal böyleyken vakada hiçbir ilerleme kaydedilemiyordu. Sorgulardan bir şey çıkmıyor, kızla ilgili araştırmalar bir yere bağlanmıyordu. Sonunda fail-i meçhul olarak kapatılacak, emniyette dolaşan cinli, perili vakalardan birine dönüşecek gibiydi.

Cinayetin ay dönümünde her şey değişti. Aynı gün içinde peş peşe iki gelişme oldu. Önce ceset bulunduğunda şehir dışında olan yan komşunun döndüğü haberi geldi. Cinayetçiler isteksizce sorgulamaya gideceklerdi. Eski hevesleri yoktu. İhtiyar komşu, polisle konuşmayı istiyor ama sağlık durumu el vermediğinden emniyete kadar gelemiyordu. Anlatacak önemli bir şeyi yok gibi duruyorsa da belli olmazdı tabii. O gün pek işim olmadığı için, ben de gideyim, dedim. Tesadüfen katılmamış olsaydım, polisler geri dönüp, ihtiyar boş gevezelik etti diyeceklerdi. Ama ben garip bir nokta yakaladım. Burada biraz daha ayrıntıya gireyim.

Enes adında cinayet şubenin en çömez çocuklarından biriyle birlikte komşunun evine vardık. Kapıyı açan kadıncağız bizi evlatları gibi sıcak karşıladı.

“Kusura bakmayın, tutturdu polislerle bir de ben görüşeyim, diye. Maksat millete anlatacak anısı olsun. Yoksa bir şey bildiği yok,” dedi bize. Altmışlı yaşlarında sevimli bir kadındı. Adı Ayten’miş. Kocasının adı ise İsmail.

İçeri girdik. İsmail Bey balkondaydı. Bir sandalyeye oturmuş, koca koca saksılardaki envaiçeşit bitkiyle uğraşıyordu. Genç işi bir tişört, altına da kot pantolon giymişti. Yanında koltuk değneği duruyordu duvara yaslı şekilde. Bacakları sağlam gibiydi ama vardı demek ki bir arazi. Biz sormadık, kendisi de anlatmadı.

Gösterdiği ahşap sandalyelere oturduk. Enes, yeni kuşak zıpır bir çocuktü. Tam bir hiperaktifti. Bacaklarını sallıyor, yerinde duramıyor, her şeyden çabucak sıkılıyordu. Ağır ağır konuşan ihtiyar adamı dinlemeye tahammül etmesi zordu. Sonraki yarım saat, benim için bile eziyete döndü vallahi. İsmail Bey, sitenin yapılış hikâyesinden kendi taşınma maceralarına, ülkenin ekonomik durumundan dış mihraklara kadar her konuda bir şeyler söyledi. Esas bilgi almak istediğimiz konuya çekmek epey zor oldu. Neyse ki eşi birer Türk kahvesi ve yanında ıslak kek ikram etti de ağzımız tatlandı. Yıllardır ev yapımı kek yememiştım.

Kahvemiz bittiğinde İsmail Bey, “Siz bu kadar lüks olduğuna bakmayın, duvarlar o kadar ince ki, komşulardan biri hapşırırsa biz buradan çok yaşa diyoruz,” diye kim bilir nerelere gidecek yeni bir muhabbete geçmişken, “Siz cinayet günü burada mıydınız?” diye giriverdim söze.

Bir anlık sessizlikten sonra, “Buradaymışız vallahi,” dedi. “Kızcağız vefat ettikten birkaç gün sonra gitmişiz memlekete.”

“Peki bir şey duydunuz mu?”

“Heh işte, oraya gelecektim, hiçbir şey duymadık. Ama esas neye şaşırdım biliyor musunuz? Ben o kızcağızın sürekli evde olduğundan da haberdar değildim. Tam tersi, eve çok ender geliyor herhalde, diye düşünüyordum.”

“Neden?”

“E dedim ya, diğer komşuların her yaptıkları bizim evden duyuluyor, o daireden tıkırtı bile gelmiyordu.”

“Gitarı varmış, enstrüman sesi de mi yoktu?”

“Yoktu vallahi. Yetmişime merdiven dayadım ama kulaklarımın maşallahı vardır.”

“Ses sistemi de hiç fena değil. Üstelik televizyonun arkasındaki duvar sizin daireye bitişik. Kullanıyorsa duymamanız garipmiş.” Bunu kendi kendime söylüyordum aslında. “Acaba ses yalıtımı mı yaptırdı?”

Bunun ne önemi vardı bilmiyordum ama kontrol etmek için dayanılmaz bir dürtü duydum. Adamın bir şey bildiği yoktu, buradan kurtulmak için de güzel bir bahane olacaktı.

“Şu daireye bir daha baksak mı?” dedim Enes’e.

“Efendim, amirim?” dedi çömez memur. Şefik olsa ensesine tokadı yapıştırırdı herhalde. Kafası burada değildi.

Sonradan jetonu düştü de “Siz bilirsiniz amirim,” dedi şevkle.

İsmail Bey’i balkonuyla baş başa bırakıp, eşine de eline sağlık dileklerimizi ilettikten sonra yan daireye geçtik. Mühürlüydü ama kapı kilitli değildi. İzin mizin almakla uğraşamayacaktım. Bantların altından geçiverdik, biraz zorlayınca kapı açıldı.

Salona girdim, gözüm hemen cesedin bulunduğu yere

kaydı. Kan lekesi çıkarılmaya çalışılmıştı ama tam bir başarı elde edilememişti. Televizyonun arkasındaki, yan daireye bitişik duvara döndüm. Görünüşte bir farklılık yoktu. Mavimsi açık gri bir renkte boyanmıştı. Tıkladım. Her şeyi duymayı bekliyordum ama bunu değil. Metalik bir tınlama gelmişti. Üzerinde ince bir sıva tabakası vardı ama altı kesinlikle metal bir plakaydı. Farklı noktalara birkaç deneme daha yapıp doğruladım. Enes de neye şaşırdığımı merak edip aynısını yaptı.

“Ses yalıtımı demirden olmuyor amirim normalde,” dedi.

Başımı salladım ve öteki duvarlara geçtim. Onlar da aynıydı. Yatak odasının duvarı da. Banyonun fayansları bile seramik değildi. Boyanarak seramik havası verilmiş metaldi. Tekrar salona geçtim, bir sandalye bulup tavanı da inceledim. Aynısıydı. Son olarak köşeden halıfleksi söküp altına baktığımda koca bir metal kafes içerisinde olduğumuzu anladım. Zemindeki- nin üzerinde boyaya ihtiyaç duymamışlardı, birbirine birleştirilmiş birer metre kenar uzunluğu olan kare şeklinde plakaları görebiliyorduk böylece. İşin garip yanı plakanın üzerinde birer santim aralıklı elektrik mavisi ızgaralar vardı. Diğer eşyalardaki dekoratif çizgilerle aynı renkteydi.

İşte tam o sırada ikinci gelişme oldu. Telefonum çaldı. Bu kafesin içinde telefonum hâlâ çekiyordu enteresan şekilde. Ek-randa cinayetçi Başkomiser’in adını gördüm.

“Efendim, Şefik?” dedim. Az önce bulduğum şeyden ötürü heyecanlıydım ve sesimden hemen anlamıştı.

Kendi söyleyeceğinden önce “Hayırdır?” dedi.

“Bir şey buldum galiba. Ama ne olduğundan emin değilim henüz, bakıyoruz.”

“İyi iyi, benden de bir haber var. Firmayı tespit ettik.”

“Hadi canım,” dedim.

“Adı Xitong’muş. Çin merkezli. Türkiye ofisi Maslak’taki ARI Teknokent’te.”

“Tamam, bana tam konumu göndersene bir zahmet. Enes’le çıkalım hemen yola. Yakınız zaten.”

“Enes kim?”

“Şefik, Allah aşkına, altındaki memurların isimlerini öğren ya.”

Firmaya önden haber vermemiştik. Yetkili birilerinin orada olmasını umuyorduk sadece. Danışmada çekik gözlü bir kadın bozuk Türkçesiyle karşıladı bizi. Orada gördüğümüz göreceğimiz tek Uzak Doğulu da oydu.

Durumu kısaca anlattık, polis olduğumuzu ve yetkiliyle görüşmek istediğimizi söyledik. Önce bir telefon görüşmesi yaptı, sonra bizi ofisin derinliklerine sürükledi. Etrafta uçan kaçan teknolojik zımbırtılar görmeyi düşünmüştüm ama manzara bu açıdan hayal kırıklığıydı. Sıradan bir ofisti, olabildiğince marjinal giyinmiş bir sürü genç, kendilerini hapiste hissetmemek için evdeymiş gibi takılıyorlardı. Şortlar, pijamalar, terlikler. Uzaktan çalışanlar da vardır herhalde ama o zaman daha tam oturmamıştı bu mevzular. Koronavirüs sonrası dünya düzeninin yerleşme safhasıydı.

Müfit Bey diye birisiyle görüştük. Patron değildi ama ikinci adamdı. Ağzı laf yapan, gözleri fıldır fıldır bir tipti. Kontrol altına alınmış ve doğru noktaya yönlendirilmiş bir hiperaktivlikti onunki, Enes'inkinin aksine.

Kafeye geçtik, İpek'in ölümünü anlattık. Biraz abartılı şekilde şaşırdı adam. Yıllardır en ufak bir usulsüz iş yapmayan, çalışanlarını el üstünde tutan, modern bir firma olarak böyle bir olayda isimlerinin geçmiş olmasına çok üzüldüğünü söyledi. Her türlü yardıma hazırды.

Mümkünse burada işlerin nasıl yürüdüğünden bahsetmesini istedim. O markasız aletler neyin nesiydi mesela?

Olağandışı bir şey olmadığını aktardı. IoT üzerine araştırmalar yapıyorlardı, devletten de Ar-Ge ödeneği alıyorlardı. Henüz bir marka oluşturmamışlardı, çünkü seri üretime geçmemişlerdi. İpek Gönder testçilerinden biriydi. Evden hiç çıkmıyor olmasıyla ilgileri yoktu çünkü kimseyi eve hapsedmiyorlardı. Hatta dışarı çıkmaları çok daha faydalı olurdu,

zira uzaktan iklimlendirme kontrolleri gibi şeyleri denemeleri önemliydi.

Diğer tüm testçiler gibi İpek'i ismen de olsa tanıdığını ve ölümüne karşı tarifsiz bir acı hissettiğini yineledi. İstanbul'un çeşitli yerlerinde onun gibi on bir kişi daha olduğunu belirtti. Bunu söylerken, bir dakika izin isteyip çalışanlarından birine telefon etti ve tüm testçileri arayıp kontrol etmelerini söyledi. Duruma hâkim görüntüsü vermeyi biliyordu.

İşe alım sürecini sorduk. Çevrimiçi ilanlar üzerinden başvurulduğunu anlattı. Ne kadar maaş verdiklerini sorduk. Epey yüksekti ama o evi alacak kadar değildi. Evden haberleri var mıydı peki? Yoktu. Onlar sadece döşemekle ilgilenmişlerdi. İçerideki tüm cihazların kendilerine ait olduğunu kabul ediyorlardı ama ev İpek'indi.

"Tuhaf bir şey fark ettik," dedim. "Duvarlar, zemin ve tavan tamamen metalle kaplanmış. Ses yalıtımı için mi, başka bir şey mi anlayamadık."

Adam bu soruyu kesinlikle beklemiyordu. Yüzü tuhaf bir hal aldı. "Sizden başka bilen var mı bunu?" diye sordu.

"Bir önemi var mı?" dedim.

Müfit Bey'in içi bariz bir şekilde sıkılmıştı. Neyi ne kadar söylemesi gerektiğini hesaplıyordu kafasında. "O da IoT sisteminizin bir parçası," dedi sonunda. "Yine bizim tarafımızdan yerleştirildi. Dedğiniz gibi tüm evi kaplıyor."

Bu açıklamanın bize yetmesi için dua ediyordu ama didikleyecektim. "Peki ne işe yarıyor?"

"Arkasında ses yalıtımı da var ama esas amacı o değil. Bu biraz daha -nasıl desem- özel ve çok erken safhada bir teknoloji."

O sırada telefonu çaldı. Kulaklığına çift tıklayıp karşısındakini dinledi. Teşekkür etti ve bize döndü. "Diğer tüm denekler iyiymiş."

"Güzel." Test elemanlarından denek diye söz etmesi dikkatimi çekmişti. "Sorumuza dönelim. Nedir bu teknoloji?"

“Bizim için bir ticari sır aslında bu. Söyleyebileceğimden emin değilim.”

“Ölümle ilgisi olabilecek her şeyi anlatmanızı tavsiye ederim. Sizin firmanız dışında ortada hiçbir şüpheli yok şu anda. İpek Hanım sırrınızı birilerine satmaya kalktığı için ölümünü ayarlamış olabilirsiniz mesela? Bana gayet mantıklı geliyor şu an.”

Adam şiddetle başını iki yana salladı. “Amirim lütfen, böyle bir şey yapacak son firmayız biz. Tamamen insanların iyiliği ve hayatlarını kolaylaştırmak için çalışıyoruz.”

“Reklam kokan laflar,” dedim. “Size basit bir soru sordum. O plakalar ne işe yarıyor? Gidip rakip firmanıza anlatacak değiliz, cinayeti çözmeye çalışıyoruz burada.”

Müfit Bey, kendine kısa bir düşünme süresi yaratmak için önündeki soğuk kahveden art arda yudumlar aldı.

“Pekâlâ,” dedi sonunda. “Yapay elektromanyetik telekinezi alanı oluşturmak için kullanıyoruz o plakaları.”

“Nasıl yani?”

“Evdeki eşyalara, her yönden plakalar aracılığıyla yapılan ayarlanabilir manyetik çekim ve itim sayesinde hareket kabiliyeti verebiliyoruz.”

“Aynı soruyu tekrar edeceğim: Nasıl yani?”

“Felçli insanların beyin sinyallerini bilgisayara aktarabilen, son yıllarda geliştirilen bir teknoloji var, mutlaka duymuşsunuzdur. Onu kullanarak sıradan insanların eşyaları dilediği gibi hareket ettirebilmesini, yani belirli bir alanda telekinezi yapabilmesini sağlamaya çalışıyoruz.”

“Şimdi anladım. İpek’in elindeki dövmeler aslında birer alıcı-vericiydi. Bir eşyayı, mesela bir bardağı almak istiyorsa yerinden bile kıpırdamadan sadece düşünüyordu ve bardak tezgâhtan havalanıp eline geliyordu.”

“Aynen öyle.”

“Eşyalardaki mavi çizgilerle sağlıyordunuz bunu da.”

“Doğru. Mıknatısla aynı prensip. Odanın her yerinden bil-

gisayar tarafından ayarlanan çekim ve itim kuvvetleri oluşturuluyor ve bardak tam olması gerektiği gibi hareket ediyor.”

Tıraşlı çenemi kaşıdım. Böyle bir teknolojinin hayatımıza girebilecek olmasına inanamıyordum. Arthur C. Clarke’ın cümlesi gelmişti aklıma: “Yeterince gelişmiş bir teknoloji büyüden farksızdır.” Sıra telekineziye gelmişti işte. Yakında telepati, teleportasyon gibi şeyleri de görürdük. Belki deneniyorlardı bir yerlerde, kim bilir.

“Enes, sen ne diyorsun?” dedim. Çocuk ağzı açık dinlemişti Müfit Bey’i. Artık gözümüzün önünde olan çözümü de o söyledi. “Amirim, o halde bu bıçak aslında İpek’in eline gitmeye çalışmış olabilir mi?”

“Aferin Enes,” dedim. “Kafan çalışıyor.” Müfit Bey’e döndüm. “Sözü daha fazla uzatmanın gereği yok. Sizden iki şey rica edeceğim. Öncelikle bugün bir arkadaş size cinayete sebep olan bıçağı getirecek. Evdeki her eşya sizin için bir IoT uç cihazı olduğuna göre o bıçağı da takip ediyor ve her hareketini log düşüyor olmalısınız. Bize bu logları ve elde edeceğiniz tüm çıkarımları rapor halinde hazırlamanızı bekleyeceğiz. Bunun için gerekirse savcılık emri çıkarabiliriz ama buna gerek kalmadan yardımcı olursanız daha müteşekkir oluruz.”

Müfit Bey, durumu kabullenmişti. Başını usul usul salladı.

“İkincisi, evdeki kameralar. İncelemelerde görüntü olmadığı ortaya çıktı. Onlarla da ilgilenirseniz, eğer görüntü varsa bize gönderip yoksa olmama sebebine dair bilgi notu iletirseniz seviniriz.”

“Peki. En kısa sürede taleplerinizi yerine getirmeye çalışalım. Konuşmanın başında da dediğim gibi biz kanuna her zaman saygılı bir firmayız.”

“O zaman sorun yok.”

İkram edilmiş kahvelerimizi bitirip hızlıca ayrıldık oradan. Enes’le emniyete dönüş yolunda ikimiz de düşünceliydik. Evet, firma tuhaf şeylerle uğraşıyordu ama yeni dünya böyle bir yerdi. Birileri fikir buluyor, birileri para koyuyor, birileri geliştiriyor, birileri deniyor, nihayetinde ışık varsa piyasaya sü-

rülüyordu. Firmanın dikkatleri kendi üstlerine çekeceğini bile bile, kendi testçilerini öldüreceğine inanmıyordum.

Sonraki günler polislerle firmadakiler birlikte çalışıp bir sunum ortaya çıkardılar ve Başakşehir Emniyet Müdürlüğü'ndeki oditoryumda il emniyet müdürümüzün de katılacağı bir oturum düzenlenmesine karar verildi. O arada neler yaşandığıyla çok ilgilenemedim. Sağlam bir dolandırıcılık çetesinin peşindeydik çünkü. Sadece o sabah sunuma bir göz atmıştım. Bakanlıktan atanan bilirkişiler, firma ve emniyet güçlerinin ortak araştırması olayı aydınlatmış gibi görünüyordu.

Enes'le birlikte Müfit Bey'i sorguladığımız günden bir hafta sonra salı sabahı tam 10.00'da bu oturum gerçekleştirildi. Yarım saat kadar sürdü. Konuşma kısmını Müfit Bey üstlenmişti. Selam sabah faslından sonra konuya girdi. On dakika kadar, o gün bize anlattıklarına benzer bir açıklama yaptı. Amaçlarının ne olduğunu, İpek'in test ettiği teknolojileri kısaca aktardı. Sıra ölüme geldi.

“Tam olarak böyle gerçekleştiğinden emin olamayız çünkü kamera kayıtları yok, bir süredir arızalıymış ve farkına varmamışız. Ama evdeki tüm eşyaların ve İpek Hanım'ın o anki konumundan ve çeşitli loglardan elde ettiğimiz verilerle bir simülasyon oluşturduk,” dedi.

Bir animasyon firmasıyla anlaşmış, hoş bir sunum ortaya koymuşlardı. İpek'in salonunun üç boyutlu hali perdeye yansdı.

“Saat tam 09.19'da İpek Hanım balkon kapısının otuz santimetre kadar gerisinde duruyor,” diye anlatmaya başladı. “Uyku verilerine göre 09.08'de uyandı ve banyodaki işlerini bitirdikten sonra dışarıya şöyle bir bakmak için cam kenarına gitti. Önceki günlerdeki veriye göre, %68 ihtimalle yataktan kalktıktan sonraki on beş dakika içerisinde cam kenarına gidiyor. Hava aşırı soğuk değilse açıyor, birkaç dakika temiz havayı soluyup içeri dönüyor. Sonra da kahvaltısını hazırlamaya başlıyor. O gün de muhtemelen bunu yapacaktı, ama balkon kapısını açmadan önce, belki bir kaşıntı, belki başka

bir sebeple sağ elini tam kalbinin üzerine götürdüğü sırada olan olmuş.”

Animasyon, anlatılanları aynı anda görselleştiriyordu.

“Yedi metre geride mutfak tezgâhı var. Bıçak seti hemen hemen kızın bulunduğu noktanın tam arkasına denk geliyor. Zihin dalgalarından sanki bıçağın ona doğru gelmesini istemiş gibi bir veri okuyan sistem, bıçağı İpek’in eline doğru yönlendirmiş. İpek muhtemelen görmediği için bunun farkına varmamış, hızını da ayarlayamamış. Bıçak büyük bir süratle saplanmış ve ne yazık ki ölümüne sebep olmuş.”

Ön sıralardan bir Başkomiser “Bunun bir intihar olabileceğini iddia edebilir miyiz?” diye sordu.

“Bu seçeneği de ele aldık ama çok yüksek ihtimalle intihar değil. Çünkü İpek’in bıçağı çağırdığına dair bir iz bulunamadı.”

Aklıma korku filmi teorim geldi. Ev bir sebeple İpek’e kin tutmuş ve en ideal fırsatta öldürmüş olabilir miydi? Sunumdan önce bunu Müfit Bey’e sormuştum ama yaptığı açıklamayla beni buna pişman etmişti. “Sizi akıllı başında biri zannetmiştim,” deme cüreti bile gösterdi. “Yapay zekâ henüz bilinç geliştirecek kadar gelişmedi, sonsuza kadar da gelişmeyebilir. Bir cinayet işlemek, bunu planlamak, daha da ötesi insani duygular besleyerek kin tutmak bir yazılımın yapabileceği bir şey değil. Bunu dile getirmeniz ürküttü beni açıkçası. Siz bile bu düşüncelere kapılabiliyorsanız teknolojiden hiç anlamayan o çoğunluk, makineler hakkında neler düşünebilir, farkında mısınız?”

Adama öfkelenemiyordum çünkü haklıydı. Neyse ki sonra araya başka bir konu girdi de öne sürdüğüm fikir unutulup gitmişti. Yarım saat kadar sonra da sunum başladı zaten.

Her neyse, sonuç olarak Xitong, kabul edilemez bir sistem hatası sonucu İpek Gönder’in ölümüne sebep olduklarını kabul etmek zorunda kaldı.

Beyin dalgalarının sistem tarafından yanlış yorumlanmış

olmasının en olası senaryo olduğunu anlattı. Böyle bir kazanın şimdiye kadar yaşanmamış olması büyük şanstı, çünkü testçiler defalarca eşyaların bazen istedikleri gibi hareket etmediğini bildirmişti. Nadiren de olsa beyin dalgalarını yorumlamada yapılan bu tip hatalar örneğin ışıkların açılmasına, süpürge çalışmasına sebep olabiliyordu. İpek Hanım'ın yaşadığı şey de istatistiki ve sistemsel olarak imkânsız değildi.

Firma, benzer durumun tekrar yaşanmaması için önlem alacaklarını, tehlikeli olabilecek eşyalar için farklı prosedürler geliştireceklerini ifade etti. Daha sonra Şefik'ten, firmanın aileye yüklü bir tazminat bedeli ödediğini duydum.

İşte böylece bir kilitli oda cinayeti çözülmüş oldu. Dosya iş kazası kategorisine alınarak kapatıldı.

Kubilay Arıca, hikâyesini bitirip gerçek dünyaya döndüğünde bir an nerede olduğunu idrak edemedi. Önünde çay değil bira ve cips vardı, üzerine gölge düşüren şey tente değil geniş beyaz bir buluttu.

Hafifçe kaykılıp poposunun fena halde ezilmiş olduğunu acıyla fark edince, son bir saatte olanları da hatırlayıverdi. Moda sahilindeki geniş çimlerin üzerinde, yüzü denize dönük oturuyordu. Karşısında bağdaş kurmuş genç kadın, bitmek üzere olan birasını tutmaktaydı sıkı sıkı. Hafif bir sızlanmayla oturma pozisyonunu değiştirdi. "Çay bahçesinden kalkıp buraya gelmemiz çok iyi oldu. Burası insanı ruhen genç hissettiriyor ama beden rahat etmeye izin vermiyor," dedi zoraki gülümsemeyle. Son zamanlarda sol dizkapağında başlamış hafif ağrı varlığını hatırlatsa da umursamamaya çalıştı. Hayatı bundan sonra sürekli bir yerlerinin ağrmasıyla geçecekti, biliyordu. Yeni yeni arızalar çıkacaktı bedeninde. Yirmi birinci yüzyılın ortasına yaklaşımlarına rağmen, tıp biliminin bazı şeylere çare bulamaması üzücüydü.

"Çok etkileyici anlattınız," dedi Aslı. Hikâyeyi hayranlıkla ya da merakla değil, zaten bildiği bir şeyi başkasının gözünden

dinlemişti sanki. Daha doğrusu böyle bir duygu yarattı eski başkomiserde.

“Fakat bu hikâyede bir şeyler eksik,” dedi Aslı başını kaldırıp gözlerini Kubilay’a dikerek.

“Nasıl yani?”

Aslı cep telefonunu işaret etti. “İpek’in beraber eve çıktığı arkadaşları, Japonya’ya göç etmiş bir üniversite hocasından bahsetmişlerdi ya. UDiGS’ten araştırdım,” dedi.

“Ama UDiGS’e sadece güvenlik...”

“Biliyorum, evet. Mesleğimi sormadınız ama ben bir metropolcüyüm,” dedi.

Kubilay kaşlarını kaldırdı. Bunu beklemiyordu. Son yıllarda polise alternatif bir güvenlik gücü olarak büyükşehirlerde konuşlandırılan Metropol Güvenlik Teşkilatı’nın mensubuydu demek. Olağanüstü yetkilendirilmiş bu birimdekiler görevdeyken beyaz kasklarıyla ve zırhlı giysileriyle Star Wars’taki Stormtrooper’ları andırıyordu. Halk nezdinde pek sevilmiyorlardı. Polisler de pek hazzediyor değillerdi; ama artık hayatın bir parçası haline gelmişlerdi, yapacak bir şey yoktu.

“İpek’in bölümünde o dönem ders vermiş herkesi listeledim. Aralarında Japonya’ya giden yoktu. Akıllarında yanlış kalmış olabilir mi diye düşündüm. Diğer Uzak Doğu ülkelerini denerken karşıma ne çıksa beğenirsiniz: Sosyoloji profesörü Necip Alkan Çin’e göç etmiş ve üniversiteden ayrılışı İpek’in mezun olduğu seneye denk geliyor.”

Kubilay bir şey söylemek için dudaklarını oynattı ama vazgeçti. Bu konuşmayı henüz anlamlandıramamıştı. Aslı hızlıca ve ciddiyetle anlatmaya devam etti.

“Ayrılış sebebiyle ilgili bir bilgi yok ama istifa etmiş. Altı ay kadar İstanbul’da boştaymış, sonra Çinli bir araştırma şirketiyle anlaşmış sosyolog olarak. Çok başarılı olmuş. Yıllık gelir grafiği epey dik. İki sene sonra firmanın çatısındaki taze bir teknoloji şirketine geçiş yapmış. IoT üzerine uzmanlaşan bir Ar-Ge firmasıymış.”

“Xitong,” diye fısıldadı Kubilay.

“Siz, İpek’in bir sistem hatası sonucu kendi kendini öldürmüş olmasının verdiği tatmin hissiyle daha derine inmediniz. Muhtemelen dediğiniz gibi işiniz başınızdan aşkındı ve UDiGS henüz bu kadar elinizin altında değildi. Ama ben buradan bir şey çıkacağını düşündüm. Çıkmayabilirdi de ama bakmakta zarar görmedim. Hikâyeyi tamamen öngöremiyorum ama bence aralarında büyük bir şey oldu. Belki İpek, hocasını tacizle suçlayıp okuldan attırdı. Belki Necip gerçekten de İpek’i taciz etti. Belki şantaj ya da bambaşka şeyler döndü, bilemiyorum. Ama bildiğim bir şey var: Necip’in, çok sevdiği ve ileride dekan hatta rektör olabileceği okulundan istifa etmek zorunda kalmış olması.”

“Pardon, sözünüzü balla keseceğim ama...” dedi Kubilay, “Bunları şu an uyduruyor olamayacağınıza göre dosyadan haberdardınız, değil mi? Neden baştan açık açık anlatmadınız ki?”

“Bunları daha sonra konuşuruz. Şu an konumuz bu değil sevgili başkomiserim,” dedi Aslı. “İpek’i çok iyi tanıyorum. Hırsıyla dağları delebilecek biriydi. Bir şeyi istiyorsa ve o gerçekleşmiyorsa çılgına dönerdi. Yani bence İpek, Necip’e öyle kötü bir şey yaptı ki adam eline fırsat geçince intikam almak istedi. Önce bir şeyler çevirip kızın bu işi almasını sağladı. Xi-tong’un Türkiye’de halihazırda yatırımı vardı ve beta testçisi arıyorlardı zaten. İpek de işsizdi. Necip, uygun zamanı bulunca bıçağın kızın tam kalbine saplanmasını sağlayacak ayarlamaları kimsenin haberi olmadan bizzat kendisi yaptı. Yani sistemi içeriden manipüle edip çok katmanlı bir cinayet işledi. Şimdi sizin gözünüzden dinleyince iyice canlandı gözümde. İlk ihtimal ölümün asla çözülememesi ve dosyanın kapanmasıydı. En temizi bu olurdu. Kilitli oda cinayeti olarak kapanırdı. Ama biraz daha dikkatli birileri çıkıp evin manyetik duvarlarının sırrını çözebilirdi. Bu durumda da kadının bıçağı yanlışlıkla çağırmış olmasını sağlamak için özellikle elini göğsüne götürdüğü anı seçti. Bıçağın o an tetiklendiğine dair log düşülmesi bunu doğrulayacaktı.”

Söyleyeceklerini ezberlemiş gibi konuşuyordu Aslı. Her cümlesiyle Kubilay'ın zihninde bir soru işareti daha yaratıyordu.

“Siz ikinci katmana kadar geldiniz ama olayı çözmek için gereken üçüncü katmana ulaşamadınız. Didiklemek için benim kadar motivasyon sahibi değildiniz,” diye devam etti.

“Siz?”

“Evet, tahmin etmişsinizdir artık. İsmim Aslı Gönder. İpek'in kız kardeşiyim. O gün ablamın öldüğü haberi bana verilmedi çünkü Metropol Güvenlik Teşkilatı seçmelerim vardı. Ertesi gün duyunca beynimden vurulmuşa döndüm tabii. Sonraki yıllarda elime yetki geçince sizin Elektrik Mavisi Ölüm dosyanızı inceledim ve bunun basit bir iş kazası olmayabileceği düştü aklıma. Kurcalamadan edemedim, karakterim böyle. Şimdi olaydan dört yıl sonra karşınızdayım işte.”

Kubilay usulca başını salladı. Kısa bir sessizlik tüm bunları hazmetmesini sağladı. Kadın onunla bilinçli şekilde bir araya gelmiş, ona özellikle bu hikâyeyi anlattırmıştı.

“Ama ben artık emekliyim,” dedi. “Bu dosyayla hiçbir ilgim kalmadı.”

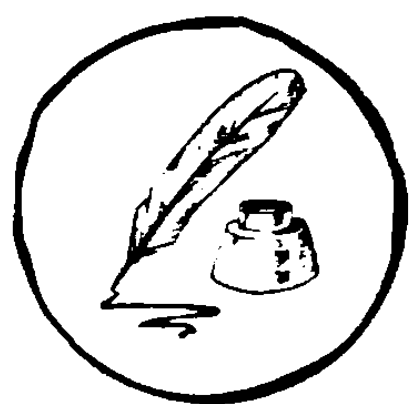
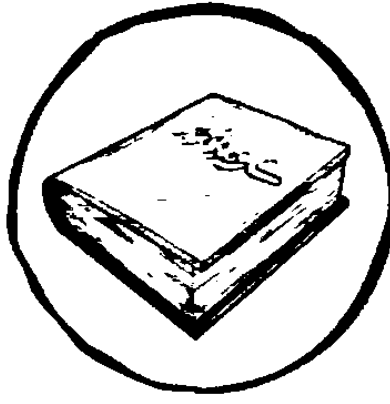
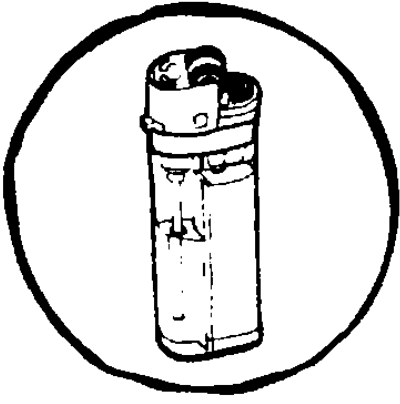
“Biliyorum. Polislikten uzaklaşmayı seçtiniz ama bence yarım kalmış bir işiniz var. En azından birilerinin dikkatini çekebilecek gücünüzün olduğunu düşünüyorum.”

Genç kadının yüzünde nazikçe rica eder bir ifade vardı. Bir yandan da kendinden emindi; Kubilay Arıca bu işi hallederdi.

Aslı, bütün bu sohbeti başlatmak için kullandığı mavi kaplı kitabını çantasına yerleştirdi. Ayağa kalktı, kısa bir baş selamıyla Kubilay'ı düşünceler içinde bırakarak uzaklaştı. Hem rica vardı bu selamın içinde, hem de erken bir teşekkür.

BAKKALIN ÜSTÜNDEKİ APARTMAN

MEHMET BERK YALTIRIK

**DARK
İSTANBUL**

“Oğlum Zeki, ufak at atacaksan, insan yiyecek bunları insan!”

“Git işine be Boşnak, sana yalan borcum mu var? Ne diyordum... Hah! Bunlar içmeye devam ediyor, kafaları olmuş bir dünya. İşte öbür dünyadır, cindir, mindir konuşmaya devam ediyorlar.”

Esenler’de, Tekstilkent ile Giyimkent arasındaki bir men-sucat fabrikasının girişi önünde birikmiş işçi ve usta grupları servis araçlarını bekliyordu. Sigara dumanlarının akşam pusuna karıştığı, kararmaya başlayan gökyüzüyle uzaktan uzağa yankılanan köpek havlamalarının insanı bunalttığı tuhaf bir havaya maruz kalmışlardı. Sarı bıyıklı, kırklarının başında görünen, tıknaz ustabaşının “Zeki” diye seslendiği, esmer, kara kuru, kısa saçlarını daima geriye doğru taradığından diken dikenmiş gibi görünen, yaşı ustabaşınıninkine yakın olmasına rağmen, ondan daha genç duran bir işçinin etrafı vardiya arkadaşlarıncı sarılmıştı. İşçilerden biri ustabaşına gülerek “Bırak anlatsın, ağabey, vakit geçiyor!” deyince birkaç işçi daha günün yorgunluğundan arta kalan son takatleriyle güldüler. Mahmur gözlerle servisleri beklerken, akıllı telefon misali, Zeki’nin “üç harfli” muhabbetleriyle oyalanıyorlardı.

İşçi hararetle konuşmayı sürdürdü: “Ne diyordum? Hah! Konuşuyorlar işte. Yok görürsün, göremezsin, vardı, yoktu, derken... Hanım bekler, manım bekler ayağına birer ikişer uzuyorlar. Bizim dayıoğlu bir elemanla kalıyor yalnız. Arkadaşı diyor, *Abi ilçede oturuyorum, arabam da yok, muhabbet güzeldi gidemedim. Burada bağ evinde kalayım, sabah olunca geze geze inerim ilçeye...* Dayıoğlu, *Tamam kardeşim şu odada kalırsın işte*, diyor buna. Nevresim, örtü falan çıkarıyor, elemanın kalacağı odaya girdiği sırada elektrikler kesiliveriyor. Dışarıdan evin önündeki sokak lambasının ışığı vuruyor sadece, o da koridoru aydınlatıyor biraz işte. Karanlıkta el yordamı yeğinin ceplerinde çakmağını ararken telefon çalıyor. O zaman daha ışığı olmayan telefonlardan işte. Gecenin o saatinde aranınca, birine bir şey oldu sanıp götürüyor hemen kulağına. Duyduğuna inanamıyor. O ilçeye inemeyip evde kalan eleman, ceketini mi ne unutmuş, *Bir ara uğrar alırım*, diyor. *Sen bizde değil miydin?* diye sorup da *Ben Süleyman ağabeylerle indim ilçeye*, cevabını alınca sesi soluğu kesiliyor. Odadan çıkayım diye döndüğünde, bu telefondaki elemanla karşılaşıyor. Yüzü çok belli değil tabii o kör ışıktaki, ama acayip acayip bakmakta. *Görmeden inanmam diyordun, gör diye geldim*, diyor. Dayıoğlunun gözleri elemanın ayaklarına kayıyor, ikisi de ters böyle bacakları eğri, büğrü. Bizimki bağırarak odanın camından avluya fırlayıp ilçeye kadar koşuyor. Küçük yer tabii, sabah namazına gelenler caminin içinde buluyorlar. Altı-yedi ay konuşmuyor kimseyle, konuşunca da aynı bu dediklerimi anlatıyor...”

Tam o esnada “Boşnak” dedikleri ustabaşının telefonu çaldı. İşçilerin belli bir kısmı, dinledikleri mevzuyla telefonun çalışması arasındaki denk gelişi fark edip 1-2 saniyelik bir ürperti yaşadılar. Yorgunlukları el vermediğinden, bu denk geliş fazla şaşırmayıp trafiğe takılan servisleri beklemeye kaldıkları yerden devam ederlerken ustabaşı da işçilerden uzaklaşıp fabrikanın girişindeki bekçi kulübesine doğru ilerledi. Telefonunun

ekranında “Amcaoğlu Ekrem” yazısını görünce telaşla açtı. “Alo! Hayırdır be Ekrem akşam akşam? Bir şey mi oldu?”

Ansızın yükselen korna sesiyle bir an yan tarafına bakıp akşam vardiyasını taşıyan beyaz servis araçlarını gördü. Öndeki servisin camlarından taşan arabesk nağmeler kulağına çalınırken araçtaki işçilerin, ustabaşılardan ölülerinkini andıran bakışları gözüne çarptı. Yoldan çekilip kulübenin arkasına doğru yürüdü. Telefondan, “Yok bir sıkıntı, Salih, biz iyiyiz, çocuklar falan hep iyi,” diye karşılık geldi. Ekrem’in sesindeki telaş az çok sezinlemişti. Durduk yere araması garibine gitmişti. En son geçen hafta dedelerinin cenazesi için eski mahallesine gittiklerinde diğer akrabalarıyla birlikte onunla da görüşmüşlerdi. Amcasının oğlu Ekrem, dedelerinin vefat ettiği apartmanda onun dairesinde yaşıyordu. Ekrem konuşmayı sürdürdü: “Ne taraftasın? Bahçelievler’de mi?” Gözleri servislerden ağır ağır inen akşam vardiyasının işçilerine dalan Salih bir an duraksadı. “Yok. Eve geçmedim. Fabrikadayım daha. Bize mi geliyorsunuz?” diye sordu. “Yok, yok. Fabrikaysa iyi, yakınsın. Mahalleye gelebilir misin? Bize? Bir mevzu var, konuşmamız lazım. Bizim apartmanla ilgili. Fazla konuşamam, gelince anlatırım. Hadi görüşürüz,” diyerek telefonu kapattı Ekrem.

Salih düşüncelere daldı. Apartmandaki paylarını yıllar önce satmışlardı. Kentsel dönüşüme verileceğini de cenazede öğrenmişti. “Karışık kuruşuk işlere mi karıştı ki?” diye söyleyerek servislerin önünde sigara içen şoförlere doğru seslendi. “Mahmut! Bugünlük beni bizim mahalleye atıversene?”

Mahmut kafasını *olur* anlamında sallarken, hemen yanındaki kırçıl saçlı şoför yanağını kaşıyarak sordu: “Sizin mahalleye benle gitmiyor musun, usta? Mahmut, Bayrampaşa tarafına gidiyor.” Mahmut sırtarak yanındaki şoföre döndü. “Aga oturduğu mahalleyi demiyor, bizim mahalleyi diyor.”

Servisin en ön koltuğuna oturan Salih’in aklında, amcaoğlu Ekrem’in söylediği “apartman meselesi” dönüp duruyordu. Araç dolup hareket ederken, trafiğe karışırken dahi farkın-

da değildi. Telefonda duyduğu ses canını sıkıyordu. Gayrimeşru bir tehlike söz konusu olsa, akrabalarıyla bir araya geldiğinde muhakkak duyardı. Mahalleye yaklaştıklarını da havanın iyi-den iyiye kararmaya başladığını da çok sonra fark edebildi. Şoför Mahmut kafasını sallayarak söyleniyordu. “Hâlâ oturuyoruz ama tadı tuzu kalmadı be, aga. Hatırlarsın, sokaklarımız yan yanaydı eskiden.”

Salih çehresi bambaşka evlere, sokaklara bakarken, “Öyleydi ya,” diye mırıldandı. Dedesinin oturduğu apartmanın olduğu sokağın bir yan sokağıydı. Yeni birkaç bina dikilip başka bir yol geçtiğinden beridir apartman çevresi haricinde eski sokaklar kalmamıştı. En son cenaze için gittiğinde de eski mahallesini tanıyamadığını hatırladı. Uzaktan tanıyabildiği yegâne şeyi, o eski tarzda inşa edilmiş dört katlı apartmanı görünce inmeye hazırlandı.

Servisten iner inmez, dört katlı apartmana ve altındaki kepenkleri dahi sökülmüş boş dükkâna bakakaldı. Cenaze hengâmesinde fark edemediği ayrıntılar, unuttuğunu sandığı anılar birer birer zihnine sükün etmeye başlamıştı. Eski memleketlerinden akrabaları yahut başka semtlerden tanıdıkları geleceği zaman “bakkalın üstündeki apartman” diye tarif ettiklerini hatırladı. Dedesini sürekli dükkânının önünde otururken bulduğu günleri, çocukluğunda gençliğinde dolaştığı sokakları anımsayınca kendi kendine, “Hey gidi dedo!” Bakkal Hayro, koca Hayro!” diye söylendi. Tanıdık birilerini araya-rak bakınırken, bu mahallede sadece o apartmanın, o dükkânın ve hemen karşısındaki eski kahvede zamanın durduğunu, hep aynı kaldığını fark etti. Diğer sokaklar İstanbul’un çoğu yerinden farksızdı ama değişmeyen, zamana direnen, bir tek kahveyle apartmanın orası kalmıştı. Ancak apartman sadece anılarını canlandırmakla yetinmiyordu. Issız bir harabeymiş gibi gözüne batıyordu, rahatsızlık veriyor gibiydi. Yan sokak-

*Boşnakça: Dede.

tan Ekrem'in hızlı hızlı adımlarla yürüyerek geldiğini görünce ona döndü. Ekrem durgun bir ifadeyle, "Kahveye geçelim..." diyerek yürümeyi sürdürdü.

Salih kahveye girer girmez, onlarca tanıdık yüz arasından ocak başındaki kahveciye bakarak "Zdravo' be Âdem!" diye seslendi. Kahvedekilerle ayaküstü selamlaşıp "Kako si"ler", "Dobro"lar", "Ti kako si"ler" tekrarlandıktan sonra hemen yan tarafındaki çardaklı bahçeye geçip ücrada bir masaya oturdular. Âdem çayları getirinceye, sigaralar yakılıncaya kadar Ekrem konuşmadı. En son kahveci uzaklaşırken Salih dayanamayarak sordu. "Adamı çatlatırsın be! Akşam akşam çağırdın, kalktım geldim. Meseleyi bir anlat da ben de rahatlayayım, sen de rahatla!"

Ekrem oturdukları yerden görünen eski apartmanı işaret etti. "Pat diye söylenir mi bilmem, bu tür durumlarda böyle mi konuşulur, nasıl söylenir onu da bilmiyorum. Bizim apartmanla ilgili..."

Salih sinirle çayını karıştırdı. "Kentsel dönüşüme verdik demiştin. Mafya mı musallat oldu yoksa?"

Ekrem'in sinirinden gülüşü Salih'in dikkatinden kaçmadı. Sima olarak kendisini andıran amcaoğlu elini boşluğa savurdu. "Yok, mafya değil başka bir şey musallat oldu. Keşke mafya olsaydı! Apartmanda benden başka kimse yok. Bir-iki haftadır durulacak gibi değil zaten. En son bizim Necati'ler de bir-iki gün önce ayrıldı. Bizim hanımla çocuklar onlardan önce gitti." Ekrem'in ellerinin titremesi, solgun yüzü ve uykusuz kalmış gibi kan çanağına dönmüş gözleri dikkat çekiyordu. Kahveye doğru bir bakış attıktan sonra Salih'e dönüp fısıltıyla, "Yine o dolaşmaya başladı apartmanda..." deyiverdi.

*Boşnakça: Merhaba.

**Boşnakça: Nasılsın?

***Boşnakça: İyiyim.

****Boşnakça: Sen nasılsın?

Salih şaşkınlıkla, “Kim o aga?” diye sorunca, Ekrem fısıltıyla konuşmayı sürdürdü: “Yatır! Yatır! Hani bizim apartmanın altındaki hazret!”

Ağzına gelen küfür nidasını son anda bastıran Salih çayından sinirle bir yudum alarak söylendi. “Sanki bizim Hayriye Teta* tövbe tövbe! Bir de o diyor! Bizim rahmetli arada dükkâna gelip gidiyordur...”

Ekrem kaşlarını çatı. “Rahmetlinin arkasından da denilecek laf mı şu? Gerçi doğru tahmin ettin. Bizim dedo vefat ettikten sonra yeniden görünmeye başladı yatır.”

Kahvenin bahçesinde, Salih’e bir ürperme gelmişti ancak rüzgârdan değildi. Memleketlerinden kalkıp bu topraklara savrulalı yıllar yılları kovalamıştı ancak dedeleri, nineleri aile yadigârlarıyla birlikte türlü söylenceleri ve inanışları da taşıyıp getirmişlerdi. Ekrem konuşmayı sürdürdü. “Görünüyor derken böyle gölge gibi. Hatırlarsın, ta eskiden de konuşulurdu bu yatır muhabbeti. Çok eskiden, taaa biz kısa donla gezerken duymuşluğum var hayal meyal.”

Salih kafasını salladı. “Şimdi ben de hatırladım. Gerçi apartmanın altındaki hazret geyiğini sadece bizimkilerden duymadım. Kahvenin eski sahibi Cemal ağayı bilersin, bizim dedonun yeğenlerindendi, *Yatır olayının aslı astarı yok, zamanında mafya çökmesin diye uydurmuş bizimkiler*, demişti. Yalnız senelerden beri görünmüyorken şimdi böyle birden tekrar çıkması... Eminsin, değil mi? Gaz kaçağı falan yok apartmanda?”

Ekrem tam sövecekken kendini son anda tuttu. “Makara olsun diye çağırmadım ya seni? Ben de gördüm. Çocuklara, bizim Necati’ye inanmıyordum. Apartmanı hızla elden çıkarayım diye söylüyorlar sanıyordum. Ben de gördüm izbelikte, eskiden kömür kazanlarının olduğu yerde... Tövbe yarabbi!”

Salih elindeki çakmağı masaya hafifçe dokundura dokundura sordu. “Peki, beni niye çağırdın? Hazret arkadaşım da sanki konuşup ikna edeceğim!”

*Boşnakça: Teyze.

Apartmanı yeniden gösterdi Ekrem. “Ne bileyim be kardeşim? Eskiden de görünüp kaybolmuş ya hani, belki bir şey biliyordur diye aradım işte. Tek bildiğim bizim dedoyla bağlantılı olduğu.” Salih kinayeye, “Nereden biliyorsun, yatır mı söyledi?” der demez Ekrem ceketinin iç cebinden jelatinle sıkı sıkıya sarılmış pasaport benzeri, cep boyunda bir kitapçık çıkardı. Kapağı deriyle kaplandığı için ne olduğu ilk bakışta belli olmuyordu. Salih, Ekrem’in masaya bıraktığı kitapçığı açıp okumaya başladı. Arap harfleriyle yazılı satırlar gözüne çarpınca ilkin okuyamadı ancak dedesinin kendilerine öğrettiği, hatta cebinden çıkarıp sırayla okuttuğu satırları tanıyınca sesli sesli okumaya başladı: “Âdem peygambera... İbrahim peygambera... Od kad si Turcin? Od Kalu Bela...” Boşnakça ilmi-hal değil mi bu? Dedo bunu okuturdu bize dizinin dibinde, bakkalın önünde. Yatırla ne alakası var?”

Ekrem, ilmi-hali amcaoğlunun elinden alıp sayfalarını gelişigüzel karıştırırken konuştu. “Bizim dedonun bir masası vardı hatırlar mısın? Hani çekmeceli falan, kilitli? Dedo öldükten sonra eşyalarını sağa sola dağıttık. Baba yadigârı diye ta buralara kadar taşıdığı masayı da antika falandır diye bizim Hurdacı Beko’ya satalım dedik.”

Salih araya girerek “Beko yaşıyor mu? Bir ara kurşunlandı diye duydum?” diye sordu.

Ekrem elini boşluğa savurdu yine. “Sağ, sağ! Senden ben-den sağlam maşallah! Biz de onu vurdular sandık ama başka bir mevzuymuş. Börekçide yemek yerken çatışma çıkmış, buna da iki kurşun isabet edivermiş. Neyse... Masaya baktı bizim Beko. *Bu antika falan değil, üstüne para isterim*, deyince biz de çekmecedekileri boşaltıp bıraktık bir köşeye. İlmi-hali karıştırırken en arka sayfasında el yazısı eski harflerle birkaç sayfalık bir not olduğunu fark ettim, bizim dedo yazmış. Yazı-

*Boşnakça, eski bir ilmi-halden alıntılar. “Ne zamandan beri Müslü-mansın? Kalu beladan beri” anlamında.

nın tamamını okuyamadım ama bir kelimeyi çıkardım, *apartman* yazmış. Belki yatırıla ilgilidir diye düşünüyorum.”

Salih çayını bitirip apartmana doğru baktı. “Ölmeden önce neden söylemedi peki?”

Omuzlarını silkti Ekrem. “Adam aniden gitti be aga, nereden gelsin aklına? Kaldı ki hatırlamıyordu bile çoğu şeyi son zamanlarında.”

Bir süre ikisi de sustu. Salih arada bir başını çevirip çevirip eski apartmana bakıyordu. Simsiyah görünen pencereleriyle apartmanın eskiliği, yatırı mevzuuyla birlikte kendisinde bir mezarlık rahatsızlığı uyandırmıştı. Sokağında bulunmak bile tedirgin ediciydi. Mezarlıktı, yatırdı, cindi diye düşünürken aklına gelen bir isimle birlikte bir anda gözleri parladı. “Daha önce niye düşünmedik bunu? Tabii ya! Kasım! Kasım var!”

Ekrem şaşkınlıkla sordu. “Hangi Kasım? Dur, dur! Şu hani cincilik yapan mı? Bizim Macır Kasım? Eh, o da Arapça okuyup yazar tabii. Ama burada değil, buralardan taşınalı çok oldu. Esenyurt taraflarına gittiler, akrabalarının yanına.”

Ayağa fırlayıverdi Salih. “Fark etmez! Yürü gidiyoruz Kasım’a!”

Ekrem çayının kalanını bitirip ayağa kalkarken söylendi. “İki belki üç vesait gerekir o tarafa ama gideceğiz mecbur!”

İki amcaoğlu, minibüs duraklarına doğru yürürken hiç konuşmadılar. Esenyurt’a insan yığınları arasında ulaşmaya çalışırken, madde bağımlısı ipsiz sapsızların, altgeçitlerde para isteyenlerin ürküntüsü, yatırı korkularına galebe çalmaya başlamıştı. Esenyurt taraflarında Bulgaristan muhacirlerinin bir dönem çoğunlukta olduğu mahalleye geldiklerinde, ilk rastladıkları kahveye daldılar. Gece karanlığında iki yabancının mahallelerinde görünmesi ahaliyi gözle görülür derecede huzursuz etmişti. Macır Kasım’ı aradıklarını söylediklerinde huzursuz kafalar yeniden oyunlara, muhabbetlere döndü. Salih’le Ekrem, kahvecinin, “Kasım Hoca’nın evi na şurada, trafonun dibindeki bina, ilk kat!” demesiyle eski arkadaşlarının burada geleni gideni çok biri haline geldiğini anladılar.

İkisi trafoya doğru yürürken Salih söylendi. “Bizim macır önce cinci, şimdi de hoca olmuş! Başka başka yerlerden geleni çok ki yerini yurdunu hemen söylediler...”

Trafonun dibindeki evin kapısına gelip en alttaki zile bas-
tılar, kendi apartmanlarındaki eski zillere benziyordu. Dur-
dukları yerden gergin gergin sokağı süzerken bir köşe başında
dikilmekte olan üç gencin kendilerine doğru baktıklarını gö-
rüp huzursuzlandılar. Burası da tıpkı mahalleleri gibi eskiyle
yeninin bir arada olduğu yerlerdendi. Eski araziler çoktan bi-
nalarla dolmaya başladığından, macera arayan hızlı gençler de
betonarmelerin köşelerine tünemeye başlamışlardı.

Zili çalmalarını takiben birinci kattaki pencerelerden bi-
rinin aralandığını işittiler. Çehresini görmedikleri tanıdık bir
ses, “Kim o?” diye sordu.

Salih, kapı önündeki basamaklardan geri geri inip pencere-
ye doğru baktı. “Macır, sen misin?” Sorusuna karşılık pencere
hızla kapandı.

Biraz sonra sokak kapısı ağır ağır açıldı, eski tip düğmeli
apartman ışığı otomatına basmaksızın uzanan sakallı bir kafa
gördüler. “Salih! Hangi rüzgâr attı böyle? Ekrem de gelmiş!”
Kendi yaşlarına yakın bir adam kapıyı ardına kadar açıp “Ge-
çin! Geçin çabuk, apartman ışığına dokunmayın!” dedi fısıltıyla.
Salih’le Ekrem apartmana girer girmez el yordamı yürü-
yüp Kasım’ın dairesine girdiler. Kasım evinin kapısını örtüp
“Buyurun, salona geçin,” deyince, hem bulundukları antrenin
hem de salonun ucuzlukçularda satılan portatif lambalarla ay-
dınlandığını gördüler. Duvarlara asılı nazarlıklar, dualar, ku-
rutulmuş otlar, kâğıt üzerine nakşedilmiş acayip tasvirler ve
eski moda denilebilecek diğer her şey, kuvvetli bir kasvet hissi
uyandırıyor. Salonun bir köşesindeki büyükçe bir koltuğun
önünde duran geniş sehpa, içinde türlü türlü renkte mürek-
kepler olan şişeler, kâğıtlar, toz dolu kaplar ve küçük küçük
ziynet kutuları duruyordu. Kasım salona geçmeden önce içe-
riye doğru, “Evde namahrem var, salona girme!” diye seslen-

di. Sonra konuklarına dönüp “Ne alırsınız, ne ikram edelim size?” diye sordu.

Salih, “Başka zaman inşallah, bir acil işimiz vardı onun için geldik,” deyince koltuğuna geçti.

Ekrem içeriyi işaret etti. “Yengeye mi seslendin, ağabey?”

Kasım gözünde tekinsiz bir parıltıyla, “Evet ama merak etmeyin, siz onu göremezsiniz,” diye cevap verince Salih, “Yatırdan kaç cine tutul!” deyiverdi Ekrem’e yan gözle bakarak. Daha mahalledeyken Kasım için “karısı cindir” diye söylenildiğini ikisi de işitmişti. O vakte kadar gülüp geçseler de loş ışıktaki, böylesine bir evde hayli ürkütücü geliyordu.

Kasım ışıkları gösterdi. “Böyle karanlıkta oturtuyorum sizi kusura bakmayın. Adresi kahveci söyledi, değil mi? Elli kere dedim şu sıralar kimse gelip gitmesin diye. Sinan’lar yine takacak bana!”

Ekrem sesi titreyerek sordu. “Sinan’lar kim? Onlar da mı üç harfli?”

Kasım’ın bir an kaşları çatıldı. “Üç harfli? Ha... Yok, bunlar yankesicilik ve dolandırıcılık büro amirliği. Canıma okuyorlar ne zamandır! Vergi dairesine başvurup eğlence sektörü üzerinden fiş kestireceğim artık! Sahi siz niye geldiniz sorması ayıp? Ne acil işiymiş bu?”

Salih kendisine dönüp kafasını sallayınca Ekrem konuşmaya başladı. “Bizim mahalleyi biliyorsun. Bizim apartmanda bir şeyler görünüyor. Yatır diyoruz, eskiden duyardık. Bizim dede, rahmeti rahmana kavuştuktan beridir görünüp duruyor.”

Kasım elini kaldırdı. “Yatır olduğuna emin misiniz? Benim bildiğim altında hazret varsa üstüne bina dikemezsin. Ama altında yatır olan ev de görmüşlüğüm var. Geceleyin kendiliğinden musluklar açılıyor mu? Yere serili seccade bulduğunuz oluyor mu hiç?”

Ekrem başını iki yana salladı. “Hiç görmedik. Yalnız gölge gibi siyah bir şey görünüyor. Ben de gördüm. Arkamdan bakıyordu, bizim salonun ucundan. Koştum baktım kimse yoktu.”

Kasım sakalını sıvazladı. “Cinler de olabilir. Rahmetli Süleyman Amca’yı tanırım, namazında niyazındaydı. O öldükten sonra sizin apartmana musallat olmuşlardır belki. Hiç evin yakınlarında bir ağaç dibine destursuz bulaşık suyu falan döktünüz mü?”

Ekrem, cebinden Boşnakça eski ilmihali çıkarıp arka sayfalarındaki mürekkeple yazılmış notları gösterdi. “Bizim dedodan kaldı. Belki burada anlatmıştır, apartman falan diyor. Türkçe yazmış ama eski el yazısını biz okuyamıyoruz. Sen okuyup anlayabilir misin?”

Kasım yazılanlara göz gezdirdi. Bir an kapıya doğru bakıp sanki gördüğü birileriyle hiç söz söylemeksizin konuştu, sonra da önündeki kâğıtlardan birine Arap harfleri yazmaya başladı. “Biraz zorlar ama okurum. Bende kalsın. Okur okumaz telefon açarım size. Siz şimdi apartmana gidin. Bir muska vereceğim. Bizim hanım sizin bodrumda, izbelikte kazılı bir toprak görmüş. Üstünde boş fiçiler varmış. Süleyman Amca zamanında oraya kazma vurmuş. Toprağı eşeleyip üzerine bırakın.”

Salih bir an gülmesini tutamadı ancak içi bir tuhaf oldu. Loş bir odada cinlerden ve muskalardan konuşurken, iş çıkışı fabrikada dinlediği muhabbetlerden birinin içinde gibiydi. Bir yönüyle ona gülünç geliyordu. İtikadı vardı, cinlere inanırdı. Ancak bu tür anlatılarda, söylencelerde hep çocuksu bir taraf varmış gibi gelirdi. O yüzden Kasımların salonda dururken gülmekle ürperti arasında kalmıştı. Zira o eski apartman, doğduğu, büyüdüğü eski yuvası gözünün önüne geldikçe canı sıkılıyordu. Köpek fobisi olan birinin köpek sürüsüne yürümesi misali, apartmana gidiş bahsini düşündükçe güçlkle yutkunuyordu.

Salih ile Ekrem, feraha kavuşacaklarını düşünürken tam tersine içleri bunalmış vaziyette Kasım’ın evinden çıktılar. İkinin de gözü hiçbir şeyi görececek halde değildi. Vakit hayli ilerlemişken, duraklara geri dönüp son kalan minibüslerle mahallelerinin yolunu tuttular. Yol boyu ikisinin de ağzını bıçak

açmamıştı. Kasım'ın jelatine sarıp verdiği muskayı sıkı sıkıya avucunun içinde tutuyordu Salih. Dertlerinin bitmesini ümit ediyordu ama bir yandan da tarif edemediği bir korkunun pençesinde kıvranıyordu. Sıkış tıkış vaziyette yol aldığı mini-büs, hatta takılıp durduğu trafik bile gözünde o eski apartmana göre daha kabul edilebilir görünüyordu. Neden evine gitmek yerine kalkıp mahalleye gelmişti ki? Ekrem dahi bir aralık, "Vallahi hiç geri gidesim gelmiyor," diyerek duygularına tercüman olmuştu. Eski mahallesi, akrabalığı, çocukluk anıları söz konusu olmasa bırakıp gitmesi işten bile değildi. Ortada somut bir korku belirtisi yoktu ancak içlerinde yetiştikleri kültür, gündelik yaşamlarına sinmiş inançlar canını sıkıyordu. Fabrikada Zeki'nin anlattığı hikâyeyi dinlerken, anlatılanla tesadüf eden telefon sesinin insanlardaki o anlık ürpertisini anımsadı. Gündelik hayat koşturmacasında, İstanbul gibi bir keşmekeşte korku daha elle tutulabilirdi. Ancak İstanbul'un bir ayağı memlekette, kırsalda olan, alıştığı bir yaşayışı, kopamadığı daha dar bir çevresi olanların korkuları genelde mezarlık yanından geçerken, yahut "üç harfli" muhabbetlerinin döndüğü gecelerde vuku bulabiliyordu. Eski sokağına yaklaştıkça içindeki korku da daha somut bir şekil alıyor, adeta yüreğini pençeleriyle sıkıştırıp duruyordu.

Apartmanla kahveyi ışıkları sönük vaziyette, sadece sokak lambalarının aydınlığında gördüklerinde vaktin nasıl geçtiğini fark edemediklerine şaşılar. Bu eski yapılar, özellikle apartman, o an için eski anılarından çok çocukluklarında bıraktıkları, gece tuvalete çıkarken ürperdikleri, yorgan altında uyurken dev çiçek desenli kahverengi perdelerin canavar düşlerine sebebiyet verdiği, dedeleri kömür kazanını yaptırmadan önce soba etrafında soluk kesici söylenceler dinledikleri anları canlandırıyor artık. Ağır adımlarla apartmana yaklaşırlarken Ekrem'in yukarıya bakıp "Ben salonun ışığını yakmamıştım!" demesi ikisini de duraksattı. En üst kattan yayılan sarı ışığı hayalet görmüş gibi seyre koyuldular.

Salih, “Hırsız diyeceğim de niye ışık yaksın? En iyisi gidip bakmak!” dedi, korkusunu bastırmaya çalışarak. Eski mahalle kavgalarından aklında kalan yegâne taktiğe, kovalanmamak için kovalamaya sarılıvermişti.

Ayakları onları geri geri götürmek istese de loş otomat ışıklarına güvenerek merdivenleri tırmandılar. Salih, Ekrem’in dairesinin anahtarını çevirirken elinin titrediğini gördü. Koridordan geçip salona girdiklerinde, yanık vaziyetteki ışıktan başka bir şey görmeyerek rahatladılar. Ancak koridordaki askılığın bir anda olduğu yerde arkaya doğru yıkılıp çıkardığı gümleme, ikisinin de yüreğini tekrar ağızlarına getirdi. Bir şey söylemeksizin ışıkları bile söndürmeye vakit bulamayıp evden hızla çıktılar. Çabuk adımlarla bodruma indiler ancak bu sefer de başka bir dehşet serencamı baş gösterdi. Bodrumun ışığını merdivenlerin kenarından yakmışlardı, içerisi ve eskiden kalma kömür kazanı, yıllar boyunca bırakılmış eski eşyalar -iki kuşağın sünnetlerine tanıklık etmiş bakır karyola başlıkları dâhil- ayan beyan ortadaydı. Kazanın hemen yanında da mavi renkte birkaç fiçı bir arada duruyordu. Onları korkutan, Kasım’ın söylediklerinin gerçek olması kadar, artık öteleyemeyecek hale gelmiş endişeleriydi. Merdivenden dip dibe inerek fiçılara doğru yaklaştıklarında ikisi de nefes almayı dahi bırakmıştı. Boş fiçıları ayak uçlarıyla kenara ittiklerinde, buradaki toprağın sanki bir mezar yeriymişçesine önceden kazılıp doldurulmuş olduğunu fark ettiler. Kasım’ın sözleri Salih’in zihninde çınlarken, Ekrem de hızlı hızlı dua okumaya başlamıştı. Salih’in telefonunun aniden güröldeyip bodrumun duvarlarını çınlatması ikisini de yerlerinden sıçrattı. Salih küfrede küfrede telefonunu çıkardı.

Arayan Kasım’dı. “Yaşıyor musunuz? Allah’a şükürler olsun! Apartmanda mısınız?”

Salih öfkeyle bağırdı. “Aklımız çıktı be! Bodrumdayız, dediğin yere bırakacağız muskayı!”

Kasım bağırmayı sürdürüyordu. “Çabuk terk edin orayı!

İkiniz! Aynı kandan iki kişi! Aynı kandan! Ben yanılmışım, bilememişim. Başka bir şey bu. Çabuk terk edin orayı!”

Salih telefonun hoparlörünü açtı. “Sesi hoparlöre verdim. İkimiz de dinliyoruz, ne olduğunu söylemeden şuradan şuraya gitmeyiz!”

Kasım'ın belli belirsiz küfürleri, tövbeleri işitiliyordu telefondan. Hızlı hızlı anlatmaya başladı. “Yazılanları okudum. Yatır falan yok! Sizin dede apartmanı yaptırmadan önce oraya ev yapmış. Temel kazısı esnasında gömü bulmuş. Ama gömü sahipliymiş. Cinler dedenizden iki evladını kurban etmesini istemiş. Süleyman amca da eskiden dinlediği bir şeylerden hareketle kendi kanını definenin mührüne akıtıp cinlerle kavilleşmiş. Hayatta olduğu sürece cinler ailesinden kimseye ilişemeyeceklermiş. Defineyi sahiplenen cinler kurbanları alabilsinler diye bulduğu gömüyle apartman yaptırmış, tüm ailesini de bir arada tutmaya çalışmış. Zaman zaman kalp krizi geçirdiğinde apartmanda bir şeyler görünüyormuş bu yüzden. En son pişman olarak bu notları yazmış. Ölmeden önce size de söylemek istediğini yazmış, apartmanın kentsel dönüşüme satılmasına, dairelerinizden ayrılmanıza sonradan bu yüzden izin vermiş. Kanı peşin peşin dökmüş. Can almayı onlara bırakmış. Çıkmazsanız eğer...”

Telefondan aniden anlamsız cızırtılar yükselmeye başladı. Ekrem'le Salih bir an birbirlerine bakıp merdivenlere doğru koşturacakları sırada bodrumunun ampulünün gürültüyle patladığını gördüler. Ayakları korkudan uyuştüğundan mı yoksa görünmeyen eller tarafından toprağa mihlandıklarından mı bilinmez, kımıldayamıyorlardı. Salih dua okumak istediği zaman, dilinin damağına yapışmış olduğunu, tıpkı karabasan çökmüş gibi sesinin soluğunun çıkmadığını acıyla fark etti. Karanlıkların içinde hareket eden silüetler artmıştı ve artık ayan beyan yürüyüp geçiyorlardı. Ayak patırtıları, koşturma sesleri, köşe başlarından eğilip bakarken kaybolan çehrelerle arz-ı endam ediyordu. Salih yutkunarak kendi kendine

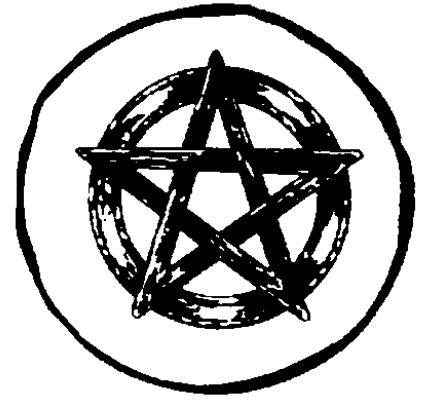
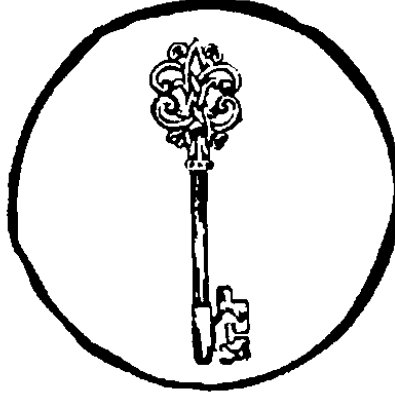
konuştu. “Böyle... Böyle oluyormuş demek... Böyle geliyorlarmış...” İkisi de birbirlerinin gözlerindeki korkuyu seyredabiliyordu. Yaşamları boyunca dinleye geldikleri, “üç harfliler” yahut “iyi saatte olsunlar” diye andıkları, “göze görünmezler” dedikleri şeylerle şimdi karşı karşıya olduklarını hissediyorlardı. İleride belki şehir efsanesine dönüşecek korkulu bir mevsunun başrolünde idiler o an.

Ekrem, elini kolunu büküyorlarmış gibi kıvrıla kıvrıla geri-singeri yıkılarak bağırmaya başladı. Ayakları da toprağın üzerinde yılan misali kıvrılıp bükülüyor, gözlerinin akı meydana çıkarken ağzı yüzü de şekilden şekle giriyordu. Salih de kollarında ve bacaklarında görünmeyen elleri hissettiği zaman, koridorda üç silüet gördü. Eğri büğrü ince ayakları üzerinde sallana sarsıla yürürken, ince parmaklı ellerini de örümcek gibi oynatan, gözleri ıslık ıslık üç silüet hızla ikisine doğru yaklaşıyordu.

Çığlık sesleri gecenin sükûneti altında uyuklayan mahalleye yayıldığında, arazi hesaplaşmasıdır, çek senet tahsilatıdır, mafya infazıdır korkusuyla kimse burnunun ucunu dışarıya çıkaramadı. Sabahleyin Kahveci Âdem, apartmandan gelen çığlık seslerini usulen ihbar edip de sedyelerle iki ceset çıkarılınca kadar çoktan arazi hesaplaşması, miras kavgası dedikoduları mahallenin sınırlarına ulaşmıştı. Yine de ahalinin anlam veremediği, anlatırken çekine çekine dile getirdiği yegâne şey, uzuvları büklüm büklüm olmuş, ağızları yüzleri inme inmiş gibi eğri büğrü, tuhaf görünümlü iki ceset oldu.

KIZ KULESİ'NİN CADILARI

UĞUR KILIÇ

DARK
İSTANBUL

SECRET

CONFIDENTIAL

SECRET

Vücutlarını saran siyah örtüden yalnızca uzun, beyaz saçları seçilen beş silüet, ellerindeki çıralarla musalla taşının kenarlarına dizilmiş olan mumları teker teker yaktı. Mumların loş ışığı odanın karanlığını yavaşça dağıtırken musalla taşının üzerindeki bebekler huzursuzca kıpırdanmaya başladı. Kirli saçların arasında belli belirsiz seçilen yüzler, tekinsiz tebessümlerle ellerindeki hançerleri kaldırırken içlerinden biri yüzünü tavana çevirdi. Yapının yüksek duvarlı tavanında kırmızı renkte beş köşeli yıldız ve yıldızın her ucunda ise üç farklı yüzüyle Hekate tasviri yer alıyordu. Uzun tırnakların kavradığı hançerler musalla taşıyla buluştuğunda çıkan ses odanın karanlığı tarafından yutulana ve mumlar sönene dek yankılandı.

Mumlar yeniden yakıldığında, beş silüet taşın üzerindeki mermer havanlarda kanlı etleri parçalamakla meşguldü. Havanların içindeki etler macun kıvamına gelince, vücutlarını saran siyah kumaştan kurtuldular. Mum ışığı beş kadının yaşlı ve korkunç vücutlarını gözler önüne seriyordu. Kadınlar, havandaki iğrenç karşımı avuçlarına alarak önce kendi bedenlerine sonra da birbirlerine sürdüler. Kadınların grotesk bedenlerinin gölgesi duvarda sapkınlıkla dans ederken, yapının her noktasında tiz

kahkahalar yankılandı. Mumlar son kez söndüğünde ise kahkahaları, zevk çığlıklarına dönüşmüştü.

Kadınlar Kız Kulesi'nin kapısından çıktılar ve süpürgelerine binerek İstanbul'un sisli gecesine doğru yükseldiler. Çıplak bedenleri gökyüzünde birer silüet halini alırken, çığlıkları ise Marmara Denizi'ndeki bütün denizcilerin yüreğine korku saldı.

Fırat, çalışma masasının başında çatık kaşlarıyla dosyayı incelemekte olan hocasının karşısındaki gergin bekleyişini sürdürüyordu. Evrim Hoca, dosyanın sayfalarını her çevirişinde onunla göz göze geliyor; bu hareket Fırat'ın içindeki tedirginliği bastırmasını zorlaştırıyordu. Uzun, ojeli tırnaklarıyla bir cümlemin veya bir tablonun üzerinde hayali çizgiler bırakan hoca, genç adamın zihninde uzun zamandır çalışmakta olan paranoya makinesini beslediğinden habersizdi. Fırat yaptığı tez araştırmasına dair hocasının sorabileceği soruları aklından geçirerek paniğe kapılıyor ve hemen ardından kendi bulduğu açıkları kapatabilecek mantıklı yanıtları sıralıyordu.

Stres dolu bekleyişi sırasında Fırat'ın bakışları Evrim Hoca'nın uzun tırnaklarını takip ederek vücudunun diğer kısımlarına yöneldi. Bu belli ki zihninin kendini rahatlatmak için onun dikkatini başka yöne çekme çabasından başka bir şey değildi. O sırada Fırat'ın aklından hocasının ne kadar genç ve bakımlı görüldüğü geçiyordu. Nasıl olurdu da yıllardır fakültede çalışmakta olan bir kadın bu kadar genç ve bakımlı görünebilirdi? Fakültedeki diğer öğrenciler gibi o da bu sorunun yanıtını vermekte zorlanıyordu.

Onu ilk olarak bir lisans öğrencisiyken gördüğü zamanları hatırladı. Fakültedeki en uzun boylu hoca muhtemelen oydu. İlk zamanlarda kadının beline dek inen siyah saçları arasında kalan küçük suratını garipsemişti Fırat. Ama o an baktığında suratının küçük olmasının gözlerini ve dolgun dudaklarını öne çıkardığını fark etti.

Sınıftaki bazı erkekler, öğrenci evi eğlencelerinde içkiyi fazla kaçıınca sıkça bu konuyu gündeme getirir, Evrim Hoca'yı ne kadar seksi buldukları üzerine tartışırlardı. Bu sapkın hayaller her defasında hocanın erkek düşmanı olduğu gerçeğiyle yerle bir edilir ve hocanın lezbiyen olma ihtimali üzerine seviyesiz bir tartışmanın önünü açardı.

Fırat, gözlerini kadının göğüs dekoltesinin ortaya çıkardığı beyaz teninde gezdirirken arkadaşlarına hak vermesi gerektiğini düşündü. Tam bu sırada Evrim Hoca'nın başını kaldırıp kendisiyle göz göze gelmesi büyük talihsizlikti! Kadının bakışlarıyla yüzleşince düşüncelerinin açığa çıkmasından korkarak panikledi. Sahte bir öksürükle durumu kurtarmaya çalıştı. Evrim Hoca kaşlarını beklenti içinde kaldırırken başını eğmekle yetindi. Sessizliği, elindeki dosyayı masaya bırakan Evrim Hoca bozdu.

“Çok iyi bir iş çıkarmışsın Fırat, aferin,” dedi.

Bu yanıt Fırat'ı heyecanlandırmıştı. “Teşekkür ederim, hocam,” dedi. “Açıkçası benim için de çok faydalı bir çalışma oldu. Daha önce Tarih bölümünde okuduğum için Kız Kulesi'ni Bizanslıların inşa ettiğini biliyordum zaten. Ancak kuledeki kayalıkların M.Ö. 400'lü yıllarda bile var olduğundan söz edildiğine dair hiçbir bilgi görmemiştim.”

Evrım Hoca, “Bizanslılar değil, Bizans İmparatoru I. Manuel Komneos diyeceksin,” diyerek öğrencisini düzeltti. “Burası Koruma ve Restorasyon Bölümü; Mimarlık Fakültesi'nde yüzeysel bir tarih bilgisinin bizim için yeterli olmayacağını biliyorsun. Üstelik ikinci üniversiteni okuyorsun.”

“Affedersiniz, hocam.”

“Doktora tezinin savunma sınavında da böyle yüzeysel bilgiler verirsen sıkıntı yaşardın, ona göre. Tarih mezunu olmanın avantajlarını kullanmalısın.”

Bu uyarı Fırat'ı hem utandırmış hem de üzmüştü. Sene-ler önce Tarih bölümünden mezun olduktan sonra, büyük bir heves ve cesaretle ikinci üniversitesini okumaya karar vermiş-

ti. Mimarlık Fakültesi'ndeki öğrenciliği süresince akademisyenliğe merak sarmış ve idealinin bu meslek olduğuna karar vererek yüksek lisans bile yapmıştı. Şimdi ise doktora eğitiminin son senesindeydi ve artık kendisini yaşıtlarının aksine, kariyeri için seçtiği uzun yolun son düzlüğünde görüyordu. Birinci üniversitedeki deneyimlerini Mimarlık Fakültesi'nde kendi yararına kullanarak başarılı bir öğrencilik geçirdiği söylenebilirdi. Ancak Fırat, neredeyse yaşamını feda ettiği o üniversitede akademisyen olarak çalışmak istiyorsa, bu hayalinin son safhasında başarısız olma seçeneğinin olmadığını biliyordu. Evrim Hoca'nın danışmanlığında yazacağı doktora tezi, büyük ihtimalle akademik kariyer kapısını açabilecek tek anahtarıydı. Bu düşünceler zihninden geçerken stresten dudaklarını ısıırıyordu. Öğrencisinin mahcubiyetini gören Evrim Hoca, yüzünü yumuşattı. Tebessüm ederek onu sakinleştirmeye çalıştı.

“Olsun, kafan dağınık, Fırat. Normaldir,” dedi. “Tezin bittiğinde, onu en iyi şekilde savunacağına inanıyorum”

Fırat saygıyla başını eğdi. Hocasının cümleleri sakinleşmesine yardımcı olmuştu.

“Şimdi literatür taraması bittiğine göre saha çalışmasına başlayabiliriz.”

“Bakanlıktan onay çıktı mı hocam?”

Hocası saha çalışmasından bahsettiğinde Fırat'ın heyecanı, yüzünden okunuyordu. Nitekim, onun tezinin ana konusu olan Kız Kulesi'ndeki restorasyon çalışmasında yer alma fırsatı her öğrenciye sunulmayacaktı. Danışmanı ona aylar öncesinden, eğer proje onaylanırsa kendisine böyle bir imkân sağlayacağını sözünü verdiği andan itibaren hevesle çalışıyordu.

“Çıktı; ancak bir pürüz var”

“Nedir hocam?” diye merakla sordu.

Evrım Hoca, “Bakanlık restorasyon için iki yürütücüye onay vermedi,” diye söze başladı. “Bu yüzden süreci bölüm başkanı olarak yalnızca ben yürütmek zorundayım. Ancak senin de tahmin edeceğin gibi fakültedeki idari görevlerim bü-

tün haftamı Kız Kulesi'nde geçirmeme imkân vermiyor. Ben en fazla haftada bir iki kez gelip, planların denetlenmesi ve raporlanması işini yapabilirim. Bu noktada en çok iş sana düşecek.”

Fırat, hocasının kendisine önemli bir görev vermek üzere olduğunu tahmin etmişti. Evrim Hoca'nın son cümlesinden sonra gözlerine bakmasına rağmen sessizliğini korudu.

“Mademki benden bireysel olarak doktora tezine danışman olmamı istedin, üzerine çalıştığın yapıya olan fedakârlığını, benim saha araştırmasındaki iş yükümü paylaşarak göstermeni istiyorum”

Evrım Hoca'nın ima ettiği şeyi anlayan Fırat'ı heyecan sardı. Danışmanın kendisinden talep ettiği şey, aslında projenin gayriresmi yürütücüsü pozisyonunu edinmesiydi. Hoca'nın yokluğunda tezi için gerekli çalışmaları yapabilir, aynı zamanda bakanlığın talep ettiği planlama, çizim, rapor gibi işleri yürütebilirdi. Fırat, bu işlerle doktora tezinin tahmin ettiğinden daha zor bir sürece girdiğinin farkındaydı. Evrim Hoca onun vereceği yanıtı beklerken zihninde kısa süreli planlar yapmaya başladı. Bu sırada zihnindeki endişelerin yüzüne yansımaması için dikkat etti.

Projedeki iş yüküne ortak olmak fakülte'deki Koruma ve Restorasyon Bölümü'nün başındaki en yetkili kişi olan Evrim Hoca'nın gözüne girmek için büyük bir fırsattı. Zaten Fırat'ın en baştan beri onunla birlikte çalışmak için çaba göstermesinin sebebi de bu değil miydi? Aylar öncesinden tezinde göstereceği başarı ve restorasyon boyunca yapacağı yardım ile danışmanın güvenini kazanabileceğini, böylelikle kendisine bölümde akademik kadro imkânı sunulabileceğini öngörmüştü. Evrim Hoca'nın bu teklifi, kafasındaki uzun vadeli planın gerçekleşmesi için oldukça faydalı göründü.

“Hocam siz tezim ve akademik kariyerim için uygun olacağını düşünüyorsanız seve seve her alanda görev alırım,” dedi.

Evrım Hoca “Her alanda değil,” diyerek onu düzeltti. “Sa-

dece arşiv belgeleriyle restorasyonun günlük faaliyetlerinin raporlanması benim için yeterli. Ben gerekli değerlendirmeleri yaparak onları bakanlığın istediği formata getiririm”

“Tabii ki hocam.”

“Ayrıca projeden sana aylık burs ödenmesini de sağlayacağım. Ancak bursun doktora düzeyinde olacağını garanti edemem. Malum, bakanlık talep ettiğimiz bütçenin sadece üçte ikisine onay verdi”

Fırat, “Hiç sorun değil, hocam,” diye yanıtladı.

O an belli etmese de burs miktarının doktora düzeyinde olmasını gönülden istiyordu. En azından diğer öğrenciler gibi, birkaç kişiyle ortak bir evde yaşayacak kadar parası olursa babasının evinden kurtulabilirdi. Annesinin ölümünden sonra Üsküdar’daki kilimci dükkânını kapatan ve kendisini alkole veren babasıyla yaşamaktan bıkmıştı. Babası bulduğu her fırsatta bir işi olmadığı için Fırat’a söyleniyor ve onun kendisine yük olduğunu ima ediyordu. Öte yandan, genç adamı oldukça yoğun bir sene bekliyordu. Tezine ve restorasyon çalışmalarına odaklanması gereken bu süreçte babası kendisini sıkboğaz etmeye devam ederse manevi olarak yıpranacağını farkındaydı.

Evrin Hoca projeyle ilgili konuşmasına devam ederken Fırat zihninden geçen düşünceleri bastırmayı başardı. Restorasyonun başlayacağı tarihi öğrendikten sonra teşekkür ederek odadan çıktı.

Koridordaki geniş pencere pervazında telefonuyla ilgilenmekte olan Cem, Fırat’ın odadan çıktığını görünce kolundaki saati göstererek ofladı. “Abi neredesin ya, elli dakikadır içeridesin. Mesajlarım iletilmedi diye kantine de geçemedim.”

“Özür dilerim, Cem’ciğim. Telefonum bozuk galiba, bazen çekmiyor.”

Koridor boyunca yürürlerken Cem görüşmenin nasıl geçtiğini sordu.

“Evrin Hoca’nın dosyayı bu kadar ayrıntılı okuyacağını düşünmemiştim,” diye yanıtladı Fırat. “Kadın dosyanın hepsini okudu valla.”

“Eee, beğendi mi bari feminazi?”

Fırat gülümsedi. “Abi, şöyle lakaplar takmayın kadına ya. Bence lisanstayken sizi üst sınıflar kandırmış, Evrim Hoca erkek düşmanı falan değil. Senelerce derslerini seçmedik diye tanıma fırsatı bulamadık kadını.”

Cem ise, “Ooo, bence seni de büyülemiş bu kadın,” diye dalga geçti.

Birlikte kapıdan çıkarlarken Fırat omuz silkti. “İstediği kadar büyülesin. Tezi bitirdikten sonra bana şu bölümde kadro ayarlasın da ne isterse yaparım,” dedi.

Fakülteden çıktıktan sonra havadan sudan konuşarak Beşiktaş İskelesi'ne kadar yürüdüler. Kadıköy vapuruna ucu ucu-na yetişince nefes nefese kaldılar. Vapurun üst katına çıkarken Cem “Sen şimdi Kız Kulesi'ni gören tarafta oturalım dersin,” diyerek Fırat'a takıldı.

Bunun üzerine Fırat da gülümseyerek “Valla asla hayır demem,” diye yanıtladı.

Günbatımı boğazın üzerine kızıl bir örtü sererken denizin açıklığından gelen hafif bir esinti gündüz vakti İstanbul'a hâkim olan sıcaklığı dağıtmaya başladı. Fırat, Kız Kulesi görüş alanına girdiğinde Cem'in anlatmakta olduğu konuya ilgisini yitirmiş, duvarları arasında en az altı ayını geçireceği bu tarihi yapının kendisine sunacağı kariyer olanaklarının hayaline dalmıştı.

Babasıyla kahvaltı masasında otururlarken Fırat'ın telefonu çaldı. Arayan kişinin Evrim Hoca olduğunu gören Fırat panikledi. Restorasyonun henüz ilk gününde işine geç kalmış olma ihtimali paniklemesi için yeterli bir sebepti. Ağzındaki lokmayı eline çıkararak telefonu açtı. Onun bu hareketini tiksintiyle izleyen babasına sırtını çevirdi.

Telefonda, “Hocam telefon bozuktur, o yüzden bazen çekmiyor,” diyerek açıklamaya girişti. Sanki Evrim Hoca onu görebilecekmiş gibi, karşı tarafı dinlerken başını salladı. “Tabii hocam, hemen geliyorum,” diyerek telefonu kapattı.

Beklenti içinde ona bakan babasına, “Üç kere aramış, telefon çekmemiş,” dedi. Ağzındaki zeytin çekirdeğini tabağa tüküren baba başını sinirle salladı. “O zaman kendi paranı kazan da yeni bir telefon al,” diyerek lafını soktu. Fırat karşılık vermedi. Böylesine önemli bir günde babasıyla tartışarak morali-ni bozmak istemiyordu. Bu konuşmanın nereye varacağını biliyordu. Babası dolaptan çıkardığı birayı titreyen elleriyle açıp yudumlarken Fırat çoktan üzerini değiştirip evden çıkmıştı.

Salacak’ta dolmuştan indi. Birbirine tahammülü olmayan arabaların korna savaşının arasından sıyrılarak yolun karşısına geçti. Kıyıdaki kayıkçıyla konuşmakta olan Evrim Hoca’yı fark edince adımlarını hızlandırdı. Danışmanının yanına varır varmaz, özür cümlelerini sıraladı. Evrim Hoca, geç kalmadan işe koyulmak bahanesiyle özrünü geçiştirdi.

Fırat kayıkla Kız Kulesi’ne yaklaşırlarken, “Hocam, ekibin geri kalanı gelmeyecek mi?” diye sordu.

“Bugün sadece sen ve ben varız,” diye yanıtladı, Evrim Hoca. “Önce yapının genel durumuna bakıp belediyeden temizlik için yardım talep edeceğiz. Ekibi şimdiden çağırırsak ödemeleri de başlatmamız gerekir. Bütçemiz kısıtlıyken böyle bir şey yapmaya gerek yok.”

Kayıkçı iskele babasına yanaşarak beklemeye koyuldu. Evrim Hoca, Fırat ile birlikte kulenin girişine yürüdü. Fırat, kapının önüne geldiklerinde hocasının elindeki eski püskü ve büyük anahtarı görünce şaşırmıştı. Kız Kulesi’nde daha önce yapılan restorasyonlara rağmen kilidin hâlâ bu kadar eski olması ona ilginç gelmişti.

Kaynağı belirsiz bir esinti Evrim Hoca’nın saçlarını havalandırırken kuleye girdiler. Vernikleri dökülmüş, yer yer parçalanmış abanoz kapıyı arkalarında bıraktıklarında, Fırat’ın dikkatini çeken ilk şey, dışarıdaki bunaltıcı sıcaklığın aksine yapının içine hâkim olan soğuk esintiydi. Evrim Hoca yapıya girer girmez kendilerine doğal görünmeyen soğuğu, “Muhtemelen iç odadaki kırık bir pencereden ya da ana kulenin

mazgallarından kaynaklanan bir cereyan,” olarak açıkladı. Bu mantıklı açıklamaya rağmen, Fırat'ın saniyeler içinde vücudunu ürperten soğuk yüzünden titreyen ellerinin eski hâline dönmesi zaman aldı.

Fırat yapının içinde gezinirlerken temizlik konusunda hocasına hak verdi. Kulenin restorasyondan önce kesinlikle bir temizliğe ihtiyacı vardı. Zemin gerçekten pislik içindeydi. Hangi zamana ait olduğu belli olmayan gazete sayfaları gelişigüzel bir şekilde etrafa saçılmıştı. Tavanın ve duvarın boya-ları neredeyse tamamen dökülmüştü. Bazı bölümlerde birkaç parmak genişliğindeki çatlaklar dikkat çekiyordu. Ana kuleye çıkan merdivenin zeminle birleşen noktası ise orada toplanan çöplerle dolmuş, muhtemelen yağmurlu havalarda duvarın çatlaklarından giren suyun etkisiyle kötü kokulu bir balçık kıvamına dönüşmüştü.

Evrin Hoca belediye ile görüşmelerinde kullanmak üzere telefonuyla yapının içini fotoğraflarken, Fırat balçık birikintisinin olduğu yerde hışırtılar duydu. Sesi duyduğu yere dikkatle yaklaştığı sırada hocanın telefonundan gelen zil ses onu korkuyla yerinden sıçrattı!

Kadın, telefonda kendisini arayan kişiye fakültedeki işlerle ilgili talimatlar verirken Fırat sesin geldiği noktaya doğru ilerledi. Girişteki yüksek tavanlı odadan ve kulenin pencerelelerinden içeriye giren günışığına rağmen, bu kısmın zifiri karanlıkta olması oldukça şaşırtıcıydı. Fırat, karanlığa yaklaştıkça hışırtı hâlâ duyulabiliyordu. Orada bir şey olduğundan emin oldu. Sesin kaynağını görebilmek için dizlerinin üzerine çöktü. Ses, merdiven altının ışıksız olan noktasından geldiği için elini yavaşça karanlığa uzattı. Bunu yaparken kalp atışlarının istemsizce hızlandığını ve alnının terlemeye başladığını hissediyordu.

Neredeyse dirseğine dek karanlığa uzandığı sırada Evrim Hoca'nın kendisine seslenmesi, Fırat'ın olduğu yerde sıçramasına sebep oldu. Refleks sonucu birkaç adım geriledi. Bu

sırada karanlıktan çıkan ve etrafı balçıkla kapanmış bir kara kediyi görünce, kendisi kadar Evrim Hoca da şaşırılmıştı. Kedi ürkek adımlarla Fırat'ın yanına geldi. Kediyi kucağına alan Fırat, Evrim Hoca ile göz göze geldi.

Kuledeki keşif gezisinin ardından gerekli fotoğraf ve raporları dosyaladıktan sonra kayığa binerek karaya çıktılar. Fırat, Evrim Hoca'dan yapacağı diğer işlere dair talimatları aldıktan sonra, kucağındaki kediyle birlikte yolun karşısına geçti.

Fırat, kedinin üzerindeki balçığın kokusuna dayanmakta zorlanıyordu. Yakındaki parka girdiği sırada kokuya dayanamayıp birkaç kez öğürdü. Kediyi parktaki havuzun kenarına bırakırken, "Ölü gibi kokuyorsun resmen, biraz temizlen!" diye söylendi.

Kedinin parkta güvende olduğundan emin olana dek havuzun etrafında yürüdü. Yürürken içindeki mutluluğun yüzünde bir tebessüm hali almasına engel olamadı. Tez çalışması resmi olarak başladığı için memnundu. Dolmuş durağına doğru yürürken o gün Evrim Hoca ile birlikte Kız Kulesi'nde çalışmaktan ne kadar keyif aldığını hatırladı. İlk kez kendisini mesleğine bu kadar yakın hissetmişti. Aynı zamanda danışmanının ona yüklediği görevlerden de memnun kalmıştı. Ne de olsa Evrim Hoca'nın kendisini restorasyon ekibine alarak, onu bir nevi mesleki sınamadan geçirdiğinin farkındaydı. Dolmuşa binerken, cebinden çıkardığı kulaklığı takarak müzik dinlemeye başladı. Parkın yanından geçerken havuzun kenarına bıraktığı kediyi görebilmek için dolmuşun küçük penceresinden etrafına bakındı. Kediyi göremeyince moralini bozmadı. Parktaki bir hayvanseverin ona iyi bakacağından emindi.

O gün Fırat, belediyeden gelen görevliler kuleyi temizlerken sabırla onların başında bekledi. Evrim Hoca ona bu işin zorunlu olmadığını söylemesine rağmen erkenden oraya gitmek konusunda istekli davranmıştı. Danışmanının yokluğunda kuledeki her faaliyeti raporlayıp eksiksiz bir rapor oluştursa hocasının güvenini daha çabuk kazanabilirdi.

Ana kuleden sonra giriş kısmının temizliğini bitiren görevliler, alt kattaki mahzene inerek işlerine devam ettiler. Fırat üst katın boşluğunu fırsat bilerek, danışmanına göstermek üzere, temizlenen yerlerin fotoğraflarını çekmeye koyuldu. Önce döner merdivenlerden çıkarak ana kuleyi fotoğrafladı. Buradaki işi bittikten sonra aşağıya indi. Merdivenin son basamağını inerken duyduğu miyavlama yüzünden neredeyse hocasından emanet aldığı fotoğraf makinesini düşürecek! Sesin geldiği yöne baktığında, birkaç hafta önce kendi elleriyle parka bıraktığı kara kediye görünce dehşete kapıldı.

“Sen buraya nasıl geldin!”

Kedi, Fırat'ın bir yanıt beklemeden kurduğu cümle karşısında sessizliğini korudu. Tekinsiz bakışlarının kendi gözlerine odaklandığını fark eden Fırat, vücuduna yayılan ürpertiye karşı koymaya çalıştı. Yavaş adımlarla kediye yaklaştı. Merdivenin yanına diz çökerken elini uzattı. Kara kedi ürkek adımlarla merdivenin karanlığına çekildi. Fırat, kedinin inatçılığı karşısında tebessüm etti. Fotoğraf makinesini dikkatle yere bıraktı. Kediye saklandığı yerden çıkarmak için uzattığı elini, kedinin ani tırnak darbesiyle acıyla geri çekti.

Fırat elini acı içinde bırakan kedinin mahzene inen merdivenlere koştuğunu gördü. Ancak kedinin peşinde koşmak yerine elinin üzerindeki çizikten boşalan kanla ilgilendi. Dışarıdan bakıldığında bıçak kesigine benzeyen yaradan akan kanı, cebinden çıkardığı kâğıt mendille durdurmaya çalıştı. Saniyeler içinde kıpkırmızı bir hal alan mendili, acının da etkisiyle sıkarak merdivenin altındaki karanlığa fırlattı. Bu sırada iç odadan çıkan bir işçinin mahzendeki çöpler hakkında söylendiğini duyunca, onun kötü sözlerinden nasibini almamak için karanlığa uzandı. Eline çarpan bir cisim yüzünden acıyla elini çekti. Kâğıt mendili yaralı eliyle almaya çalıştığını fark edince kendi kendine kızdı. Bu kez diğer elini kullanarak onu ve biraz önce eline takılan sert cismi çıkardı. Fırat, kanı üzerine bulaşan nesnenin ne olduğunu gördüğünde, vücudu acı yerine heyecanla titremeye başlamıştı!

Fırat, danışmanının odasına girdiğinde kalbi heyecandan duracak gibiydi. Kara kedinin sayesinde Kız Kulesi'nde bulunduğu kitabın, İstanbul'un tarihini değiştireceğinden emindi. Belki meşhur bile olabilirdi! Belki hocasıyla birlikte televizyon programlarına çıkardı. Onlara kara bir kedi elini kanattığı sırada kitabı bulduğunu, özenle kitabın üzerine bulaşan kan ve balçıkları temizleyerek sayfaları okunur hale getirdiğini anlattı. Acaba kitabı bulduğu için bakanlık onu parayla ödüllendirir miydi?

Fırat bu hayalleri zihninden geçirirken Evrim Hoca'nın, hevesini kursağında bırakacağından habersizdi. Hocası elindeki kitabın yıpranmış cildine daha fazla zarar vermemek için onu dikkatle masaya bıraktı. "Fırat'cığım, heyecanını anlıyorum ama ne yazık ki bu kitabın tahmin ettiğin gibi bir anlamı yok."

Fırat, masadaki kitabı önemsiz bir el hareketiyle geçiştiren hocasını şaşkınlıkla karşıladı. "Ama hocam" dedi. "Bu kitap *Malleus Maleficarum*, künyesinde 1509 tarihli olduğu yazıyor!"

"Kitabın önemsiz bir buluntu olduğunu söylemiyorum zaten. Ancak bu bakanlığı ilgilendiren bir mesele. O yüzden kitabı kayda alıp yetkililere teslim etmekten başka yapacağımız bir şey yok."

"Ama hocam, kitabın 1509 tarihli olması sizce de enteresan değil mi? Arşiv kayıtlarında o tarihte İstanbul'da büyük bir deprem olduğunu okudum. Kız Kulesi de dahil olmak üzere birçok tarihi yapı büyük hasar görmüş."

"Evet, bu deprem büyüklüğü sebebiyle Kıyamet-i Suğra (Küçük Kıyamet) olarak da bilinir. Peki, bu bilgi bizi nereye götürecektir, söyler misin?"

Fırat, danışmanının sabrını zorladığının farkındaydı ama kulede bulunduğu kitabın tarihsel olarak çok farklı bilgiye ışık tutacağına inanıyor ve bu yüzden hocasını ikna etmek konusunda inatçı davranıyordu. "Hocam, bu kitap Orta Çağ'daki

cadı avlarında kullanıldı. Ancak bu kitapta, orijinal metinden farklı olan bölümler var. Ne olduğunu anlamak için tercüme edebiliriz. Belki o zamanki İstanbul'da da cadı davaları yürütülmüştür.”

“Kusura bakma ama bu çok saçma bir fikir.”

“Ama hocam...”

Evrin Hoca artık sıkılmıştı. “Ayrıca,” diye devam etti. “Biz tarihçi değiliz. O yüzden değerli vaktimizi bizi ilgilendirmeyen sorunlar üzerine harcamayalım istersen. Hangi bölümde olduğunu unutma lütfen!”

Fırat'ın hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. Evrin Hoca'nın yüzünde en ufak bir yumuşama olmayınca bu konuyu daha fazla uzatmaması gerektiğini kabullendi.

“Şimdi, istersen kütüphaneye gidip senden istediğim raporları yazmaya başla,” diyerek konuyu değiştirdi. “Haftaya restorasyona öğrenci ekibi de dâhil olacak.”

“Peki, hocam.”

Fırat, eski kitabı hocasının masasında bırakarak işlerini halletmek üzere kütüphaneye doğru yola koyuldu. Yaşadığı hayal kırıklığını aklına getirmemek için çaba göstermesi gerekiyordu. Güneş batana kadar tezine dair çalışmalarla kendini oyaladı. Sonra da kütüphanenin bilgisayarında Evrin Hoca'nın istediği raporları yazdı.

Gecenin karanlığında Kadıköy vapurunun yolunu tutarken, telefonunu çıkardı. Danışmanının odasına getirmeden önce kitabın bütün sayfalarını fotoğrafladığı için memnundu. İsteddiği şey, bir an önce eve gitmekti. Bütün yorgunluğuna rağmen ilk bakışta *Malleus Maleficarum*'un orijinal metninden farklı olduğunu gördüğü kısımları inceleyecekti.

İstanbul'un üzerinde toplanan bulutlar gözle görünür bir hızla karardı. Marmara Denizi, güçlenen büyük bir fırtınanın şiddetiyle çalkalanıyordu. Yükselen dalgalar, öfkeyle köpüre-

rek önce Kız Kulesi'nin etrafındaki kayalıkları, daha sonra da yapının sıvasız duvarlarını dövmeye başladı. Fırat, hırçın dalgalar boyunu aşarken korkuyla abanoz kapıya koştu ve can havliyle kulenin içine girdi.

Buraya ne zaman geldiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Kendisini Salacak'tan kuleye getiren kayıkçı neredeydi? Dalgalardan kaçarken dışarıdaki fırtınada iskele babasına bağlanmış kayığı fark etmiş ama etrafında hiç kimseye rastlamamıştı. Acaba kayıkçı kuleye kendisinden önce girmiş olabilir miydi? Mahzene inen merdivenlere yansıyan ışık, aşağıda birilerinin varlığını işaret ediyordu.

Fırat, temkinli adımlarla yapının içinde ilerledi. Neden sessiz olması gerektiğini bilmiyordu ama yürürken zemindeki bir nesneye çarpmamak için özen göstermesi gerektiğini hissetmişti. Basamakları görünür kılan loş ışık, merdivenin uzun ve dikey konumu yüzünden mahzenin içini görmesini engelliyordu. Önce aşağıya inmek konusunda tereddüt etti. Bir süre sonra dışarıda şiddetini artıran fırtına, kulenin tavanında ne olduğu belirsiz nesneleri hareketlendirince, aydınlık ve sessiz görünen mahzenin daha güvenli olacağını düşündü.

Cesaretini toplayarak merdivene ilk adımını attı. Basamakları inerken aşağıda olduğunu düşündüğü kayıkçıya seslendi. Çağrısına karşılık gelmeyince son basamaktan da geçerek mahzende kimsenin olmadığını gözleriyle görmüş oldu. Mahzenin havasız ve ıssız halini görünce kendisini yalnız hissetti. Bu sırada ani bir sarsıntı mahzenin bütün duvarlarını titretmeye başladı. Fırat kendisini mahzenin ortasına dek sürükleyen darbe karşısında ayakta durmakta zorlandı. Sarsıntının şiddeti etkisini mahzenin zeminine yönelttiğinde ise yere düşmekten kaçamadı.

Fırat uzun çabalar sonucu zar zor ayağa kalkarken sarsıntının yönü görünmeyen bir güç tarafından bir kez daha zeminde, duvarın bir noktasına kaydı. Mahzenin içindeki değişime korkuyla ayak uydurmaya çalışan Fırat, o an duvarda görünür

hale gelen *aurayı* dikkatle izledi. Duvar, sanki diğer taraftaki bilinmeyen bir enerji tarafından zorlanıyor gibiydi. Yüzlerce hatta binlerce yıl öncesinde inşa edilmiş bu duvarın sıvasız taşları kıpırdanırken Fırat çaresizlik ve korku içinde bekledi. Mahzenin deniz seviyesinin altında konumlandığını düşündükçe, şahit olduğu gariplik daha ürkütücü bir hal alıyordu. Düşünceleri, bir süredir kıpırdanan taşların büyük bir gürültüyle yerlerinden çıkması ve mahzenin içini dolduran yüzlerce yarasanın varlığı ile dağıldı!

Yarasaları gören Fırat çığlık çığlığa kollarını kaldırdı. Yüzünü korumak için başını sağa sola çevirirken bir yandan da kaçabileceği bir açıklık bulmaya çalıştı. Yaşadığı şokun etkisiyle olduğu yerde tökezledi. İnsan gözünün takip etmekte zorlanacağı bir hızda kanat çırpın yarasa sürüsünün arasında bulunduğu küçük bir boşluğu fırsat bilerek merdivenlere koştu.

Merdivenlerin son basamağını arkasında bıraktığında nefes nefeseydi. Korku, vücudunun her noktasına zehirli iğneler gibi saplanıyor, zihni ise biraz önce şahit olduğu değişime mantıklı bir açıklama getirmeye çalışıyordu. Bu dehşet hali yetmezmiş gibi, Fırat başını kaldırınca kalbini korkudan durma noktasına getiren başka bir manzarayla karşı karşıya olduğunu fark etti.

Kule girişindeki bulunan odanın duvarındaki demire zincirlenmiş bir kadını görünce, Fırat'ın yüzü ve sırtı soğuk soğuk terlemeye başladı. Kadın perişan haldeydi. Kollarından zincirlere asılı duran kadının boynundaki kesiklerden akan kan, çıplak göğüslerinde birikiyor, oradan da vücudunun kıvrımları boyunca süzülüyordu. Kadının karşısında üç adam vardı. Fırat adamların yüzlerini göremiyordu. Fark edilme tehlikesine karşın merdivenin birkaç basamak aşağısında gizlenerek bekledi.

Adamlardan biri elindeki kitaba bakarak anlaşılmayan bir dilde konuşmaya başladı. Diğer adam, kadının vücudundaki kesiklere yenilerini ekleyerek işkencesine devam ediyordu. Üçüncü adam ise elindeki kızgın maşayla bekleyişini sürdürdü.

Fırat olan biteni dehşet içinde takip ediyordu. Bir süre sonra adam, okumakta olduğu kitabın kapağını kapattı ve kadına bağırmaya başladı. Acı içinde ağlamakta olan kadın panikle başını iki yana çevirdi. Kadının verdiği yanıtın memnun kalmamış görünen adam, kızgın maşayı tutan adama eliyle işaret etti. Adam maşayı kadına yaklaştıırken, acı içinde kıvranan kadın, kolundaki zincirlerin izin verdiği ölçüde geri çekildi.

Acımasız adam, kızgın maşayı kadının göğüs uçlarına değdirince acı dolu çığlıklar kulenin içinde yankılandı! Şahit olduğu manzara karşısında korkudan kaskatı kesilen Fırat, göz yaşlarını tutamadı.

İşkenceciler duvarın diğer tarafındaki çuvalları taşıyarak içindeki odunları acılar içinde kıvranan kadının ayaklarının dibine boşaltmaya başladılar. Fırat, adamların yapmak üzere oldukları eylemi anlamıştı. Harekete geçmek için etrafına baktı ama yakınlarda ne bir silah ne de silah olarak kullanabileceği herhangi bir obje gördü. Adamlarla konuşarak onlara söz geçiremeyeceğinin farkındaydı. Ancak kadına yapacakları şeyi düşününce başka bir çaresi olmadığına karar vererek gizlendiği yerden çıktı.

Önce adamlara durmaları için seslendi. Oysa adamlar arkalarına bile bakmadılar. Fırat korkunun ve çaresizliğin vücudunu titreten enerjisini kullanarak bir kez daha seslendi. Adamların hâlâ kendisini duymadığını anlayınca, bir anlık cesaretle kitabı tutan adamın omzuna dokundu. Fırat'ın eli, adamın hayaletimsi vücudunun içinden geçince korkuyla geri çekildi.

Fırat içinde olduğu durumu algılamaya çalışırken adamlardan biri kadının ayakları altındaki odunları ateşe verdi. Kısa sürede yükselen alevler zavallı kadının etrafını sararken, Fırat yaşadığı şokun etkisiyle avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. Adamlara sesini duyuramıyor, onları durdurmak için bir eylemde bulunamıyordu. Beyni yerinden çıkacak gibiydi, yaşadığı çaresizliğin onu deliliğe sürükleyeceğini hissediyordu. Bir anlık kararla alevlerin içine girerek kadını tuttu. Kadınla

göz göze geldiği sırada tenini yakan alevlerin acısıyla bağırdı. Kadın, ateşten kararan dudaklarını aralarken Fırat gözlerini açmakta zorlanıyordu. Ellerini kadının omzundan çekmeye çalıştı ama başaramadı. O an elleri kadının vücuduna yapışmış gibiydi. Sıcaklık gittikçe artmış ve acı, dayanamayacağı kadar şiddetlenmişti.

Ölüm korkusuyla yüzleşen Fırat, acıdan bayılmadan önce alevler içindeki kadının yanık dudaklarından çıkan cümleleri zar zor duymuştu. “Ben bir cadı değilim!” diye fısıldadı kadın. “Hayır, o depremleri ben yapmadım!”

Restorasyonun dördüncü ayı geride kalmıştı. Buna rağmen Fırat kuleye her girdiğinde her gece kendisini hatırlatan o korkunç kâbusun zihninde canlanmasını engelleyemiyordu. Kuleye ne zaman girse, o kadının işkence görüp yakıldığı duvardan gözlerini kaçırıyor, mahzende bir işi olduğu zaman ise oraya yalnız başına inmemek için çaba gösteriyordu. Fırat ile birlikte çalışan kişiler onun huzursuzluğunun farkındaydı ama bu konuyu konuşmak istediklerinde geçirtiliyorlardı. Yakın arkadaşı olan Cem bile ısrarlarına rağmen dostunu konuşturmayı başaramamıştı. Herkesin bildiği tek gerçek ise Fırat'ın öncekinden farklı olarak asık suratlı, çabuk sinirlenen ve içine kapanık bir insan haline gelmesiydi.

Evde babasıyla her zamanki gibi sorun yaşıyordu. Artık kuledeki ve kütüphanedeki çalışmaları dışında kalan bütün zamanını odasında, kulede bulduğu kitap üzerine çalışarak geçiriyordu. Bu süreçte babasıyla olan sorunları giderek büyüyüdü. Ancak Fırat artık babasının söylenmelerine sessiz kalmıyor, karşılık vererek bağıırıp çağırıyordu. Hatta bir gece babası onu evden kovduğunda, mutfaktaki bıçağı alıp onun üzerine yürüyerek adamın yüreğini ağzına getirmişti. O olaydan beri babası artık onunla hiç konuşmuyor, sabahın ilk saatlerinde kendini alkole vermeye başlıyordu.

Böylesine sıkıntılı bir süreçte Fırat'ın en çok iletişim halinde olduğu kişi ise Evrim Hoca'ydı. Fırat, danışmanının kapısını her gün çalıyor ve onun talep ettiği çalışmaları titizlikle yerine getiriyordu. Evrim Hoca, öğrencisindeki değişimin farkındaydı ancak bunu, her akademisyen tarafından sorunlu bir süreç olduğu bilinen, tez yazmanın sıkıntılarıyla ilişkilendiriyordu.

Bir gün restorasyon ekibindeki bir grup burslu öğrenci Evrim Hoca'ya giderek, kuledaki plan çizimi sırasında yaptıkları bir hatadan ötürü Fırat'ın öfkelenerek çizimlerini parçaladığını ve kendilerine hakaret ettiğini söyledi. Bunun üzerinde danışmanı, Fırat'ın ciddi bir problemi olabileceğini düşünerek onu odasına çağırdı. Görüşmeleri sırasında Fırat'ın şiddetle öğrencilerin sözlerine karşı çıkmasını garipsemişti. Fırat, raporlama işini kendisi yaptığı için öğrencilerin onu kıskandığını ve bu yüzden iftira attıklarını söyledi. Bu açıklamasından sonra Fırat'ın yüzündeki öfkeli ifadenin, güler yüzlü bir sükûnete dönüşme hızı ise Evrim Hoca'yı korkuttu.

“Fırat, yoğunluk senin sinirlerini yıpratmış,” dedi. “Hadi git, bir hafta evinde dinlen.”

“Gerek yok, hocam,” diyerek karşı çıktı genç adam.

Evrime Hoca, kızdığı zamanlarda yaptığı gibi sesini kalınlıktırdı. “Gerek olup olmadığına bırak da ben karar vereyim,” dedi. “Bu sürede bana tezinin kuramsal kısmında belirlediğim düzenlemeleri yap getir. Böylece kuleden uzaklaşmış olursun. Hem bedeninin hem zihninin dinlenir.”

Fırat, danışmanının talimatlarına karşı koyarak sınırını zorlamaması gerektiğinin bilincindeydi. Kız Kulesi'nden uzak kalmanın ona iyi gelip gelmeyeceğinden pek emin değildi. Çünkü onu rahatsız eden şey, odasında duran kitap ve kitabın hayatına soktuğu gerçekçi kâbuslardı.

Hocanın yanından ayrıldıktan sonra Kadıköy vapuruna binen Fırat, Kız Kulesi'ni seyrederken oradan uzak kalmanın ilk anki kadar kötü görünmediğini fark etti. Sırt çantasından çı-

kardığı kitabı dizlerine koydu. *Malleus Maleficarum* yazısının üzerinde parmaklarını gezdirirken, Kız Kulesi'nin çevresinde uçuşan martıların çığlığı vapurun sesini bastırdı.

Gözlerini sisli karanlığın içinde süzülen kayıkta açan Fırat, endişeyle çevresine bakındı. Kayığın karadan uzaklaştığını fark edince karanlığın içinde kürekleri aradı. Kayığa yön verecek bir şey bulamayınca çaresizce elleriyle kayığın yönünü değiştirmeye çalıştı. Ancak kayık denizin durgunluğuna rağmen usul usul ilerlemeye devam etti. Fırat, sislerin arasında yükselen bir yapının silüetini görünce, buranın Kız Kulesi olduğunu düşünerek rahatladı. Kayık kayalıklara yaklaşırken Kız Kulesi'nin olması gereken yerde eski, tek katlı taş evi fark edince biraz önceki rahatlık yerini korkuya bıraktı.

Kayıktan güç bela çıktıktan sonra ipleri bağlayacak bir yer bulmaya çalıştı. Karanlığın içinde el yordamıyla etrafını yoklarken, denizden gelen ani bir dalga kayığı gerisin geri sislerin içine sürükledi. Fırat, dalgalar kayığı sislere çektiği sırada avucundan kayıp giden ipi şaşkınlıkla izledi. Önündeki tek seçeneğin bacasından dumanların yükseldiği garip eve girmek olduğunu biliyordu.

Küçük, camsız pencerelere gerilmiş ölü ağaç dalları evin içini görmeyi engelliyordu. Taş duvarlar ve süpürge otlarından yapılma çatıya bakıldığında bu yapının hangi zamana ait olduğunu tahmin etmek çok güçtü. Fırat tedirgin adımlarla tahta kapının önüne yürüdü. Kapının önünde bir süre sessizce bekledi. İçeriden birtakım seslerin geldiği belliydi ama o an seslerin kaynağını anlamak mümkün değildi. Bu sırada ayağına takılan küçük bir taş yüzünden istemsizce kapıya temas etti ve kapı gıcırtilı bir sesle açıldı.

Eşiğin gerisindeki kadını gören Fırat şaşkınlık içindeydi. Kadın omuzunun bir tarafını açıkta bırakan temiz bir koton giyiyordu. Kıvrıcık saçlarının üzerindeki gümüş tokalara ve

ayağındaki ilkel sandaletlere bakıldığında başka bir zaman diliminden gelmiş gibiydi. Ancak Fırat'ı en çok şaşırtan şey, kadının kıvrıcık saçları dışındaki her yerinin Evrim Hoca'ya benzemesiydi! O, hocasına seslenmek üzereyken kadın daha erken davranarak Evrim Hoca'nın sesiyle konuştu.

“Evime hoş geldin, yabancı,” dedi. “Adını söylersen seni misafir olarak kabul edebilirim.”

Fırat, kadının Evrim Hoca'ya olan benzerliği karşısında adeta büyülenmişti. Cümlelerine bakılırsa kendisini tanımadığı belliydi. Yine de iri gözlerinden dolgun dudaklarına kadar danışmanını hatırlatan kadının onu tanımamış olmasını şaşırtıcı buluyordu. Kekeleyerek adını söyledikten sonra kadın samimi bir tebessümle onu içeriye davet etti.

Evin içi de tıpkı dışarıdaki basitliği yansıtacak bir şekilde döşenmişti. Tek odalı yapının bir köşesinde yanmakta olan bir ocak, onun karşısında bir masa ve duvarın boşta kalan kısmında eski bir yatak vardı. Fırat, yatağın ayağının kenarındaki kara kediyi görünce korkudan çığlık atmamak için kendini zor tuttu! Kedi sanki onu tanıyormuş gibi miyavladı, sonra yattığı yerden kalkarak Fırat'ın ayaklarına sürtündü. Fırat, kedinin Kız Kulesi'ndeki kara kedinin tıpa tıp aynısı olduğundan emindi; ancak bu konuda mantıklı bir bağ kurmayı o an başaramadı.

Yatağın bir köşesine geçen kadına yaklaşıırken odanın kenarında duran kediyi görmemeye çalıştı. Kadın onun ellerini avucunun içine alarak gülümsedi. Fırat tedirginliğinin yüzüne yansıyıp yansımadığından emin değildi.

“Damalis'in evine hoş geldin!”

Fırat, bu ismi bir yerlerden hatırlıyordu. Daha önce duyduğundan emindi ama acaba neredendi? İsimle bağ kurmaya çalışırken kadın, alnına dokunarak onu yatağa uzanmaya zorladı. Kadın ona dokunduğu andan itibaren üzerine çökmeye başlayan ağırlık, bedenini ele geçirmeye başladı. Yattığı yerden kalkmaya çalıştı ama her defasında kadın buna engel oldu.

Fırat bir süre sonra ellerini ve ayaklarını da kıpırdatamadığını fark etti. Ne kadar çaba gösterirse göstereceği başı yastıktan kalkmıyordu. Onun faydasız çabasını izlemekte olan kadın, başını iki yana çevirdi. “Kendini bu kadar yormamalısın, misafir,” dedi. “Hekate yorgun bedenleri hiç sevmez.”

Kadın bunları söyledikten sonra elbisesine gizlediği hançeri çıkardı ve hiç vakit kaybetmeden Fırat'ın göğsüne sapladı. Fırat, göğsü kanlar içinde kalırken acı ve dehşet içinde can çekişmeye başladı. Gözleri karanlığa kapanırken gördüğü son şey, göğsündeki yaradan çıkan kanların yükselerek evin tavanında yarattığı beş köşeli yıldız sembolüydü!

Fırat, vücudunu ter içinde bırakan kâbustan gözlerini açtığı anda gözyaşlarını tutamadı. Yorganı tekmeleyerek üzerindeki ağırlıktan kurtuldu. Tam kalkmak üzereyken göğsünde şiddetli bir acı hissetti. Titreyen elleriyle tişörtünü çıkardığında göğsünün üzerinde beş köşeli yıldız şeklindeki yara izini görünce dehşete kapıldı! Kâbustan uyanmış olmasına rağmen vücudunda böyle bir yara ile karşılaşmak onu korkutmakla kalmamış, zihninde zorlukla kontrol edebildiği gerçeklik algısını zayıflatmıştı.

Yataktan çıkarken acısı yüzünden okunuyordu. Hasta adımlarla çalışma masasına yöneldi. *Malleus Maleficarum*'un her kitapçada bulunabilen sıradan kopyasını ve onun yanındaki daha eski baskıyı eline alarak, düşünceli gözlerle boşluğa baktı. Kendini iyi hissetmiyordu. Aylardır peşini bırakmayan kâbuslar sinirlerini yıpratmıştı. Olur olmadık zamanlarda, kuledeki kara kedinin miyavlamalarını duyuyordu. Zihninden bir türlü silemediği bu ses bazen mahalledeki başka kedilerin miyavlamalarıyla karışıyordu. Fırat böyle anlarda çok korkuyordu. Nitekim onu korkutan tek ses, kara kediye ait değildi. Bazı günlerde kulede çalışırken duyduğu bir çekiş sesi bile onu hemen kâbuslarındaki bir âna götürüyor ve böyle zamanlarda gerçeklik ile düş arasındaki ayrımı fark etmekte zorlanıyordu.

Bir şeyler yapması gerektiğinin farkındaydı. Ama bu durumu değiştirmek için ne yapması gerektiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

O gün Kız Kulesi'ndeyken Evrim Hoca'nın geleceğini öğrenince sevinmişti. Gün boyunca kulenin içinde restorasyon ekibinde yer alan çalışanların arasında aylıklık yaparak bekledi. Danışmanı kuleye geldiğinde, birkaç saat boyunca haftalık raporu yazmasına yardım etti. Akşama doğru, ekip çalışanları ve kulede görev alan diğer öğrenciler kendilerini karaya çıkaracak kayığı karşılamak üzere kuleden çıkarken, Evrim Hoca'yı teziyle ilgili sorularla lafa tutarak içeride kaldı. Kuledeki son öğrencinin gölgesi kapının eşiğinden geçince Fırat, hocasına göstermek istediği bir şey olduğunu söyledi.

Evrım Hoca merakla, "Neymiş bakalım o?" diye sordu.

Fırat, sırt çantasından *Malleus Maleficarum*'un iki versiyonunu çıkarıp ona uzattı. Öğrencisinin kucağındaki kitapları boş gözlerle karşılayan Evrim Hoca, "Bu ne anlama geliyor, Fırat?" diye sordu.

"Kulede bulduğum kitap ve diğer versiyonu, hocam. Size teslim ettiğim kitabı tercüme ettim ve tahmin edemeyeceğiniz bilgilere eriştim. Meğer benim bulduğum kitaba yanıltıcı olması için bu başlık verilmiş. İçinde tamamen..."

Evrım Hoca, onun sözünü bitirmesine izin vermedi. Yüzü Fırat'ı bile şaşırtacak derecede sinirli görünüyordu. "Offf, Fırat, hâlâ bu kitaba mı taktın kafayı? Senin gibi bir öğrenciden böyle ciddiyetsiz işleri hiç beklemezdim doğrusu!"

Hocasının sözlerini duyan Fırat, öfkeden deliye döndü. Bu durum, onun karşısındaki kadının tez danışmanı olduğunu unutmasına ve son zamanlarda alışkanlık haline getirdiği öfke patlamalarından birini yaşamasına sebep oldu. "Ya anlamıyorsunuz!" diye bağırdı. "Bu kitap, diğer kopyalardan farklı. Bakın, 1509 tarihli olanın tercümesini yaptım. Bu, cadı davalarında kullanılan kitap değil. Tam tersine, kitapta Şeytan ile iş birliği yapmanın yöntemleri yazıyor. Hatta cadı avlarına karşı koymak için talimatların yer aldığı kısımlar bile var."

Evrin Hoca, öğrencisinin bu saygısızlığını affetmedi. “Fırat, derhal bu terbiyesizliği bir kenara bırak!” diye bağırdı. “Sana bir şeyler oldu. Son dört aydır restorasyonda üzerini düşeni yapmamakla birlikte, zamanını da saçma sapan işlere harcıyorsun. Eğer iki ay daha böyle devam edersen hem tezini hem de doktora kariyerini büyük riske atacaksın, bunu bil!”

Danışman, son sözünü söyledikten sonra kuleden çıktı. Hiç de duymak istemeyeceği sözlerle maruz kalan Fırat’ın öfkesi içinde patlamış gibiydi. Ne zaman kitapla ilgili bir şey söylese, hocası tarafından azarlanıyordu. Ulaştığı bilgilerin değerli olduğundan emindi. O zaman neden bu bilgiler Evrim Hoca tarafından kıymet görmüyordu ki? Ayrıca hocası kendisinin son dört aydır doğru düzgün bir iş yapmadığını ima etmişti. Fırat için danışmanından bu cümleleri duymak, başarısızlıkla aynı anlamı taşıyordu. Hocasının son tavrından ardından doktorayı başarıyla bitirse bile, onun gözünden düşmüş bir şekilde mezun olacaktı. Muhtemelen artık bölümde çalışması için bir teklif de sunulmazdı.

Artık bitti, diye geçirdi içinden. Oysa elindeki kitap onun için ne kadar da önemli bilgiler sağlıyordu! Hocası bunu bir türlü anlayamamıştı. *Belki de anlıyordur ama gizlemek istediği şeyler olduğu için böyle davranıyordur*, diye düşündü. Bu sırada ana kuleye çıkan merdivenin karanlığından, yavaş adımlarla kendisine yaklaşan kara kediyi gördü. Kedinin miyavlamasına gülümseyerek karşılık verdi. “Anlatacak, değil mi kızım?” dedi. “Ona sorduğumuzda her şeyi anlatacak.”

Fırat, tamamı ahşaptan yapılmış bir Kız Kulesi’nin içindeydi. Bir önceki kâbusunda hançerle öldürüldüğü yatakta uzanmış, başucunda oturmakta olan Evrim Hoca saçlarını okşarken olup biteni kavramak için hareketsizce bekledi. Bakışlarını saçlarından Fırat’ın gözlerine çeviren Evrim Hoca, gülümsedikten sonra onun ellerini avuçlarına aldı.

“Burada bir zamanlar Konstantinopolis’in Kralı’nın biricik kızı yaşıyordu,” dedi.

Fırat, “Evet, bu hikâyeyi biliyorum,” diyerek kadının sözünü kesti. “Kâhin, kralın kızının bir yılan zehri yüzünden öleceğini söyleyince kral kuleyi inşa ettirir. Sonra bir gün kölelerin kuleye getirdiği bir üzüm sepetinin içinden çıkan yılan kızı ısırarak öldürür”

Evrin Hoca gülümsedi. Fırat’ın üzerine eğilerek dudaklarını öptü. “Bunu da yanlış biliyorsun,” dedi. “Biraz da eksik...”

Fırat, danışmanın ne konuşmalarına ne de hareketlerine anlam verebildi. Şaşkınlık içinde ağzını açtı; ancak onun tek bir söz söylemesine izin vermeyen Evrim Hoca, konuşmaya devam etti:

“Kölelerin getirdiği üzüm sepetinin içinden çıkan bir yılanın olduğu doğru,” dedi. “Hatta bu yılanın kralın kızını ısıracağı da. Lakin bu, kâhinin kehaneti değil, kralın eşinin Şeytan ile yaptığı bir anlaşmanın sonucuydu.”

Fırat’ın yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini korkuya bırakmıştı. Evrim Hoca kucağında tutmakta olduğu ellerini güçlü bir şekilde sıkarken dudakları acıyla seğirdi. Ancak kadın bunu fark etmemiş gibiydi.

“Kraliçe kutsal Mayıs Ayini’nde Şeytan ile bir anlaşma yapmıştı. Şeytan, kraliçenin taleplerini kızını, kadınlığa adım attığı ilk gecede kendisi için kurban ederse gerçekleştireceğini söyledi. Kraliçe ise Şeytan’ın şartını kabul etti. O gece ayine şahit olan ve korkudan gözü dönen bir hizmetçinin sayesinde anlaşmadan haberdar olan kral, karısının bu eylemini başkasının öğrenmesini engellemek için önce hizmetçisini boğazladı. Sonra da kızını kuleye kapattı. Ama Şeytan, kraliçeye yardım etmişti. Bunun karşılığını ise hizmetkârı olan yılanı kullanarak aldı. Yılan, kızı ısırınca on üç gece ateşler içinde can çekti. On üç gün boyunca Şeytan’ın isimlerini sayıkladı”

Kadın konuşmasını bitirdiğinde Fırat korkudan donmuş haldeydi. Zihninde görsellik kazanan sahneler her ne kadar

çocukluğundan bu yana bildiği bir söylencenin farklı bir versiyonu olsa da, Evrim Hoca'nın sakinliği onun duyduklarına koşulsuz inanmasına sebep oldu. Duyacağı herhangi bir yanıtın korkusunu gidermeyeceğini bile bile, "Sonra ne oldu?" diye sordu.

"On üçüncü gecenin sonunda göz bebekleri çürük bir balığın rengini aldı. Ağzından çıkan örümcekler kulenin duvarlarına dağıldı. Yerlerinden çıkan tırnakları ise toza dönüşerek etrafa saçıldı. Ruhu ise tek sahibi olan Şeytan tarafından parçalandı."

Fırat'ın duyduğu korkunç bilgileri hazmetmesi için zamana ihtiyacı olacaktı. Zihni adeta birden fazla sesin saldırısına uğramış gibiydi. Sanki düşüncelerini bölen sesler kendi iç sesine yabancıydı. Bir kez daha gerçeklik ile düş arasındaki sınırın inceldiğini hissediyordu. Bu sırada başında şiddetli bir ağrı başladı. Ağrı kafatasının her noktasını zorluyor, gözlerine saplanan iğneler gibi acı veriyordu.

Düşüncelerle dolup taşan beyni bir balon gibi patlamak üzereydi. Bu işkenceyi daha fazla sürdürmemek için uzandığı yerden kalkmayı denedi. Ancak Evrim Hoca ellerini daha sıkı tuttu. Bunu yaparken bir yandan da yüzünde kötücül bir gülümsemeyle Fırat'ın gözlerinin içine bakıyordu. Bu bakış Fırat'ın içinde bulunduğu çaresiz durumu daha korkulu bir hale getirmişti. Bu da yetmezmiş gibi Evrim Hoca, elleriyle Fırat'ın omuzuna baskı yaparak onu öptü. Fırat, kendisini çekmeye çalıştıkça eller onu daha sıkı kavradı. Çırpınma sırasında Fırat'ın dudakları kanamaya başlamıştı.

Evrım Hoca başını kaldırdığında dişlerinden Fırat'ın kanı damlıyordu. Fırat ise parçalanan dudaklarının verdiği acıdan kendini kaybetmek üzereydi! Kadın, dudaklarındaki kanı yalırken Fırat'a gülümsedi. "Bu bilgileri nereden öğrendiğimi söylememi ister misin?" diye sordu. Kurbanı başını acıyla iki yana çevirirken tekinsiz bir kahkaha patlattı.

"Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi? *Malleus Male-*

ficarum'un tercümanı,” dedi. “Kanını kitaba akıtarak O'nun anlaşmasını kabul etmiş oldun ne de olsa!”

Fırat, kadının son cümlesini duyunca bütün acılarından sıyrıldığını hissetti. Hemen aklına kitabı ilk kez bulduğunda kara kedi yüzünden yaralanan elindeki kanı *Malleus Maleficarum*'un kapağına bulaştırdığı görüntü geldi. Eğer kadının ima ettiği şey buysa, Şeytan ile bir anlaşma yaptığı anlamına mı geliyordu? Bunun düşüncesi bile Fırat'ın bedeninin büyük bir korku dalgasıyla titremesine yetti.

“Ne demek istiyorsun? Kitaba kan bulaştırdım diye Şeytan ile anlaşma mı yapmış sayıldım? Bu çok saçma, değil mi?”

Fırat korku ve beklenti içinde hocasının vereceği yanıtı beklerken kadının yüzü iğrenç bir dönüşüm geçirmeye başladı. İlk olarak gözlerinin beyazında kendini belli eden grilik, kısa sürede bütün gözünü kapladı. Kaşları dökülürken birkaç tel beyazlaşarak anormal bir uzunluğa ulaştı. Evrim Hoca'nın yüzü gözle görülür bir hızda kırışarak yaşlı bir insanın yüzüne dönüştü. Olan biteni korku ve şaşkınlık içinde izleyen Fırat, hocası uzun tırnaklarını kollarına geçirirken acı içinde bir çığlık kopardı!

Gözlerini açtığı anda bir kez daha yatağındaydı. Başını çevirince yastığın kenarında duran *Malleus Maleficarum*'u görünce irkildi. Kitabı okurken uyuyakaldığını hatırlamıyordu. Artık günlerdir kendisini terk etmeyen şiddetli baş ağrısıyla mücadele ederek yataktan kalktı. Kitaba kuşkulu gözlerle baktıktan sonra, “Galiba burada ne işler döndüğünü çözdüm” dedi. “Sadece biraz hazırlık yapmam gerekecek.”

Kız Kulesi'ne girdiğinde akşam olmak üzereydi. Restorasyon ekibi yavaş yavaş o günkü işlerini noktalıyordu. Ana kuleye çıkan merdivenin altında gezinen kara kediye görünce hiçbir tepki vermedi. Kedi onu görünce miyavlamasına rağmen Fırat sadece bakmakla yetindi. Gerçek olup olmadığını bilmiyordu. Ama kedinin varlığını artık kabullenmiş gibiydi.

Hayvanın hareketlerini izlerken Evrim Hoca'nın kendisine seslendiğini duydu.

“Evet, geldim hocam,” diye yanıtladı. Fırat'ın yüzündeki ciddiyet Evrim Hoca'nın fark edeceği kadar dikkat çekiciydi.

Evrım Hoca, “Her şey yolunda mı?” diye sordu. “Daha erken gelmen gerekiyordu”

“Yolunda,” diye yanıtladı. Hocanın son cümlesine ise bir karşılık vermedi. Biraz duraksadıktan sonra, “Sizinle restorasyon hakkında konuşmak istediğim bir şey var,” dedi.

Evrım Hoca, Fırat'ın talebini olumlu yanıtladı. Fırat, kuleyi terk etmeye başlayan ekibe göz attıktan sonra danışmanına sorunun mahzenle ilgili olduğunu söyledi. Onunla birlikte mahzenin merdivenlerinden inerken bütün vücudu, yapmak üzere olduğu eylemin endişesiyle titriyordu. Evrim Hoca son basamağı inerken, cebinden çıkardığı koli bandını çabuk hareketlerle kadının ağzının ve omuzunun etrafında sardı. Fırat'ın bu hareketini hiç sezmeyen Evrim Hoca ne olup bittiğini anlamadan kendini yerde buldu. Fırat, yapmakta olduğu eylemin geri dönüşü olmadığını farkındaydı. Hocanın göğsüne dizinin ağırlığını vererek elindeki bant bitene kadar kadının ağzını ve ellerini bantladı. Kadının çığlık atamayacağından emin olduktan sonra aceleyle sırt çantasından çıkardığı iple kadının ellerini ve ayaklarını bağladı. Bu sırada kadın korku ve acı içinde gözleriyle bir şeyler anlatmaya çalıştı ama Fırat onu umursamadı.

Evrım Hoca'yı mahzenin duvar kenarındaki karanlık noktaya sürükleyen Fırat kuledeki çalışanların hepsi çıkana dek merdivenin gerisinde gizlendi. Gergin bekleyişi sırasında giriştiği eylemin riskleri üzerine düşünürken kendi akıl sağlığından şüphe etti. Ancak kısa sürede bu şüphe yerini öfke ve nefrete bıraktı. Sessizlik içinde yarım saate yakın bir süre bekledikten sonra emin olmak için yapının her bir noktasını kontrol etti.

Hızlıca etrafı kolaçan ettikten sonra mahzene döndü. Bu sırada Evrim Hoca elleri ve ayakları bağlı olmasına rağmen,

bulunduğu yerden sürünerek merdivenin olduğu yere kadar gelmişti. Bunu gören Fırat, kadını ayaklarından tutarak mahzenin içine taşıdı. Evrim Hoca ağzındaki bandın izin verdiği biçimde sesler çıkarırken, ona başını bile çevirmeden, sırt çantasının içini karıştırmaya devam etti.

Fırat yeniden ayağa kalktığı anda, zihnindeki delilik gözlelerinden okunuyordu. Çantadan çıkardığı ve içi benzin dolu olan şişeyi Evrim Hoca'nın üzerine boşaltmaya başladı. Onun yapmak üzere olduğu kötü eylemi anlayan kadın korku içinde çırpındı; Fırat, kötücül bir tebessümle ağzındaki bandı çıkarınca avazı çıktığı kadar bağırdı.

Fırat onu susturmak için en ufak bir müdahalede bulunmamıştı. Restorasyonda görev alan herkesin çoktan Salacak'a geçtiğini biliyordu. Deniz seviyesinin altındaki o mahzende Evrim Hoca'nın çığlıklarını kendisinden başka duyacak birisi yoktu. "İstediğin kadar bağır," dedi Fırat. "Şimdi seni gafil avladım, cadı! Hadi, sıkıysa yine rüyalarım şimdi gir bakalım!"

Evrime Hoca acı içinde, "Ne rüyasından bahsediyorsun?" diye karşılık verdi. "Yalvarırım ellerimi çöz. Ne yapıyorsun, Fırat? Delirdin mi?"

Fırat, "Evet, delirdim!" diye karşılık verdi. Oldukça öfkeliydi. "Senin yüzünden delirdim! *Malleus Maleficarum*'un önemini bilmene rağmen benimle konuşmadın! Belkide restorasyon senin kitaba ulaşman ya da başka kurbanlar bulman için bir fırsattı! Şimdi söyle bana, kanımı bulaştırdım diye sizin köleniz olacağımı mı sanıyorsunuz?"

Evrime Hoca, Fırat'ın ağzından çıkan hiçbir cümleye yanıt vermeden çığlık çığığa yardım istedi. Sözlerine karşılık bulamamak Fırat'ı daha da öfkeliendirmişti. Elindeki boş şişeyi uzatarak "Bana her şey açıkla! İtiraf et!" diye bağırdı.

"Neyi itiraf edeceğim? Saçmalamayı bırak!"

"Cadı olduğunu!" diye yanıtladı. "Hepsini kitapta okudum! Her şeyi rüyalarımda gördüm! Kız Kulesi'nin cadılarından biri sensin, itiraf et!"

Evrım Hoca'nın kendisiyle konuşmadan, çığlıklarına devam etmesi Fırat için bardağı taşıran son damla oldu. Elindeki şişeyi kadının üzerine fırlattıktan sonra cebinden çıkardığı çakmakla benzini ateşledi. Saniyeler içinde bedeni alevlerin arasında kalan Evrim Hoca'nın çığlıkları mahzenin duvarlarında yankılandı.

Fırat ise gözü dönmüş bir haldeydi! Ateşin içinde kalan kadını izlerken yerinde duramıyor, öfkesi bütün vücudundan taşıyor gibiydi. Mahzenin içinde histerik bir koşuşturma içindeyken merdivenden inen kara kediye fark etti. Alevlerden etkilenmiş benzemeyen kedi kendinden emin adımlarla yaklaştı.

Kediye gülümseyerek "Başardık," dedi. "Sonunda itiraf etti."

Kara kedi, miyavlayarak yürürken birden alevlerden çıkan bir kıvılcım onu korkuttu ve olduğu yerde sıçrayan kedi kendini alevlerin içinde buldu. Olan biteni şaşkınlıkla fark eden Fırat hiç vakit kaybetmeden alevlerin içine uzanarak kediye kurtarmaya çalıştı. Elini uzattı ama kediye tutmayı başaramadı. Onu şaşırtan şey kediye tutamamak değil, elini uzattığında kapkara olan kedinin alevlerin içinde hiçliğe karışmasıydı.

Tam bu sırada alevlerin içindeki Evrim Hoca, Fırat'ı ayak bileklerinden yakaladı. Alevlerin kendisine dokunmasıyla acıdan iki büklüm olan Fırat, bu hissin etkisiyle kendisini kurbanının üzerinde buldu.

Evrım Hoca'nın çığlıkları kısa sürede yerini Fırat'ın acı dolu yakarışlarına bırakmıştı. Kadın, güçlü kollarıyla onu sımsıkı kavrarken, tiz bir kahkaha attı. Ateşin etkisini kemiklerine dek hissederek Fırat, korkunç kahkahasından sonra konuşan kadının son sözlerini duyunca alevlerin içinde olmasına rağmen anlık bir ürpertinin bütün vücudundan geçip gittiğini hissetmişti. Evrim Hoca'nın kömürleşmiş bedeni kulağına eğildi ve "Kitap için teşekkürler" dedi. "Hekate, seninle gurur duyuyor!"

Fırat'ın bedeni dehşet ve acı içinde kıvranırken duyduğu son sözler bunlardı. Acı çılgınlıkla son bulmadan önce bedenini tutmakta olan güç, Fırat'ı serbest bıraktı. Ancak artık çok geçti. Alevler yavaş yavaş sönerken kömürleşen bedeni ise mahzenin zeminindeki tozlara karıştı.

Kadıköy'e giden son gece vapuru dolunayın aydınlığı altında yol alırken, bazı yolcular telefonlarıyla Kız Kulesi'nin fotoğrafını çekiyorlardı. Kayalıkların dört köşesine yerleştirilmiş olan aydınlatma sistemi, restorasyonu tamamlanmış yapının dış cephesindeki mimari güzelliği gözleri önüne sermekteydi.

İçeriye ise zifiri karanlık hâkimdi.

Kız Kulesi'nin mahzeninden, yalnızca yapının içinde olanların duyabileceği sesler yükseldi. Tekinsiz bir ayın başlamak üzereydi. Karanlığın içinden gelen çağrılar kadim kulenin duvarında yükselerek gökyüzüne ulaştı. Bunların her biri farklı isimleri zikretse de çağrılar yalnızca tek bir varlığı işaret ediyordu:

“HEKATE!”

“AZAZEL!”

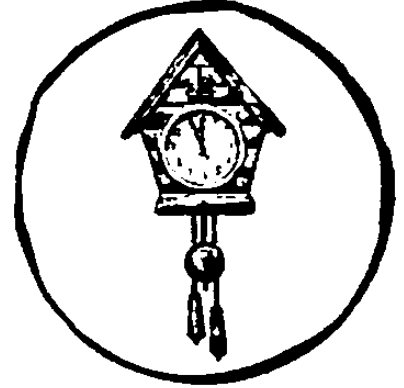
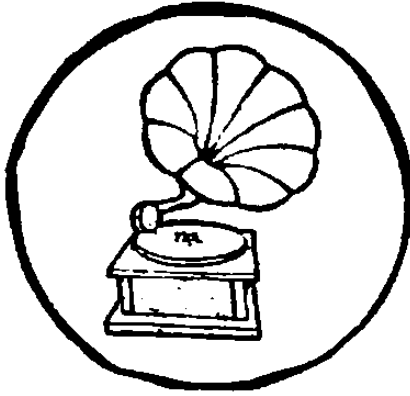
“BELIAL!”

“LUCIFER!”

“ŞEYTAN!”

SEMAVER

FUNDA ÖZLEM ŞERAN

DARK
ISTANBUL

“Eeeaaassssskıddddjjjjjjjjjjjjjjjjjjjj!!!”

“Allah cezanı versin, e mi!”

Beddua hedefini tutturamamış olacak ki, çok kısa bir süre sonra tekrar yankılandı çaycı Hüsamettin'in sesi pasajda.

“Eeeaaaaasssskiiiiiiiiii...”

Özellikle yapıyordu. E'leri, a'ları, i'leri mahsus eğip büküyor, c'yi de alfabeden kovarcasına tükürüp atıyordu ki Hamdi Bey'in sinirlerini iyice bozabilsin. Üstelik tüm bunları yaparken pasajın bir ucundan başladığı turuna tam onun dükkânının önünde son vererek elindeki çay tepsisini havada hızla çeviriyor, sonra da kapıdan alaycı bir bakış atıyordu. Oysa belki elli bin kere söylemişti Hamdi Bey. "Burası antika dükkânı, cahil adam! Eskici değil!"

“Heee heee,” diyordu Hüsamettin, fırça bıyığının altından sırıtarak. “Anladım, antika antika!”

Hamdi Bey, Hüsamettinin aslında onu kastettiğini biliyordu, antikalığını vurgulayarak güya dalga geçiyordu terbiyesiz herif. Hem de gözlerinin içine baka baka, hem de tüm pasajın önünde, hem de babası yaşındaki adamlarla!

“Çay vereyim mi, Hamdi Amca?”

Bir de bu *amca* lafı vardı ki, Hamdi Bey neresine sinirle-
neceğini şaşıırıyordu. Hüsamettin'in daha ilk günden sizi bizi
atlayıp senli benli olan hadsiz samimiyetine mi, yoksa amca-
nın a'sını uzatırkenki yılışık samimiyetsizliğine mi kızsındı bi-
leliyordu. Kaç kere uyarılmıştı; "Hamdi Bey Amca," dese bile
razıydı, ama Hüsamettin her zamanki vurdumduymazlığıyla,
"heee heee," deyip geçmiş, daha üzerinden yarım saat geç-
meden yine aynı şeyi yapmıştı. İşte o zaman notunu vermişti
Hamdi Bey; bu adam ya geri zekâlıydı ya da inadına yapıyor-
du ve zamanla anlaşıldığı üzere, ikisini de bir arada başarıyla
yürütebiliyordu.

Köylü kurnazı Hüsam... Pasajdaki arkadaşlarına ya da ka-
rısına şikâyet ederken böyle bahsederdi ondan Hamdi Bey.
Pasaja iki sene evvel gelip çay ocağını işletmeye başlamıştı.
Önce ocağı yenilemiş, sonra kısa sürede işleri büyütüp büfeye
çevirmişti. Sırf bu bile Hamdi Bey'in şüphesini çekmişken,
son zamanlarda pasajı yıkıp yerine alışveriş merkezi dikmek
isteyen bir müteahhitte içli dışlı olmuştu Hüsam. Hem kendi
büfesi hem de sahibini ikna ettiği her dükkân için komisyon
alıyordu. Şimdiden dört pasaj sakini yerlerini devretmişti. Ka-
lanlarsa müteahhidin sıkıştırılmaları ve Hüsam'ın dil dökme-
lerinden bunalmış, kapı önü sohbetlerinde dükkânları karşı-
lığında AVM'den alacakları mağazaların kira gelirini hesaplar
olmuştu. Hamdi Bey ne bu tür sohbetlere ne de ekmek tekne-
sini bırakıp gitme fikrine rağbet ediyordu. Ömrü neredeyse bu
pasajda geçmişti. Dedesinden babasına, ondan da kendisine
kalan antika dükkânını çok severdi. Memuriyetten kaçıp genç
yaşında buraya sığınmış, eşiyle de yine burada tanışmıştı. Bu
pasajda, tam da dükkânın önünde...

Bir zamanlar film artistleri gibi güzel bir genç kız olan Ne-
vin Hanım'ın kendisine ilk kez gülümsediği yerde şimdi kara
bıyıklarının altından pis pis sırtan Hüsamettin dikiliyordu.

"Ohooo, yine daldın gittin Hamdi Amca, eskileri mi düşü-
nüyorsun? Düşünme düşünme, eskileri saklamayacaksın, bir
an evvel elden çıkaracaksın! Hahaha!"

Yılların kırıştırdığı yüzünü iyice buruşturarak baktı Hamdi Bey. Sinir olmanın ötesinde, sevmiyor hatta sevemiyordu bu sevimsiz adamı. Ne sabah akşam büfeden yaptığı arabesk ve argo yayını ne de her lafa atlayıp ukala ukala konuşmasını affedebiliyordu. Kendini uyanık sananlardandı o da. Büfede biri yeğeni, diğeri oğlu olan iki çırak çalıştırıyordu ama pasajdaki dükkânlara çayı kahveyi hâlâ kendisi getirip götürüyordu. Böylece esnafın nabzını yokluyor, henüz ikna olmayanlara dükkânlarını satmaları için ısrar ediyordu laf arasında.

“Sana dedim, kara kara düşünme, gel bir an önce elden çıkar şu eski dükkânı. Sen de rahat et, emekliliğin tadını çıkar be, Hamdi Amca!”

“İstemez!”

“İkinci kattan üç yer daha gitti ha, haberin ola. Müteahhit herkese dükkânının iki üç katı yer veriyor aaveemede. Hazır kesenin ağzını açmışken aklını kullan, yarın öbür gün herkes verir, bi’ sen kalırsın. Sonra üç kuruşa talim, olacak iş mi bu yaştan sonra!”

Demin ettiği beddua gibi, “ya sabır”ı da sessiz bir fısıltıyla çekti Hamdi Bey. “Çok konuşma da sade bir kahve getir bana.”

“Sen bilirsin valla, benden söylemesi... “ Akıl verir gibi üstten bir tavırla baka baka çıktı Hüsamettin. Ardından da olanca sesiyle büfedeki oğluna bağırdı, “Çek bi’ sade, eskici amcama!”

Hamdi Bey arkasından söylenecek oldu ama Hüsam çoktan başka bir pasaj sakinini dükkânından etmek üzere işe koyulmuştu. Yaşlı adamın tek umudu, babası gibi yılışık bir tip olan oğlanın kahvenin içine tükürmemesiydi. Yılların antikacısı, pasajın sayılı esnaflarından, ailesinin direği, altmış yedi yaşındaki eski kâtip Hamdi Bey’in hayattan tek beklentisi buydu artık. Sevgisinden, alışkanlıktan, inadından ya da sonrasında ne yapacağını bilemediğinden satmıyordu belki dükkânı ama açıkçası işler de pek iyi gitmiyordu. Ne kadar sinir olsa da Hü-

samettin bir konuda haklıydı; Hamdi Bey'in antikacısı yavaş yavaş bir eskiciye dönüşüyordu. Uzun süredir değerli bir eşya gelmemiştii, olanlar da çok kıymetli sayılmazdı. Gramofonlar, guguklu saatler, çalışmayan telefonlar, lekeli aynalar, porselen vazolar, çay takımları, ahşap sandalyeler, komodinler, sehpalalar yıllardır durdukları yerde tozlanıyordu. Arada bazıları gidip yerine yeni "eski"ler geliyordu ama bunların da antika özelliği olan parçalar olduğu söylenemezdi. Pasaj bile daha antikaydı onlara kıyasla. Hoş, Hüsam'a kalırsa dükkânın sahibi de öyleydi ya...

"Hayırlı günler, efendim."

Hamdi Bey bu kibar sesle daldığı düşüncelerden sıyrılıp kafasını kaldırırdı. Sesin sahibini kapının eşiğinde görünce şaşkınlığı yerini heyecanlı bir beklentiye bıraktı. Usta bir elden çıkma özel dikim takımıyla uzun boylu, yakışıklı bu adam tam da eski zamanların beyefendilerini andırıyordu. Oysa yaşı daha gençti, simsiyah saçlarında tek bir tel beyazı bile yoktu. Dinç yüzünü aydınlatan bakışları capcanlıydı. Hamdi Bey de hemen canlanarak potansiyel müşterisini ayakta karşıladı, kalkarken tutulan belinin ağrısını unutmuştu. "Hayırlı günler, beyefendi. Buyurun, nasıl yardımcı olabilirim?"

Genç adam mahcup bir tebessümle içeri girdi. "Teşekkür ederim. Efendim, naçizane şöyle bir ahvalim var... Daha doğrusu, bir aile yadigârı..."

Ellerinin arasında birden belirmiş gibi duran büyükçe kutuyu uzattı. Hamdi Bey'se esas, delikanlı yaştaki bir insanın böyle kibar bir İstanbul Türkçesiyle konuşmasına hayret etmişti.

"İstirham ederim, bakıverin. Benim için manevi değeri büyük ama elbette siz daha iyi takdir edersiniz."

Kutuyu özenle yere koyan adamın ısrarcı bakışlarına karşılık bir parça morali bozuldu antikacının. Hali vakti yerinde görünmesine rağmen karşısındaki potansiyel bir alıcı değil de satıcı çıkmıştı. Aslında sık karşılaştığı bir durumdu. Ayda üç

beş sefer görmüş geçirmiş hanımlar beyler, bazen de bu hanım ve beylerin taze mirasçıları gelip çok değerli olduğunu iddia ederek aileden kalma yadigârları satmaya çalışırdı. Çoğunlukla pek de değeri olmayan eşyalardı bunlar ama Hamdi Bey biraz o günkü manevi durumuna, biraz kasasının maddi durumuna bağlı olarak karşısındakini de kırmadan pazarlık ederdi. Yıllar içinde gerçek bir hazineye rast geldiği çok nadir olmuştu. Şimdi kutuyu açarken de bu tür bir sürprizle karşılaşmayı pek ummuyordu.

Ancak ummadığı başına geldi. Kutunun içinden oldukça eski, bakır bir semaver çıktı. Çok büyük sayılmazdı; ortası şişkince, üstündeki demliği ise işlemeliydi. Bir semaver için tuhaf bir demlikti; ibrik kısmı uzun ve ince, kulpu genişti. Pek güzel bir şeye benzemiyordu ama kırk üç yıllık tecrübesine dayanarak epey kıymetli bir parça olduğunu ilk görüşte anlamıştı Hamdi Bey.

Heyecanını belli etmemeye çalışarak semaveri bir süre inceledi. Bu sırada genç adam da dikkatle onu inceliyordu. Neden sonra sakın bir sesle açıklamaya koyuldu. “Yüzyıllardır ben-denizde bulunuyor. Şey, yani ailemde, aileden kalma... Müşküle düşmesem inanın elden çıkarmaya kıyamazdım. Fakat heyhat!”

Onun kendi kendine söylenir gibi konuşmasına dikkat etmedi antikacı. Renk vermemeye çalışıyordu ama epey beğenmişti semaveri. Biraz temizledikten ve bakımını yaptıktan sonra, müşterisini de bulursa fahiş bir fiyattan satabilirdi.

Bu fikir onu keyiflendirmişti, özellikle sabahki sinir bozukluğundan sonra buna ihtiyacı vardı. Fakat aynı sinir bozukluğu elinde kahve fincanıyla bir anda kapıda belirince tüm keyfi kaçtı.

“Eskiciye bi’ sadeee!”

Hüsamettin dükkândan içeri dingonun ahırına girer gibi dalınca Hamdi Bey anında müdahale etti, “Evladım yavaş ol-sana biraz! Beyefendiyi görmüyor musun?”

Hiç mahcubiyet duymayan Hüsam önce Yeşilçam filmle-
rinden fırlamış gibi görünen genç adama, sonra da semavere
baktı.

“Ooo, antikaları toplamışın yine, Hamdi Amca!”

Yalnız olsalar o terbiyesize vereceği cevabı biliyordu yaşlı
adam ama kendini tuttu.

“Hadi işine bak sen!”

Hüsam sırita sırita fincanı masanın üzerine koydu. Hamdi
Bey tenkit eden bakışlarını ona dikmişti. “Su getirmedin mi
yine? Kaç kere söyleyeceğim, kahvenin yanında su da servis
edilir. Bari işine saygın olsun yahu!”

“Heee heee...”

Hüsamettin’in kendisini hiç mi hiç umursamadığını gören
antikacı biraz ona iş çıkartmış olmak, biraz da bu vesileyle
hakkı olan suyu getirtebilmek için genç beyefendiye döndü,
“Siz de bir kahve alır mıydınız ya da çay?”

Adam yine o mahcup tebessümüne büründü, “Çok teşek-
kür ederim efendim, almayayım. Belki sonra...”

O “sonra”yı anlamamıştı Hamdi Bey ama üzerinde durma-
dı. “Nasıl isterseniz,” diyerek Hüsam’a döndü. “Sen sadece su
getir.”

Son cümlenin muhatabı cümlenin sahibiyle çok da muha-
tap olmadan geldiği gibi gürültüyle ve sırita sırita gitti. Hamdi
Bey’le yalnız kalan genç adam hevesle sordu. “Peki, ne diyor-
sunuz? Alacak mısınız?”

Dikkatini tekrar semavere çeviren antikacı bir süre düşün-
dü. Alacaktı almasına; fakat çok istekli görünüp fazla para ver-
mek istemiyordu. Elini semavere uzatıp inceler gibi yaptı.

“Valla bilemiyorum ki alıcısı çıkar mı? Böyle parçaları pek
kabul etmiyorum aslında ama...”

Tuhaf demliği eline almıştı ki, karşısındaki adam kibarlı-
ğından beklenmeyen bir heyecanla atıldı. “Pişman olmazsınız,
sizi temin ederim. Çok özel bir semaverdir bu!”

Hamdi Bey bir açıklama beklercesine baktı ama adam baş-

ka bir şey demedi, beklenti dolu bakışlarını ona dikmekle yetindi. Halinde kelimelere dökülemeyen bir tuhaflık vardı ama bunu adamın çaresizliğine verdi antikacı. Üstünün başının özenine, tavrının ve konuşmasının inceliğine bakılırsa oldukça düzgün biriydi; buna rağmen kendisi için değerli bir eşyayı elden çıkarmak zorunda kaldığına göre hakikaten güç durumda olmalıydı. O yüzden fazla üstelemedi Hamdi Bey.

“Peki ama çok fazla veremem ne yazık ki. Bu hafta siftah bile yapamadım, düşünün. Artık eski eşyalara pek kıymet verilmiyor. Yine de elimden geleni yapmaya çalışırım. Sizin aklınızda bir rakam var mı?”

Adam öyle sevinmişti ki hemen atıldı. “Yok yok, ne verseniz razıyım!”

Antikacı iyiden iyiye şaşırmıştı. Bu kadar acemi ve naif bir müşteriye ilk kez rastlıyordu. Genelde eşyalarını satmaya gelenler son kuruşuna kadar pazarlık eder, anlaşılan kadar da bin dereden su getirirdi. Oysa bu delikanlı pazarlık bir yana, neredeyse bedavaya bırakıp gidecekti böyle bir cevheri.

“Madem öyle diyorsunuz... Beş yüz lira veririm.”

Üstüne pazarlık payı koyarak bilhassa düşük söylemişti. Aslında semaveri bu fiyatın beş, hatta on katına rahatlıkla satabilirdi. Ancak adamcağız büyük bir hata yapıp alışverişin altın kuralını çiğnemiş, elini belli etmişti. Yılların esnafı Hamdi Bey’in böyle bir fırsatı kaçırmaya niyeti yoktu. Genç adam sa ondan daha hevesliydi, gözleri parlayarak gülümsedi.

“Olur, anlaştık!”

Hemen kabul etmesine şaşıran antikacı üzümün bağına sormakla vakit kaybetmedi. Hemen kasadan beş yüz lirayı getirip gencin eline saydı. Adam öyle sevinçliydi ki, Hamdi Bey onun gerçekten ihtiyaç sahibi olduğunu düşünüp bir an için üzüldü. Fakat bu üzüntü fazla uzun sürmedi.

“Buyurun, hayırlı olsun.”

Uzattığı paraya bakmadı bile adam, alıp cebine atarken inci gibi dişlerini göstererek gülümsüyordu. “Çok teşekkür

ederim, efendim. Size de hayırlı olsun, çok iyi bir iş yaptınız, inanın. Allah ne muradınız varsa versin diyeceğim ama bu semaverle her muradınıza kavuşacaksınız zaten!”

Bu sözlerden çok, adamın dürtülmüş gibi birden susuvermesi tuhaf geldi Hamdi Bey’e. Ne dediğini de anlamamıştı ya, o anki coşkusuna verdi.

“İnşallah, sağ olun, sizin de... Çok memnun oldum, yine beklerim.”

“Elbette, efendim. Hiç kuşkunuz olmasın!” diyen genç kendisini yolcu etmeye hazırlanan antikacıya dikti tekrar gözlerini. “Yalnız ona iyi bakarsınız, değil mi? Sık sık ovalayıp parlatmayı ihmal etmezsiniz?”

Bu garip ricayı yadırgayabilirdi Hamdi Bey; fakat “efendim”siz konuşmayan bu kibar adamın tuhaflıklarını hoş görmeyi tercih etti. Ne de olsa dükkâna gelen ilk “antika” o değildi.

“Gözünüz arkada kalmasın, kendisi emin ellerde.”

“Sağ olun, efendim, çok sağ olun. Dileyin benden ne dilerseniz. Ah pardon! Yani, dilediğinizce kullanın efendim, hayrını görün. Teşekkür ederim, iyi günler dilerim.”

Delikanlının haddinden fazla bir mutlulukla, hafiften saçmalayarak dükkândan çıkışını izleyen antikacı kafasını sallaya sallaya tekrar içeri girdi. Sonra da ortada duran semavere bakıp gülümsedi. Günün siftahı için pek de kötü sayılmazdı.

Münasebetsiz Hüsamettin içeri daldığında Hamdi Bey hâlâ semaverle ilgileniyordu. Genç beyefendinin dediğini yapmış, eline bir bez alarak semaverin kaba temizliğine girişmişti. Demliğin tozunu alırken üzerindeki işlemelere dalıp gitmişti.

“İyice ovala, Hamdi Amca! Belki içinden cin min çıkar da zengin eder seni, hahaha!”

Yaşlı adam kafasını kaldırıp ters ters baktı. Yine ne diye gelmişti ki bu lüzumsuz herif?

“Hoş inle cinle uğraşmana gerek yok, biz sana mis gibi teklif yapıyoruz ama yanaşmıyorsun. Gel ver şu dükkânı, kurtul toz topraktan.”

Hüsam söylene söylene elindeki su dolu bardağı masaya bıraktı. Oysa Hamdi Bey suyu da kahveyi de unutmuştu çoktan.

“Antikaların arasında kala kala iyice antika olup çıkacan ha Hamdi Amca!”

O her zamanki alaycı sırtışıyla çıkıp giderken antikacı arkasından baktı. Hadsiz Hüsam. Geldiğinden beri, özellikle de şu müteahhit işi çıktıktan sonra hiç huzur bırakmamıştı pasajda. Her gün öyle ya da böyle insanın asabını bozacak bir şey yapıyordu mutlaka. Hâlbuki o yokken ne kadar da huzurlu, sakindi burası. Hamdi Bey’in ikinci eviydi adeta. Hüsam olacak lüzumsuz herif davetsiz bir misafir gibi evine girip, yetmezmiş gibi bir de halının orta yerine!..

“Sen de, alışveriş merkezin de yerin dibine batın, inşallah! Boyun devrilsin de çık git hayatımızdan be adam!”

Sabahki bedduadan daha yüksek sesle ve inançla söylemişti bu sözleri. O sırada temizlemekte olduğu demliği yerine koydu. Uzaktan alıcı bir bakış attı semavere. Fena değildi, biraz daha işi vardı. Ama bunu sonraya bıraktı ve yan komşusu Terzi Hikmet’le tavla rövanşı yapmak üzere kapının önüne çıktı. Hikmet Bey onu mars ederken pasajın geleceğiyle ilgili yeni dedikodulardan bahsetti ve günün geri kalanında başka bir şey olmadı.

Akşam olup da dükkânın kapısını kilitlerken semaverini unutmuştu antikacı. Eve gittiğinde başka dertleri vardı. Yemekten sonra çayıyla gazetesini eline alıp köşesine çekilmişti ki Nevin Hanım’ın onu uzaktan süzdüğünü fark etti. Yılların alışkanlığıyla kocasının iyi bir ânını kolluyordu kadın, ama son zamanlarda bu an nedense gelmek bilmiyordu. Sonunda dayanamayıp baklayı ağzından çıkardı.

“Oğlan aradı bugün.”

Gazeteden kafasını kaldırmadan cevap verdi Hamdi Bey. “Hımmm, ne diyor?”

Hazır sorulmuşken bir çırpıda anlattı kadın. “İşleri çok yo-

ğünmuş, hafta sonu mesaiye kalacakmış. Selma'yla çocuklar da dünürlere gidecekmiş.”

Hamdi Bey okuduğu köşe yazısını yarıda bıraktı ve gözlüklerinin üzerinden baktı. “Bahane! Gelmeyecek ya, yolunu yapıyor işte.”

Kırk yıllık alışkanlıkla biricik oğlunu kocasına karşı savundu Nevin Hanım. Zaten ne gelirse başına, hep alışkanlıktan geliyordu.

“Öyle deme, Hamdi. Çalışıyor işte çocuk, ne yapsın?”

“Aman efendim, çalışmadığı zamanı da biliriz. Kayınpederine yaranmak için hepsi... Hıh!”

Tek evladının kendisinden çok, kayınpederini baba olarak benimsemesini hiçbir zaman hazmedememişti ve Semih’in meslek seçerken babasının dükkânını değil de kayınpederinin şirketini tercih etmesi bu durumu daha da zorlaştırmıştı.

Nevin Hanım tekrar denedi. “Haksızlık ediyorsun. Seni sordu hep.”

“Neyimi soruyormuş? Soracağına gelsin kendi gözüyle görsün!”

“Çekiniyor çocuk. Terslemenden korkuyor.”

Bu sefer gazeteyi kenara koydu Hamdi Bey; sinirlenmişti. “Terslerim tabii! Dünkü çocuk kalkmış bana akıl veriyor! Yok efendim pasajı yıkıp a-ve-me yapacaklarmış, ben de dükkânı verip yerine kocaman mağaza alacakmışım, kirasıyla da emekliye ayrılıp rahat edecekmişim!”

“Eee, kötü bir şey mi söylüyor ayol? Fena mı olur?”

“Bırak Allah aşkına, Nevin. Başkasının ağzıyla bana ukalalık yapmasın! O Hüsamettin olacak dalkavukla konuşmuş belli. Müteahhitle bir olmuşlar. Bu da benim oğlum ya, güya beni ikna edip dükkânı sattıracak. Bilmiyorum sanki! Adam olup babasının arkasında duracağına, arkamdan iş çeviriyor!”

“Öyle deme Hamdi, evladın o senin. İyiliğin için uğraşıyor.”

“Ondan gelecek iyilik Allah’tan gelsin be, istemez. Gölge etmesin yeter!”

Böylece tartışmaya son noktayı koymuştu yaşlı adam; her zaman olduğu gibi. Nevin Hanım kocasını sever, onun sözünden hiç çıkmazdı. Ne zaman konuşup ne zaman susacağını bilen bir alışkanlıkla kafasını salladı ve örgüsüne devam etti. Hamdi Bey'se gazetesine dönmek yerine kumandayı alıp televizyon kanalları arasında gezinmeye başladı. Akli oğlundaydı. Aile mesleği olan antikacılığı seçmemesi, hatta babasına sırt çevirip kayınpederiyle iş yapması bir dereceydi; fakat elin sonradan görmesiyle bir olup öz babasına ne yapacağını söylemeye kalkması, işte bu yenilir yutulur gibi değildi.

Hamdi Bey de sindiremedi zaten. O gece midesi kaynadı durdu, yatağın içinde bir o yana, bir bu yana dönmekten gözüne uyku girmedi. Sabaha karşı karısının horultuları eşliğinde içi geçerken nedense gözlerinin önünde tuhaf görünümlü semaver ve daha da tuhaf sahibi belirmişti.

Ertesi gün dükkânı açarken içinde sebepsiz bir neşe vardı, öyle ki beline artık yer eden ağrıyı bile umursamıyordu. Bunda Hüsamettin'in lanet yüzünü görmemiş olmanın da etkisi vardı; büfe kapalıydı, o da ortalarda görünmüyordu ama Hamdi Bey üzerinde durmadı.

İçeri girer girmez semaver karşıladı onu. Hazır keyfi yerindeyken onu da adam etmeye karar verdi. Eline bir bez ve parlatici alıp işe koyuldu. Komşusu Hikmet Bey kapıdan içeri heyecanla girdiğinde başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu.

"Hamdi! Duydun mu olanları?"

"Hayırdır yahu? Ne bu telaş? Bir günaydın yok mu?"

"Bırak günaydını şimdi! Büfeci Hüsamettin var ya..."

Herifin lafı geçince yüzü buruştu antikacının. "Ne olmuş yine?"

"Olan olmuş valla! Seninki müteahhitle bir olmuştu ya hani..."

"Olmaz olası! Eee?"

"Meğer herif hem bunu hem de dükkân sahiplerini dolandırmış! Tüm pasajı dolandıracakmış ama foyası meydana çıkınca tası tarağı toplayıp kaçmış."

Hamdi Bey şaşkınlığının ardından yükselen bir merakla sordu. “Ne diyorsun yahu? Nasıl olur?”

“Hepsi vekâlet veriydi ya dükkân karşılığı mağazaya konacaklar diye? Hah işte, herif gitmiş dükkânları başka başka insanlara satmış, duyulunca da pırrrr!”

Hikmet Bey parmağını şıklatırken bir yandan da elini sallıyordu “geçmiş olsun” gibisinden. Antikacı ne diyeceğini bilemedi, Terzi Hikmet’inse lafı daha bitmemişti.

“Ama en beteri Hüsamettin’in başına gelen... Büfeyi verdiği gibi kalkmış bir de müteahhitle ortak olmuş meğer bu salak. Eh, herif sırta kadem basınca dolandırılanlar ne yapacak, ortağının peşine düşecek tabii! Hüsamettin’i adamın ofisinde kıstırmışlar, yakasına yapışmışlar. Bizimki, *ben de mağdurum*, falan demiş ama dinleyen kim? Hepsi birden çökmüş tepesine, başlamışlar...”

Hiçbir zaman insanların başına gelen felaketlere sevinen biri olmamıştı Hamdi Bey. Ancak Terzi Hikmet olanları tüm detaylarıyla anlatırken yüreğine serpilen sulara da dur diyemiyordu. Öyle ki bir yerden sonra anlatılanları doğru düzgün dinleyemedi bile; yalnız şantiye, dozer, ekskavatör, çukur, hastane, yoğun bakım gibi şeyler duydu laf arasında. Gözlerinin önüne devamlı Hüsam’ın yavaşak suratı geliyordu ve artık o suratı görmek zorunda değildi. Kendisine sinir krizleri geçirten adamdan nihayet kurtulmuştu; hem de şıp diye!

“Oh be...”

“Efendim?”

Bir an ağzından kaçana utanıp lafı çevirdi Hamdi Bey. “Yani vah vah diyorum. Yazık olmuş...”

“Vah ki ne vah! Ama her şerde bi’ hayır var. İyi ki biz de bunlara uyup dükkânları vermemişiz be Hamdi! Allah korudu, verilmiş sadakamız varmış.”

Haklı çıkmasının haklı gururuyla rahat bir nefes aldı antikacı. “Eee, boşuna diretmedim ben! Güven olur mu bunlara?”

Ona kafa sallarken Terzi Hikmet’in dikkati dağıldı. “Hah

camcı Ahmet de geldi! O daha duymadı olanları, dur haber vereyim de ne varta atlattığımızı anlasın!”

Hikmet Bey hızla dükkândan çıkarken antikacı hâlâ duyduklarının etkisindeydi. Olanlara inanamıyor, bir yandan da dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasına engel olamıyordu. Hüsam’dan kurtulmuş, üstüne bir de şu alışveriş merkezi belası son bulmuştu. Mucize gibi bir şeydi bu.

Sevincini gizlemeye çalışarak semaverin yanında aldı yine soluğu. Bezle demliği ovuştururken düşüncelere daldı tekrar. İyi ki Semih’in aklına uyup dükkânı satmamıştı, yoksa tığı teber şahı merdan ortada kalacaklardı. Şimdi kim haklı çıkmıştı bakalım? Hani neredeydi o kayınpeder bozuntusunun akılları? Ah, bir laf anlatabilseydi şu çocuğa!

“Ne olur sanki evlat gibi evlat olsan, gelip dükkâna sahip çıksan, elin adamı yerine babanın yanında dursan?”

Kendi kendine söylendiğinin farkında değildi. Terzi Hikmet yeni havadislerle döndüğünde düşüncelerini kendine saklayıp sohbete ortak oldu. Diğer dükkân sahipleri de toplanmış, merak ve hayretle olanları tartışıyordu. Tüm pasaj ayaklanmıştı. Öyle ki bütün gün boyunca başka şey konuşulmadı. Çoğu esnaf siftah yapamadan ama pasaj hakkındaki tüm dedikodu ve haberlere vakıf olarak döndü evine. Antikacı da onlardan biriydi.

Ancak evde bir sürpriz bekliyordu onu. Kapıyı her zamanki gibi Nevin Hanım yerine oğlu Semih açmıştı. Hamdi Bey şaşırды ama bozuntuya vermedi. *Herhalde Hüsamettin’in başına gelenleri duydu da geldi*, diye düşündü. Öyleydi gerçekten ama dahası vardı.

“Baba, seninle biraz konuşabilir miyiz?”

Yemekleri henüz bitmişken Semih’in bu sorusu alışılmadıktı. Hoş, Semih’in yemeğe kalması da alışılmadıktı; fakat Hamdi Bey karşı çıkmadı. Hayatını alışkanlıklar üzerine kurmuş olan Nevin Hanım ise hem oğlunun hem de kocasının bu alışılmadık tavırları karşısında sevinçten ne yapacağını şaşırmıştı.

“Ben bir kahve yapayım size, baba oğul karşılıklı için!”

O mutfağa giderken Hamdi Bey de oğluyla salona geçti. Ne diyeceğini merak ediyordu ama sormadı. Onun lafa girmesini bekledi.

“Baba... Bugün pasajda olanları duydum. Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Onun aksine Hamdi Bey ne diyeceğini çok iyi biliyordu ama tuttu kendini. Hazır her şey yoluna girmeye başlamışken yeni bir tartışma çıkartmak istemiyordu.

“Sen haklıydın. O adamlara güven olmazmış. Hani derler ya babana bile güvenmeyeceksin diye. Yanlış, aslında bir tek babana güvenebiliyorsun bu hayatta.”

Oğlunun bu ani tavır değişikliği babasını iyice meraklandırmaya başlamıştı ki, Semih ağzındaki baklayı çıkardı sonunda. “Ben düşündüm taşındım, işten ayrılmaya karar verdim. Çalışma hayatı beni çok yordu, bu yaşında çökmüş hissediyorum kendimi. Dışarıdan emekli olacağım, nasılsa birikimim var. Şirket de iş de onların olsun. Artık huzur istiyorum. Hazır pasaj da yıkılmayacak, eğer izin verirsen bundan sonra seninle dükkâna gelmek istiyorum. Ne dersin?”

Hamdi Bey bu kez gerçekten ne diyeceğini bilemedi. Rüya gibiydi. Biricik oğlu sonunda doğru yolu bulmuş, babasına dönmüştü. Gözleri dolan yaşlı adam kendini zor tuttu. Konuşacak durumda değildi; ayağa kalktı, oğlunu da kaldırdı ve ona çok uzun zamandır sarılmadığı kadar sıkı sarıldı. O sırada içeri giren Nevin Hanım gördüğü manzara karşısında neredeyse elindeki tepsiyi düşürecekti. Hamdi Bey’in o akşam oğluyla karşılıklı içtiği kahveyse hayatında içtiği en güzel kahve olacaktı.

Yine de aklı almıyordu. Aynı gün içinde hem kendisi Hüsamettin’den hem de pasaj yıkılmaktan kurtulmuş; üstüne oğlu o kayınpederi olacak adamdan kurtulup babasının yanına gelmişti. Birbiriyle alakasız gibi görünen bu olaylar aslında bir şekilde bağlantılıydı ve Hamdi Bey’in uzun süredir

özlemini duyduğu şeylerdi. Hepsini de öyle içten, öyle derinden istemişti ki sonunda gerçek olduklarına inanamıyordu. O gece yine yatakta döndü durdu. Önce sevinç ve heyecandan sandı ama durup durup gözünün önünde beliriveren semaver görüntüsüne de bir anlam veremedi. Nihayet uykuya daldığında rüyasında semaverin eski sahibinin ona gülümsediğini gördü. Gözleri bir garip parlıyordu ve gülüşü sonra başka bir şeye dönüştü ama bu kısmı uyandığında hatırlamayacaktı.

Sabah hiç olmadığı kadar neşeli ve enerjik bir şekilde kalktı. İştahla kahvaltısını etti. Evden çıkarken karısının yanağına bir öpücük kondurdu. Nevin Hanım kırk beş yıllık eşinin bu garip haline kesinlikle toz kondurmayarak evin tozlarını alma-ya girişti.

Pasaj dünkünden daha hareketliydi. Olayın yayılmasıyla herkes bir araya toplanmış, dolandırılanlar şikâyetçi olurken polis de Hüsamettin'in başına gelenlerin sorumlularını aramaya başlamıştı. Ortalık fena karıştı; fakat Hamdi Bey'in derdi başkaydı. Olanlara hâlâ akıl sır erdiremiyordu. Kalabalığın arasından sıyrılıp dükkâna dönerken dünden beri aklına takılan şeyi düşünüyordu. Kapıyı açınca o şey bu defa gözüne de takıldı.

Tüm parıltısı ve ihtişamıyla onu karşılayan semavere gayriihtiyari gülümsedi antikacı. Ne de uğurlu gelmişti meret! O dükkâna girdiğinden beri işleri hep rast gitmişti. Satan adam haklıydı, bu gerçekten de çok özel bir semaverdi.

Birden duraksadı Hamdi Bey. Keyiften saçmalıyordu herhalde, yoksa semaverle bu olanların ne alakası olabilirdi ki? Tuhaf görünüşlü adamın yüzü belirdi gözlerinin önünde, "*bu semaverle her muradınıza kavuşacaksınız zaten,*" deyişi kulaklarında çınlıyordu.

Şöyle bir silkindi, masanın başına geçip koltuğuna oturdu. Arkasına yaslanırken bel ağrısı kendini hatırlatmıştı. Canı köpüklü bir kahve çekti ama büfe kapalıydı. Hüsam olmadığına göre bugünü kahvesiz geçirecek demektir. Fakat bu, antikacının ödemeye razı olduğu bir bedeldi.

“İyice ovala, Hamdi Amca! Belki içinden cin min çıkar da, zengin eder seni!”

Onu düşünmesiyle herifin ayarsız sesini de duymuştu sanki, her zamanki gibi pis pis sırtıyordu gözlerinin önünde. İçinden, *münasebetsiz herif*, diye geçirirken gözleri yine semavere dalıp gitti. Hayatı boyunca hurafelerden, batıl inançlardan uzak durmuştu. Yaradılış itibariyle böyle şeylere prim vermezdi. Ancak yeni parlatılmış semavere bakarken dünden beri olanlar aklına geliyor, hiçbirine açıklama getiremiyordu. Sonunda kendi kendine gülmeye başladı, saçmalığın bu kadarına da pesti doğrusu. Kalktı, semaverin yanına gitti. İlk haline nazaran oldukça iyi görünüyordu ama biraz daha parlatılsa fena olmazdı. Eline bezi aldı ve semaveri tekrar ovmaya başladı.

Sıra o tuhaf demliğe geldiğinde antikacı yine düşüncelere dalmıştı. Sahiden de içinden cin çıkan sihirli lambaları andırıyordu. Yıllar önce torunlarını götürdüğü sinemada filmdeki çizgi karakter de aynen böyle ovalıyordu lambayı.

“Dile benden ne dilersen, ha? Ne dileyeceğim, sağlık sıhat. Hah, bir de gençlik!”

Güldü Hamdi Bey, belli bir yaşa gelince insanın tek derdi sağlık oluyordu haliyle. İç çekerek demliği yerine koydu, semavere uzaktan baktı. Nedense şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Arkasına yaslandı, yıllardır beline yerleşmiş olan ağrının hafıflediğini fark etti. Gerindi, ayağa kalktı. Kesinlikle ağrı yoktu. Hatta ayağa kalkarken bile zorlanmamıştı, tıpkı eski günlerdeki gibi.

“Allah Allah...”

Kendinde hissettiği tuhafılığı anlamak için önce ellerine baktı. Kırışıklıkların ve lekelerin kaybolduğunu görünce gözlerinde bir sorun olduğunu düşündü. Fakat aksi gibi gözleri de daha iyi görmeye başlamıştı. Hemen antika aynalardan birine koşturdu, sahiden koşturabildiğini fark ettiğinde aynaya bakmasına gerek kalmamıştı. Yine de baktı. Aynadaki aksi kendisinden kırk yaş daha gençti.

“Aman Yarabbi!”

Üstünü başını, etrafını, aynayı, hatta aklını kontrol etti. Gördükleri doğruydu, hissettikleri gerçektir. Hamdi Bey bir anda gençleşmişti.

“Ama... Ama nasıl olur bu!”

“Eh, boşuna dememişler ne dilediğine dikkat et diye!”

Hamdi Bey arkasından gelen sesle irkildi. Dönüp baktığında semaveri satın aldığı adamı karşısında buldu. Nereden çıktığını anlamamıştı ama tıpkı rüyasındaki gibi gülümsüyordu.

“S-s-siz!”

“Selamlar efendim, bakın yine kavuştuk! Ama hakkınızı vereyim, bu defaki pek çabuk oldu. Ben hiç değilse birkaç gün, hatta bir iki hafta beklersiniz diyordum ama siz hızlı çıktınız, semaverin kerametini erken çözdünüz. Bravo efendim, tebrik ederim!”

Antikacı, bir adama, bir semavere, bir de aynadaki kendi genç haline bakakaldı. Açık kalan ağzından kekeleme dışında anlamlı bir söz çıkmıyordu. Genç adam ilk günkü garip kıyafeti içinde ama o günküden hayli farklı bir edayla ona yaklaştı. Kutlarcasına içten bir tavırla Hamdi Bey'i omuzlarından kavrayıp aynaya doğru çevirdi, kendi önünde tutarak aynadaki şaşkın ve genç yüzüne baktı.

“Ne enteresan, değil mi? Herkes hep gençleşmek istiyor! Hadi, sağlık sıhhati anlarım, güzellik ve cazibe de bir derece... Ama ölümsüzlük pek rağbet görmüyor, inanır mısınız?”

Aynadan kendisini izleyen adamın tekinsiz bakışları ısıltıyla parlarken, yaşlı adamın genç vücudu korkudan kaskatı kesilmişti. Hamdi Bey rüyasının kâbusa dönüştüğü o anı hatırlamaya başlıyordu.

“A-a-ama b-ben...”

“Ama siz de gençliği biraz geç istediniz, efendim. Hâlbuki en başta dileseydiniz hiç değilse biraz keyfini sürerdiniz. Neyse artık olan oldu diyelim...”

Antikacı ne dediğini anlamadığı, bu ne idiği belirsiz adam-

dan silkinerek kurtulmaya çalıştı ama adeta bir mengeneye sıkışmıştı. Kıpırdayamıyordu, anca konuşabildi. Sesi tıpkı gençliğindeki gibi pürüzsüz çıkmıştı.

“S-sen-sen de kimsin be adam? N-ne yaptın ba-bana! Ne istiyorsun benden?”

“Aşk olsun, beyefendiciğim, haksızlık ediyorsunuz! Ben bir şey yapmadım ki, her şeyi siz yaptınız. Ben sadece dükkânınıza antika bir semaver getirdim. Onu değerinin çok altında bir fiyata satın alan da alıp ovalayıp üç dileğini tek tek sıralayan da sizsiniz! Nasıl, her şey tam istediğiniz gibi oldu, değil mi?”

Hamdi Bey ne diyeceğini bilememişti; kafasının içinde görüntü ve seslerden bir hortum vardı sanki, her şey dönüp duruyordu. Yalnız tepesindeki adam sabitti; onun sesi ve ateş gibi gözleri...

Adam, “Eh, sizinkiler gerçekleştiğine göre sıra benim istediğime geldi,” dedi; yüzündeki sırıtış kötücül bir haberci gibiydi. “Merak etmeyin, ben alacağıma değerinin altında paha biçmem, neyse o! Üç dilekse üç dilek! Ancak takdir edersiniz ki bugünlerde öyle saf bir ruha kolay rastlanmıyor. Fakat heyhat! Ne yapalım, bizimki de fitrat. Kolay değil öyle marifetini söyleyemeden, reklamını yapamadan ekmek teknesine müşteri bulmak. Adamını seçeceksin de, ikna edeceksin de, semaveri satacaksın da, o da demliği okşarken üç dilek dileycek de, sen de ruhunu alacaksın. Ölme eşeğim ölme! Şey affedersiniz, sözüm meclisten dışarı.”

Müstehzi gülüşünün altında derin bir tehdit seziliyordu; fakat kibarlığı asla elden bırakmadı.

“Şaşırmakta haklısınız, sizi anlıyorum ama inanın korkacak, çekinecek bir şey yok. Alt tarafı mekân değişikliği, hem ne demişler tebdil-i mekânda ferahlık vardır. Eh, semaverin pek ferah olduğunu söyleyemem, doğruya doğru. Bir defasında tam yarım asır içinde mahsur kalmıştım da çıktığımda demliğin şeklini almıştım Allah sizi inandırsın!”

Adamın kahkahası çınlarken gözleri parlayan alevlere dö-

nüşüyordu. Vücudu ise buharlaşarak mavi bir duman halini aldı; fakat simasını ve sert kavrayışını koruyordu. Hamdi Bey bir an korkudan kalp krizi geçireceğini sandı ama artık genç olan bedeni buna izin vermedi. Ne yazık ki sağlığının keyfini pek süremeyecekti.

“Neyse gevezeliğin sırası değil, fazla zamanımız yok. Her şey için çok teşekkür ederim, benim için büyük bir zevk ve onur olacak, efendim. Sakın gözünüz arkada kalmasın, her şeyle yakinen ilgileneceğimden emin olabilirsiniz. Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı? Ailenize, yakınlarınıza, eşinize dostunuza? Son bir dilek? Hahaha! Latife ediyorum, efendim! Fakat vasiyet namına bir ricanız olursa başımla beraber.”

Mavi duman konuşurken başında bir tuhaflık hisseden Hamdi Bey’in bir anda içi çekildi. Daha doğrusu semavere doğru garip bir çekim duymaya başlamıştı. Bunun ani gelen gençliğin salgıladığı hormonlarla alakası yoktu elbette, bedeni fiziksel olarak semavere doğru çekiliyordu. İtiraz edecek, karşı koyacak oldu ama duman-adam aman vermiyordu.

“Beyefendiciğim, şöyle buyurun lütfen.”

“Hayır! Hayır! Bırak beni!”

“Direnmeyin efendim, çırpındıkça hiç sığamazsınız. Aman başınıza dikkat!”

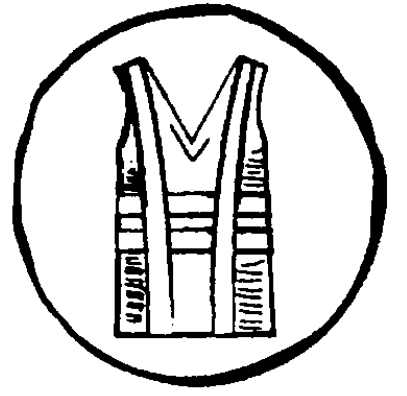
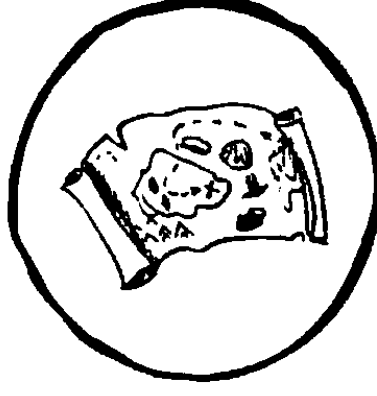
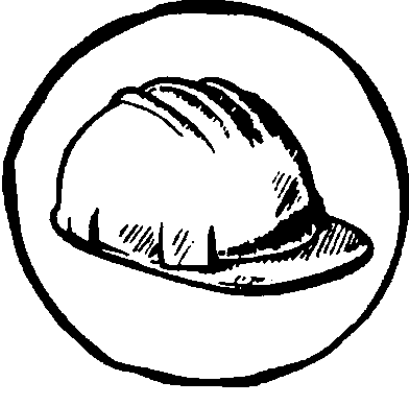
Mavi silüetin uyarıları ve kendi çığlıkları arasında Hamdi Bey’in vücudu saydamlaşıp süzülerek semaverin demliğinden içeri girdi. En son kafası ibrikten geçerken acı dolu bir inleme tutturdu ama feci sonuna engel olamadı. Tamamen gözden kaybolduğunda geride sessizlik ve semaver kalmıştı.

Mavi dumansa yoğunlaştı, kıpırdandı ve sonunda tekrar şekil alarak insan formuna büründü. Aynanın karşısına geçen Hamdi Bey üstünü başını düzeltti, kendine şöyle bir baktı ve beğeniyle gülümsedi. Sonra yüzyıllardır yoldaşı olan antika parçasına döndü. Çok eski zamanları hatırladı, yalnızca bir lambasının olduğu günleri... ama pek özlediği söylenemezdi. Semaverini seviyordu. Gerçi belli mi olurdu; belki daha sonra işleri büyütür, tıpkı Hüsam gibi o da bir çay ocağı açardı.

Semaverin cini bu fikre kahkahayla gülerek emektarını kucakladı. Onu dükkânın en görünen yerine koyacaktı ki, o sırada canı birden tavşankanı bir çay çekti. Eh, pasajda büfe de kalmadığına göre iş başa düşmüştü. Hamdi Bey'in arka tarafta tuttuğu dolaptan çayı buldu, semaverin demliğine koydu, haznesine de su ekledi. Etrafta ateş yakmak için bir şeyler aradı, sonra yıllardır bir kenarda bekleyen zigon sehpanın bacağını kırarak ateşliğin içine atıp tutuşturdu. Çay antikacının ruhuyla beraber tatlı tatlı demlenirken cin de onun koltuğuna kurularak semaverin sonraki müşterisini beklemeye koyuldu.

YERALTINDAN YÜKSELEN

NURGÜL ÇELEBİ

DARK
ISTANBUL

Pıt...

Pıt...

Toprak zemine düşen her damla, gecenin sessizliğini bozan bir duvar saati gibi ritmik bir ses çıkarıyordu.

Pıt...

Pıt...

Daima aynı tonda birbirini takip eden ses, sinir bozacak kadar tek düzeydi.

Pıt...

Pıt...

Ren Matsuzaka, yıllardır yaptığı gibi, bir kez daha yere düşerek zeminde ufak bir oyuk oluşturan damlaların çıkardığı sese odaklandı. İlk zamanların aksine artık sinirlendirmiyordu onu su sızıntısı. Bilakis, damlayan suyun sesini dinlemek onun için neredeyse her gece aynı saatte, aynı yerde başlayan bir ritüele dönüşmüştü. Çalışma arkadaşları işlerini bitirip yeryüzüne çıktıktan sonra o, yeraltının derinliklerine doğru ilerler ve herkesten gizlediği mabede ulaştığında zihnini uyuşturan ritüele başlardı.

Pıt...

Pıt...

Rutubet kokusuna aldırmadan, birkaç yıl önce toprağı şekillendirerek yaptığı tümseğe oturur ve gözlerini kapatıp sese odaklanırdı. Ritmini hiç bozmadan yere düşen her damlanın toprak zeminle buluşmasını ve Gaia'nın yüreğine ulaşmak için toprak tarafından hızla emilmesini dakikalarca kılı dahi kıpırdamadan izlerdi. Dakikalar hızla akıp giderken zaman algısını yitirir ve ruhunun, bedenini aştığını hissederdi. Tıpkı Platon felsefesinde olduğu gibi beden ve ruhun birbirinden ayrıldığını deneyimlediği âna kadar bu bekleyiş devam ederdi.

Ruhu, bir elbise misali bedenini arkasında bırakıp göğe yükseldiğinde müthiş bir hazzın damarlarında gezindiğini duyumsardı. Büyük bir huşuyla gözlerini yumar ve o anı, bedeninin her zerresinde tadabilmek için sadece hazza odaklanırdı. Toprağın büyük bir susuzlukla emdiği damlaların, Gaia'nın yüreğine ulaştığını ve "Kutsal Birleşme"nin tamamlanması için rahmini döllediğini hissettiğinde ritüel doruk noktasına ulaşmış olurdu. Gaia artık yeni bir ruha gebe kalırdı. Tıpkı her gece olduğu gibi, o gece de, yeniden gebe kaldı Gaia...

Gözlerini usulca açtı Ren. Herkesten gizlediği mabedin karanlığına alışması biraz zaman aldı. Üzerine oturduğu toprak tümsekten yavaşça yere doğru kaydı. Dizlerinin üzerine çökerek avuç içlerini toprak zemine koydu. Parmak uçlarını yumuşak toprağa bastırarak Gaia'yı dölleyen damlaların nemini hissetti. Avuçlarında duyumsadığı ıslaklık duygusu, teninde hafif bir elektriklenme yaratarak tüm bedenine yayıldı.

"Bu defa sırrını keşfedeceğim, Kutsal Gaia," diye mırıldandı. Nemli topraktan aldığı enerji beynine ulaştığında kafatasının içinde şimşekler çakıyor gibi hissetti. Zihinsel bir sıçrama yaşamıştı adeta. Ayağa kalkıp nemli toprağın izlerini yüzüne sürdüğünde o artık Tokyo'da dünyaya gelmiş Ren Matsuzaka değildi. Adının taşıdığı anlam misali bir Lotus Çiçeği* olarak

*Hinduizm ve Budizm'de olduğu gibi Şintoizm'de de lotus çiçeği kutsal sayılmıştır. Lotus geceleri kapanıp sualtına batan, gündüzleri ise su üstüne çıkıp yeniden çiçek açan bir bitkidir. Bu yönüyle sonsuz yaşamı temsil ettiği düşünülmektedir.

yeniden suların içinden doğmuştu. *Kutsal Su* tarafından damla damla döllenen Gaia'nın rahminden henüz çıkmış bir Lotus Çiçeği...

Yeniden doğuşla birlikte algılarının açıldığına inanan Ren, karanlığın içinde odanın diğer ucuna doğru acele etmeden yürüdü. Adımları karanlığın içinde yolunu bulurken karşısına yoğun bir rutubet kokusunun yayıldığı bir duvar çıktı. El yordamıyla duvarın ortasında yer alan demir bir kapı buldu ve hafifçe iterek açtı. Kapının eşliğinden geçip altı köşeli, küçük bir odaya ulaştı. Demir kapıyı arkasından kapatıp odanın ortasına doğru yol aldığı anda zihnini uyuşturan şimşekler durmuştu. Spor ayakkabısının ucu, nemden şişmiş tahta bir masanın ayağına çarpana dek yavaşça ilerledi. Yıllardır yaptığı gibi sol elini uzatıp masanın üzerinde yer alan mumu aldı ve cebinden çıkardığı çakmakla yaktı. İçeriye loş bir ışıkla aydınlatan mumu dikkatlice masanın üzerine yerleştirdi. Muazzam bir altıgeni andıran odaya hızlıca göz gezdirdi. Hiçbir değişiklik olmadığına kanaat getirince masanın arkasına geçti ve sağ alt tarafında yer alan derme çatma çekmeceyi açtı. Burayı kendisi dışında kimsenin keşfetmediğini bilmesine rağmen hızla çekmecenin içindekilere göz atıp eksik bir şey olup olmadığını kontrol etti. Gözlerini kısarak içindeki kâğıt tomarını karıştırdı. Hiçbir eksik olmadığını görünce aralarından birkaçını alıp masanın üzerine yaydı.

Masanın üzerinde yer alan mumun cılız ateşi kâğıtların üzerine çizdiği şekilleri görmeye yetmemişti. Genellikle başına takmayı unuttuğu baretini hatırlayıp tebessüm etti. Üç yıldır her gece bu gizli odaya geldiğinde başına takıp ucundaki feneri kullanmak üzere masanın altına bıraktığı baret onun için canını kurtaran bir dost olmuştu. Eğilip masanın altındaki sarı baretini aldı ve başına yerleştirdi. Ardından baretin ön tarafında bulunan feneri yakarak etrafının aydınlanmasını sağladı.

Masanın üzerine gelişigüzel yaydığı kâğıtlara çizdiği haritaları net bir şekilde görebiliyordu şimdi. Parmakları hızlıca

kâğıtların üzerinde gezindi ve aradığını bulunca durdu. Diğer kâğıtları masanın kenarına doğru itip bulduğu sayfayı düzgünce masanın üzerine yaydı. Sayfanın neredeyse tamamını kaplayan haritanın alt kısmında boş bıraktığı alanda büyük harflerle “Marmara Denizi” yazıyordu. Gözlerini hızlıca harita üzerinde gezdiren Ren, “Marmaray Sirkeci Durağı” yazılı olan hattı izleyerek parmağını ufak bir noktanın üzerine dokundurdu.

“İlk nokta...” diye mırıldandı. O sırada duyduğu bir çatırdama, irkilmesine sebep oldu. Yüreğinin sıkıştığını hissetti. Kâğıtları toparlayıp çıkardığı çekmeceye geri tıktırdı. Bir yandan da gözleriyle altıgen odanın her bir köşesini tarıyordu. Az önce odaya girdiği demir kapıya koşup yavaşça açtı. Baretinin fenerinden yayılan ışık huzmesi uzunca bir yol kat edip toprak odanın, yani “ilk nokta”nın sonuna ulaştığında gerildiğini hissedebiliyordu. Hızla beynindeki bilgileri tarayıp gecenin o saatinde şantiye alanında bulunması muhtemel kişilerin isim listesini gözünün önüne getirdi.

Tarih: 7 Mart'ı 8'ine bağlayan gece

Nöbetçi listesi

Güvenlik Görevlisi 1 Marmaray Sirkeci Durağı A noktası

Güvenlik Görevlisi 2 Marmaray Sirkeci Durağı D noktası

/ / / /

Güvenlik Görevlisi 7 Marmaray Sirkeci Durağı BİRİNCİ

DEHLİZ....

“Güvenlik Görevlisi 7”nin -kendisinin kısaltarak kodlandığı haliyle GG7- yaka kartı ve siması gözünün önünde belirdi. Sevecen bir adamdı. Ren’e karşı oldukça saygılı ve onun benimsediği Şintoizm’e aşırı ilgiliydi. Ren, GG7’nin de kendisi gibi karma bir inanca sahip olduğunu düşünüyordu. Batı ezoterizmi ve Yunan felsefesi hakkında en az kendisi kadar bilgi sahibiydi GG7. Zaman zaman, toprağı bu kadar derin kazmanın ona büyük zarar verdiğini söyleyip Toprak Ana’nın

gönlünü almak gerektiğini ifade etmesi Ren'in hoşuna giderdi. GG7'den sakınmasını gerektirecek hiçbir durum olmadığını düşünerek rahat bir nefes aldı.

Ren gözlerini usulca açıp etrafına göz attığında odanın boş olduğunu gördü. O sırada yeni ve daha kuvvetli bir çatırdama yüreğini sıkıştıran bir panik dalgasına neden oldu. Etrafta kimselerin bulunmaması, duyduğu çatırdamayı daha da tehlikeli kılıyordu. O bunları düşünürken büyük bir çatırdama daha oldu ve ayaklarının altındaki zemin sarsılmaya başladı. Başını eğip ayaklarının altından kaydığını hissettiği toprak zemine baktı. Yerin derinliklerinden gelen uğultu beynine işliyor gibiydi. O an ellerini kulaklarına bastırıp uğultunun beynine ulaşmasını engelleyebilmeyi diledi. Ancak bu, Gaia'ya saygısızlık olur düşüncesiyle kendisine mani oldu.

"Ah, Yüce Gaia!" sözleri döküldü dudaklarından. Giderek şiddetlenen sarsıntı dengesini bozunca yere çömelip sağ elini toprak zemine bastırdı. Huzursuzca sallanan toprağı yatıştırmak istiyordu. Bir yandan toprak zeminden destek alırken bir yandan da Japonca kelimeler fısıldamaya başladı. Sarsıntının geçmesi için dua etmeye başladı. Saniyeler sonra sarsıntı durmuş, toprak sakinleşmişti. Derin bir nefes alan Ren, Gaia'ya şükranlarını sunduktan sonra ayağa kalktı. Başındaki fenerden yayılan ışığın yardımıyla etrafı tarayıp bir hasar ya da duvarlarda herhangi bir çatlak olup olmadığını kontrol etti. Karanlık odanın tavanından koparak zemine dökülen toprak parçalarının dışında bir şey olmadığını görünce ayağa kalktı. Hızlı adımlarla demir kapıya gidip altıgen odaya girdi ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

Az önce gerçekleşen depremin şiddetini ve fay hattını bilmesi mümkün değildi ancak daha önceki öncü depremlerden daha şiddetli olduğunu tahmin edebiliyordu.

Marmaray Projesi'ne başladıklarından bu yana gerçekleşen irili ufaklı tüm sarsıntıları listeliyor ve bunların, yürütmekte oldukları kazı çalışmalarında yarattığı sapmaları hesaplama-

ya çalışıyordu. Her bir sarsıntı proje kapsamında kazdıkları tünellerin yerlerinde ve kurdukları şantiyenin planında değişiklik yapmalarını zorunlu kılıyordu. Çünkü sarsıntılar esnasında fay hattındaki boşalma ve çökme, yaptıkları ölçümlerde milimetrik değişimlere neden oluyor, dolayısıyla sürekli yeni hesaplamalar yapmak zorunda bırakıyordu onları.

Proje planındaki hesaplarda oluşan en ufak bir sapma dahi, altını kazdıkları Marmara Denizi'nin aşındırma kuvvetini ve sızıntı ihtimalini arttırabilirdi. Bu yüzden çok dikkatli davranmaları gerekiyordu. Bilhassa, projenin başmühendisi olarak, onun en ufak bir hata yapma ihtimali yoktu.

Bu düşünceler tüm bedenine soğuk bir ürpertinin yayılmasına neden oldu. Odanın ucundaki masaya doğru hızlı adımlarla ilerleyip az önce çekmeceye sokuşturduğu kâğıtları çıkardı ve titreyen parmaklarıyla masaya yaydı. Önünde açılan haritanın bir bal peteğini andıran görüntüsüne dikkatlice baktı. Üzerinde "İlk Nokta" yazılı olan yere parmağını yerleştirip düz bir çizgi üzerinde ilerleyerek altıgen bir kutucuğu ulaştı. Burası, içinde bulunduğu 1 numaralı odaydı. Duvarları, yüzlerce yılın hışmına uğrayarak yer yer aşınmış; tavanı yer sarsıntılarıyla parça parça dökülmüş olsa da orijinal şeklini koruyan bir yeraltı odası.

Parmağı, 1 numaralı odayı izleyen ve birbirine açılan diğer altıgen odaların üzerinde tek tek dolaşırken zihni dörtnala koşturan bir at gibi hızla çalışıyordu.

"Denge noktası, denge noktası..." derken dudakları hafifçe titriyordu; aradığı şey onu çağırıyordu adeta. Koyu bir Şintoist olan Ren, doğanın düalist bir yapıda var edildiği inancına sahipti. Dolayısıyla Marmaray Projesi'nde üstlendiği görev de aslında -kendisinin tamamen doğadaki denge ile bağdaştırdığı- matematiksel bir denklemden ibaretti. Bu sebeple diğer mühendis arkadaşları ona "denge mühendisi" lakabını takmıştı. Haksız da sayılmazlardı. Çünkü Ren'in denge takıntısı; yaşam biçimi ve felsefesini, kendi inancıyla uzlaştırma çaba-

sından kaynaklanıyordu. O, ürettiği her şeyi zıddıyla birlikte var etmeyi benimsemişti. Marmara Denizi'nin altında kazdıkları tünel, ağırlık noktasını dengelemek suretiyle oluşturduğu denklemlerden oluşan bir hesaplama sayesinde çökmüyordu. Denklemin her iki tarafında dengeyi sağladığı müddetçe sorun olmayacak ve kazılan tünellerin iç yüzeyine püskürtme beton işlemi uygulandıktan sonra bunlara yerleştirilecek devasa tüpler, uzunca bir süre sağlamlığını koruyacaktı. Ancak bu proje sandığından çok daha zorlamıştı kendisini.

Proje planını hazırladığı süre boyunca yaşadığı paradoks, Ren'in bildiği ve inandığı her şeyi temelden sarsmıştı. Doğanın kudreti ya da kendi inandığı biçimiyle Gaia Ana'nın eşsiz gücü, onun matematiksel olarak kurduğu denklemini, zaman kavramını hiçe sayarak daima bozuyordu. Marmara Denizi'nin aşındırma kuvveti bilimsel verilere aykırı bir biçimde sürekli değişmekte ve yaptığı hesaplamaları yanıltmaktaydı. Oysa yaptığı araştırmalar ve öngörülen hesaplamalar dünyanın en iyi bilim insanları tarafından da onaylanmış, değişmesi neredeyse imkânsız olan bilimsel verilere dayanıyordu. Ren bu doğaüstü durumla baş edebilmek için- gece gündüz demeden, Marmaray'ın Sirkeci durağında yer alan şantiye alanında kalmaya başlamıştı. Zaman içerisinde İstanbul şehrinin yer altına uzanan bir yansıması gibi büyük bir yer altı şehrine sahip olduğunu fark etti. Binlerce yıl önce şehrin altında kurulan muazzam bir yapıydı bu. Birbirine bağlanan dar tüneller Sultanahmet Meydanı'nın altını örümcek ağı misali sarıyordu. Bu kusursuz yapı, dehlizler aracılığıyla birbirine açılan katakomblar ve hangi tarikatın eseri olduğunu bir türlü anlayamadığı mabetlerden meydana geliyordu. Bunların çoğunun Antik Çağ'a dayandığını ve insanların gizlemek zorunda oldukları inançlarını yeraltında icra etmek maksadıyla koca bir şehir kurduklarını artık biliyordu.

Yer altında koca bir şehir yaratmak... Bu, antik dönemin teknoloji seviyesi söz konusu olduğunda neredeyse imkânsız

gibi görünüyordu. Ren, bu yapıyı inşa eden antik dönem insanların zekâsına hayranlık duymaya başlamıştı. Yeryüzünde hayat olanca hızıyla akmaya devam ederken toprağın metrelerce altında bir şehir kurmak ve bunun çökmemesini sağlamak, çok ciddi bir çalışma gerektiriyordu. Kış ayları boyunca sürekli yağış alan toprağın dayanıklılığını korumak için yapılan su kanalları ve bu kanallar sayesinde taşınan suyun depolandığı sarnıçlar aklına geldikçe her detayın ince ince düşünülmüş olduğunu görebiliyordu.

İşte bu durum Ren'in, İstanbul'un yer altı şehrini oluşturan dehlizleri saplantı haline getirmesine neden olmuştu. Bazen günlerce güneşin yüzünü dahi görmediği oluyordu. Çalışma arkadaşları ondaki bu saplantıyı, onun işkolik doğasıyla ilişkilendiriyor ve "Japon mükemmeliyetçiliği" olarak değerlendiriyordu. Oysa Ren'in bu takıntısı, Şintoist inancı ve kendini sürekli var ederek doğuran Gaia ile doğrudan ilgiliydi.

Binlerce yıl önce yer altına koca bir şehir inşa eden insanların taptıkları tanrıyı öğrenmek ve anlamak istiyordu. Böylesine muazzam bir şehri, Marmara Denizi'nin altında yer alan fay hattına ve sürekli çöken tektonik bir tabakaya rağmen hâlâ ayakta durmayı başaran bu yapıyı, binlerce yıl önce yapmayı başaran insanları merak ediyordu. Onların ne derece zeki olduklarını keşfettikçe nasıl bir imana sahip oldukları aklını daha fazla kurcalıyor ve onları anlamayı şiddetle arzuluyordu. İşte bu yüzden her biri altıgen bir yapıya sahip olan ve bir palpeteği misali birbirine açılan odacıkların kalbini, ana mabedi, bulup sırrı çözmeye ant içmişti.

"Ana Mabet..." diye mırıldanarak masanın üzerindeki haritaya baktı. Sayfanın üst kısmında büyük harflerle "İSTANBUL'UN KALBİNİ BUL!" yazan yere baktı. "İstanbul'un kalbi..." dedi.

Önündeki haritanın her santimetresini ezberlemiş olmasına rağmen, üç sene boyunca her bir karışını ölçerek kâğıda aktardığı yer altı şehrinin krokisine bazen saatlerce bakardı. İlk odada kapının tam karşısında bulunan duvarda bir metre

yüksekliğinde tahta bir kapı daha bulunmakta ve bu kapı ancak bir insanın geçebileceği darlıkta bir dehlize açılmaktaydı. Dehliz, genişleyen bir açıklığın bitiminde köşeleri birleşen iki duvarla son buluyordu. Her iki duvarda birer metre uzunluğunda yeni tahta kapılar göze çarpıyordu. Bu kapılar, birbirine bitişik iki ayrı altıgen odaya -ya da kendi tabiriyle mabede açılıyor ve ilerledikçe odaların her bir duvarı başka bir mabede açılacak şekilde tahta kapıların sayısı artıyordu.

Bu altıgen odalardan oluşan yeraltı şehrinin krokisini tamamlamak üzere olduğunu hissediyordu Ren. Nihayet bu yapıyı ayakta tutan ağırlık merkezini oluşturan ana mabedi bulacak ve yaptığı hesaplamalarda sapmaya sebep olan unsuru keşfedebilecekti. Bu sapmaları izah eden mantıklı bir açıklama mutlaka olmalıydı. Aksi takdirde bir türlü açıklayamadığı denklemsel sapmaları, Gaia'nın bir mucizesi olarak kabul etmek durumunda kalacaktı.

“Ana mabet...” diye mırıldandı yeniden. “Gaia'nın rahmi... İstanbul'un kalbi olmalı.” Sona yaklaştığını biliyordu. Yıllardır sızıntı yapan çatlağın su kaynağını bulabilmeyi umuyordu Ren. Damla damla Gaia'yı dölleyen, onu besleyen ve sonsuz doğumu sağlayan kaynağı ana mabedi bulduğunda çözebileceğini biliyordu.

Ren...

Adı gibi yeniden doğuşa şahit olacak ve yeniden doğuracaktı ruhunu. Gaia'yı dölleyen damlaların birikintisinde yeniden var olacaktı. Böylece kendi ruhunu var eden dölleyicinin kaynağını bulacak ve sızıntıya neden olan unsuru keşfedebilecekti. Buna yürekten inanıyordu.

Gözlerini kısıp masanın üzerine yaydığı haritada yer alan başlangıç noktasına baktı. Daha önce her bir kapısından geçerek sınırlarını keşfettiği ve işaretlediği mabetlere hızla göz gezdirdi. Henüz keşfetmediği odaları keşfetmek ve onlara da bir numara vermek için sabaha kadar vakti olacaktı.

Haritayı dikkatlice katlayıp şantiye yeleşinin iç cebine yerleştirdi ve odanın karşı ucundaki duvara doğru ilerledi. Karşı-

sına çıkan tahta kapıyı usulca açıp başını eğerek eşikten geçti. Yapının bu tarafındaki odalardan birinin merkeze açılan bir kapısı olacağını umuyordu.

Arkasında bıraktığı her bir odanın, çizdiği krokideki yerini gözünün önüne getirmeye çalışarak ilerliyor bir yandan da girdiği her bir odanın numarasını aklında tutmaya çalışıyordu. Geride bıraktığı her bir odanın üzerinde bulunduğu ve merkeze paralel olduğunu belirlediği hatların sayısını saptamayı da ihmal etmiyordu. Yıllardır defalarca katettiği için artık ezberlediği yollardan hızla geçti. Nihayet yeni keşfettiği ve altı duvarında altı tahta kapı bulunan son mabede ulaştı.

Derince nefes alıp az önce içeriye girdiği kapının tam karşısında yer alan birbirine bitişik iki duvara baktı. Yapıyı ortadan ikiye ayıran ve ince bir hat üzerinde yer alan mabetlere vardığını hesaplayabilmişti. Simetrik bir şekle sahip olduğunu düşündüğü yapının, bu hat üzerindeki en sağ mabedine giderek merkeze ulaşmayı planlamıştı. Ancak işler umduğu gibi gitmemişti.

Çünkü bu mabedin merkeze bitişik olduğunu hesapladığı duvarında, diğer duvarların aksine herhangi bir kapı bulunmuyordu. Bu yüzden duvarı elleriyle karış karış yoklamış, arka tarafına ulaşabileceği bir delik ya da bir dehliz aramıştı. Bu yeraltı şehrinin merkezinde yer aldığını düşündüğü ana mabede ulaşabileceği herhangi bir geçit, bir kapı bulamayınca yaşadığı hüsrana, tarif dahi edilemezdi. Ancak yaşadığı hüsrana onu Gai'a'nın sırrını çözmekten vazgeçirmeye yetmezdi. Ren için her "yitiriş" yeniden doğuşu gerektiren bir kamçı gibiydi. Zihnine çöken karanlık her ne kadar onu bataklığın derinliklerine çekse de zifiri karanlığı yırtarak doğan yeni gün, bir lotus çiçeği için güneşle yeniden tanışmak demekti. Her şeye en başından başlamak ve yürünen yolları ilk defa yürürcesine yeniden keşfetmek... Ren'i kusursuz yapan tam olarak bir lotus çiçeği gibi her defasında yeniden doğup yeniden öğrenmesiydi. Tam da o an olduğu gibi...

Ren derince nefes alıp verdi ve karanlığı yırtarak Gaia'nın rahminden ilk defa çıkmışçasına gözlerini umutla araladı. Yeniden doğduğunu hissederek zihnini tazeledi. Ardından ilk defa tecrübe edercesine arkasına döndü ve yoluna devam etti.

Daha önce numaralandırmış olduğu mabetleri süratle geçerek merkeze paralel olan hatta ulaştı. Sol tarafta kalan altıgen odaya adım attığında nefesi kesilmek üzereydi. Hızlı adımlarla tam karşısında yer alan bitişik iki duvara doğru ilerledi. Başını sol taraftaki duvara doğru çevirip burada herhangi bir kapı olmadığını görünce büyük bir hüsrana uğradı. Yanılmış olabileceğini düşünerek iki elini birden duvara dayayıp hızla üzerinde gezdirdi. Ne bir kapı izi ne de bir delik vardı. Arkasına dönüp baretindeki fenerden yayılan ışık huzmesini takip etti. Az önce eşiğinden geçtiği kapıyı açık bırakmıştı. Dolayısıyla diğer kapılardan içeriye girmediğinden emindi. Hata payı yoktu, önünde durduğu duvar merkeze bitişik olan duvardı. Hızla her bir duvara göz atarak diğer beş duvarda bulunan kapıları kontrol etti. Merkeze, yani ana mabede bitişik olan diğer dört odayı bulsa da bir şey değişmeyeceğini artık biliyordu. Bu durum canını sıkıyordu. Büyük bir hırsla duvarları yokluyor, kendisini merkeze ulaştıracak başka bir yol arıyordu. Herhangi bir şey bulamayınca duvarları tekmeledi. Üç yıldan fazla bir süredir santim santim ölçerek haritasını çıkardığı bu yer altı tapınağının merkezini bulmayı ve İstanbul'un kalbine ulaşmayı hayal ediyordu. Bu kadar yol katetmişken ana mabede giremeyecek olduğunu düşünmek sinirlenmesine sebep oldu.

Bir hışımla arkasına dönüp geldiği yoldan geri döneceği sırada odanın ortasındaki sütunu fark etti. Önce bunun bir göz yanılması olduğunu düşündü. Gözlerini kırıştırarak tekrar baktığında üzeri yer yer aşınmış sütunun gerçekliğiyle şaşkına dönmüştü. Sütuna yaklaşıp onu dikkatlice incelemeye başladı. Daha önce numaralandırdığı hiçbir mabette böyle bir sütuna rastlamadığından emindi.

Belki de yaptığı bütün hesaplamalar yanlıştı ve İstanbul'un

kalbi tam olarak içinde bulunduğu mabetti. Ana mabette olduğunu gösteren herhangi bir işaret bulabilme gayesiyle ellerini sütunun mermer yüzeyinde gezdiriyor, gözünden kaçabilecek herhangi bir detayı dokunarak bulabilmeyi umuyordu. Nitekim parmak uçları mermer yüzeye kazınmış bir şekle dokunduğunda yanılmadığını anladı. Başını şeklin bulunduğu noktaya yaklaştırarak ne olduğunu görmeye çalıştığında güneş sembolünü rahatlıkla seçebildi.

“Güneş Tanrıçası Amaretasu...” diye mırıldandı. Ancak tapınağın bulunduğu coğrafyada Güneş Tanrısı kültü olarak Mitra ve Şamaş’ın yaygın olduğunu anımsadı. Roma İmparatorluğu askerlerinin bilhassa Mitra tanrısına -bunun yanı sıra Yunan Güneş Tanrısı Helios’a- taptıklarını biliyordu. Yer altı tapınaklarının yaygın olduğu sırlı dindi Mitra. İçinde bulunduğu yer altı tapınağının bu iki tanrıdan biri için yapılmış olma ihtimali yüksekti.

Hızla zihnini yoklayınca içinde bulunduğu odanın metrelerce üstünde Ayasofya Müzesi’nin yer aldığını hatırladı. İlk Nokta’nın bulunduğu hat üzerinde dikey bir yol izleyerek kuzey yönüne ilerledikçe Ayasofya Müzesi’ne ulaşabileceğini daha önce hesaplamıştı.

“Hagia Sofia...” diye mırıldandı. Antik Çağ’da yapılan eşsiz tapınaklardan biri... Roma İmparatoru Justinianos tarafından 6. yüzyılda restore edildiğinde, buraya güneş tapınaklarından sütunlar getirildiğine dair bir şeyler okuduğunu anımsıyordu Ren. Buranın oldukça eski bir güneş tapınağı olduğundan neredeyse emindi. Henüz keşfettiği sütunun üzerine kazınmış güneş sembolü de bunu kanıtlar cinstendi. Etrafına hızla göz gezdirdi. Burası, daha önce bulduklarından hiçbir farkı olmayan sıradan bir odaydı. Ortasında yer alan bir sütun onu ana mabet yapmaya yeter miydi? Bunu bilmenin tek yolu vardı. İçinde bulunduğu altıgen odanın kapısız olan tek duvarına takıldı bakışları. Hemen sağ bitişiğindeki duvarda yer alan tahta kapının, ana mabede bitişik olan bir diğer odaya açıldığını biliyordu. Duvara yaklaşp elini tahta kapıya uzattı ve

tek hamlede açtı. Ren, merakla kuzey yönüne doğru ilerleyip ana mabede bitişik olan bir diğer odaya açılan tahta kapıyı açtı. Tam da tahmin ettiği gibi burada da aynı mermer sütun tavanın tüm yükünü omuzlarına almıştı.

“Ağırlık merkezi,” sözcükleri kendiliğinden dökülüyordu dudaklarının arasından. Bu muazzam yapının tam ortasında yer alan ana mabet de merkez altıgenini oluşturuyordu. *Bir papatyanın yaprakları gibi etrafını kuşatan altı oda, ortalarında yer alan sütunlar sayesinde yapının tüm yükünü taşıyor olmalı,* diye düşündü.

Merkeze bitişik olan diğer iki odaya da girip bunların da ortalarında birer sütun olduğunu gördü. Ardından güney yönündeki son odaya girip önceki gece bulduğu odaya ulaştı. Bu odanın ortasında yer alan sütunu görünce öfkeyle homurdandı. Böylesine önemli bir detayı gözden kaçırmış olduğuna inanmak istemiyordu. Kısa bir süre sonra sakinleştiğinde 360 derecelik bir açıyla merkezi tavaf ettiğini düşündü. Böylece tam bir daire çizmiş ve yapıyı ortadan ikiye ayırdığını düşündüğü hayali hattı doğrulamıştı. Yaptığı hesaplamalarda ve haritada herhangi bir hata yoktu. Ancak ana mabede açılan bir dehliz, gizli bir yol ya da bir kapı bulamamıştı. Ne yapması gerektiğini kısa bir süre düşündükten sonra az önce ilk defa gördüğü diğer tüm odaları teker teker inceleyerek geri dönmeye karar verdi. Hepsi birbirinin kopyasıydı adeta. Sonunda yapının sağ kanadındaki en sol odaya geri dönmüştü. Mermer sütunu tekrar incelemeye başladı. Bir yandan da denge noktasını düşünüyordu. Gaia’yı dölleyen su kaynağı, denge noktasından sızıyor olmalıydı. Zihni bu düşünceyle meşgulken gözü bir kez daha güneş sembolüne takılmıştı. Sembolü daha bir dikkatle incelediğinde birkaç santim altında Grekçe olduğunu tahmin ettiği birkaç kelime kazındığını fark etti.

Στη μνήμη του Θεού του ήλιου (*Sti mními tou theoú tou iliou*)*

*Yüce Güneş Tanrısı’nın anısına

Ren bu sözlerin ne anlama geldiğini bilmiyordu ancak Grekçe bilen bir arkadaşından öğrenmesi mümkündü. Pantolonunun cebinden akıllı telefonunu çıkarıp baretindeki fenerin aydınlattığı yazının fotoğrafını çekti. Birkaç açıdan daha fotoğraf çekmeye niyetlenmişti ki ayağının altındaki zemin yeniden sarsılmaya başladı. Dengesini kaybeden Ren elindeki telefonu düşürünce tok bir ses yayıldı etrafa. Yavaşça yere eğilip telefonunu eline aldı ve sarsıntının geçmesini bekledi. Ayağa kalktığı anda ne olduğunu anlayamadığı tuhaf bir his oluştu içinde.

Bir kaç saniye düşündükten sonra elindeki telefonu öne doğru uzatıp parmaklarını gevşetti. Parmaklarının arasından kayan telefon toprak zemine düşerken yine aynı tok ses çıktı. Kaşları çatılan Ren eğilip telefonu yerden aldı ve acele etmeden doğruldu. Telefonu çenesine hafifçe vurarak mabedin diğer ucuna doğru yürüdü. Ardından bir kez daha elini öne doğru uzattı ve telefonu yere düşürdü.

Tam da düşündüğü gibi olmuş ve bu defa toprak zemin, telefonun yere çarpma sesini adeta yutmuştu. Oysa telefonu ilk düşürdüğünde çıkan ses oldukça toktu. Hızlı adımlarla telefonu düşürdüğü ilk noktaya gidip spor ayakkabısıyla zemini aşındırmaya başladı. Ardından yere oturup avuçlarıyla toprağı eşelemeye başladığında üzerinde bulunduğu zeminin altında tahtadan yapılmış bir katman daha olduğunu gördü.

İçini saran sıcaklık duygusuyla dudakları hafifçe yukarıya doğru kıvrıldı. Büyük bir heyecanla üzerinde bulunduğu tahta zeminin üzerindeki toprağı avuçlarıyla süpürmeye başladı. Sonunda halka şeklinde pas tutmuş demir bir nesneye dokunduğunu hissetti. Avucunu halkanın ortasına geçirip güçlü bir şekilde yukarıya doğru çekti. Herhangi bir kıpırdama olmayınca halkayı daha kuvvetli çekmeye çalıştı. Aynı şekilde tahta zeminde herhangi bir kıpırdanma olmayınca pozisyonunu değiştirmesi gerektiğini anlayabildi. Olduğu yerde 180 derece dönerek dizlerini kırdı ve büyük bir güçle halkayı yukarıya

doğru çekti. Bu defa 1 metre genişliğindeki tahta zemin bir kapak gibi yukarıya doğru açıldı.

Ren'in, içindeki heyecanı bastırması mümkün değildi. Dakikalar önce ilk mabette uyguladığı ritüel sırasında hissettiği hazzın çok daha yoğunu yayılıyordu tüm bedenine.

"Lotus Çiçeği gibi yeniden ve defalarca doğmak..." diye mırıldandı. Bu seferki doğuşunun diğer doğuşlarından farklı olduğunu hissediyordu. Bir nevi erginlenme olarak yorumladı yaşadığı deneyimi. Algı eşiğinin yükseldiğini ve zihninin hızla çalıştığını düşünerek kısa bir süre aydınlanmayı bekledi. Kendini hazır hissettiğinde tahta kapağın altında beliren tünelle baktı. Aşağıya doğru inen taşan oyulma basamaklar bulunduğunu fark edince acele etmeden karanlığın içine doğru süzüldü. Toprağın derinliklerine, karanlığa doğru çekilen Lotus Çiçeğini hayal etti. Kendi yaratılışını sağlayan ve Gaia'yı dölleyen kaynağı bulmaya çok yaklaştı.

Elleriyle tünelin kenarlarından destek alarak birkaç metre indikten sonra oldukça geniş olduğunu düşündüğü bir odaya vardı. Ne tarafa doğru ilerlemesi gerektiğini bilmeden bir süre olduğu yerde durdu. Başındaki fenerden yayılan ışık, artık etrafını aydınlatmaya yetmiyordu. Gözlerini kapatıp harita üzerinde tam olarak nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Başını sağa, sola ve yukarıya doğru hareket ettirerek baretindeki fenerden yayılan ışık yardımıyla etrafını inceledi. Burası yüksek tavanlı yeni bir dehlizdi. Dehlizin tavan kısmında göze çarpan uzun oval kanallar dikkatinden kaçmamıştı. Bunların su kanalları olduğunu tahmin edebiliyordu. *Kaynaktan beslenen su kanalları*, diye düşündü.

Aşağıya indiği basamakların sol tarafından ilerlerse tam olarak merkeze ulaşacağına kanaat getirip ilerlemeye başladı. Henüz birkaç metre ilerlemişti ki duyduğu erkek sesi olduğu yere çakılmasına neden oldu. Bir an hareket kabiliyetini yitirdiğini sandı. Kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu. Kan basıncı yükseldiğinden yüzüne doğru yükselen sıcaklık,

nefes alış verişini hızlandırdı. Bir süre kıpırdamadan olduğu yerde bekledi. Vücudunu saran heyecan dalgasını bastırmaya çalışarak nefesini düzene soktu. Bir yandan da zihnini toparlamaya çalışıyor ve duyduğu sesin ne söylediğini anlamaya çalışıyordu.

Üç yıldan fazla bir süredir Türkiye’de yaşıyor ve Türkçeyi çok iyi anlıyordu. Ancak yaşadığı dehşet duygusu o an duyduğu kelimeleri anlamlandırmasına mani oluyordu. Bu yüzden sakinleşmeyi bekledi ve az önce duydu sözleri içinden tekrar etmeye başladı.

“Cehenneme hoş geldin, Sofia.”

Duyduğu sözleri anlamlandırmayı başarabildiğinde sesin sahibinin henüz kendisini fark etmemiş olduğunu anladı. Usulca elini başına götürüp baretinin fenerini kapattı. Gözleri karanlığa alışmak üzereydi ki aynı sesi bir kez daha duydu.

“Saf ışık kamaştıracak ruhunu... Dante’nin Cehennemi’ne hoş geldin, Sofia.”

Ren, ses çıkarmamaya özen göstererek sesin geldiği yöne doğru adım adım ilerlemeye başladı. İlerledikçe önünde titremekte olan cılız bir mum alevi belirdi. Mumun etrafa yaydığı loş ışık, etraftaki nesneleri belli belirsiz seçebilmesini sağladı. Görüntü biraz daha netleştğinde sağlı sollu yerleştirilmiş bir kaç mum daha fark etti. Bu mumları takip ederek ilerlemeye devam etti ve on metre kadar ileride büyük bir alev topu olduğunu gördü.

Alev topunun arkasında beliren görüntü, durmasına neden olmuştu. İşte tam önünde, arkası dönük bir vaziyette ayakta duruyordu sesin sahibi. Etrafı tamamen aydınlatan alevler sayesinde kafası tıraşlanmış adamın uzun boylu ve yapılı olduğunu görebiliyordu. Adamın omuzlarından aşağı doğru dökülen bordo pelerini fark ettiği an, başından beri yanılmadığını anladı. Bu yapı gizli bir tarikatın ayinlerini gerçekleştirdiği büyük bir yer altı tapınağıydı.

Sesin sahibi öne doğru eğilmiş ve önündeki şey her ne ise

ona öylesine kendini kaptırmıştı ki Ren'in kendisine doğru yaklaştığını fark edemedi. Bunu fırsat olarak gören Ren, sesin sahibine adım adım yaklaştı. Artık adamın üzerindeki pelerinin kenarlarındaki yaldızlı işlemeleri görebiliyordu. Dikkatlice baktığında pelerinin kenarlarına işlenmiş güneş sembolünü seçebildi. Yukarıdaki odanın ortasında yer alan sütuna kazınmış olan güneş sembolünün aynısıydı bu.

Sesin sahibi bir ayin icra eder gibi kutsal sözler mırıldanmaya devam ediyor ve şiir okur gibi kafiyeli sözleri arka arka sıralıyordu. Ren, sesin sahibine birkaç metre daha yaklaştı. Adamın önünde ne olduğunu merak ediyordu. Yavaş yavaş ilerledi. Ona yaklaştıkça heyecanı artıyor ve ayinin ana maddesinin ne olduğunu keşfetmeye biraz daha yaklaşıyordu.

Birkaç adım daha...

Ve birkaç adım daha...

Sesin sahibiyile arasında sadece iki üç metre kadar bir mesafe kalmıştı. Kalp atışlarının hızlandığını duyabiliyordu Ren. Adamın önünde kıpırdanma olduğunu fark ettiğinde heyecanı doruk noktasına ulaşmıştı. Kim bilir, belki de bir kurban ayinine şahit olmak üzereydi. Eski inançlarda da çeşitli hayvanların kurban olarak tanrılara sunulduğunu biliyordu. Birkaç adım daha atmıştı ki adamın önündeki kıpırdanma arttı ve görüş alanına giren bir karartı Ren'in dehşete kapılmasına neden oldu. Sanki önündeki alev topu midesine sıçramış gibi hissetti. Karın bölgesinin tutuştuğunu zannetti. Neredeyse kusmak üzereydi. Yere düşmemek için bedenini güçlükle ayakta tutabiliyordu. Etrafını saran karanlık sanki bedenini yutmuştu. Sonsuz bir karanlığın içinde boşlukta düşüyor gibi hissetti kendini.

Karanlık...

Sonsuz karanlık...

Evrensel dengeyi hiçe sayarak aydınlığı alt etmeye çalışan karanlık...

Kötü ruhların beslediği karanlık...

Yüce yaratıcının, evrensel dengenin bir parçası olarak yarattığı karanlık. Zıtlıkların birbirini tamamlaması gerektiğini unutup kendisiyle birlikte yaratılan aydınlığı yok etmeye çalışan karanlık.

Yeniden doğuşa engel olmaya çalışan sonsuz karanlığın içine çekilmişti Ren. Ruhu, amaçsızca savrulup giderken bu dünyaya gelme amacını unutmuştu. Karanlık, alev alev bedenini yakan bir zehir misali hızla zihnine sızıyor ve anılarını yakıp kül ediyordu. Oysa Ren bütün ömrünü tek bir amaca hizmet etmek için adamıştı. Zihnini istila eden karanlık zehri akıtması ve var olma amacını hatırlaması gerekiyordu. Sadece, sonsuz bir boşlukta hızla düştüğünü hissediyordu.

Düşüyor, düşüyordu...

Ne tutunabileceği bir dal ne çarpacağı bir zemin vardı. Sadece düşüyordu. Zihnindeki boşluk giderek büyüyor ve karanlık ona hükmediyordu. Tam o sırada bedenin sarsıldığını hissetti. Giderek artan bir uğultu duydu. Uğultu sonunda bir çığlığa dönüşmüş ve kulaklarını tırmalayacak kadar yüksek bir perdeden çıkarak zihnine yıldırım gibi düşmüştü. Kendisini alt etmek üzere olan karanlığın dağıldığını hisseden Ren, silkinerek kendine geldi. Artık bu dünyaya gelme amacını hatırlıyordu. O, evrensel dengenin sağlayıcısıydı. Zıtlıklar arasında dengeyi kuran ve koruyandı. Lotus çiçeği gibi yeniden doğması ve dengeyi sağlaması gerekiyordu.

Yüce Gaia, güç ver bana, diye geçirdi zihninden. Gücünü toparlamak için gözlerini karanlığa kapadı. Evrenin dengesini sağlamak üzere gözlerini açtığında damarlarında gezinen kudreti en küçük zerresinde dahi hissedebiliyordu.

“Ah, Sofia’m... Hiç değişmemişsin. Ve değişmeyeceksin de! Asırlar geçse de *dönüşüm* seni bana bahşedecek.” Bordo pele-

*Nurgül Çelebi Özmen, *Sofia'nın Dönüşümü: Apokatastasis*, “Karanlıktaki Kadınlar”, Bilgi Yayınevi, Ankara: 2018.

rin giymiş olan *Gölge*'nin yüzüne iğrenerek baktı Sofi. Asırlar önce aynı yerde kendisinin diri diri yakılarak kurban edildiğini hatırlıyordu. Ruhunun yeniden beden bulduğu bu sefer kendisinin daha güçlü olduğuna ve evrensel dengenin yerini bulduğuna yürekten inanmıştı. Yanıldığını kabullenmek istemiyordu. Toprak Ana'nın ona ve kadınlara adalet getireceği fikrine sımsıkı sarılmaya muhtaçtı. Birazdan bedenini saracak olan cehennem ateşinden kurtulmalıydı.

Sofi, bileklerini arkadan sımsıkı bağlamış olan adama çaresizlik içinde baktı. Bir mucize olmasını ve dengenin adaleti sağlamasını diledi ama nafile bir istekti bu. Bileklerini sıkan halatı gevşetebileceğini umarak olduğu yerde kıpırdandı. Onu birazdan kurban edecek olan adam ayine başlamış ve Sofi'nin bilmediği bir dilde dualar okuyordu. Bir kez daha çaresizce kıpırdandığı sırada gözüne ilişen bir görüntü büyük bir şaşkınlık yaşamasına neden oldu. Huşuyla dua mırıldanan adamın arkasında çatırdayarak yanan ateş her şeyi net bir şekilde görmesini sağlıyordu. Sonunda Toprak Ana onun sesini duymuş olmalıydı. Evrensel denge, dişil enerjinin yok olmasına izin vermezdi, veremezdi.

Kafası traşlı adama arkadan yaklaşmakta olan kısa boylu, çekik gözlü ikinci adamı gözlerini kırpmadan izlemeye başladı. Adamın usulca yaklaşıp cebinden çıkardığı çekiçle dua etmekte olan adamın başına sertçe vurmasını izledi. Omuzlarından aşağı dökülen pelerine dolanarak ayağının dibine düşen adamın kan içinde kalan yüzüne duygusuzca baktı. Sonra minnettar bir ifadeyle ayakta duran ikinci adama sabitledi bakışlarını. Kısa bir şaşkınlığın ardından kendini toparlayan adam, titreyen ellerini Sofi'ye uzatıp ağzını kapatan bandı hızla açtı. Bozuk bir Türkçeyle, "Korkma, seni çıkaracağım," dedikten sonra kadının ellerini ve ayaklarını çözdü. Sofi tek bir kelime dahi edebilecek gücü kendinde bulamadı. Uyuşmuş olan bacaklarının üzerinde güçlkle doğrulmaya çalıştı. Yanı başında onu seyreden adam koluna girip ona destek olduğunda onun Japon olduğunu fark etti.

Adamdan destek alarak yürümeye başladığında çatallanmış bir sesle teşekkür etti. Başından aldığı darbeye kanlar içinde yere yığılıp kalmış olan adamı geride bırakıp hızla oradan uzaklaştılar. Ne kadar yürüdüler bilmiyordu ancak önlerine çıkan taş basamakları tırmanıp kendilerini yukarıya attıklarında tüm enerjisi tükenmişti kadının. Merdivenlerin bitiminde bedenini yere bırakıp uzandı. Onu kurtaran adamsa az önce çıktıkları merdivenlerin üzerini tahta bir kapakla kapatmaya çalışıyordu.

Kapağı yerine yerleştiren adamı dikkatle incelemeye başladığında üzerindeki şantiye yeleşini ve başındaki bareti fark edebildi.

“Adınız nedir?”

Çekik gözlerine kadına sabitleyen kadının sorusuna hemen cevap vermedi adam. Sanki ne söylemesi gerektiğini düşünen bir hali vardı.

“Benim ad Ren. Marmaray şantiyesinde denge mühendisiyim.”

Adamın verdiği cevap Sofi’yi şaşırtmıştı. Bilhassa “denge mühendisi” ifadesi...

“Ah, yüce Toprak Ana, sesimi duyduğun için minnettarım sana!” diye mırıldandı. Sofi’nin sözleri adamın tebessüm etmesini sağladı.

“Ben de Gaia’ya hürmet ediyor,” dedi ve Sofi’ye dikti gözlerini. “Biz acele etmeliyiz,” dediğinde Sofi kendisini toparlayarak uyuşmuş olan bacaklarını esnetti.

“Tam olarak neredeyiz?” Ren’in kendisine şaşkın bir ifadeyle baktığını görünce devam etti sözlerine. “Aa, şey... Yani bu dehliz tam olarak Sultanahmet Meydanı’nın neresinde kalıyor?”

“Ah, tamam. Burası Ayasofya ile Yerebatan Sarnıcı arasında bir yere denk geliyor. Marmaray için kazı alanı burası. Aslında tam olarak değil. Bir su sızıntısı fark edip kaynağını ararken dehlizler beni buraya getirdi.” Sözlerini bitirip kendisini pür-

dikkat dinleyen Sofi ile göz göze geldi. “Neyse şimdi sizi buradan çıkaracak ben.”

Sofi, karanlığın içinde yürümeye başlayan Ren’i takip etti. Birbirinin neredeyse aynısı olan birkaç metrekaarelik odaları geçerlerken Sofi şaşkınlıkla etrafına bakınıyor, karanlığa rağmen farklı bir şeyler görebilmeyi umut ediyordu. Oysa farklı olan hiçbir şey yoktu. Altıgen odalar ve duvarlarında bulunan tahta kapılar...

“İstanbul’un bir yer altı şehri olduğunu biliyordum ancak bu dehlizleri daha önce ne gördüm ne de duydum,” diyerek şaşkınlığını dile getirdi. “Bu odaları proje kapsamında siz kazmış olamazsınız, değil mi?”

Ren kendisini takip etmekte olan kadına bakmadan sorusunu cevapladı. “Hayır. Su sızıntısını ararken bu yeri keşfettim.”

Kaç odadan geçtiklerini sayamamıştı Sofi ancak demir bir kapının önüne geldiklerinde altıgen odalardan oluşan yapının bitimine vardıklarını tahmin edebildi.

“Burası bir tapınak olmalı. Daha önce Topkapı Sarayı ve Ayasofya’nın altında bulunan güneş tapınaklarını kazmıştım ama bu çok daha farklı. Simetrik bir yapı gibi geldi bana, öyle değil mi?” Arkalarında bıraktıkları demir kapıyı kapatan Ren, kadının sorusuna nasıl bir cevap vermesi gerektiğini kestiremedi. Ardından, onun güneş tapınaklarını kazdığını söylemiş olması fikrini değiştirdi. Belki kendisine yardımcı daha doku-nabilirdi. Demir kapının biraz ilerisinde bulunan tahta masaya doğru ilerleyip iç cebinden çıkardığı haritayı masaya yaydı.

“Üç yıl boyunca bu yapının haritasını çizdim,” diyerek masanın üzerindeki kâğıtları işaret etti. “Burası, bir bal peteği gibi altıgen odacıklardan oluşan bir tapınak. Seni bulduğum yer ise İstanbul’un kalbi olmalı, yani tapınak merkezi.” Ren, ana mabedi inceleyememiş olduğu için üzülmüştü. Ne denge noktasını ne de su sızıntısının kaynağını görmeye fırsatı oldu. Yine de Gaia’nın kendisine verdiği kutsal görevi başarıyla ta-

mamlamış ve evrensel dengenin devam etmesi için bir kadını, Sofi'yi kurtarmıştı. Kadın ve erkek... Dengenin, iki karşıt sağlayıcısı... Biri olmadan diğeri asla var olamayacak olan... Şimdi kendi misyonunu çok daha iyi anlayabiliyordu Ren. Güçler arası eşitliği sağlamak ve eril-dişil enerjiler arasında dengeyi kurmak onun asıl göreviydi. Ona boşuna denge mühendisi dememişti arkadaşları. O, Lotus Çiçeği misali yeniden doğmuş ve kendi doğumuyla birlikte dişil enerjinin de yeniden doğuşu sağlamıştı. Kendini, karşıtıyla var etmek... Doğarken doğurmak... İşte, denge tam olarak buydu. Ren, yer altı şehrinin tüm yükünü kaldıran yedinci sütunu ve ana mabedin denge noktasını görme fırsatı bulamamıştı. Ancak kendi ruhunun denge noktasını açığa çıkarmayı başarmıştı. Sofi'nin meraklı bakışlarının altında gözlerini kapatıp sağ elini yüreğine bastırdı.

“Sana şükranlarımı sunuyorum, Yüce Gaia. Ruhumun denge noktasını keşfettim sayende,” diye mırıldandı. O sırada ayaklarının altındaki yer hafifçe sarsılmaya başladı. Gaia'nın, kendisini duyduğunu düşündü Ren. Ancak bir kez daha yanıliyordu...

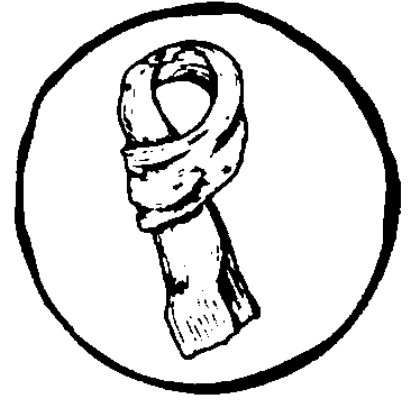
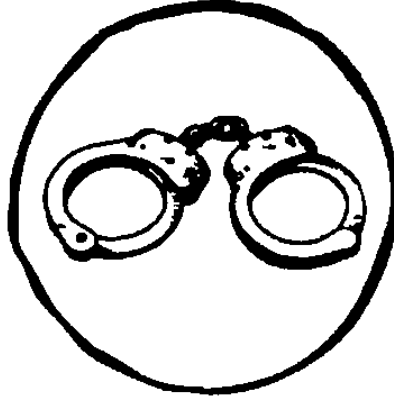
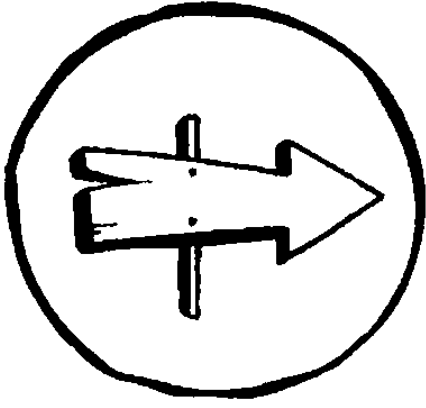
Ren ve Sofi'nin arkasında kalan demir kapı büyük bir gürültüyle açılıp sertçe duvara çarptığında ikisi de dehşetle oldukları yerde sıçradı. Karanlığın içinde *Gölge*'nin kanlı yüzünü güçlkle seçebildi Sofi.

“Hiçbir ayın yarım kalmaz, Sofia. Senin cehennemin benim!”

Sonu Olmayan...

SUDAN DOĞAN

NURGÜL ÇELEBİ

DARK
İSTANBUL

Son Marmaray'ın kapanmak üzere olan kapısından kendini güçlükle içeri atabildiğinde nefes nefese kalmıştı. Alnında biriken ter damlacıklarını elinin tersiyle silip göğüs kafesine sertçe çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Gece nöbetine her kalışında Marmaray Sirkeci İstasyonu'nun yeraltı şantiyesine ulaşmak onun için büyük bir sorun haline geliyordu. İçinden, *keşke gece seferlerinin süresi uzatılsa*, diye geçirmeden edemedi. Zira aldığı üç kuruş maaşı, gece nöbetine kaldığında taksi ücreti ödeyerek tüketme lüksüne sahip değildi.

Çoğu güvenlik görevlisi arkadaşı gibi Mehmet de mezun olduktan sonra atanamayanlardandı. Hatta o, üniversite mezuniyetiyle yetinmemiş, yüksek lisansını da Dinler Tarihi alanında yapmıştı. Ama bu bile bir şey ifade etmiyordu. O da bunun farkındaydı farkında olmasına da yeni bir şeyler öğrenme, araştırma dürtüsüne engel olamıyordu; bilhassa eski inanışlar, mitolojiler ve Uzak Doğu felsefesi hakkında araştırma yapmayı seviyordu.

Gece nöbeti çizelgesinde adı en çok yazılan kişi olmasının bir nedeni de Mehmet'in bu merakının sonucuydu aslında. Çünkü Japon mühendislerden Ren Matsuzaka ile baş başa ka-

labildiği ender zamanları gece nöbetinde yakalayabiliyor, böylece ondan Japonya dinleri hakkında çok şey öğrenebiliyordu. Marmara Denizi'nin altında geçen dört dakikalık yolculuğu boyunca Ren'e soracağı soruları düşünüyor ve öncelikli olanları üniformasının iç cebine sıkıştırdığı not defterine yazıyordu. Tıpkı o an olduğu gibi.

Sabah kahvaltı masasında akıllı telefonuna indirdiği kitapları karıştırırken karşısına çıkan lotus çiçeği sembolünü okumuş ve Ren adının bu çiçekten geldiğini öğrenmişti. Şintoizm'de kutsal sayılan lotus çiçeği hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalıştıgındaysa onun yeniden doğuşu simgelediğini ve karanlık-aydınlık dengesini sağladığını öğrenmişti. Ren'in denge takıntısı aklına düşünce bunun önemli bir ayrıntı olabileceğine kanaat getirip bu konu üzerine konuşmayı uygun bulmuştu. Tüm mesai arkadaşlarının Ren Matsuzaka'ya *denge mühendisi* dediğini anımsayınca dudaklarının kenarında bir tebessüm belirdi.

Mehmet tam, "Denge mühendisi..." diye mırıldanmıştı ki içinde bulunduğu vagon sarsılarak durdu. Yanıp sönen tavan ışıkları yetersiz elektrik akımı olduğunu işaret ediyordu. Ancak saniyeler sonra vagon tamamen karanlığa gömülmüş ve derinlerden, giderek yükselen bir uğultu çıkmıştı. Bu sinir bozucu uğultu vagonda bulunanları tedirgin etmiş olmalı ki yolcular arasındaki fısıltı, ürkek sözlere dönüşmüş ve kaygılı ifadeler kulakları tırmalamaya başlamıştı. Mehmet vagonun sonundaki uyarı ışıklarına baktığında kırmızı ışığın yandığını gördü. Bu iyiye işaret değildi. Giderek artan sesleri yatıştırmak amacıyla birkaç kelime sarf etmeye başladığı sırada vagon, altından darbe yemişçesine sarsıldı.

"Sayın yolcular, lütfen sakın olun, ufak bir elektrik arızası olmalı. Birazdan jeneratörler devreye girecektir. Lütfen sakinliğinizi koruyun, birkaç dakika sonra Sirkeci Durağı'na varmış oluruz." Mehmet'in sesi, kendi sözlerine inanmıyor gibi tedirgin çıkmıştı çünkü hiçbir elektrik arızası böylesine büyük bir

sarsıntıya sebep olamazdı. Kendisi de yerin altında, Marmara Denizi'nin dibindeki fay hattında bir boşalma olduğunu tahmin edebiliyordu. Boncuk boncuk ter döktüğünü kimsenin görmüyor olduğuna şükretti. Zira Marmaray'da çalışan bir güvenlik görevlisinin tedirginliği yolculara yansırса içeride bulunanların kaygı eşiğı artacak ve panik dalgası hızla yayılacaktı.

Alnındaki teri silerek karanlığın içinde odaklanmaya çalıştı. Az önceki sarsıntı, öncü bir deprem olmalıydı. Sakinliğini korumaya çalışsa da kalbinin sıkıştığını hissetti. En büyük korkusu Marmara Denizi'nin yüzlerce metre altındayken büyük bir depremin olmasıydı. Gözlerini umutsuzca kapattı. Daha önce belki de defalarca gördüğü kâbus yaşanmaya başlamıştı.

Vagonun tavanındaki led lambalar cılız bir ışık hüzmeleri eşliğinde cızırtılar çıkararak yanıp sönüyor ve az önce kulaklarını tırmalayan uğultu bir kez daha yükseliyordu. Giderek yaklaşan uğultu, ürkütücü bir sese dönüşmüştü. Yeraltında milyarlarca yıldır kaynamakta olan magmanın sesi, cehennemin derinliklerinde yaşayan iblislerin böğürtüsü gibi geldi Mehmet'e. Öylesine yüksek bir perdeden ulaşıyordu ki adeta içinde bulundukları vagonu parçalayacaktı sanki. Mehmet sarsılmaya başlayan zeminle birlikte dengesini yitiriyor ve sağa sola savrulan yolcuların korku dolu çığlıkları arasında ayakları yerden kesiliyordu. Şiddetle vagonun tavanına çarpıyor ve zemine düştüğünde omurgalarındaki çatırdamayı duyuyordu. Tüm vücudunun kaskatı kesildiğini ve hiçbir uzvunu kıpırdatamadığını fark ettiğinde kaçınılmaz sonun geldiğini düşündü. Buradan çıkış yoktu! Ölümün soğuk ile geleceğini zannederken tüm bedenini alevlerin kapladığını hissediyordu. Bir an önce kâbusunun son bulmasını dileyerek ölümünün hızlı olmasını umuyordu ama yanılıyordu. Zira ölümden önce tüm kozların paylaşılması gerekiyordu. Siyah ve beyazın mücadelesi henüz başlamıştı. Mehmet'in vücudunu saran alevlere karşı savaş açan su, tüm hırçınlığıyla vagonu doldurmaya başladığında onun zihninde Marmaray'daki su sızıntılarının sesi asılı kalıyordu.

Pıt...

Pıt...

Daima aynı tonda birbirini takip eden ses, sinir bozacak kadar tekdüzeydi.

Pıt...

Pıt...

Sızıntının kaynağı sarsıntının etkisiyle açılmış ve Marmara Denizi'ni tuzlu sularıyla aşınarak koca bir yarığa dönüşmüş olmalıydı. Üzerindeki tonlarca suyun baskısı yer altındaki tünelin patlamasına ve vagonların su ile dolmasına yol açıyordu.

Mehmet, bedenini saran suyun serinliğini hissettiğinde az önce derisini kavuran alevlerden kurtulduğuna şükreliyordu.

Serinlik...

Güzel bir histi.

Cennetten çıkmış gibi...

Ama o sıradan bir insandı! Lotus çiçeği gibi suların altında yaşayamaz ve yeniden doğamazdı gün yüzüne. Yeni bir panik dalgası yüreğini sıkıştırdığında, nefes alamadığını fark etti Mehmet. Sakince bir açıklık oluşmasını ve oksijene kavuşmayı umuyordu ama nafile... Ciğerlerinde giderek tükenen havayı soluyamıyor ve göğsünün bir balon gibi söndüğünü hissediyordu. Ağzını açarsa oksijenden boşalan ciğerlerini tuzlu suyun dolduracağını bildiğinden korkuyla dişlerini sıkıyordu. Saniyeler geçiyor ancak beklediği mucize gerçekleşmiyordu. Paniğe kapılıp bedenini hareket ettirmekten ve daha çok oksijen yakmaktan korkarak avuçlarını sıkıyordu. Avuç içlerine batan tırnaklarını ve çenesini sızlatan birbirine bastırılmış dişlerini düşünmemeye çalışıyor ancak beceremiyordu. Daha ne kadar dayanabilirdi, bilmiyordu. Fakat beyninin zonklamaya başlamasından bunun uzun sürmeyeceğini kestirebiliyordu.

Pıt...

Pıt...

Akıp giden saniyeler su sızıntısını andırıyordu.

Pıt...

Pıt...

Sinir bozucu aynı ritim...

Pıt...

Pıt...

Sona doğru hızla ilerleyen bir geri sayım başlamış gibiydi... Daha fazla karşı koyamayacağını anladı Mehmet ve bedenini serin sulara teslim etti. Can havliyle açılan ağzına hücum eden su, soğuk bir his oluşturdu damağında. Giderek yayılan bu soğuk his boğazından aşağı doğru indi ve usulca ciğerlerini ele geçirdi. Birazdan kalbine ulaşacak ve ondan yayılan tatlı ısıyı da yok edecekti. Kendisini akıntıya bırakan Mehmet suların üzerinde usulca yüzdüğünü hissedebiliyordu. Artık korkmuyor, panik duymuyordu. Ölümün suları tatlı bir serinlikle gelmişti. Karanlığa doğru sürüklendi ve ruhunu teslim edeceği son durağa varmayı bekledi. Tünelin sonunda belli belirsiz bir ışık belirmişti. Nihayet son durağa yaklaşmıştı. Işık giderek büyüdü ve kaynağında güçlenerek etrafını aydınlattı. Artık gözlerini kamaştıracak kadar yoğundu. Sarsılarak ışığın patladığını hissettiğinde kapıların açılma sinyalini duyduğunu sandı. Gözlerini kamaştıran ışığa karşı koymaya çalışarak ellerini siper etti. O sırada büyük bir rüzgâr esip yanaklarını okşayınca istem dışı kendini rüzgârın geldiği yöne doğru savurdu. Ayaklarının yere bastığından emin olunca derince nefes alıp verdi. Gözlerini kırptırarak etrafını algılamaya çalıştı. Neon ışıklar ve yön levhaları oldukça tanıdıktı. Gözlerini kapatıp kısa bir süre zihnini toparlamaya çalıştı. Acele etmeden gözlerini açtığı anda etrafını saran görüntüler de netlik kazanmıştı. Algıları açılınca kulağını tırmalayan sesler beynine ulaşip anlam kazanmaya başladı.

“Bir daha tövbe! Binmem ben Marmaray’a!” Yanından geçip giden kadının sesi korku yüklüydü.

Bir diğeri kolunu sıyırıp geçti yanından. “Aman aman, ya daha şiddetli bir deprem olsaydı? Kesin mahsur kalırdık denizin altında. Kimse de kurtarmaya gelemezdi bizi!”

Mehmet zihnini hızla toparlayıp koşar adımlarla her gün arşınladığı yolu takip etti. Herhangi bir felaket olmadan Sir-

keci durağına varmış olduklarına şükrederek güvenlik kontrolünden geçti. İleride sadece görevlilerin girebileceği bölüme geldiğinde ancak sakinleşebilmişti. Nöbet devri için kendisini bekleyen arkadaşının kaygı dolu yüzünü görünce ona sımsıkı sarılmamak için kendisini güçlkle dizginleyebildi.

“Sakın zelzele sırasında tüneldeydim deme, Memo!” Mesai arkadaşının çocuksu heyecanı az önceki kaygılı ifadesini silmişti yüzünden.

“Hiç sorma abi ya! Kriz geçirmek üzereydim. Kâbuslarım gerçek oldu sandım bir an. Bir felaket olmasa dahi insan kalpten gider be abi!”

“Deme ya! O kadar kötü müydü? Yok, yok ben daha da Marmaray’a binmem! Yukarı çıkar vapurlan, otobüslen giderim! Neme lazım! Yaşlandık artık bende kalp var, tansiyon var, panik atak var, var oğlu var! Düşüp kalsam kimse yetişemez.” Kulağını çekip parmaklarını önündeki masaya vurduğu sırada Mehmet’in bakışlarıyla karşılaştı. Yanlış bir şey yapmış gibi dudaklarını ısırıldı. “Tüh be! Unutuyom her seferinde be Memo, vallah bilerek yapmıyorum. Amma sen de çok takılıyon şu batıl, bu matıl diye yahu. Hangi birini aklımda tutam?”

Mehmet karşıdaki adamcağızın kıvranan haline acıyıp tebessüm etti. “Yok be abi, takılmıyorum. Sadece öğrendiklerimi seninle paylaşıyorum. Hem bu tür şeyler alışkanlık meselesi, kimse sana neden böyle yapıyorsun diyemez.”

“He vallah! Bizdeki alışkanlık. Neyse, ben çıkam gayri. Sen de git bi’ kontrol et senin denge mühendisini. Japoncağızdan ses seda yok, zelzelede düşüp kalmış olmasın bir yerde. Şeytan kulağına...” Elini kulağına götürmüştü ki vazgeçti. “Haydin, buralar sana emanet. Sabah namaz vakti *GeGesekiz* devralacak senden. Kendine mukayyet ol, Memo,” diyerek ceketini aldı ve elini alnına götürüp selam verdi.

“İyi geceler abi.” Mehmet de onun yaptığını taklit ederek uğurladı mesai arkadaşını. O, arkasını dönüp kapıdan çıkarken aklına Ren Matsuzaka düştü. Henüz oturduğu koltuğundan hızla kalkıp denge mühendisini aramaya çıktı. Arkasındaki

kapıyı kilitleyip loş koridorları geride bırakarak yürümeye başladığında aklı, dakikalar önce gerçekleşen depreme ve tünellerdeki su sızıntılarına takılıverdi.

Neredeyse hiç gün yüzüne çıkmadığından emin olduğu bu garip, ufak tefek Japon mühendisin gecelerce sabahladığını ve tünellerdeki su sızıntısının kaynağını saptamak için çalışıp dindindiğine şahit olmuştu. Tahta parçalarından bozma bir masa ve tabureyi -çoğu çalışanın varlığından dahi haberdar olmadığı- bir yeraltı odasına taşıması için kendisinden yardım istediğini anımsadı. Muhtemelen yine o karanlık odada, haritaların arasına gömülmüş bir vaziyette tahta masasında çalışıyor olmalıydı. Mehmet vakit kaybetmeden odanın bulunduğu tarafa yöneldi. Üstelik denge mühendisine yer sarsıntılarıyla ilgili kaygılarını da danışmaya sabırsızlanıyordu. Çalışanlar dışında kimsenin giremediği yeraltı şantiye alanına vardığında garip bir hissiyata kapıldı. Kalp ritminin bozulduğunu düşündü. Yolculuk sırasında yaşadığı krizin bunu tetiklemiş olduğuna kanaat getirip derince nefes alıp verdi, ancak yüreğini sıkıştıran kaygı elinin istem dışı tabancasına gitmesine neden oldu. Sakinliğini korumaya çalışarak tabancasının hemen yanına, kemeline iliştirilmiş el fenerine dokundu. Acele etmeden feneri çıkarıp önünde uzanan koridorun sonuna doğru tuttu. Hiçbir hareket olmadığını anlayınca yavaş adımlarla koridorda yürümeye başladı. İleride, sağda kalan demir kapıyı açıp, toprağın derinliğine inen merdivenleri kullanması gerekiyordu. Kapıya vardığında kilidini açık buldu. Denge mühendisinin aşağıda olduğundan emindi artık. Kapıyı usulca kendine doğru çekip eşikten geçti. Aşağı doğru inen merdivenleri fenerinden yayılan ışıkla aydınlatıp basamakları tek tek inmeye başladı. Alev alev yanmakta olan magmaya yaklaştıkça yüreğini sıkıştıran korku ve bedenini kavuran ısı artıyor gibi gelmişti Mehmet'e. Daha önce bu alt katmana inerken böyle hissedip hissetmediğini sorguladığında kaygısı arttı. Zira hiçbir zaman böylesine büyük bir korku duymamıştı buraya indiğinde. Hisleri kırmızı alarm veriyordu nedense. Basamakları bitirdiğinde karşısına

çıkan dehliz boyunca ilerleyip yeni bir demir kapıya ulaştı. Elini uzatıp kapıyı açacaktı ki içeriden gelen yabancı bir erkek sesiyle irkildi. Gayet düzgün bir Türkçe ile konuşan kişinin Ren olamayacağını biliyordu. Derinlerden gelen boğuk erkek sesine odaklanıp ne olduğunu kavramaya çalıştı.

“Hiçbir ayın yarım kalmaz, Sofia. Senin cehennemin benim!”

Duyduğu sözlerin etkisiyle kaskatı kesildi birden. Adamın boğuk sesiyle şekillenen cehennemin tam da ortasına düştüğünü düşündü. Hızlıca karar vermeliydi. İçeride tehlikeli bir durum olduğu ortadaydı. Tabancasını kullanmak zorunda kalırsa kimse onu suçlayamazdı. Zira burası üst düzey görevliler ve güvenlik görevlileri dışında kimsenin giremeyeceği bir alandı. Üstelik gecenin bu vakti orada bulunan kişinin iyi niyetli olma ihtimali de yoktu. Belindeki tabancayı kavrayıp tek hamlede yerinden çıkardı ve kollarını öne doğru gerdi. Gürültü yapmamaya çalışarak demir kapıyı açtı ve içeriye doğru süzüldü. Gözleri, mum ışığıyla aydınlatılmış loş odaya alışınca karşısında üç kişi olduğunu fark etti. Bunlardan biri Ren'di. Yüzü kendisine dönük olan Ren'in hemen yanında bir kadın ve onların karşısında dikilmiş bir adam olduğunu fark etti. Mehmet gözlerini Ren'e dikip ne olduğunu anlamaya çalışırcasına baktı ona. Kendisini görünce Ren'in yüzünün aydınlandığını, dudaklarının belli belirsiz yukarıya doğru kıvrıldığını fark etti. Ren'in hemen yanındaki kadının da korku dolu gözlerindeki bir anlık rahatlamayı görebilmişti. İkisinin de o an zor bir durumda olduğu aşikârdı. Henüz kendisini fark etmemiş olan diğer adam sözlerine devam ederken tıraşlanmış başından, koyu bir sıvının süzüldüğünü gördü. *Adam başından darbe almış olmalı*, diye geçirdi içinden. Ortada ciddi bir durum olduğunu gösteren bu belirtiyile birlikte harekete geçmesi gerektiğini anladı Mehmet.

*Nurgül Çelebi Özmen, *Sofia'nın Dönüşümü: Apokatastasis*, “Karanlık-taki Kadınlar”, Bilgi Yayınevi, Ankara: 2018.

“Ellerini ensende birleştirip arkanı dön! Sakın yanlış bir harekette bulunma.” Mehmet’in ikazını duyan adam hafifçe irkilerek arkasına döndüğünde tabancanın namlusuyla göz göze geldi.

“Sana ellerini ensende birleştirmeni söyledim!” diye bağıran Mehmet, soğukkanlılığına şaşırdı. Şaşkın gözlerle kendisine bakan adamın ellerini acele etmeden yukarıya doğru kaldırdığını görünce rahatlar gibi oldu. Tabancasını tam indirecekken adamın bir panter gibi kendisine doğru atladığını gördü. Adamın alev alev yanan gözlerinin parıltısı, Mehmet’in zihnine yansıyan son görüntü oldu.

Ren, yerde boylu boyunca serilmiş olan Mehmet’i kendine getirmeye çalışırken yanındaki kadın –Sofi- *gölge* adını verdiği adamın kollarını bağlamakla meşguldü. Mehmet’in gözkapakları kıpırdanmaya başladığında derin bir nefes aldı Ren.

“GG7 nasılsın?” Gözlerini usulca açan Mehmet’in yüzü, bir külçe gibi ağırlaşan bedeninde hissettiği acı nedeniyle buruştu.

“Fena sayılmaz,” diyerek doğrulmaya çalışınca ağrısı şiddetlendi. Buna rağmen dişini sıkıp kendini kalkmaya zorladı. Güvenliği sağlamakla görevli olan birinin yere serilmiş bir vaziyette uzanması garip geldi ona. Koluna girip kendisine destek olmaya çalışan denge mühendisine çevirdi başını. “Siz iyi misiniz, Ren Bey?”

“Evet. Aslında senin sayende iyiyiz.” Çekik gözleri ve donuk ifadesinden hiçbir şey anlayamadığı adamın yüzünde ilk defa korku olduğunu fark etti Mehmet.

“Bu adam kim? Neden size cehennemden söz ediyordu? Ayrıca buraya nasıl girdi?” diye sorularını arka arkaya dizmeye başlamıştı ki Sofi’yi fark etti. Bakışlarını kadına dikti. Üstü başı toz toprak içinde kalmış giysilerindeki yırtıklar göze çarpıyordu. “Ve elbette bu hanımefendi?”

Sofi, Mehmet'in olduğu yere bakmadan konuşmaya başladığında sesi kendinden emin ve ikna edici çıkmıştı. "Ben arkeolog Sofi, Ayasofya'nın altındaki dehlizler üzerinde bir çalışma yürütüyorum. Üstüne atlayan şu adam da proje müdürüm. Bu gece beni öldürmesine ramak kalmıştı ki Ren Bey yetişti."

Gözleri şaşkınlıkla açılan Mehmet başını Ren'e çevirdi. Kadının söylediklerini başıyla onaylıyordu denge mühendisi. "Peki ama neden? Neden sizi öldürmeye kalkıştı?"

Sofi derince nefes alıp verdi. "Aaa, orası çok uzun bir hikâye. Sanırım bu kısmı emniyet görevlilerine anlatmak daha doğru olur, umarım beni anlayabilecek birilerini gönderirler."

Aklı karışan Mehmet'in merakı artmıştı. Zonklayan alnını ovuşturarak araya girdi. "Olay mahalli benim sorumluluğumda olan bir alan, dolayısıyla üstlerime rapor vermek durumundayım. Siz bana anlatmaya başlasanız iyi olur. Sizi anlamaya çalışacağımdan emin olabilirsiniz, Sofi Hanım." Sesinde rica eder bir ton yoktu.

Mehmet'in ses tonundaki kararlılık karşısında şaşırان Sofi, ne yapması gerektiğini kestirmeye çalışır gibi kısa bir süre düşündükten sonra konuşmaya başladı.

"Peki, dediğiniz gibi olsun." Sesi bitkin çıkmıştı.

"Anlatmaya buradan başlayabilirsiniz. Gecenin bu saatinde görevliler dışında kimsenin giremediği bu yeraltı şantiyesinde ne işiniz vardı?"

"Aslına bakarsanız, beni buraya Ren Bey getirdi." Sofi'nin bu sözleri üzerine bakışlarını denge mühendisine diken Mehmet'in aklı daha çok karışmıştı. "Ben burada değil, Ayasofya'nın altındaki dehlizlerden birindeydim. İsteğim dışında! Proje müdürüm, şu lanet olasıca kel adam, beni bu dehlizlerden birinde hapsetti." Mehmet'in, kolları bağlanmış baygın vaziyette yerde uzanmakta olan proje müdürüne iğrenerek bakması gözlerinden kaçmamıştı Sofi'nin. "Sapkın bir geleneğin parçası olarak beni kurban etmek üzereydi ki Ren Bey yetişti. Sonra beni buraya getirdi ve gerisini zaten biliyorsunuz."

Siz bizi bulmasaydınız yarım bıraktığınızı tamamlayacaktı bu canı,” diyerek proje müdürünü gösterdi.

“Çok üzgünüm, böyle kötü bir deneyim yaşamış olmanızı istemezdim. Birazdan yukarıya çıkıp emniyet görevlilerini arayacağım. Şantiyenin bu kısmında telsizler çalışmıyor da... Ben hemen gider gelirim.” Mehmet başıyla proje müdürünü işaret edip sözüne devam etti. “Siz bununla baş edebilirsiniz, değil mi?”

“Kollarını arkadan bağladım fularımla ama ayılırsa kurtulabilir bundan.” Sofi’nin kaygılı yüzü aklına gelen bir fikirle aydınlandı. Hemen yanındaki masanın üzerinde duran ve kenarında kan lekesi bulunan el fenerini alıp havaya kaldırdı. “Bu iş görür sanırım.”

Mehmet, proje müdürünün şakağında kuruyup kalmış kan lekesine ve ardından el fenerinin üzerindeki baktı. “Daha önce kullanmış olduğunuz belli ama biz yine de işimizi garantiye alsak iyi olur,” diyerek kemerine sıkıştırılmış kelepçeyi yerinden çıkardı. Sofi’ye doğru yürüdü ve kelepçeyi kadına uzattı. “Çok uzun sürmez gelmem,” diyerek demir kapıya doğru döndü. Henüz birkaç adım atmıştı ki ayaklarında bir ıslaklık hissetti. Odanın loş aydınlığında zemini kaplayan suyu görmesi mümkün olmamıştı fakat ayakkabılarından içeriye sızan suyun tedirgin edici olduğunu fark etti. Başını arkasına çevirince Ren ile göz göze geldi. Birkaç dakikadır onun neden suskun durduğunu şimdi anlayabiliyordu. Tedirginliğinin sesine yansımaya engel olmaya çalışarak konuşmaya başladı.

“Ren Bey, bu normal mi? Yani bu kadar büyük bir sızıntı var mıydı acaba? Yoksa dakikalar önceki sarsıntı mı sebep oldu?” Sorularına cevap beklerken denge mühendisinin suskun kalışı ve çenesini sıvazlayışı onu korkuttu. Ren’in sakince yere çömelip parmağını suya daldırdığını ve ölçü aldığını gördü.

“Ben de bundan korkuyordum. Deprem sızıntıyı tetiklemiş olmalı.” İkisi arasında kalan Sofi olanlara anlam vermeye çalışırcasına dikkat kesilmişti.

“Suyun kaynağı ne peki? Saptayabildiniz mi?”

Sofi'nin sorusuna da cevap vermeyen Ren, çömeldiği yerden kalkıp su akıntısının nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Suyun hızla yükseldiğini fark etmiş; ancak yanındakileri ürkütmemek için ses etmemişti. Suyun nereden sızdığını tahmin edebiliyordu. "Siz burada kalıp adamlarla ilgilenin, ben sızıntı kaynağına bakıp geleceğim."

Sofi isyan edercesine araya girdi. "Hayır efendim! Ben de geliyorum. Burada bu katille baş başa kalacağımı düşünmüyorsunuzdur herhalde?" Ren'in itiraz etmediğini görünce Mehmet'in az önce eline tutuşturduğu kelepçeyi açtı ve proje müdürünün zaten bağlanmış ellerini dikkatlice kelepçeledi. Pis bir şeye dokunmuş gibi ellerini birbirine çırpı. "Şimdi gidebiliriz" diyerek Ren'e doğru yürüdü.

Ren, "Tamam, o halde GG7 sen emniyet görevlilerini arayıp buraya geri dönersin," diyerek başını Mehmet'e çevirdi. İki elini de teslim olurcasına havaya kaldıran Mehmet'in de orada kalmaya pek niyeti olmadığını anlaması güç olmamıştı. "Tamam, tamam hızlıca hareket etmemiz gerekiyor. Sızıntı dakikalar içinde kaynağından fışkıran bir suya dönüşebilir ve burası su altında kalabilir. Acele edin!" dedikten sonra yıllar önce keşfettiği, birbirine açılan altıgen odacıklardan oluşan gizli mabede doğru yol aldı. Kendisini takip eden Mehmet ve Sofi, onun ne yaptığını bilen iyi bir Japon mühendis olduğundan emindi. Bu yüzden Ren'in kararlı adımlarını takip ederken, alçak tavanlı birbirinin aynısı olan kaç odacıktan geçtiklerini sorgulama gereği duymadılar.

Mehmet yıllardır çalıştığı Marmaray Sirkeci İstasyonu'nun altında böylesine bir yapının varlığına dair hiçbir şey duymamış ve hiçbir ize rastlamamış olmanın şaşkınlığını yaşıyordu. Sofi ise geçtikleri her bir odacığın krokisini zihninde çizmeye ve onları numaralandırmaya çalışıyordu. Bir yandan da katetikleri yolu ve yönü hesaplamaya çalışarak nerede bulunduklarını tayin etmeye çabalıyordu. Onlar ilerledikçe su seviyesi de artıyor ve yürümelerini zorlaştırıyordu. Bir süre sonra dizleri de su altında kaldı. Dizlerini aşan suyun içinde güçlkle iler-

lemeye çalışan Mehmet boncuk bocuk terlemeye başladı. Çok değil, en fazla bir saat önce Marmara Denizi'nin yüzlerce metre altında yaşadığı korkunç dakikalar tekrar ediyor gibi geldi ona. Birazdan sulara gömülüp boğulacağını sandı. Yüzünün alev aldığını düşündü. Üniformasının içinde sırtından süzülen ter damlacıkları gömleğini sıırıslıklam etmişti. O sırada Ren'in durduğunu fark etti. Gözlerini kapatmış, bir şeyler mırıldanıyordu. Dikkatini ona verip ne yaptığını anlamaya çalıştı. Denge mühendisine iyice yaklaşıp kulak kesildi.

"Ah, Yüce Gaia, sırrını ifşa et bana. Rahmini dölleyen damlaların kaynağını göster bana. Bir Lotus Çiçeği misali yeniden doğumumu sağla."

Mehmet, koyu bir Şintoist olan Ren'in Torpak Ana Gaia'ya saygı duyduğunu ve kimi zaman ona dua ettiğini biliyordu. Ren'in, toprağın su ile döllendiğine ve rahminden yaşam fışkırdığına dair bir şeyler anlattığını da hatırlıyordu. Hatta onun, şantiye alanındaki su sızıntılarına da bu yüzden kafayı taktığını düşünüyordu Mehmet. Son zamanlarda Gaia'nın rahmini besleyen dölleyicinin kaynağını bulacağını söylüyor ve ısrarla sızıntının nedenini saptayacağını tekrar edip duruyordu. Merakına yenik düşen Mehmet daha fazla suskun kalamadı.

"Ren Bey, bu sızıntının kaynağı Marmara Denizi olmaz mı? Bugünkü sarsıntıdan sonra suyun sızıntı yaptığı yer kırılmış olabilir."

"Hayır GG7. Bu imkânsız. Biz deniz seviyesinden çok yukarıdayız. Su Marmara tarafından değil tam ters istikametten geliyor."

Mehmet kendisine koduyla hitap eden Ren'in sözlerini merakla dinlerken yüreğini sıkıştıran bir korku duydu.. Arkalarında onları takip eden Sofi de Ren'i onayladı.

"Evet, şu an tam olarak Sultanahmet Meydanı'nın altında olmalıyız ya da o civarlarda. Burası benim kazı bölgem oluyor."

Üçü giderek yükselmeye devam eden suya karşı yürümeye devam ederken bir yandan da bulundukları yeri saptamaya çalışıyor ve düşüncelerini paylaşıyordu.

“Burası deniz seviyesinden yüksek, dolayısıyla bu suyun kaynağı yağmur suyu olmalı.” Sofi’nin bu saptaması Ren’e oldukça mantıksız gelmişti.

“Bu olamaz! Yıllardır yaz kış demeden bu sızıntı devam ediyor. Kış aylarında çok yağış olması buna sebep olabilir ama yaz aylarında sızıntının durması gerekmez mi?” Sofi, Ren’in konuşmasını yarıda keserek “Evet Ren Bey, bu doğru. Ancak kış boyunca suyun biriktiği bir sarnıç söz konusu ise yaz aylarında da bu sızıntının devam etmesi akla yatkın gibi görünüyor,” dedi.

Sofi’nin son sözleri Ren’in beyninde şimşekler çakmasına neden olmuştu sanki.. Olduğu yerde durup Sofi’ye döndü. “Nasıl yani? Bu civarda bir su sarnıcı mı var?” Onun bu tepkisine Sofi de Mehmet de şaşırmıştı.

“Üstat, Yerebatan Sarnıcı’nı duymadın mı hiç?”

Mehmet’in açıklaması Ren’in dört yıldır tüm uğraşlarını yerle bir etmiş gibi yüzü düştü.

“Ben Yerebatan Sarayı olarak duydum, burası bir su sarnıcı mıydı yoksa? Ahhh!” Tam da o sırada şiddetli bir akıntı dengesini bozdu Ren’in. Arkasından oluk oluk içeriye akan suyun seviyesi birdenbire beline kadar ulaşmıştı.

Bir saat önce yaşadığı kâbus gerçekleşirken Mehmet, panik içinde bağırmaya başladı.

“Üstat, buradan acilen çıkmalıyız. Aksi takdirde kapana sıkışmış sıçanlar gibi boğulacağız!” Mehmet arkasına dönüp akıntıya sırtını verdi. “Hemen geri dönmeliyiz!”

“Hayır!” diye bağırarak Ren’in emir veren sesi oldukça keskindi. “Akıntıya karşı ilerlememiz gerekiyor. Kaynaktaki su seviyesi giderek azalırken geride bıraktığımız odalar birazdan tamamen su altında kalacaktır. Sarnıçtaki suyun tamamı burayı dolduracak kadar fazla değilse şanslı sayılırız.”

Üçü de panik içinde suya karşı koymaya çalışarak ilerlemeye başlamıştı ki Sofi’nin aklına içinde bulundukları odanın hemen sonrasında proje müdürünün kendisini hapsettiği

dehlizin bulunduğu geldi. Bu dehlizden yukarıya doğru çıkan merdivenleri hatırladığında heyecanla konuşmaya başladı.

“Bir sonraki oda bir dehlize açılıyor, dehlizden yukarıya doğru çıkan merdivenlere ulaşırsak kurtuluruz. Haydi acele edelim!”

Artık göğsüne ulaşan suyu elleriyle yararak önündeki iki adama yol göstermek için onları geride bıraktı. Odanın bitimindeki ahşap kapıya ulaştıklarında neredeyse tamamen suyun altında kalan kapıyı açmaları biraz güç oldu. Artık çenelerine kadar ulaşan suyun içinde yürüyemez oldular. Daha fazla mücadele edemeyeceğini anlayan Sofi suyun içine dalıp yüzmeye başladığında Ren ve Mehmet de onun arkasından suya daldılar. Onlar suyun karanlığına gömülünce el fenerlerinin ışığı da söndü. Karanlığın içine dalıp bilmedikleri bir yöne doğru kulaç atıyorlardı. Su kısa bir süre sonra dehlizin tavanına ulaşacaktı. Ve onlar merdivenlere ulaşamamışlardı...

Sonsuz ve derin bir karanlık...

Dakikalar önce bedenlerine basan ateşi söndüren serin su, burun deliklerinden, dudaklarından içeriye dolmaya başladı.

Ren, bataklığın derinliklerine çekilen lotus çiçeğini anımsadı. Zihninin tamamen karanlığa gömüldüğünü hissetti. Birazdan ona hayat veren tüm ışığı yitirecekti. Ama her “yitiriş” yeniden doğuşu gerektiren bir kamçı gibiydi ona göre. Zihnine çöken karanlık her ne kadar onu bataklığın derinliklerine çekse de zifiri karanlığı yırtarak doğan yeni gün, bir lotus çiçeği için güneşle yeniden tanışmak demekti. Her şeye en başından başlamak ve yürünen yolları ilk defa yürürcesine yeniden keşfetmek... Ren’i kusursuz yapan tam olarak bir lotus çiçeği gibi her defasında yeniden doğup yeniden öğrenmesiydi. Tam da o an olduğu gibi...

Serin suyun karanlığında yüzerken yeniden doğduğunu hayal etti. Ciğerlerine çektiği oksijenin tükenmek üzere olduğunu hissediyordu.

Bırak kendini kollarıma!

Zihninde yankılanan sesin kadifemsi dokusu içini müthiş bir duyguyla kapladı.

Ben Gaia! Suların döllediği Toprak Ana... Yeniden doğuşun ve yaşamın sağlayıcısı... Bırak kendini kollarıma, teslim et ruhunu bana... Rahmimin suyu besleyecek seni. Yeniden doğacaksın, korkma! Bırak kendini yaşam suyuma...

Zihnindeki sese kulak verdi Ren ve... Mücadele etmeyi, çırpınmayı kesti. Bıraktı kendini sulara... İzin verdi suyun boğazına dolmasına. Ciğerlerine doğru süzülen suyun serinliği acıttı göğsünü. *Yine de güzel*, diye geçirdi içinden. Serin bir ölümü, ateşle kavrulmaya yeğlerdi. Bıraktı su dokunsun ruhuna. Giderek çekiliyordu derinlere. Sonra gözlerini açtı, suyun soğukluğu yaktı gözlerini. Aldırmadı. *Rahmine düştüm, Gaia! Doğur beni yeniden*, sözlerini geçirdi zihninden. İşte o an gördü ışığı. Cılızdı! Ama giderek genişliyordu. Işığa doğru çekildiğini hissetti. Sanki göğsü doğru yükseliyor gibiydi. Kollarının arasından tatlı tatlı dokunarak geçiyordu su. Yükseldi ve yükseldi.

Işığın içinde benliğini yitirene dek yükseldi.

Sonra şiddetlice yere çarptığını hissetti. Boğazı yanıyordu. Öksürükleri kesik kesik ama ıslaktı. Sonra bir alev topu süzüldü sanki boğazından aşağı. Ciğerlerinin patladığını sandı. Nefes nefese kalmıştı. Tüm bedeni acıdan yanıyordu. Sırtüstü dönüp boğazından aşağı süzülen suyu tükürdü. Göğsünü yakan acı biraz hafifler gibi olmuştu. Nihayet gözleri de ışığa alıştı. Başında iki karartı onu izliyordu.

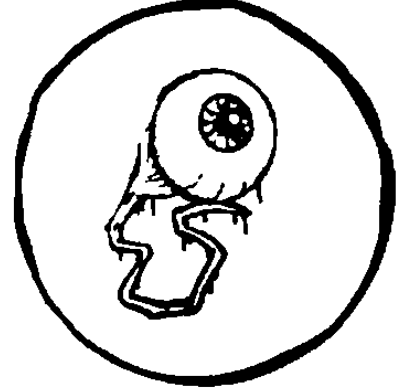
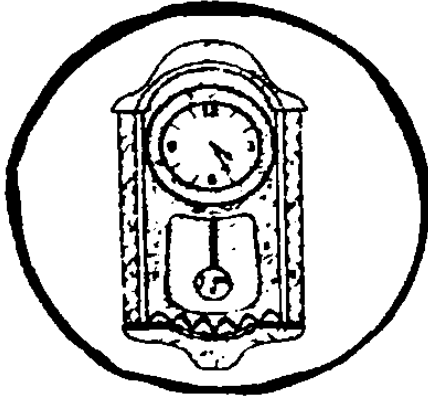
“Oh, şükürler olsun ki tam zamanında çıkardık suyun içinden.” Bu kadın sesini tanıyordu. *Gaia*, diye düşündü. *Beni yeniden doğuran Gaia...*

“Hayır, yanıyorsun denge mühendisi. Ben Sofi. Cehennem ateşinden kurtardığın, Sofi. Sana bir can borcum vardı. Ödeşmiş olduk. Adın gibi, sudan doğdun Lotus Çiçeği...”

DEVAM EDECEK!

SON POSTA

SERHAT FİLİZ

DARK
ISTANBUL

Çorabın teki yine yok. Bir çift çorap daha öldü. Bu kaçınıcı? Her yere baktım. Siyah üzerine kırmızı çizgileri olan kışlık bir çorap. Üniversitedeyken, bizim sınıfa misafir olarak Norveç'ten gelen yabancı bir kızın çorabıydı bu. Saçma bir öğrenci değişim programının kurbanıydı. Adı Nina'ydı.

Kız ilk kez sınıfa girdiğinde, libidosu ozonofere ulaşmış olan sınıfın erkekleri istemsizce homurdandılar. Ama bu neşeli bir homurtuydu. Şimdi açık konuşmak gerekirse Türk erkekleri, sarışın ve renkli gözlü kadınları sever. Bu bir gerçek. Dışarıda da tam tersi. Norveç'e kendimi ve Nina'ya benzer birini, bir şeyi aramaya gittiğimde buna bizzat şahit oldum. Etraf şu Viking dizisindeki tiplerle dolu; tüm erkekler boylu poslu, sarışın, renkli gözlü. Küçük bir kasabada yaşıyordum ve kasabanın tek karakaşlı, kara gözlü tipi bendim. Böyle olunca da Norveç'te geceleri yalnız uyuma ihtimali neredeyse sıfıra yaklaşıyor.

Ne yapıp edip Nina'yı tavlamaştım. Ara sıra bana geliyor, kalıyordu. Çoraplarını da o dönemde unuttu bende herhalde. Ben ona çok âşık oldum. Ama öyle böyle değil. Sonsuz gibi gelen yedi sekiz aylık bir mutluluktan sonra bölümdeki asistan-

lardan biriyle yattı. Bunu bana söyleyen de o asistandı. Şerefsiz kırk yaşındaydı ve hâlâ asistanlık yapıyordu. Ne diyeceğimi bilemedim. O yılın sonunda bizim asistan, Nina'yla beraber kent merkezine taşındı. Bir süre sonra haberini aldık. Dağcılığa merak salmışlar. Bir kaza olmuş, Nina'nın kırılmadık kemiği kalmamış, asistan da ölmüş. Çok üzülemedim açıkçası.

Okulu bitirip iş bulamayınca, yazları çalışıp biriktirdiğim parayla rahat edip, daha güzel paralar kazanmak için gitmiştim Norveç'e. Aslında Nina'yı, belki de onun suretinde birini arıyordum, kendimi arama falan hikâye... "Sanat orada para ediyor," demişti hocalarımdan biri. Nedense aklıma takılmış, geceler boyu bunu düşünmüştüm. Resim bölümünün duvarlarını, kendi yaptığı yağlı boya resimlerle dolduran bir adamı neden örnek almışım ki? Şimdi çok saçma geliyor.

Karadenizli, ama yıllardır Çanakkale'de yaşayan bu adam ne yapıp edip Resim Bölümü'nün başına geçmiş. Yardımcı Doçent! Boynunda, sürekli üç megabytlık fotoğraflar çeken, yeni çıkmış bir dijital makine. Bir servet vermiş olmalı o saçma makineye. Sene 1998, şimdiki gibi değil o megabayt, gigabayt işleri. Adam sadece on altı fotoğraf çekebilen makineyi boynunda taşıyor. Sanki aniden önüne tek boynuzlu bir at çıkacak da hoca da zaman kaybetmemek için deklanşöre basıverecek. Ulan, zaten makinenin açılması kırk beş saniye! Neyse, işte böyle bir adamın lafına güvenip Norveç'te aldık soluğu okulun bittiği yaz. Zaten üç kuruş para vardı, o da bitmeye yüz tutunca kara kara düşünmeye başladım. Sanat yaparım, Nina ile yaşadığım gibi bir aşk yaşarım diye gittiğim küçük bir köyü andıran kasabanın tek barı olan Hval'ın duvarına, biçimsiz ve çirkin bir balina çizmiştim. Orada, sanat adına tek yapabildiğim şey bu oldu. Nina'nın suretini bulmak konusu ise hiç gündeme gelmedi. Önüme gelenle yatıp kalktım sadece. Zaten birkaç hafta sonra bar tadilata giriyor bahanesiyle o boyadığım duvar beyaza boyandı. Başka birisi büyük bir Balder resmi çizdi. Balder, korku tanrılarıymış bunların. Kıçımın

korkusu! Gelsinler bizim Anadolu'ya da ben onlara korkunun kralını göstereyim. Çocukken bize anlatılan öykülerin bir tanesini bu sarı kafalara anlatsan, yirmi beş yaşına kadar altlarına işerler. Balder çizildikten bir süre sonra beni paketleyip sınır dışı etti Norveç. Anlatacağım...

Hiç unutmam, daha çocuk yaştayım. Üst katta Fethi Amca ve karısı Nurcan Teyze oturuyor. Fethi Amca değişik adamdı. Karakaşlı, kara gözlü. Her akşam içtiği rakı ve yanındakiler sayesinde büyükçe bir göbeği vardı. Beni çok severdi. Ne zaman bir kabahat işlesem onun yazıhanesine kaçırdım. O da babamı sakinleştirir, öfkesinin geçmesini sağlar, beni kollar korurdu. Bir kere de mahallede benden yaşça büyük bir çocuğun elinden kurtarmıştı beni. O anda nasıl yetişti, hiç bilemedim. Çocuğu kolundan tutup geri çekti. "Utanmıyor musun senden küçüklere vurmaya, git akranına çat bakım hadi!" dedi. Çocuk gerçekten hiç utanmıyordu. Zaten pisliğin tekiydi. Başına bir şey geleceği belliydi. Bu olaydan kısa bir süre sonra bisikletiyle bir inşaatın birinci katından kuma atlama denemeleri yaparken, tam o sırada aşağıdan geçmekte olan bir hurda kamyonetine balıklama daldı. Hurda demirlerden birisi alnın ortasından girip kafasının arkasından çıkmış...

Biz oradan taşındıktan sonra bağlar koptu. Bir ara Nurcan teyze öldü diye duyduk. Ama Fethi Amca'ya ne oldu, hatırlamıyorum. Sihirbaz gibi bir adamdı Fethi Amca... Ağır ağır konuşur yavaş yavaş hareket ederdi. Sözde araba galerisi vardı ama yazıhanenin bahçesindeki arabaları yıllarca satamadı. Hep durdular öyle. Babam bazen merak ederdi, "Bu adam bu parayı nereden kazanıyor," diye; her akşam rakı, çeşit çeşit yemekler, arabalar... "Köyde yerleri var onların. Satıp satıp onları yiyorlardır," demişti annem bir keresinde.

Nurcan Teyze'ye de babasından bir sürü bağ bahçe kalmış. Oh, ne güzel hayatlar! Fethi Amca'nın anası onlarla beraber yaşıyor. Muhacir bunlar. Türkiye'ye geldiklerinde bile yaşlıymış kadın. Kadın, kafadan yüz yaşında. Belki daha da yaşlı.

Aklı sık sık gidip geliyor. O kadar çirkin ki... Büyümesi hiç durmayan burnu, kulakları ve onların kılları, kafasının yarısından çoğunu kaplıyor. Hiç gülümsemeyen, uğursuz, tekinsiz, sürekli manasız sesler çıkaran bir kadın. İçeride odası var. Nurcan Teyze onun yanına gitmemi pek istemez. "Uyuyor nine, boş ver gel sana Televizya'yı açayım," der. Bizim anne, baba memur. Okuldan çıkınca, mesai bitimine dek onlara gidiyorum. Bir iki saat falan kalıyorum, annemler gelene dek. Nurcan Teyze, sağ olsun beni besliyor bir güzel. Keyfim tıkırında yani. Video da var Fethi Amcalar'da. Gırgırıye ve Dünyayı Kurtaran Adam'ı bu sayede yüz elli kere falan izlemiştir. Ama bir yerden sonra sıkılıyor insan. Nurcan Teyze, bir gün, "Video bozuldu dedi," açmadı. Ama akşamına mayalık yoğurt istemek için kapılarını çalıp kafayı şöyle bir içeri uzattığımda Fethi Amca'yı bir VHS videokasetini, cihaza sokarken gördüm. Çok önemsemedim. Zaten iki üç tane kasetleri vardı. Onları da ezberlemiştim. Şimdi düşününce gıcık oldum ama bak! Böyle şeyler yazarken kendi içimde laf lafı açıyor, konu nerelere geliyor.

Ne anlatıyordum ben? Bir gün Nurcan Teyze'nin günü mü varmış, neymiş, sürekli mutfaktaydı. Video da bozuk zaten. Resim de yaptım. Büfedeki altı ciltlik Medeniyet Tarihi Ansiklopedisi'ni zaten ezberlemişim. Şu yaşlı kadına takılayım biraz dedim. Belki güler, tarihe altın harflerle 'gülen en çirkin kadın' damgası vururuz. Odasına, yanına gittim. Oda ağır bir sidik kokusu altındaydı. Naftalin kokusu ile karışmış, kötü bir koku. O kadar yoğun ki yüzüme çarptı desem yalan olmaz. Kadın, perdeleri de kapatmış, karanlıkta öylece oturuyor. Duvar da bir saat var. Dördü yirmi beş geçiyor. Altında bir sağa bir sola gidip gelen gong... Saat o kadar sesli çalışıyor ki sanırsınız bu yaşlı kadın burada zamana hükmediyor. Birazdan saat duracak, kadın da "Vaktimiz bu kadarmış," deyip, duvarın içinden geçerek kaybolacak. Öyle bir ortam yani... Kadın öylece boşluğa bakıyor. Ölmüş sandım önce, yanına iyice yaklaştım.

Bir deri, bir kemik kalmış. Göz çukurlarının içinde, gözleri kocaman. Masmavi, donuk, sabit bir yere bakıyor... İnsan bir tepki verir, odana biri girmiş. Yok, öylece bakıyor boşluğa. İyice yanına sokuldum, nefes alıyor mu acaba diye, neredeyse öpecek kadar yaklaşmıştım yanına. O gözlerden bir tanesi, kafayı döndürmeden, boşluğa baktığı yerden ayrılıp bana döndü. Neredeyse çığlık atacaktım. Hemen uzaklaştım biraz. “Nine, n’apıyorsun burada böyle karanlıkta? Perdeleri niye açmadın?” dedim. Hâlâ tek gözüyle bakıyordu; diğer göz boşlukta idi. Sonradan öğrendim ki o bana bakmayan göz protezmiş. Cevap vermedi tabii. Aslında bu normaldi. Hiç yadırgamadım. “Ne yapayım oğlum, oturuyorum işte. Aç bakalım şu ajansları ne olmuş memlekette?” dese daha garip olurdu, onu yadırgardım. Kadın yanıt vermeyince zorlamak istedim biraz. “Nine, sen de hiç konuşmuyorsun, anlatsana biraz senin gençliğinde nasıldı buraları?” diyerek aklıma gelen ilk soruyu sordum.

Bir anda bir şey oldu. Sanki derin bir uykudan uyanmış gibi eli kolu titredi. Öksürmeye başladı. Uzun uzun öksürdü. Ama bence bu öksürük değil, boğazından çıkmaya çalışan bir yaratığın, sıkışıp kaldığı nefes borusundan tırmanmaya çalışan acı dolu sesiydi. Öksürüğü bitince yeleginin cebinden mendilini çıkarıp ağzını sildi. Ağzından çıkan balgamlar, mendile bulaştı. Mendili, tam tersine ikiye katladı. Tekrar cebine koydu. “Ben burada büyümedim. Köyde yetiştim, oradan ilçeye geçtik. Oğlan sağ olsun hiç bırakmadı beni.”

Konuşabiliyordu demek. İletişim kurmayı başarmıştık. Ama kadın o kadar yaşlı, yorgun ve sıfatlandıramayacağım kadar o kadar bir şeydi ki sanki bu konuşmanın ortasında kaykılıp gidecek, ruhunu teslim edecekti. Öyle olmadı tabii. “Sen kaç yaşındasın?” diye sordum istemsizce. Derin derin soluk almaya başladı. “Bilmem ben yaş maş. Kocamışım işte. Bubamın beni dövdüğü, gözümün aktığı o gece on beşimdeydim; onu hatırlıyorum bir tek,” dedi.

Kadına bak, dün ne yediğini hatırlamıyor ama seksen, dok-

san sene öncesini hatırlıyor. “Neden dövdü ki buban seni?”
“Onu dinlemedim. Son Posta’yı takip ettim o gece.”

Son Posta’yı takip ettiği için babasından dayak yiyen küçücük bir kız düşündüm. Üzüldüm sonra onun adına. Anlık da olsa için sevimli göründü gözüme kadın. Sonra sesli bir biçimde gaz çıkarınca gerçeklik, bir tokat gibi vurdu yüzüme. Bir an önce odadan çıkmak istedim. Ama merak işte. Son Posta’yı çok merak ediyordum. Anlatmasını istedim. Reddetmedi, duvardaki o noktaya bakarak konuşmaya başladı.

“Köylük yer... O zamanlar akşam altıda, yedide uyunur, sabah da güneşle beraber kalkılırdı. İnek sağılır, süt kaynatılırdı. Çok değişti sonra oraları. Koca şehir olmuş, İstanbul’ınan birleşmiş. Biz gençken tek arabasına atlayıp giderdik İstanbul’a. Beş, altı saat sürerdi. Hatta bir gün Koca Sinan’ın köprüsü çökmüş geçemedik gölün öte yakasına da şeherden adamlar geldi. Onardılar, öyle geçtik. Bi akşam karnım nasıl ağrıyo...! Anama diyemedim. Geçer dedim, geçmedi. Herkes uyudu. Anam, bubam içeride yatıyordu. Ben sobanın olduğu odada, yalnızdım. Soba söndü. Dışarıda iki karış kar vardı. Apış aram da yanıyordu. Başucumdaki gaz lambasını zar zor yaktım, bir baktım ki yatak batmış! Kanamışım. Zamansız olduydu o vakıt. Daha vardı ya neyse. Kalkıp temizlenmek lazım geldi ama hela dışarıdaydı. Soğuk, kar var. Üşendim önce. Sonra böyle olmaz dedim, kalktım gocuğu giydim. Temiz bez buldum, kuzinenin üstündeki kazanın kenarına asmış anam. Gocuğun ceplerine sıkıştırdım bezleri. Çetikleri çıkarmadan terlikleri giyip helaya gidecektim. Öyle de zor oluyo çetik üstüne terlik. Kapıyı açar açmaz Mustaa’yı gördüm. Mustaa köyün habercisiydi. Postacı gibi bi şey. Hükümetin postacısı değil ama. Hükümetin postacısı gündüz gelirdi; o da on beşte bir, ayda bir. Mektupları,

evrakı falan kahveye bırakır, bi çay içer, sonra atına atlayıp giderdi. Bu Mustaa da postacının bıraktığı mektupları, evrakı alıp ev ev dolaşır, dağıtırdı. Kafadan kontaktı bu Mustaa. Sevdığı kızı mı vermemişler, nolmuş, geçmiş zaman. Unuttum şimdi. Ara sıra delleniirdi bu, götü başı açıp meydanda oynardı. Sonra sağlıkçılar gelirdi, götürürdü bunu, bikaç zaman gelmezdi Mustaa. Geldiğinde az biraz uslu uslu durur... İşte postacılık yapar, milletin keçisini olatırdı, millet de buna süt, yumurta, azık verirdi. Geçinir giderdi işte. Öldü dediler bi gün. Kahvede öyle otururken düşmüş, ölmüş. Gömdüler bunu. Geceleri mezardan sesler, ağlamalar gelirdi. Mezarlığın yanında oturan bizim Topal Necmiye duymuş, kocasına söylemiş, gitmiş açmışlar mezarı, ölmemiş meğer. Çıkarmışlar. 'Ne gömüyorsunuz beni beya, ben ölmedim,' demiş. Muhtar sabahına almış bunu ilçeye götürmüş, 'öldüydü bu nasıl canlandı?' diye sormuş. Toktur bakmış, hiç durmamış ki bunun kalbi, neden gömüyorsunuz siz ölmeyen adamı, bunun devleti var, adliyesi var, önce haber versenize demiş, muhtarı azarlamış yollamış. O günden sonra kim ölse, ertesi güne kadar dokanmadılar; olduğu yerde kaldı mevta, belki canlanır diye. Ertesi gün gömdüler hep. Bir kere bizim İhsan'ın anası öldüydü, ölmemiştir belki, uyanır diye çeşmenin başında bıraktılardı. Gece hep kargalar, domuzlar yemiş orasını burasını. Ertesi gün devlete haber verdiler de öyle gömüldü kadın. Ne anlatıyodum ben? Ha Mustaa! Apış aramdan kanlar akar, Mustaa orada atın üstünde... Ne edeceğimi şaşırdım. Allah'tan karanlıktı da göremedi herhalde, utandım çok. Sordum, 'Ne getirdin Mustaa bu vakitte?' diye 'bırak kuyunun başına git,' dedim. Ses yok, yüzünü de göremedim çok. Karanlık. Gece vakti. Bana, 'gel, gel' dedi. Dedim herhalde geldiler yine buna. 'Dur,' dedim, 'gelicem.' Helaya git-

tim. Oramı buramı temizledim. Ne biçim de kanamışım, battı her yer. Heladan çıktım, Mustaa bahçenin dışına çıkmış, atın tepesinde yine. 'Nereye Mustaa, ne gidiyon, bi şeyler vermicen mi? Yok mu evrak mevrak?' dedim. 'Gel, gel,' dedi bana. Eliyle de böyle böyle yapıyor. Allah, allah dedim. Normalde pek huyum değildir ama meraklandım, takıldım Mustaa'nın peşine. O önde ben arkada, gittik bubam gittik. Ormanın kıyısına geldik. Mustaa eliyle ormanı işaret etti. Anam! Bi baktım, ormanın içinde bi ışıklar, bi sesler. Meraklandım. 'Hayırdır inşallah, gece vakti noluyo burada,' dedim. Sarındım gocuğa iyice, mintanın eteklerindeki kanları millet görmesin. Len git git, varamıyorum ışıklara. 'Yanlış gördüm herhalde,' dedim. Epey gittim, neredeyse Balcılar'a geldim. Balcılar, bizim komşu köy. Ama sevmez bizi hiç. Macırız ya biz. Onlar yerlisimiş. Değişik âdetleri var, her şeyleri bi değişik. Bizden kız da almazlar, biz de onlardan almayız. İcap etmedikçe konuşmayız bile onlarla... Ben küçükken çok diktim, kızanım. Kafaya taktım, illa görecem o sesler o ışıklar ne ola. Aaa, bi baktım gelmişim ışıkların olduğu yere. Bi eğlence, bi panayır, gırla gidiyo. Karının biri yanaştı yanıma. Nah böyle dirseğine kadar bilezikler. Tombul, yemiş yemiş sıçmamış sanki. 'Gel kızım gel,' dedi. Tuttu elimden kalabalığa çekti beni. Utanıyorum!, Allah'tan gocuk uzun da saklıyo fistanı. Örtmen veriydi o gocuğu. Oğlunun muymuş neymiş. Biraz da bol gelmişti ama severdim o gocuğu. Fethi bile giydi sonra onu. Kadın tuttu beni oturttu bi sandalyaya. Sandalya da rahatsız gacıır gucur bişey. 'Ne oluyo burada?' dedim. 'Düğün var düğün,' dedi. Bi baktım gerçekten düğün ama bi tuhaf. Davul var sadece, zurna murna yok. Ortada biri davul çalıyo, ataşın yanında. Ataş yakmışlar, aha bu bina kadar belki. 'Len yakacaksınız ormanı, kurdu kuşu, pezevenkler,' dedim

kendi kendime. Değişik değişik adamlar, karılar oynuyor ama nasıl oynama. Bizim bildiğimiz havalardan değil. 'Herhal,' dedim, 'Balcılar'ın düğünleri böyle.' Âdetleri falan değişik ya hani. 'Gel sende oyna,' dediler, istemedim. 'Bilmem ben öyle dans,' dedim, istemedim çıkmak elâlemin içine. Bi başka kadın geldi, ayağıma bi çift potin verdi. 'Al,' dedi, 'bunları giy, ayakların üşümesin.' Erkek potini. 'Eh, iyi madem,' dedim, 'üşümesin.' Giydim. Bol geldi, tuhaf durdu ama terlikten iyidir. Isındı ayacıklarım. Oturdum öyle seyrettim, ertesi gün anama anlatacam, o da Necmiye'lere anlatsın. Severler bu lafları. Sonra başka bi karı geldi, elinde koca bi tabak. İçinde değişik değişik yemekler. Acıkmışım da. Oturdum yedim bütün tabağı. Bi de güzel yapmışlar, bilmediğim yemekler. Sonra bi tabak daha verdiler, onu da yedim. Ekmek dedim, yok dediler. Su verdiler onun yerine. Acayibime gitti. Bizim düğünlerde delikanlılar bi yerde, karılar başka yerde durur. Bunlar hep beraberler. Ayrı gayrı yok. Hoşuma gitmedi değil hani. Bu Balcılar esastan değişik köymüş dedim. Bir ara davula vuran tokmakçı dellendi, sakil sakil çalmaya başladı. Ne oyun havası ne çiftetelli; tuhaf bi hava. Anam, bi baktım tokmakçı çıkardı mintanı, pantulu kaldı cascavlak, anadan üryan. Dal taşak ortada. Napıyo bu deli midir nedir derken ahali de soyunmaya başladı. Sonra bunlar hep beraber başladılar birbirlerine dokanmaya, elleşmeye, yalamaya falan. Tövbe estağfurullah. 'Tüh, Allah belanızı versin, ne biçim insanlarmışınız siz,' dedim. 'Kalkayım,' dedim. Yanımdaki tombul kadın, 'Dur,' dedi. İzin vermedi. Kalkamadım ya o sandalyadan, kızanım. Böyle kalkayım diyom olmuyo, bağırayım diyom olmuyo. Sabriye'ye Alkarısı gelmiş bi gün, vallahi de öyle oldum. Bi ter boşaldı, bi sıcakladım, içim bi hoş oldu. Hoşuma da gitti sonra, sanki üzengi otu suyu içmişim gibi rahat-

ladım. Hayal meyal hatırlıyorum, Meydanda depişen oğlanlardan biri geldi yanıma, aha böyle bacak kadar bi oğlan. Ama kaşlı gözlü, güzelce! Saçımı falan kokladı, Git başımdan deyyus diyerek zumzuğu indirecektim kafasına ama baktım dermanım da yok. Kolum kanadım kalkmıyo. Sonra, artık yediğim içtiğimden midir nedir, zehirlendim mi ne oldu, içim geçmiş. Çok sonra bubamın sesine, canımın acısına uyandım. Gözlerimi zar zor açtım, bir acayip görüyom. Tek gözüm akıvermiş artık ne olduysa. Kan revan her yer... Aha buram nassı yanıyo, sanki kızgın demir sokmuşlar edep yerime. Bir baktım bubam karnımı tekmeliyo. Bir yandan da sövüyo. Yanında köyden adamlar, bubamı zar zor tutuyolar. Hepsinin elinde çifteler, meşaleler, kimilerinde revolver, bi iki tanesinde kazma, kürek... Baktım ki ben de cascavlakım. Gocuk bi yerde, kanlı mintan bi yerde. Muhtarın kardeşi, beni battaniyeye sardığı gibi kucaklayıverdi. Traktörün römorkuna attı, yanıma da beni aramaya gelen kadınları kodular. Kadınlar mır mır bi şeyler mırıldanıp yüzüme üflüyo. Derlerdi hep 'Son Posta'yı görürsen kapıyı bacayı kapa, hiç çıkma,' diye. Artık o Son Posta Mustaa mıydı, başkası mıydı bilemedim çok. Tıngır mıngır köye döndük. Valla aklım hiç yerinde değil gibiydi, çok hatırlamıyom. Ama traktörün arkasında, gece düğünün olduğu meydandan uzaklaşırken bi ara gözlerimi araladım baktım, güneş yeni doğmuştu. Hiç de geceleyin burada düğün olmuş gibi görünmüyodu. Bok kokuyodu bi de be! Her yer bok kokuyodu. Ellerim, yüzüm... Dişlerimin arasından bile bok çıktı sonra, bunlar bana bok mu yedirdi ne? Zaten hemen beni o soğukta dereye götürüp yıkadılar. Niye evde yıkamıyorsunuz, diye sorcak oldum, yok illa derede akan suda yıkanacakmışım. Bi daha ömrümce geçmedim ormana. Zaten bu mevzudan az bir zaman sonra, Gavur Osman'ın oğlu Emin'e verdi bubam beni. İşte bu Fethi'nin

bubası Emin. Kaç zamandır gönlü varmış bende. Tek gözlü falan demedi, aldı beni. Evlendikten sonra da ilçeye taşındık. Oradan da Bulgarya'ya döndük. Emin orada bu gözü taktırdı bana. İnsana benzedik biraz. Sonra o orada öldü, kaza geçirdi çalışırken. Bana bir sürü para verdiler. N'apcam orada kadın başıma. Fethi kucağımda ilçeye döndüm. Manifaturacı beni beğenirmiş eskiden beri. Anamla ilçeye inip öteberi almaya uğrardık, yandan yandan bakardı. Ama ses etmedi hiç nedense. Utandı mı ne? Emin'e vardım diye kahretmiş. Evlenmemiş kimseyle. Yıllar sonra döndüğümü görünce çocuk, çocuk var demedi, aldı beni. Ben de vardım ona, ne yapayım ben parayı pulu. Adam lazım o zaman bana, başımızda dursun. Fethi'yi kendi çocuğu gibi gördü, hiç üzmedi onu. Sonra o da öldü. Efendi adamdı, Allah var yukarıda. Yalnız bu Fethi daha çocukken hayvanlara çok eziyet ederdi. Keserdi, gözünü çıkarırdı, kaynar suya atardı. Bubası bişey demedi heç. Sonra ben bunu aldım bi güzel dövdüm. Olmadı. Sonra aldım karşıma konuştum. 'Allah buba da senin canını yakacak öbür tarafta,' dedim. Güldü bana. Güldü ama sonra bi daha eziyet etmedi hayvanlara. Fethi büyüdü. Aklı başında çocuktur oğlum. 'Okucam ben,' dedi. Fakülteye gitti. Beni de taşıdı nereye gittiyse. Sonra iş güç kurdu, buralara geldik. Hiç bilmem ne iş yapar ne eder, Tumofil mi satıyormuş ne? Aman satsın. Allah işini gücünü rast getirsin oğlumun."

Duvardaki saatin gümbürtüsü başladığı an ninenin sözleri de bitmişti. Saat, tam on yedi kere çaldı. Nurcan Teyze hışımla girdi odaya. "Sen ne arıyorsun burada a oğlan?" dedi yüksek sesle. Tuttu kolumdan sürükler gibi dışarı çıkardı. Dışarı sürüklenirken nineye baktım, sağlam olan gözüyle yine duvardaki o noktaya bakıyordu. Sanki az önce konuşan kadın gitmiş,

yerine bambaşka, nefes alan ama yaşam fonksiyonları sıfır bir organizma gelmişti. Nine ben odadan çıkarken bir güzel çişini yaptı oturduğu koltuğa. Sidik koktu yine...

Açık konuşmak gerekirse nineyi dinlemiştim sonuna kadar. Ama tüm komşuların anlattığı gibi yaşlılığın pençesinde, zihninin labirentlerinde kaybolmuş zavallı yaşlı bir kadını dinler gibi dinlemiştim onu. Çok da önemsememiştim. Yıllar sonra her şey daha açık olmaya başladığında bir anlam ifade etti anlattıkları. Zaten o günden sonra pek gitmedim Nurcan Teyzelere, her nedense bir bakıcı kadın geldi eve. Beni okuldan alıp eve getirdi, yemeğimi yedirip annemler işten gelene dek bana göz kulak oldu. Uyuz kadının tekiydi. Hiç sevmedim onu. Hoyrat davranıyordu bana. Ne sesinde ne de hareketlerinde bir sevgi belirtisi vardı. Birkaç defa da canımı yakmıştı. Görevlerinden biri de yemek yapmaktı bakıcının. Akşam yemeğimizi...

Odamdan mutfağa açılan küçük camdan onu gözetlerken, bizim için yaptığı yemekten aşırıırken gördüm onu. Küçük küçük kaplara koyup onları da naylon torbaya sarıp çantasına saklıyordu. Söylemedim ama anneme. Acıdım belki, ne bileyim... Belli ki sadece para için yapıyordu bu işi. Birkaç ay kadar sonra bu kadın, evimizin sokağındaki inşaatın altından geçerken kafasına bir vinç düştü. Ben görmedim ama itfaiye gelip sokağı temizleyene dek kimse çocuklarını dışarı çıkarmamıştı.

Sonra annem işi bıraktı. Benimle o ilgilenmeye başladı. Artık okuldan sonra gidecek bir kapı aramıyorduk. Mis gibi anne yemeği yiyordum. Beraber ders çalışıp ara sıra da çarşıya gidiyorduk. Bir gün yine çarşıdan eve dönerken Nurcan Teyze ile karşılaştık apartmanın önünde. Nedense annem hiç oralı olmadı. "Merhaba, Nurcan Abla," deyip yüzüne bile bakmadan yanından geçti gitti, beni de çekiştirmeyi ihmal etmedi peşi sıra. Zavallı Nurcan Teyze öyle bakakalmıştı. O günden sonra Nurcan Teyze beni gördüğünde şöyle bir gülümsemekten baş-

ka bir şey yapmadı. Önceden sarılır, öper koklardı. Annemin tavrı gücüne gitmiş olacak. Ama Fethi Amca! O eskisinden daha sıkı sarıldı bana. Babamdan gizli, caddedeki yazıhanesine gittiğimde bana hep iki bardak Oralet ısmarladı. Bazen de sucuklu tost. “İyi misin, bir derdin var mı? Sıkıntın var mı?” diye sordu hep. Bir de şey... Bunu söylememem lazım ama sürekli harçlık verdi bana. Hatta hiçbir zaman boş göndermedi beni. Ben de epeyce suiistimal ettim bunu. Hem de yıllarca. Lise çağına gelip kızlarla fink atmaya başladığımızda, babamdan aldığım harçlık hep az geldi. Babam, Fethi Amca gibi cömert değildi. Memur adam, ne yapsın? Ben hem babamı hem de Fethi Amca’yı çarpıp önce sinemaya arkasından Şenay Pastanesi’ne gidiyordum her hafta sonu. Pastalar, kolalar, limonatalar... Maddi olarak bir lise öğrencisinden çok, baba parası yiyen zengin çocuğu gibiydim. Bu da şımarttı beni. Gitara merak saldım, babam almadı. Fethi Amca’ya söyledim. İlçede kimsede olmayan bir elektronik gitarım oldu. Babamla Fethi Amca bu yüzden papaz oldu. “Ne olacak kardeşim, çocuk özenmiş, bizim de bir ahbapta vardı eski bir şey, rica ettik verdi,” demişti Fethi Amca, babam çıkıştığında. Aynı gece babam gitarı geri vermem için ısrar etti. Ama annemin de desteği ile gitar bende kaldı. Hoş, çalmadım pek, öylece astım duvara. Dekor olarak kaldı orada. Babam anneme bir keresinde “Çocukları yok ya, o yüzden bizim oğlanı kendi oğlu gibi görüyor Fethi,” demişti. Konuşmanın sadece bu kısmını hatırlıyorum. Demek ki iyi kulak kabartmamışım...

Lise bittiğinde babam da emekli oldu. Apar topar evimizi satıp İzmir’in bir ilçesine taşındık. Babam, her zaman kurduğu kasaba hayalini gerçekleştirdi. Küçük bir kayık alıp balıkçılık kariyerine başladı. Annem de ilçenin kadın üretici kooperatifine katıldı, sürekli pasta, börek, kek yaptı o dönem. Ben de üniversiteyi kazandım, Çanakkale’ye gittim. Güzel sanatlar okumaya!

Neyi anlatacaktım, ne anlattım...! Norveç’te kalmıştık en

son, değil mi? Şu Hval adındaki barın duvarına bir resim çizmiştim. Sonra birisi gelip benimkinin üzerine korku tanrıları Balder'i çizmişti. Evet, hatırladım. Devletin verdiği paranın suyunu çektiği gün, koca bir şişe Romu devirdikten sonra dışarı çıkmaya karar verdim. Günlerden cumartesi. Bu Norveç insanı hafta içi inek gibi çalışıp sekiz buçukta uyur. Cuma ve cumartesi geceleri de deli gibi içer, eğlenirler. Yaşadığım yer şehre otuz kilometre uzaklıkta küçük bir kasabaydı. Bir tane barı, bir tane kasabı, bir tane marketi, bir tane de 'her şeycisi' olan beş-altı yüz kişinin yaşadığı bir yerdi. Hepsi gündüzleri şehre gidip çalışıyor, akşam olunca da evlerine geliyorlardı. Ormanın içinde sessiz, sakin bir kasabaydı. Gece çıkıp mecburen bara gidecektim, çünkü başka açık yer yoktu. Arabama benzin koyacak param olmadığı için şehre de inemiyordum. Mecburen Hval'a gittim. Camdan içeri şöyle bir baktım, kalabalıktı. Sahnede sağlam bir grup vardı. Norveç aksanıyla, *'House of the Rising Sun'* söyleniyordu içeride. Ağır demir kapıyı açıp içeri girdim. Doğruca bara yanaştım. Cebimden bir miktar para çıkardım, bara koydum. Barmen, bana doğru seyirtti. "Bu para bitene dek bira istiyorum," dedim.

Barmen iki metre boyunda Bir Thor'du. İsteksizce önümdeki paraları aldı, kasaya koydu. Büyük bir bira bardağı alıp, köpük olmamasına dikkat etmeden, gelişigüzel şekilde fıçıdan bira doldurdu. Yarısi köpüktü. Ses etmedim, belli ki adam gıcık olmuştu bana. Biraz artistlik yapsam ağzımı burnumu kıracaktı. Zaten öyle bir niyetim de yoktu. Usul usul bir iki bira içip odama dönecektim. Geçen hafta aldığım ama bir türlü tamamlayamadığım 'freelance' çizim işini bitirip pazartesi ödemesini almak niyetindeydim. Para bitmişti çünkü. Hızlı hızlı içmeye başladım. Zaten ilk fırt, bardağın yarısi demektir. Sesli sesli geçirdim. Kimsenin garibine gitmedi, belki duymadılar bile. Gözüm duvardaki saate takıldı. Gece yarısına çeyrek vardı...

Omzumda bir el hissettim. "Kim lan bu?" der gibi başı-

mı çevirip baktığımda benim duvar resmimin üzerine Balder'i çizen adamı gördüm. Adam dediysem de benden en fazla iki-üç yaş büyük. Bana bir şeyler söyledi. Anlamadım. Bir daha söylemesini istedim. Yine anlamadım. Sarhoştı. Ama vücut hareketlerinden bana bir şey için kızdığını anlayabilmişim. Omzuma vurdu, ağzından tükürükler saçarak bana bağırdı. Derken, bir kadın geldi, bunun koluna girdi götürdü. "Ulan bütün manyaklar da beni buluyor," dedim. "Asıl benim sana öfke kusmam lazım." Çok önemsemedim. Barmen yanaştı tekrar, bana bir bardak daha bira verdi. Önüme, benden aldığı paraları koydu. Muhtemelen aynı paralar değildi ama değer olarak aynıydı. Sonra anlayabileceğim bir şekilde, ağır ağır, "Burada istenmiyorsun. Bu biralar benden olsun, Lütfen biranı içip gider misin?" dedi.

Yani aslında bu tavra çok şaşırmadım ama beklemiyordum. Üzüldüm mü? Hayır! Zaten devletin bana, yaşamam için ücretsiz olarak verdiği odanın böyle sıkıcı, tekdüze, boktan bir köyde olması yeteri kadar can sıkıcıydı. Norveç'ten de sıkılmaya başlamıştım. Ama ne yapacağımı bilmediğim için geri de dönemiyordum. Çalışma iznim vardı, bir şirketle anlaşma yapmıştık. Küratörlük yapan bir grup kadın her ay iki yağlı boya resim çizmem karşılığında beni yanlarında çalışıyor gibi göstereceklerdi. Malzemeyi de onlar alıyordu. Benim bedavaya yaptığım yağlı boya tabloları, düzenli yapılan sergilerde zengin ama yetenekli kişiler sanki kendileri çizmiş gibi olmayacak paralara satıyorlardı. O resimlerin bir tanesi için ödenen paraya ben burada bir yıl rahat rahat yaşırdım. Oturma iznim için biraz daha zaman gerekliydi. Ama aylarca yerden kalkmayan kardan, sürekli karanlık grimsi mavi bir havadan, soğuk ve zaman zaman odamın camından bana bakan geyiklerden bıkmıştım. Sucuklu tostü özlemiştim. Burada da genelde geyik etinden sucuk yapıyorlardı. O da boktan, böyle sakız gibi bir şeydi. Bir müddet sonra ağzınızda ayakkabı tabanı çiğniyormuşsunuz gibi bir his bırakıyordu.

İkinci birayı da kafaya diktim. İstenmediğim yerde durmam arkadaş! Montumu giyip çıktım mekândan. Kar başlamıştı. Rüzgâr yoktu. Hava güzel sayılırdı yani. Barın hemen önündeki caddeye çıktım. Cadde dediğime bakmayın, yüz elli metrelik ışıklandırılmış bir yol işte. Karşıdaki her şeyciden altılık bira aldım. Evime doğru yürümeye başladım. Sokak lambalarının bittiği yerden sola dönen bir patikanın sonundaydı kaldığım bina. Binada benim gibi insanlar yaşıyordu. Hintliler daha çok. Bizi buraya devlet yerleştirmişti. Her katta karşılıklı on altı oda vardı. Bu odalar küçüktü. Tek kişi rahat rahat yaşırdı. Ama kimi odalarda sekiz-dokuz kişi yaşıyordu. Bina sürekli baharat kokuyordu.

Son sokak lambasının altında durdum. Lambanın ışığında, lapa lapa yağan kara baktım. Derin bir nefes aldım. Hava o kadar soğuktu ki çektiğim hava akciğeriimi oluşturan kılcal hava kanallarına girdiği an donduğunu hissettim. İçim üşüdü. Bu pek olmazdı. İçimde kazak ve polar, üzerimde de Norveç işi sağlam bir mont vardı. Berem, atkım, eldivenlerim... İçim ürperdi. Şöyle bir titredim, sonra geçti. İşte tam o sırada onları gördüm. Üç kişiydiler. Patikanın sağ ve solundaki büyük çam ağaçlarının arasından çıktılar. Elllerinde sopalar vardı. Sopaları havlu gibi bir şeye sarmışlardı. Bir de havlu sıyrılıp gitmesin diye sopaya bantlamışlardı. Belli ki organize bir şeyin içindeydim. Yüzleri görünmüyordu henüz. Bir iki adım atıp açığa çıktıklarında kim olduklarını anladım. Balder'i çizen adam ve iki arkadaşı yolumu kesip beni bir güzel döveceklerdi. Adam çizdiği şeymiş resmen. Şaşırdım açıkçası. Buralarda böyle şeyler pek olmaz. Artık sarhoşluğun verdiği cesaretten mi, yoksa köşeye sıkışınca saldırıya geçen yavru kedi refleksi ile mi, pek bilemiyorum, elimde tuttuğum altılı bira paketiyle ilk hamleyi ben yaptım. Hedefim barda bana sataşan Balder ressamıydı, ama o ustaca sıyrıldı. Elimdeki paket, yanında duran nispeten daha ufak tefek olanın kafasının yanında patladı. Etkili bir vuruş değildi. Ama canının çok yandığına eminim. Herif, oldu-

ğu yerde şöyle bir sallanıp ağaç gibi yere yıkıldı. Sonrasını pek hatırlamıyorum. Arkama geçen diğer eleman kafama vurmuş olacak. Bir anda şimşekler çaktı, gözlerim karardı, kapandı...

Gözlerimi açtığımda hastanedeydim. “*Kimse yok mu?*” diye bağırdım. Güzel bir hemşire geldi. Gözlerimi açıp iyice yaklaştı, kalem şeklinde bir ışıkla gözümün tam içinde baktı. Yüzümü sağa, sola çevirdi. Çok güzel kokuyordu kadın. Sonra doğruldu, elindeki deftere bir şeyler yazıp odadan çıktı gitti. Bir güzel dayak yediğimin farkındaydım. Hafifçe doğruldum. Kafamda bandajlar vardı. Üstüm çıplaktı. Kaburgalarım acıyordu ama ne bir morluk ne de bir darbe izi vardı. Ancak canım çok yanıyordu işte. Kapı tekrar açıldı, doktor geldi. Yanında bir polis vardı. Doktor beni şöyle üstten üstten kontrol etti. Olayı sordular. Tüm gerçekliği ile anlattım. Doktor, orama burama baktı. Polise olayları anlatırken bana öyle bir bakıyordu ki, kendimi Kafka’nın yarattığı, yapışkan bir sıvı ile kaplı dev bir hamamböceği gibi hissettim...

Polis isteksizce beni dinledi. Notlar aldı. Yüzüme bakmadan, “İyileştiğinde, yaraladığın adam için mahkemeye çıkacaksın,” dedi. “Peki, bana saldıranlar? Onlar için de mahkeme olacak mı?” dedim yarım yamalak Norveçcem ile. “Eğer dava açarsan olacak. Burası medeni bir ülke,” dedi. Sesindeki sarkastik tını, beynimin kılcal damarlarında patladı, sıvılarına karıştı, oradan omuriliğime yayıldı. Adam yine yüzüme bakmadan, yarım yamalak, “Başınıza gelenler için üzgünüm,” deyip, çıktı gitti. O çıkarken odaya giren doktor, istersem evime gidebileceğimi, istersem de sabaha kadar burada kalabileceğimi söyledi. Birazdan bir ağrı kesici iğne yaptıracakmış bana. “İstemem,” dedim, hafifçe doğruldum. Eşyalarım odanın köşesindeki kapağı açık olan dolabın içindeydi. Yavaşça doğruldum, canım yana yana giyindim. Atkımı beremi takıp odadan çıktım. Beyaz, bembeyaz bir koridordan geçip kliniğin lobi-sine ulaştım. Beni gören bir görevli elime kâğıt tutuşturdu. İmzalamamı istedi. Şöyle bir bakıp imzaladım. Hastaya ilk tedavisi yapılmış olup klinikten kendi isteği ile falan filan...

Klinikten çıktığımda saatime baktım. Yirmi beş yıllık Transformers temalı saatim, dijital bir sesle gecenin ikisi olduğu söylüyordu bana. Ne zaman bu saate baksam, saati Optimus Prime'in sesiyle duyarım kulaklarımda... Bunu yazarak anlatamam, hayal ediverin artık o kadarını. Bir sağa, bir de sola baktım. Montun cebinden sigara paketimi çıkarıp içinden bir tane aldım. Çakmağımı aradım, bulamadım. Bütün ceplerime baktım. Yoktu. Düşmüş olmalıydı. Sigarayı ağzımdan çıkarıp tekrar kliniğe girdim. İçerideki görevliye çakmak veya kibritinin olup olmadığını sordum. Bana bir süre öyle baktı. Sonra, ukala bir tavırla, "Burada çalışan kimsenin sigara kullandığını sanmıyorum," dedi. Sarkastik his geri geldi, bey-nime çarptı, tüm bedenime yayıldı. Türkçe olarak mırıldandım. "Senin ben ta amına koyayım."

Sonraki günler mahkemedir, polistir derken hızlı hızlı geçti. Hiç uzun uzun anlatıp sıkımayayım sizi, zira çok sıkıldım. Ben çizer adamım. Bu tip uzun anılar yazmak bana göre bir iş değil. Ama yazmak da zorundayım. Neyse, bu sıkıcı süreç sonunda ülkeyi terk etmem gerektiğini söyleyen bir yazı aldım. Ben de meraklısı değildim zaten. Hemen pıllıyı pırtıyı topladım. Annemi aradım, "Dönüyorum," dedim. "İşlerim yolunda gitmiyor, sıkıldım zaten, sizi de özledim," dedim. Bana bir bilet parası yollamasını rica ettim. Annem sevinçten deliye döndü. Bu görüntülü arama işlerinden hiç hoşlanmıyordu. Ama yine de her gün arıyordu beni. Telefonu elinde düzgün tutamadığı için ben genelde tavanı ya da kafasının üst kısmını görüyordum. Ama olsun, o beni görse, ikimiz için de yeterdi bu. Hemen yarın hesabıma para geçeceğini söyledi. Kuzumlu, yavrımmmm'lı birtakım laflardan sonra görüntülü aramayı sonlandırdık. Bir ara babamın kafasını da gördüm ekranda. Ama telefonumun orası kırık olduğu için babamın yüz ifadesini tam olarak anlayamadım. Döneceğime çok sevindiğine emindim ama bu hissini, en azından bu kez nasıl saklamayı becerdiğini, o küçücük telefon ekranından da olsa görmek isterdim açıkçası...

Ertesi gün bankamatikten annemin gönderdiği parayı çektim. İhtiyacım olanından fazlasını yollamıştı. Bu da uçağa binmeden önce, yeteri kadar alkol almamı sağlayacaktı. Sevin dim. Çünkü uçağa ayık binmeyi sevmiyordum. Geriliyordum uçaklarda. Bir de yanımda benim gibi gergin biri olursa, yolculuk çekilmez oluyordu. Birbirimizi gazlayıp duruyorduk ve bunu genelde ben başlatıyordum.

Havalimanının yakınlarında bir bara girdim. Check in'e birkaç saat vardı. Kafayı biraz parlatmam lazımdı. Bir bira söyledim. Öyle sağa sola bakınmaya başladım. Barın hemen üzerindeki televizyonda büyük şehrin yerel TV kanallarından biri açıktı. Ama sesi kapalıydı. Kadının biri şarkı söylüyordu. Husky'lerin çektiği kızığın üzerine oturmuş çevresini saran köpeklerle beraber şarkı söyleyen bir kadın. Arkasında da akordeon çalan bir adam. Müziği duymadan sadece görüntüyü görmek beni bir an için rahatsız hissettirdi. Evren sanki bunu duymuştu. Birden, bizdeki şok şok şok, flaş haber cinsinden görüntüyle şarkı yarıda kesildi. Beklenmedik bir şey olmalıydı. Spiker kadın, mutsuz ifadeyle anlatmaya başladı. Ekranın altından bir yazı geçiyordu. "*Üzücü Kaza.*" Sıra dışı ve ölümlü bir kazaydı herhalde. Yoksa bu şekilde haber olarak verilmezdi. Kazada üç kişi ölmüş... Şehre bağlanan ara yollardan birinde, kütük taşıyan bir tır devrilmiş. Tırın taşıdığı tonlarca kütük, hemen arkasından gelen arabanın üzerine yuvarlanmış. Ekranı üç adet Facebook'tan acele ile alınmış düşük çözünürlüklü fotoğraflar geldi. Bunlar kazada ölenlerdi... Balder'in ressamı, ressamın kafasında altı bira kutusu patlayan arkadaşı ve sinsice arkadan kafama vurup beni bayıltan adam. Ölenler bunlardı...

Erlik'in elçisi beni takip ediyordu ama her nedense beni teğet geçiyordu... Yeraltı tanrısı Erlik, her seferinde benim canımı almak için yeryüzüne elçisi Aldacı'yı yolluyor ama o ıskalayarak sağımdaki, solumdaki insanları öldürüyordu. Belki de ben ölümün etrafında dolaşıyordum. Eh, eskiden beri

tehlikeyi, heyecanı severdim. Tanrı beni bu şekilde ödüllendiriyor mu ya da cezalandırıyor mu bilemiyordum. Gerçekten de Tanrı'nın işine akıl sır ermiyor.

Eve geldiğimde kapıyı çalmak, açılmasını beklemek nasıl bir his anlatamam size. Kapıyı annemin açması, açar açmaz boynuma sarılıp ağlayarak her yerimi öpmesi, babamın olduğu yerden hafifçe doğrularak bize doğru bakması. Mis gibi kokan, yeni yapılmış börek, yemek kokuları. Demlenmiş çay kokusu sonra... Babamın yanına gidip elini öpmem, babamın aniden gözüne bir şey kaçmış gibi klişe bir numarayla odadan tüymesi... Çok özlemiştim onları. O gece sabaha kadar sohbet ettik. Babam bile uyumadı. Oradaki refah düzeyinden, kişi başına düşen gelirden, paralarının ne kadar değerli olduğundan falan bahsettik. Ben üstü kapalı olarak neler yaptığımı anlattım. Kendimi, sahtekâr bir hayalet ressam olarak değil de derdini Avrupalı soğuk insanlara anlatamayan Akdeniz asıllı, sıcakkanlı bir ressam olarak lanse ettim. Biraz da uydurdum. Üzülmelerini istemedim. "Ne varsa ülkemde var, baba," dedim. "Ölürsek de burada, yaşarsak da burada. Yurtdışı hayali bitti. Haklıymışsın," dedim. "Biz sana söyledik, oğlum, dinlemiyorsun ki," diyerek bir başka klişesine imza atan babam, ben döndükten sonra değişti. Değişmiş yani. Annem öyle diyordu. Çok başka bir adam olmuş. Eskiden benimle vakit geçirmekten çekinen, adeta bunu istemeyen adam gitmiş, yerine sürekli benimle balığa çıkmak isteyen, ikide birde odama dalarak, akşama içiyoruz dimi, ona göre meze alacağım diyen bir tip gelmişti. Bir gün kahvaltıdan sonra aşağıdan, bana seslendi. Eski bisikletimi tamir etmiş, güzelce temizlemiş. Öyle bir sunum yaptı ki, sanki altı yüzük bir 'chopper dragstar' hediye ediyor bana. Kıytırık bir dağ bisikleti işte.

Babam her zaman kahvaltıdan ilk kalkan adamdı. Bir iki lokma bir şey yer, sonra çayını alıp bahçeye iner, bir sigara yakardı. Annem evde içmesine izin vermiyordu çünkü. Çoğu zaman geçti o işler anne, onu biz küçükken yapacaktınız de-

mek istedim, ama diyemiyorsun işte. Çocukluğum, sobalı bir evin en sıcak odasında, muhtemelen sobanın yandığı, annem ve babamla o odayı paylaşarak geçti. Biri kısa Maltepe, diğeri uzun Samsun içiyordu. Püf-püf bütün gece sigara tütürürlerdi. Nasıl hayatta kaldığıma şaşıyorum hâlâ. Sonradan çıktı bu çocukların yanında sigara içmeme durumu. O kadar çok içiyorlardı ki, annem iki haftada bir pazar günleri o odanın perdelerini, tüllerini yıkıyordu. 'Voltron' eşliğinde merdaneli makine sesi, akşam da 'Bizimkiler' dizisi nezaretinde, perdelelerin kapı üstlerine asılması. Bazen sabahları geç kalkılır, 'Voltron' eşliğinde olması gereken perde yıkama seremonisi, Hikmet Şimşek ile devam ederdi...

İşte o neşeli günlerden birinde şu olay gerçekleşti: Evimizin olduğu sokakta pazar günleri halk pazarı kurulurdu. Severdim o günleri. Pazarcı sesleri, tatlı bir telaş etrafı saran meyve, sebze kokuları, birbirleriyle karşılaşan, yol ortasında sohbet eden insanlar... Biz de sokaktaki arkadaşlarımızla apartmanın önündeki merdivenlerde oturur, gelene geçene bakardık. Bazen de eğer çok sıkışırsa apartmanın önündeki patates tezgâhının sahibi Şaban amcaya yardım ederdik. Şaban Amca buralı değildi. Mardinli'ymiş. Çok eskiden buraya gelmiş. Buralı olmuş artık. Yardım ediyorduk ona ama yardım dediysek öyle uzun boylu bir şey değil. İşte, oradan naylon poşet ver, şu patatesleri, kasadan tezgâha aktar gibi ufak tefek işler. Günün sonunda da Şaban Amca bize harçlık verirdi. Çok değil, ancak bir dondurma alacak kadar. Veya bir gazoz...

Böyle bir günün sonunda patates tezgâhına iki adam geldi. Akşam olmuştu. Şaban Amca'yı yakasından tutup bizim apartmanın içine çektiler. Hemen yanımızdan sürükleyip götürdüler adamı. Biz ne olduğunu anlayana kadar içeride bir patırtı koptu. İki adam apartmandan fırlayarak sokağın köşesinde, pazarın bittiği yerdeki turuncu renkli yetmiş altı model Renault'a bindiler. Ne olduğunu anlamak için apartmanın içine baktığımızda, Şaban Amca'yı yerde kıvrandırken

gördük. Boğazını kesmişler. Kan o kadar hızlı boşalıyordu ki hızlıca apartmanın içinde ilerledi, apartmana çıkan üç adet beyaz mermer basamaktan aşağıya kayd, kaldırıma, oradan da patates tezgâhının altından sokağa yayılmaya başladı. Kıvrak ve sinsi bir yılan gibi sağ sol yapmadan ilerliyordu kan. Biz çığlık çığlığa bağıırken, apartmanın içinden patırtıyı duyan Fethi Amca belirdi. Üzerinde beyaz atleti, altında gri pijaması vardı. Ayakları çıplaktı. Hızlıca Şaban Amca'nın üzerinden atlayıp bizi dışarı çıkardı. Atlamıştı atlamasına ama yine de çıplak ayakları kana bastı. Sonra apartmanın kapısını kapadı. Kafasını kaldırdı ve olanca gücüyle, "Nurcan!" diye bağırdı. Nurcan Teyze zaten camdaydı. "Hemen ambulansı ara, ambulansı," dedi. Fethi Amca bizi tutup köşedeki kahvehaneye götürdü. Kanlı ayak izleri kaldırımda parlıyordu. Birer bardak su içirdi hepimize. Bu arada kalabalık toplanmış, herkes apartman kapısından içeri bakıyordu. Biz hâlâ ağlarken ambulans geldi. Pazar kurulduğundan sokağa giremedi. Görevliler sedyyle kalabalığın arasından apartmana girdiler. Çıktıklarında ellerinde sedye, sedyede de üzeri örtülü Şaban Amca vardı. O sırada polisler de geldi. Bir karmaşa, bir kaos... Fethi Amca yanımızdan ayrılmadı. Önce babam geldi. "Ne oldu, Fethi Abi? Gördü mü çocuklar," diye sordu. Biz cevabı bir kez daha ağlama krizine girerek verdik...

Birkaç gün sonra Fethi Amca arabasıyla sokağa girdi, yanaştı. Bagajı açtı, bir kutu çıkardı. Hemen yanına koştuk. Seviyorduk onu. Yine bize bir şeyler aldı, diye düşünmüştük. Haklıydık da. Kutunun içinde bir sürü oyuncak araba, Kızilderili, kovboy figürleri, kitaplar, topaçlar ve daha bir sürü şey vardı. Sokağın çocuklarına sıraya girmelerini söyledi. Hep beraber sıraya girdik. Herkese iyi kötü bir şeyler verdi. Ama en güzel hediyeleri, o olaya şahit olan biz üç kafadara verdi. Benim şansıma, kutudaki en değerli oyuncak olan uzaktan kumandalı araba düşmüştü. Arkadaşım Selçuk beni epeyce kıskanmış olmalı ki o yazın sonuna doğru, apartmanın bahçe-

sinde benim uzaktan kumandalı arabamın üzerine işedi. Araba bir daha çalışmadı. Ben de Selçuk'u bir güzel patakladım. Annesi şikâyet için kapıya dayandı. Babam, "Tamam Rüksan Hanım, özür dileriz. Çocuk bunlar. Olur öyle şeyler. Ben gereken dersi veririm," dedikten sonra içeri girip bana gereken dersi verdi. Ne olduğunu sordu, anlattım. Şöyle bir yüzüme baktı. "İyi etmemişsin ama yine de aferin. Malına sahip çık. Bir daha böyle bir şey duyarsam kızarım ona göre," dedi. Bu olaydan sonra mahalledeki tüm çocukları patakladım. Babam her seferinde gelen şikâyetçileri, bana gereken dersi vereceğini söyleyip savuşturdu.

Şaban Amca cinayetinin olduğu yaz tadımız kaçmıştı. Oysa o yazın başında Hıdırellez'i kutlarken ne kadar neşeliydik. O günü, tamamen ateşin üzerinden atlama günü olarak gördüğümüz için, odaklandığımız tek nokta gece yakılacak ateşin üzerinden atlamaktı. Hava karardığında büyükler eşliğinde ateş yakıldı. Kadın, erkek, çoluk, çocuk toplandı. Herkes bir dilek dileyerek ateşin üzerinden atlıyordu. Yan apartmanda oturan Rukiye Hanım biraz tombuldu. "Abla sen atlama, şöyle köşesinden zıplasan yeter," dediler ama dinlemedi. Aksine daha çok havaya girdi. Ateşin üzerinden atlamak için öncesinde bir iki adım koşmak gerek. Rukiye Hanım Teyze, daha koşarken tökezledi, yüzüstü ateşin ortasına düştü. Hemen ilerisinde de Fethi Amca vardı. Ben hemen atlar, kurtarır diye düşünürken, o bir iki adım geri çekildi. Korkmuştu sanki. İlk kez, idolüm olan Fethi Amca'nın yüzünü bu şekilde görüyordum. Biraz yadırgamıştım. Allah'tan abiler hemen atlayıp kurtardılar, ama etekleri alev almıştı kadının. Çıkarmak da istemiyordu. Sonunda biri tutup, alev alev yanan entariyi sıyırdı da Rukiye Hanım yanmaktan kurtuldu. Ancak üzerinde sadece bir don ve kolsuz tişörtle ortada kalakalmıştı. Biz kahkahalarla gülerken Rukiye Hanım Teyze, kışını başını elleriyle kapatarak kaçtı, kaçarken bir daha düştü. Kadınlar yardımına koştu. Bir diğer arkadaşım Volkan, bu olanlara gülerken, altına kaçırıldı. Biz de neye güleceğimizi şaşırdık. Volkan, o günden sonra "Si-

dikli Volkan” olarak anıldı. Bağları koparmadık. Telefonumda Sidikli Volkan diye kayıtlıdır hâlâ.

Eve döndükten bir yıl sonra, sonunda bir iş bulup kendi evime çıkmam gerektiğini düşündüm. Bunu ailemle konuştum, pek oralı olmadılar. Hatta babam ısrar etti. “Ne diye boşuna kira vereceksin ki,” dedi. “Kal burada. Mis gibi yemeğin pişiyor, yatağın çarşafın var. Ne istiyorsun daha?” gibilerinden bir şeyler mırıldandı. Babama göre özel alan, yemek ve yatak varsa o kadar da önemli değildi. Aslında kendime ait bir alanım olsun istiyordum ama önce üniversite sonra Norveç derken o kadar yalnız kalmıştım ki. İyi gelmişti ailemle tekrar buluşmak. Gerçi sabahları ‘Voltron’ yoktu artık ama yine de babamla beraber, birinci kanalda kovboy filmi izleyebiliyorduk.

İşim keyifliydi. Özel bir okulda Görsel Sanatlar öğretmeni-ydim. İlçedeki yaşam tarzına göre iyi bir maaşım vardı. Zaten kira gibi bir derdim de olmadığı için kazandığım para yetiyordu. Babamla aram iyiydi. “Ara sıra faturaları bari ben ödeyeyim,” diyordum ama ödetmiyordu. Sadece internet faturasını ödüyordum. Ona göre internet gereksiz bir şeydi. Bu yüzden de ödemiyordu. Sabahları mis gibi kızarmış ekmek ve çay kokusuyla uyanıp kahvaltı ediyordum. Sonra babamın doksan yedi model Ford Escort’una atlayıp okula gidiyordum. Okul, Büyükdere’den beş kilometre uzaktaydı. Akşama kadar okuldaydım. Akşamları zaman zaman, okuldaki öğretmen arkadaşlarla buluşup bir iki tek atıyorduk. Saat on gibi eve dönüyordum. Babamla beraber bir iki tartışma programı seyre-dip, ülkeyi kurtarıyorduk. Annem de o sıralar dernek başkanı olmuştu. Kim hangi böreği, kim hangi keki yapacak diye, kurdukları ‘whatsapp’ grubundan talimat veriyordu. Hayat keyifliydi yani. Bir müddet böyle gitti. Sonra Erlik tekrar peşime düştü. Öyle ya bu kadar huzur fazlaydı.

Özel okullardaki öğrenciler, devlet okulundaki öğrenciler-den farklıdır. Bilirsiniz. Zengindirler. Eğer aileleri terbiye et-

mişse iyi, hoş çocuklar olurlar. Ama aileleri sonradan görme, bencil ve gücünü paradan alan kimselerse çocukları berbat insanlar olur. Kötülükle beslenen, erdemleri olmayan, sadece paraya güce tapan yetişkinler olmak için zaman geçirmeye geldikleri bu özel okullarda terör estirirler.

Öğrencim Onur da bunlardan biriydi. Terbiyeden yoksun bir çocuktur. Babası Sarıyer ve Beşiktaş'taki üç-dört kuyumcunun sahibiydi. Merkezleri de Trabzon'daymış. Aileden kalan toprakları ufka kadar gidermiş, öyle diyorlar. Onur'un ne annesi ne de babası toplantılara katılırdı. Çocukları hakkında bilgi almak için bazen gecenin on birinde bazen de hafta sonu olmayacak bir saatte öğretmenleri arama hakkını gören düşüncesiz insanlardı. Görsel Sanatlar çok önemli bir ders olarak görülmez. Genelde bonus derstir. Neşeli, sevimli bir derstir. Öğrencinin sanata eğilimi olup olmadığını belirlemek ve çocuğu ona göre yönlendirmek için de olabilir mi acaba? Kimse bunu düşünmez. Umursamaz da. Onur da Görsel Sanatlar dersini hafife alanlar ve dalga geçenler derneği olsa başkanı, hatta bayrak tutanı olacak bir çocuktur. Hiçbir zaman derse malzemeye gelmedi. Yıl boyunca ne bir resim yaptı ne de eline bir kalem aldı. Sorduğumda ise küstahça cevaplar verdi. Çocuktur deyip geçtim her seferinde. Konuyu ailesiyle paylaşmaya karar verdim. Ama durumu önce müdüre bildirmeliydim.

Müdürün odasına gidip kapısını çaldım, içeri girdim. Buyur etti. Oturdum. Çay söyledi. Ona konuyu anlatırken, o bilgisayarda bir şey ile ilgileniyordu. Yüzüme bakmadan, "Hı hı, evet," gibi cevaplar veriyordu. Oturduğum yerin açısından ekranın görülmesi imkânsızdı Ona göre yerleştirilmişti monitör... Ancak koltuğunun hemen arkasında duran büyük çerçeveli resmin camından adamın neyle uğraştığını fark ettim. Facebook'ta bizim okuldan bir kız öğrencinin fotoğraflarına bakıyordu. Albümler sekmesine tıkladı. Bir sürü albümün ön izlemeleri açıldı. Sonra onların içinden "2019 Yaz" adlı bir albüme tıkladı. Kızın bikinili, yazın çekilmiş fotoğraflarına

bakmaya başladı. Ara sıra, beni dinlediğini gösteren tek hecelik cümleler kuruyordu. Ara sıra da “Dinliyorum hocam, kulağım sizde,” diyordu. Öfkeden deliye dönmüştüm. Dedim ya bu kadar huzur fazlaydı. Mutlaka bir hainlik, bir şerefsizlik, kötü, şeytani, tekinsiz bir şey beni bulacaktı. Çalıştığım okulun müdürü, kız öğrencilerinin bikinili fotoğraflarını dikizleyen bir sapık çıkmıştı. Bu adamın emrinde çalışıyordum, çalışacaktım. Onu her gördüğümde yüzüne, “Orospu çocuğu,” demek yerine gülümseyip “Günaydın, müdür bey,” demeliydim...

Anlatırken duraksadım. Sonra sözlerime kaldığım yerden devam eder gibi, aynı ses tonuyla, “Uzun sözün özü, Nasa beni astronot olmak için Houston’a davet ediyor. Dünya’ya yakında bir göktaşı çarpacakmış ve onu sadece ben durdurabilmişim,” dedim. Adam hâlâ ekrana bakıyordu.

“Evet, hocam anlıyorum,” dedi. Ne anlıyorsun? Dinlemedin bile...

Sustum. Konuşmam bitmişti. Neredeyse bir ömür gibi gelen on saniyelik bir sessizlikten sonra, müdür ekrandaki sekmeleri küçülttü, kapatmadı. Küçültüp aşağıya indirdi. Belli ki beni başından savacak ve işine devam edecekti. Boğazını temizledi, önündeki çaydan bir yudum aldı. “Valla hocam, okulumuz öğretmenlerimizin inisiyatifine güvenir. Sizin çözüm odaklı bir öğretmen olduğunuzu düşünüyoruz yönetim kurulu ile beraber. Genç yaşınıza rağmen yurtdışında bizi başarıyla temsil etmişsiniz. Bu durumu sizin tasarrufunuza bırakıyorum.” Yurtdışında boktan bir hayalet ressamdım. Başarıyla temsil etmek kim, ben kim? Ne anlattığım hakkında en ufak bir fikri yoktu müdürün. Öyle genel, her yere çekilebilecek bir cevap vermişti bana.

“Hangi durumu benim tasarrufuma bırakıyorsunuz, müdür bey?” dedim. Bir an afalladı. Yüz ifadesi değişti. Zaten gri olan teni, yeşile kaçtı. Çayından bir yudum daha aldı. Soğukkanlı olmaya çalışıyordu. “Anlattığınız durumu, hocam.

Hemen unuttunuz mu yoksa?" diyerek pişkin pişkin sırtıma başladı. Gözüm karardı. "Ulan yavşak! Ne yaptığını biliyorum!" diye gürledim. Masanın üzerinden uçarak adamın yakasına yapıştım. Çok korkmuştu. Fısıldar gibi, "Hocam, kendinize gelin," diyebildi sadece. Bir elimle boğazını yakalamıştım. Diğer elimle de az önce küçülttüğü sekmeyi açtım. Kızın bikinili fotoğrafları kapladı ekranı. Sonra yüzünü ekrana vurdum. Ekran kırıldı, monitör uçup gitti masadan. Adamın burnu kanamaya başladı. Sonra kafasını masaya vurdum. Burnundan fışkıran kan masadaki resmi belgelere sıçradı. Bir daha vurdum. Yere düşmüş lahana sesine benzer ses çıktı. Sonra yeniden vurdum. Burun kemiği iki kaşının ortasından çıktı, bir kez daha vurdum, kafatası karpuz gibi ikiye ayrıldı. Sonra bir kez daha. Hızımı alamayıp parmaklarımla gözlerini çıkardım. Masaya düşen gözleri avcumun içine alıp sıktım, 'cork' diye patladı.

Bunların hiçbirisi olmadı. Hiçbirini yapmadım. Sadece aklımda yapmışım gibi, hayalini kurarak öfkemi dindirmeye çalıştım. "Yok, müdür bey unutmadım. Olur mu öyle şey? Peki, madem siz öyle diyorsunuz... Teşekkür ederim. Müsaadenizle," dedikten sonra odadan çıktım. Şerefsiz, ben daha odadan çıkmadan ekrandaki sekmeyi tekrar büyüüttü, işine kaldığı yerden devam etti...

Eve gittim. Hiçbir şey düşünemiyordum. Tamam, çok kötü bir hayatım yoktu bu dönem ama artık bardak taşmıştı. Zaten başarısızlık ve istikrarsızlık anıtı olan hayatım gözlerimin önünden geçiyordu. Çocukken beni döven çocuğun hurda arabasına atlayışı ve paramparça oluşu. Canımı acıtan ve bana kötü davranan bakıcımın üzerine düşen vinç; Nina ve kayalıklardan düşüp parçaları tek tek toplanan asistan; pazarcı Şaban Amca'nın beyaz mermerden akıp pazar yapan insanların ayaklarına ulaşan kanı; beni hastanelik ettikten sonra pestile dönen Balder ressamı ve arkadaşları... Norveç'teki odamın camından sürekli beni seyreden büyük geyik... Tanrım aklımı koru!

Biraz televizyon seyretmeye çalıştım. Olmadı. Uyursam geçer belki dedim. Yattım, uyudum. Bir ara annem geldi, alnımdaki saçları geriye iterek ateşime baktı. “Neyin var oğlum, sen bu kadar erken uyumazsın, hasta mısın?” dedi.

“Yok anne, uykusuzum biraz. Merak etme,” dedim. Doğrulup onu öptüm. Sonra tekrar yattım uyudum. Rüyamda Fethi Amca’nın annesini gördüm.

On dokuz yaşındaydı. Teni bembeyazdı. Ormanda, ağaçların arasındaki bir açıklıkta, devasa bir ateşin yanı başında, şekilsiz, ne olduğu belli olmayan bir yaratıkla sevişiyordu. Yaratık çok çirkindi. Kalın kaşları, koyu renk gözleri vardı. Gözlerinin beyazı yoktu. Kapkara, içinde kırmızı noktalar olan gözleri vardı. Tüyleri kızıl kahverengiydi. Kuyruğu neşeli bir köpeğin kuyruğu gibi hızla yukarı aşağı hareket ediyor, ara sıra kızın bacaklarına çarpıp kızın irkilmesine sebep oluyordu. Kuyruğundaki tüyler diken gibi sertti. Kulaklarının hemen yanında iki küçük boynuzu vardı. Elleri vücuduna göre büyüktü. Uzun, sarı tırnakları kızın kalçalarında gezinirken, kız dans etmeyi seven bir yılan gibi kıvranıyordu yaratığın altında. Etraflarında başka yaratıklar da vardı. Bu yaratıklar bazen bir kurt, bazen de domuz oluyordu. Sürekli şekil değiştiriyorlardı. Kimileri yarasaya benzer kuşlara dönüşüp ateşin etrafında dönüyorlardı. Dante’nin cehenneminden bir sahne gibiydi. Onlar sevişirken diğer yaratıkların bazıları tahtadan kaplara koydukları dışkıları yiyorlardı. Bir tanesi de ateşin başında çılgın gibi davul çalıp dans ediyordu. Onun da etrafında başka yaratıklar, olmayacak figürlerle bu çılgın davul temposunda tepiniyorlardı. Vücutlarında sanki kemik yokmuş gibi kıvrılıp, eğilip bükülüyorlardı. Davulun sesi on dokuz yaşındaki kadının zevk çığlıklarına karışıyordu. Öyle bir sevişiyorlardı ki sanki bu sevişme, dünyadaki en son seks olacaktı. Kızın tırnakları yaratığın sırtındaydı. Tırnaklarını geçirmişti. Yaratığın sırtından siyah, kana benzer bir sıvı akıyordu. Ama akar akamaz buharlaşıyor, ince bir duman oluyor, havaya karışıyordu.

Sanki o andan sonra ne bir insan ne bir hayvan ne de yaratık sevişebilirdi. Kızın üzerindeki yaratık önce titredi, sonra başını yukarı kaldırdı. Davulun ritmi hızlandı, davulcu çıldırdı. Diğer yaratıklar da dans etmeye başladılar, bir yandan çığlık atıyorlardı. Kızın üzerindeki yaratık başını kaldırıp, ağzını açtı, upuzun çatallı dilini çıkardı. Dilin ucundan salyalar akıyordu. Bir daha titredi. Boşalmıştı. Yaratıklar sustu, davulcu tokmağı tutan elini indirdi. Ateş küçüldü, küçüldü, yok oldu. Etraf karardı. Yaratıklar yok oldu. Bulutlar aralandı. Ay görüldü. O kalabalık ve kaos kaybolmuştu. Devasa ateş yüzünden erimiş karların arasında çıplak bir genç kadın yatıyordu. Bacaklarının arasından süzülen kan, karları kırmızıya boyadı. Çığlık atarak uyandım...

Bedenimi ateş sardı. Beynim ve kalbim o kadar hızlı çalışıyordu ki bedenim bu hıza yetişemeyecek diye korktum. Öleceğim sandım oracıkta. Derin derin nefes aldım. Kalbim biraz sakinleşirken bedenimi çok tatlı bir uyuşukluk sardı. Rahatladım. Tekrar gözlerimi kapadım. Korkmuştum, ama bir yandan da iyi hissediyordum. Bedenimin her noktası karıncalandı. Sanki her bir hücrem gürültüyle patlıyor gibiydi. Aklımda üçüncü göz açıldı sanki. Evrenin başlangıcından bugüne dek gerçekleşmiş tüm olayları biliyor ve görüyordum. Büyük patlamayı gördüm, evren oluşurken sonsuzluğa dağılan her bir madde oldum aynı anda. Dağların, denizlerin üzerinden uçtum, gökyüzüne yükseldim. Bulutları aşım gökyüzünün mavisini ardımda bıraktım. Kafamda hiçbir konuyla ilgili soru işareti kalmamış gibiydi. Her şey olmuşum. Aynı zamanda hiçbir şeydim de. Önce derin mor bir tabakadan geçtim ışık hızı ile. Sonra lacivert ve turuncu nebulalar arasına girdim. Oradan çıktığımda etrafımı saran ve hiç görmediğim, varlığından bile haberdar olmadığım renklerle donanmış ırmağa daldım. Aşağı iniyordum. Derinlere gittim, daldıkça daldım, sonunda diğer ucundan, yukarı doğru fırladım. Saf beyaz bir ışığın içine girdim, daha da hızlandım o kadar hızlıydım ki

etrafımdaki her şey bulanıklaştı, sonra yok oldu. Ellerim ayaklarım, bedenim formunu değiştirdi. İnceldi, inceldi, inceldi... Sonunda etrafımdaki her şey ince bir ip kalınlığında, ama sonsuza dek uzayan bir çizgi oluverdi. O çizgi bendim...

"Hâlâ uyumadın mı oğlum sen, sabah nasıl uyanacaksın, ne yapıyorsun öyle karanlıkta deli gibi?" Annem çişe kalkmış, kapının aralığından beni görüp merak etmişti.

"Yok bir şey, annem. Sen git yat. Erken uyudum ya, uykumu aldım herhalde. Kalkıp biraz balkonda oturacağım," dedim. Çok soğukkanlıydım. Oysa az önce delirmek üzereydim. Ses tonum garipti. Değişik geldi bana. Sanki ben konuşmamıştım. İçimde, benden bağımsız bir bilinç benim adıma hareket ediyor gibiydi. Bu his hoşuma gitti.

"Tamam, ama omzuna babanın yeleğini al, üşürsün," dedi. Elinde bir bardak suyla koridorun karanlığında kayboldu gitti.

Balkona çıktım. Gökyüzünü seyrettim. İçimde derin, manasız bir huzur vardı. Ne bir çatışma ne de negatif bir his... Öylece oturdum orada. Hiçbir şey düşünmedim. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Güneş doğduğunda kalkıp giyindim. Deniz kıyısındaki kayalıklara gittim. Oturdum. Biraz sonra o geldi. Geleceğini biliyordum. "Gel, hoş geldin," dedim.

"Hoş bulduk, Kayra," dedi.

"Bu kadar yıl sonra seni görmek güzel... Niye böyle oldu be Fethi Amca?" dedim. Hâlâ aynı adamdı. Saçı, bıyığı, göbeği... Sadece kılığı kıyafeti yirmi yıl önceki gibi değil, günümüzde olması gerektiği gibiydi.

"Valla ne bileyim. Anam o gece Son Posta'nın peşine takılmış biliyorsun. Sonra ben oldum aynı gece. Bir sürü saçma sapan şey. Normalde benim gibi melezler doğmadan ölür. Ama işte bilmediğimiz bir şey oldu be oğlum. Ben de çok anlatamıyorum, bilmiyorum çünkü. Ne de olsa tam bir 'şey' sayılmam. Baba tarafım öyle sadece. Yarı insanım. Bir tarafım insan gibi. Anam gibi. Şefkatli, merhametli... Diğer tarafımda işte, insanlar bazen cadı diyor, bazen başka şeyler diyor. Karışık işler bunlar. Sen bizim elimize doğdun biliyorsun, bizim bir evladı-

mız olmadı Nurcan Teyzenle. Ben de seni görünce öyle bebek halinle... Dedim ben bunu ömrüm boyunca koruyayım, kollayayım. Genelde öyle oldu, korudum kolladım. Çok karışamıyorsun tabii, biz de hesap veriyoruz birilerine nihayetinde. Sonuçta hepimizin Tanrı'sı aynı. Bazen diğer tarafım ağır bastı, olmayacak işler yaptık."

"Beni döven çocuk, bakıcı kadın, asistan, Norveç'teki adamlar... Onlardan bahsediyorsun, değil mi?"

"Sus, sus... Tamam, çok da övünmüyorum. Nihayetinde yarı insanız bizde. Vicdan azabı çekiyor insan, yani bazen."

"Nurcan Teyze ne oldu?"

"Geçenlerde öldü. Yaşlanmıştı çok. Zaten o ölünce karar verdim. Şu bizim deli oğlana bir görüneyim dedim. Kimsem kalmadı be oğlum. Sen onu bırak şimdi, çorbacı var mı burarlarda çorbacı? Karnım zil çalıyor."

"Çorbacı yok ama şu arkadaki fırın şahane simit yapıyor. Çıkmıştır şimdi."

Kalktık... Fethi Amca ceketinin yakalarını kaldırdı. Ellerini cebine soktu. Yürümeye başladık. "Müdüre ne olacak?" dedim.

"Hiçbir şey. Bıraktım artık o işleri, emekli oluyorum. Gidiyorum buradan. Kaç zamandır çağırıyorlar babamlar. Eee, Nurcan da öldü, sen de büyüdün eşek kadar adam oldun. Bir daha göremem seni diye son bir uğrayayım dedim. O rüyalar falan o yüzden hep."

"İyi etmişsin. Zaten başa çıkamazsın be Fethi Amca."

"Annen, baban nasıl?"

"İyiler, iyiler. Babam çocuk gibi oldu, yağmur çamur demeden balığa çıkıyor. Geçen bir fırtınaya yakalanmış, canını zor kurtarmış."

"Biliyorum. Oradaydım. Söyle ona, o kıcı kırık kayıkla öyle fazla açılmasın. Bak ben de yokum artık. Geberip giderir valla."

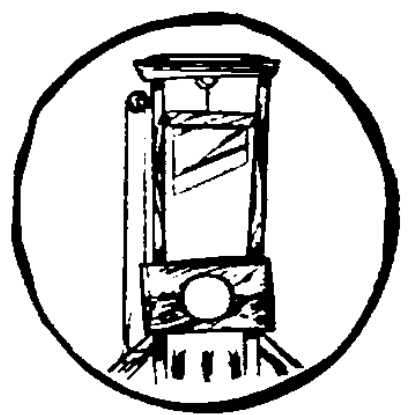
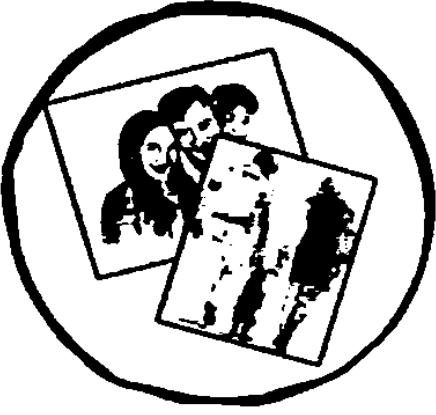
"Sağ ol, Fethi Amca. Söylerim." Biraz daha dolanıp kahval-

tı ettik, vedalaştık. Ayrıldık. Koskoca Fethi Amca bana sarılıp ağladı. Ah, ne de olsa yarısı insan...

Eve geldim. Oturdum, bunları yazmaya karar verdim. Ha, şu kırmızı çorap hikâyesi... Az önce, eve girdiğimde Facebook'tan bir mesaj geldi. Biri fotoğraf yollamış. Açıp baktım. Nina göndermiş. Bulmuş beni yıllar sonra. Gönderdiği fotoğrafta gülümsüyor bana, elinde de kırmızı çizgili bir çorap var. Bizim kayıp çorabın teki çıktı ortaya. Arkadaşlık isteği göndermiş. Kabul ettim.

CADI'NIN ROMANI

ÖZLEM ERTAN

DARK
İSTANBUL

Kuledibi Cadısı heyecandan yerinde duramıyordu. Odanın bir sağına bir soluna gidiyor, duvardaki tablolara bakıyor, çalışma masasındaki bibloları düzenliyordu. André'yi Paris'teki mezarından kaldırıp İstanbul Kuledibi'ndeki evine kadar getirtmişken başka türlü hissetmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Hâlâ inanamıyordu. En büyük hayalinin öznesi, salonunda, Galata Kulesi'ni gören pencerenin önündeki vişneçürüğü rengi koltukta oturuyordu. Cadı, André'nin boynuna sarılmak istiyor, ama yüzlerce yıldır ölü olan şairin buna nasıl tepki vereceğini bilemediğinden kendini tutuyordu.

Karşısındaki koltuğa oturup André'nin yüzüne uzun uzun baktı. Hayalet şaşkındı. Gözleri iki soru işaretiydi, aklı ise beyaz ve lekesiz bir boşluk... Belli ki nerede ve kim olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Cadı ise lafa nasıl gireceğine karar veremiyordu. İlk cümle önemliydi. Ne çok sert ve korkutucu ne de etkisiz olmalıydı. Karar vermeden önce asırlık evinin uzun ve geniş penceresinden bir müddet sokağı izledi. Galata Kulesi gözlerinin önünde heybetli bir kale gibi uzanıyordu. Martılar binanın etrafında dört dönüyor, dolunayın ışığı taşların üstünden şelale gibi akıyordu. Saat geç olmasına rağmen kulenin

etrafı hareketliydi. Kimileri çay bahçesinde oturmuş bir şeyler içiyor, kimileri de aylak aylak yürüyordu. Kediler miyavlıyor, köpekler ise havlıyordu.

Kuledibi Cadısı, bu İstanbul resmini izlerken endişelenmeye başladı. Düşmanlarının, ummadığı bir anda gelip ona engel olmasına asla tahammül edemezdi. Pencereleeri, balkon kapısını ve evin diğer girişlerini iyice kontrol edip her tarafın büyülu tozla kaplandığına emin oldu. Rüzgâr tozları havaya uçursa bile düşmanları giremezdi içeri. Sihir, taşlara sinmişti bir kere. O kaldırmadığı müddetçe etkisini koruyacaktı.

Çalışma masasındaki dizüstü bilgisayarını açtı ve müzik listesinden İtalyan besteci Umberto Giordano'nun '*Andrea Chénier*' operasından Maddalena'nın aryası '*La Mamma Morta*'yı seçti. Çello sesi odayı doldurduğunda gözlerini kapatıp hayallere daldı. Kalabalık bir salondaydı. Sahnedeki sunucu adını anons edince oturduğu yerden kalkıyor ve gülümseyerek sahneye çıkıyordu. Ona takdim edilen ödülü kendinden emin bir tavırla aldıktan sonra ise kürsüye geçip teşekkür konuşması yapıyordu. Salon, alkış sesiyle inliyordu. Sahneden inerken bütün gözler üzerinde dolaşıyordu. Bakışlardan hayranlık ve kıskançlık akıyordu ve cadı ne kadar büyük bir romancı olduğunu düşünüp gülümsüyordu. Ödül töreninden sonra bağlı bulunduğu edebiyat ajansının sahibi yanına gelip İstanbul doğumlu Fransız şair André Chenier hakkındaki romanının on iki dile çevrileceğı müjdesini veriyordu.

'*La Mamma Morta*' aryasını söyleyen ölümsüz soprano Maria Callas'ın sesi eşliğinde dakikalarca düşlerinin arasında dolaştı. Arya bitince gerçek hayata döndü ve yeniden hayaletin karşısındaki koltuğa oturdu. Samimi davranmanın en doğrusu olduğuna karar vermişti. André Chenier'nin hayaletiyle açık konuşacak ve ona huzurlu uykusuna dönmenin tek yolunun kendisiyle iş birliği yapmak olduğunu söyleyecekti. Ancak ağzını açmaya fırsat bulamadı. Zira balkon demirine konan iki baykuş en uğursuz sesleriyle odayı inletmeye başladı. Cadının gözleri yuvalarından fırladı. Baykuşların ortada görünmesinin

hayra alamet olmadığıнын farkındaydı. Sihirli toz pencereleri, kapıları koruyup düşmanlarını dışarıda tutacaktı, peki ya psikolojik taarruzdan nasıl sakınacaktı? Cevap soruyla eş zamanlı geldi aklına.

Opera, dedi içinden. Tabii ya opera dinleyelim. Hem de Richard Wagner'in operalarından birini... Wagner'in volümlü müziğini bastırırsınlar da görelim.

Baykuşlar cadının dediklerini anlamış gibi yükselttiler seslerini. André korkmaya başladı. Kireç kadar beyaz ellerini kulaklarına bastırmasından ve gözlerini yummasından belliydi bu. En fazla otuzlarının ortasında gösteren, öndeki saçları dökülmüş bu temiz yüzlü adam nasıl bir lanetin ortasına düştüğünü soruyordu kendine.

Alman besteci Richard Wagner'in '*Die Walküre*' operası başlayınca yerinden zıpladı. Operaya aşinaydı, ama Wagner'in müziğine değil. Nefeslilerin ve yaylıların yarattığı tekinsizlik hissi André'nin ruhunu sardı. Üstelik de yaklaşan gerginliği haber verircesine gittikçe yükseliyordu müzik. 1762'de İstanbul Galata'da doğan André Chenier, 1794 senesinde Paris'te giyotinle idam edildiğinde Wagner doğmamıştı bile. Şair için uzak geleceğin müziğiymiş '*Die Walküre*'. Cadı da bunun farkındaydı, ama baykuşların sesini silmenin daha iyi bir yolunu bulamamıştı.

Bu arada müzik baykuşların sadece sesini bastırmıştı. Diken diken görünen gri tüylerini ve kocaman gözlerini bertaraf etmenin tek yolu kalın perdeleri çekmekti. Cadı da aynen böyle yaptı. Sonra da André'yi yerinden kaldırıp çalışma masasındaki sandalyelerden birine oturttu.

Şairin ellerini avuçlarının arasına alan cadı, "Korkma André," dedi. Wagner'in güçlü müziği odada at koştururken kendi sesini zor duyuyordu. İster istemez kıstı sesi. Hem zaten baykuşlar da susmuştu, kim bilir belki de çekip gitmişlerdi. Ses hafifleyince kaldığı yerden devam etti: "Ben varken sana kimse zarar veremez. Yardımına ihtiyacım var. Eminim ki sen

de bana yardım etmek istersin. Meslektaş sayılırsınız biz. Ben romancıyım, sen de şair. Beni en iyi sen anlarsın.”

Cadı burada durup soluk aldı. André Chenier ise duyduğu son cümlelerin ardından kadına daha dikkatli baktı. Hangi dilde konuştuğundan emin değildi, ama her ne söylüyorsa hepsini anlıyordu. Ölü olmanın sayılı avantajından biriydi her dili anlayabilmek ve her dilde konuşabilmek. Bedensel yok oluş, fanilere özgü sınırları yıkıyordu. Şair hem bunları düşünüyor hem de karşısındaki kadını çözmeye çalışıyordu. Uzun, düz, siyah saçları beline kadar uzanıyordu cadının. İri, badem biçimli ve yeşil gözleri vardı. Teni beyaz, dudakları etli ve kırmızıydı. Bakışlarından şairlerin bile kolaylıkla tarif edemeyeceği gizemli bir ışık yansıyor. Güzel kadındı gerçekten. Üstelik gençti de. En fazla otuz yaşında gösteriyordu. André’yi etkilediğini anlayınca keyfi iyice yerine geldi cadının. *Bu iş tahminimden kolay olacak*, diye düşünmeden edemedi.

“Bana yardım edeceksin, değil mi André?”

Ancak André kolaylıkla hükmedilecek bir adam değildi. Sağlığında giyotin bile korkutmamıştı gözünü. İnandıklarını sonuna kadar ve ölüm pahasına savunmuştu. Bir cadıya kolay kolay pabuç bırakır mıydı hiç?

“Beni bunun için mi sonsuz uykumdan uyandırdınız? Size yardım etmem için? Ne istiyorsunuz benden?”

Öfke, şairin ölü zihnine gece karanlığı gibi çöktü. Aklındaki yüzlerce soruyu nasıl ve hangi sırayla dillendireceğini bilemiyordu, ancak konuşması ve cadıya karşı çıkması gerektiğinden de kuşkusuz yoktu. Neticede iradesi dışında mezarından kaldırıldığını biliyordu. Kimsenin böyle bir şeye hakkı olmadığını da...

“Anlayamıyorum, inanamıyorum. Bu nasıl bir kötülük? Beni yerimden kaldırıyorsunuz ve size yardım etmemi istiyorsunuz.”

Cadının yüzüne yapay bir masumiyet ifadesi yayıldı. Sesini yumuşatarak hayaleti dize getirmeye çalıştı.

“Seni anlıyorum, ama lütfen sen de beni anla. İzin ver de her şeyi baştan anlatayım.”

André Chenier'nin kendini zor tuttuğu her halinden belliydi, ama kadının mazeretini de merak etmiyor değildi. Cadıyı başıyla onayladı.

“Çocukluğumdan beri yazıyorum ve okuyorum. Eskiden şiiri daha çok severdim, ama sonra düz yazı ilgimi çekmeye başladı. Bu alanda kendimi yetiştirdim. İlk başta kısa öyküler yazıyordum. Sonra romana yöneldim. Baktım ki içime siniyor, devam ettim. İstanbul'da yaşayan bir cadının hayatını anlattığım ilk romanım iki yıl önce basıldı ve çok sevildi. Tabii ki benim de bir cadı olmam romanın başarılı bulunmasında etkili oldu. Neticede kendimi anlatmıştım ve okurların hayal ürünü ve fantazyaya sandığı kurgum, yaşadıklarım ve duyduklarım süzdüklerimdi. Kendime haksızlık etmek de istemiyorum. Sonuçta ben yazdım o romanı ve güzel yazdım. Şimdi işin seninle ilgili kısmına geleyim. Opera çok severim ben. Benim için opera dinlemek, insan sesinin ve müziğin sınırlarında dolaşmak gibidir. Seni opera sayesinde tanıdım ve çok sevdim. Biraz önce çello solosuyla başlayan bir aria dinledik, hatırlıyorsun değil mi? İşte o senin hayatını anlatan '*Andrea Chénier*' operasının en sevilen ariası '*La Mamma Morta*'ydı.”

André'nin şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Fransız Devrimi zamanında ülkesinde sevilen bir şairdi, ama hakkında opera bestelendiğine inanmakta güçlük çekiyordu.

“Benim için opera mı bestelediler?”

“Evet, hem de çok güzel bir opera. Umberto Giordano adında İtalyan bir bestecinin eseri. Senin adını İtalyancaya çevirip operaya '*Andrea Chénier*' ismini verdiler. Yıllar önce '*La Mamma Morta*' ariasını dinlediğimde çarpıldım. O kadar güzel bir müzikti ki... Sonra operanın tamamını dinledim ve seni merak ettim. Hakkında araştırma yapıp şiirlerini buldum, okudum. Aşk ve duygu dolu, güzel dizeler yazmışsın. İstanbul'da doğduğunu, annenin Yunan, babanın ise Fransız oldu-

ğunu, sen üç yaşındayken ailenin Paris'e taşındığını öğrendim. Çocukluğun ve gençlik yılların annenin şair çevresi içinde geçmiş ve Antik Yunan Edebiyatı'na ilgi duymuşsun. Yirmili yaşlarının sonunda Londra'ya gidip Fransız elçisinin kâtipliğini yapmışsın. Ne zaman ki Fransız Devrimi'nin ayak sesleri duyulmaya başlamış, dönmüşsün Paris'e. Aristokratlara karşı, ezilen halkı savunmuşsun. Devrimin büyük destekçilerinden biri olmuşsun. Gazetecilik yaptığın bu dönemde halk yanlısı görüşlerini yayma fırsatı bulmuşsun. Sonra devrim yapılmış. İlk başta çok sevinmişsin, ama Cumhuriyet karşıtı olduğu iddiasıyla her gün yüzlerce kişinin idam edildiğini gördüğünde karşı çıkmışsın devrim liderlerine. Bunun bedeli ölüm cezası almak olmuş. Giyotine başın dik gitmişsin. Çok etkilendim öykünden André, çok. Opera sağ olsun. Belki de Umberto Giordano opera kahramanı yapmamış olsaydı, çok geç tanıyacaktım seni. Sana da dinleteceğim '*Andrea Chénier*' operasını. Çok seveceksin, duygulanacaksın. Nasıl olsa baykuşların sesi soluğu çıkmıyor. Şanslısın, biliyor musun? Ölümünden 102 yıl sonra, 1896'da bestelenen operanı dinleyeceksin."

Yarıda kalmış hayatının özetini dinlemek yordu ve üzdü André'yi. Hafızasında donmuş halde bekleyen anıları cadının sözleriyle çözülüyordu. Defalarca haksızlığa uğradığını anımsadı ve dünyayı yakıp yıkmak arzusu geçti içinden. Bu arada 1896 tarihi de dönüp duruyordu zihninde. Sonunda dayanamayıp "1896 mı?" dedi cadiya. "Hangi yıldayız?"

"Senin için zaman yok, André. Senin zamanın, 1794'te, başını kesen giyotinin ucunda durdu. Şimdi yapman gereken bana yardım etmek. Senin romanını yazacağım ve çok güzel olacak. Öyle olmak zorunda. Herkese ne kadar iyi bir yazar olduğumu ispatlayacağım. Özellikle de Tanrıça Hekate'ye ve beni kıskanan diğer cadılara... Yavaş yavaş hatırlıyorsun her şeyi. Tek yapman gereken bana hayatını ve duygularını anlatmak. Gerektiğinde seni sorularıyla yönlendireceğim. Sözler senin sözlerin olacak, ama tabii ki kurguyla oynayacağım."

Kendini benim vasıtamla en iyi şekilde anlatma imkânı veriyorum sana. Hadi anlat bana. Çocukluğundan başla önce. Mesela İstanbul'dan. İstanbul'a dair bir anı var mı aklında?"

André'nin hayaleti öfkeden titriyordu. Öyle ki şeffaf kolları, başı ve bacakları rüzgâra kapılmış perdeler gibi uçuşuyor, dalgalanıyordu.

"Siz yüz­süz birisiniz ve kötülüğün vücut bulmuş halisiniz. Tutamazsınız beni burada."

André Chenier bunları söyler söylemez ok gibi yerinden fırlayıp pencereye koştu. Perdeyi çektiğinde karşısında kızıl, uzun saçlı bir kadın buldu. Balkonda duran kadının her iki omuzunda birer baykuş duruyordu. Kadın ve hayvanlar merakla, endişeyle bakıyordu şaire. Şair var gücüyle pencereye asıldı, ama arkasından yetişen Kuledibi Cadısı onu omuzlarından sımsıkı kavradı. Avuçlarından yayılan elektrikli hava akımıyla hayaletin gücünü yok etti. İşte o an André kendini kaybedip yere yığıldı. Artık ahşap zeminde uzanan, bedensiz bir varlıktı, hayalet ışığıydı. Cadı, kızıl saçlı kadın ile baykuşların nefret dolu bakışlarına daha fazla maruz kalmamak için ivedilikle perdeyi kapadı. André'nin hayaletini ise yerdeki tozları süpürür gibi masanın altına itti.

Antika eşyalarla dolu loş odada bir aşağı bir yukarı yürüyen cadı, büfede dizili siyah-beyaz aile fotoğraflarına bakarken gurrlandı. Köklü bir cadı ailesinden gelmenin ağırlığını ve gücünü hissetti. André Chenier de olsa bir hayaletin itirazlarını asla dikkate almayacak ve bildiğini okuyacaktı.

Gözlerini yerdeki şaire dikti ve dişlerinin arasından tıslayarak "Artık nezaket bitti, André," dedi. "Ben sana istediğimi yaptırmasını bilirim."

Hekate, Kız Kulesi'nin balkonunda cadıları beklerken önce sert bir rüzgâr esti, sonra baykuş ve köpek sesleri duyuldu. Kim bilir kaç bin yıldır kentleri, hayvanları, bitkileri, ölüleri ve dirileri kötülüklerden koruyan, onları yaratıcı gücüyle bes-

leyen kadim tanrıça Hekate, doğanın bu işaretlerini, girişecekleri kavganın sert geçeceğine yordu. Ne zaman kötü güçlerin saldırıları doğal dengeyi bozsa Hekate ile cadılar Kız Kulesi'nde toplanıp çözüm yolu arardı. Bu kez de öyle yapacaklardı. Elbet Kuledibi Cadısı'nın eylemlerine son vermenin bir yolunu bulacaklardı. Salacak sahilinden ve Karaköy'den havalanan üçer cadı, dolunayın aydınlattığı rotalarında ilerliyordu. Uzun saçları bulutlara değiyordu.

Hekate dört bin yıl önce, Batı Anadolu'nun güneyindeki Karya'da yaşayan sevenlerinin onun için yazdığı şarkıyı mırıldanmaya başladı. Yumuşak ve pürüzsüz sesi büyü gibiydi, hatta büyü'nün ta kendisiydi.

"Hekate annemizsin, hayatın yaratıcı gücü. / Bırakma bizi, evlatlarını. / Korumayı kötülüklerden ve karanlık geceden. / Gönder ay ışığını ve serin rüzgârı. / Sesimizi duy Hekate. / Sen ki en eskisin. / Ana tanrıçamızsın her daim. / Dağıtsın sesin kara bulutları. / Bir gün savaş dayanırsa kapıya, / Korumayı kentimizi Hekate. / Biri kötülük ederse ölümlere ya da dirilere, / Onların karşısında dur Hekate. / Sen ki kadımsın, tanrıçamızsın. / Doğanın güçleri emrine amade."

Hekate söyledikçe ve uzak geçmişi anımsadıkça duygulandı. Ona böyle hitap eden insanlardan pek kimse kalmamıştı geride; artık sadece doğanın dilini bilen cadılar vardı. Onların arasında da Kuledibi Cadısı gibi karanlık yollara sapıp çıkarı için ölümlere, dirilere ve doğaya zarar verenler çıkıyordu. Bugüne kadar kaç cadıyı eğitmişti Hekate. Kaçının yetişmesine ve ölümüne tanıklık etmişti. Zordu tanrıça ve ölümsüz olmak. Eninde sonunda sevdiklerini kaybedip yalnız kalmak... Cadıları henüz gençti, daha vardı vakitleri. Peki, ya onlar da gittiğinde... Evrenin gizli dilini öğrenip cadılık yapabilecek, insanlara şifa ve iyilik getirebilecek yetenekte kadınlar her zaman bulunurdu, ama sevgiyle bağlı olduğu kardeşlerine duyacağı özlem şimdiden canını yakıyordu. Kuledibi Cadısı'nın yaptıkları da çok üzüyordu Hekate'yi. Karışık duygular içindeydi.

Hem ona çok kızıyor hem de kıyamıyordu. Kardeşlerinden, öğrencilerinden biriydi ne de olsa.

Hekate şarkı söylerken bunları düşündü. Tam şarkının son hecesi ağzından çıkmıştı ki Salacak'tan havalanan üç cadı, Kız Kulesi'nin balkonuna konup Hekate'ye selam durdu. Çağları aşan bilgeliği ve güzelliği tanrıçayı güçlü kılıyordu.

“Hoş geldiniz, kardeşler. En güçlü cadılar... Diğerleri de geldiğinde konuşalım ve ölüyü mezarından kaldıran Kuledibi Cadısı'nı durdurmanın yolunu arayalım.”

Sarı saçlı cadı ve siyah köpeği bir adım öne çıktı.

“Selam sana, Hekate. Selam sana gökyüzünün, yeryüzünün, kavşakların, karanlık yeraltı dünyasının ve ölülerin koruyucusu. Sen ki dünyalar arasındaki kapıların anahtarını elinde tutansın. Biz cadıların piri, sesimize ses katansın. Seninle birlikte karanlığa karşı durmak onurdur bizim için.”

Diğer cadılar da Hekate'yi selamladı.

“Ey Hekate. Kötü olan her ne varsa karşıyız ona. Hadi uçalım bulutların altında, dolunayın gösterdiği yolda. Kötüyü iyi yapalım, geceyi aydınlık.”

Tanrıça duygulanmıştı.

“Minnettarım, kardeşlerim. Siz olmasaydınız tek başıma bir şey yapamazdım. Gücüm sizinkiyle birleştiğinde etkili olur ancak.”

Hekate'nin sesi ve dolunaydan süzülen ışık, sarışın cadının köpeğini etkiledi. Hayvan, başını göğe kaldırıp yaşlı ama yaşlanmayan sesiyle şarkılar söyledi. Ne zaman ki köpek ulumalarına baykuşların sesi karıştı, Karaköy'den havalanan cadılar, siyah kanatlı ve insan boyunda üç kuş gibi balkonun diğer ucuna kondu. Onlarla da aynı şekilde selamlaştı tanrıça. Sonra da sözü, Kuledibi Cadısı'nın evini gözleyen Baykuşlu Cadı'ya verdi.

“Kuledibi Cadısı'nın evine giriş yok, tanrıçam. Karanlık yeraltında saklanan formülleri bulup sihirli bir toz hazırlamış ve onunla mühürlemiş hem kapıları hem de pencereleri. Şairi de tamamen eline geçirdi. Kaçmaya çalışınca cadılık yeteneği-

ni kullanıp onu yere yıktı ve zihnini kontrol etti. Hırsı gözünü kör etmiş. Çok güzel bir roman yazmak için gerekirse yıllarca alıkoyar André'yi. Herkes ona hayran olsun, sevsin istiyor. Bir de ün ve para..."

"Sağ ol, kardeşim," dedi Hekate. "Şaşırtmadı beni duyduklarım. Tam da beklediğim gibi. Böyle cadı olmaz olsun!"

Altı cadı, bir köpek, iki de baykuş Hekate'yi başıyla onayladı ve bütün cadılar hep bir ağızdan bağırdı: "Böyle cadı olmaz olsun. Kötülüğe ve egolarına hizmet edenleri barındırmayalım aramızda."

Ne güzeldi Hekate, şiir gibiydi. Uzun, siyah saçları beline kadar uzanıyordu. Kırmızı ve dolgun dudakları goncaydı sanki, mavi gözleri rengini okyanuslardan almıştı. Yeniden konuşmaya başlamadan önce tarihî yarımada ve Galata Kulesi'ne baktı. Adalet Kulesi, Topkapı Sarayı'nın bahçesinde karanlığa karşı yakılmış bir mum gibiydi. Galata Kulesi ise kökü toprağa, başı ise sonsuzluğa uzanan bir çınar... Tanrıça, düşündü düşündü ve sonunda bir karar verdi.

"Ben derim ki kurbanın, şair André Chenier'nin doğduğu eve gidelim. Eminim ki orada daha doğru kararlar alacağız. Kim bilir belki de André'nin ruhuyla bağlantı kuracağız. Doğanın güçlerinden yardım isteriz ve dolunayın vurduğu o eski binada, Sen Piyer Hanı'nda ayinimizi yaparız. Haydi uçalım şimdi. İstikamet Karaköy, Sen Piyer Hanı. Takip edin beni."

Tanrıça kollarını açar açmaz havalandı ve ok gibi fırlayıp bulutlarla aynı hizaya çıktı. Ardından cadılar ve hayvanlarının da ayakları yerden kesildi. Boğaz'ın yaldızlanan sularına vuruyordu gölgeleri. Su, gökyüzü, toprak, ay ve yıldızlar nefeslerini tutmuş olacakları bekliyordu.

Sarayburnu'na yaklaştığında Hekate'nin aklına İstanbul'u Büyük İskender'in babasının, Makedonya Kralı II. Philippos'un saldırısından kurtardığı gece geldi. II. Philippos, şehri işgal etme planı uyarınca tünel açmak için o zamanki adı Byzantion olan İstanbul'un sularına dayandığında, Hekate do-

lunayı davet etmişti gökyüzüne; işgal ordusunun yaklaştığını herkes görsün diye. Sonra da kentin bütün köpeklerini, kuşlarını ikna etmişti, tüm güçleriyle bağırırlar diye. Uyanan halk ve kral, tünel kazıp baskın yapmadan evvel II. Philippos ile ordusunu görmüş ve kenti savunma fırsatı bulmuştu. Yenilmişti Makedonya ordusu ve terk etmişti Byzantion'u. İşte o gecedен sonra Hekate şehrin en sevilen tanrıçalarından olmuştu. Byzantionlular sikkelere basmışlardı Hekate'nin yüzünü ve tanrıçanın biri Emirgan yakınında diğeri de Karaköy'de bulunan tapınaklarında günlerce ayin yapmışlardı.

O zafer gecesini hatırlamak Hekate'ye iyi geldi. *Bu kez İstanbul'u değil, ama genç yaşında haksızca öldürülen bir şairin ruhunu kurtaracağız,* diye düşünüp yönünü Karaköy'e çevirdi. Gönlünden geçen bunu, Kuledibi Cadısı'na telafisi imkânsız bir zarar vermeden yapmaktı.

Tanrıça ve cadılar, rıhtımın üstünde tek sıra halinde uçup tramvay yoluna çıktılar, sonra da ver elini Bankalar Caddesi... Bir zamanlar İstanbul'un ticaret hayatının merkezi olan cad-denin iki yanına sıralanmış tarihî binaları ve eskinin meşhur banker ailesi Kamondo'ların yaptırdığı merdiveni geçtikten sonra sağa sapıp dar bir sokağa girdiler. Sokağın hemen hemen tamamını kaplayan Sen Piyer Hanı ıssız ve bakımsızdı.

1772'de, André Chenier doğduktan on yıl sonra yaptırılan Sen Piyer Hanı'nın ön cephesine çakılmış plakette "André Chenier, 30 Ekim 1762" yazıyordu. Şair, Sen Piyer Hanı'nın inşa edilmesinden önce aynı yerde bulunan ahşap binada doğmuştu aslında. Ne zaman ki yangında kül olmuştu ahşap bina, Sen Piyer Hanı yapılmıştı onun yerine. Olsundu, aynı yerde ve André Chenier'nin gözünü açtığı göğün altında değil miydi ikisi de?

Hanın girişi açıktı, ama Hekate ve cadıların binaya girmek için kapıya ihtiyacı yoktu. Birinci kattaki pencerelerden süzülüp dar ve loş koridora indiler. Gıcırdayan tahtaların üstünde yürüdüler. Her adımlarında yaşlı binadan inilti ler yükseldi. Turistlere André Chenier'nin doğduğu oda olarak tanıtılan

yere vardıklarında gördüler ki beyaz badanalı duvara şairin hapisanede kaleme aldığı son şiirini yazmıştı birileri: “*Canlanır son ışık ve tatlı rüzgârlar gibi, / gözümde güzel günler/ dibinde giyotinin üflerim neyim! deyip neylersin kader...!*”

Hekate’nin ve cadıların içi parçalandı bu dizeleri okurken.

“Neden hayat bazılarına karşı çok acımasız, tanrıçam?” diye sordu siyah köpeğiyle ayrılmaz bir bütün oluşturan sarı saçlı cadı.

“Kim bilir kardeşim, kim bilir? İlaveten, bırakalım artık üzülmeyi de şairin ruhunu haris Kuledibi Cadısı’ndan nasıl kurtarırsın ona bakalım.”

Tanrıçanın sözü emirdi. Altı cadı yere oturup çember oluşturdu. Hekate ayakta ve çemberin ortasındaydı. Siyah köpek, sahibinin yanında, iki baykuş ise kızıl saçlı cadının omuzlarındaydı. Gözlerini kapatıp doğanın açık ve gizli güçlerine seslendiler. Onlardan yardım istediler.

“Biz kadınız, cadıyız, sırların koruyucusuyuz. Zamanın başlangıcından beri insanlığa yardım edersiniz. Bitkileri tanır ve onlardan ilaçlar yaparsınız. Karanlık güçlerin saldırısına uğrayanlara yardım eli uzatırsınız. Yeteneklerimizi iyiye kullanırsınız, aramızda çıkan çürük dişleri çeker atarsınız. Zulüm gördük, yılmadık. Gücümüzden korkup bizi lanetli ilan edenlere, kardeşlerimizi kazığa bağlayıp yakanlara inat kurumadı kökümüz. O yüzden herkes kötülüğe, karanlığa karşı savaşımızda yanımızda olsun. Aramızdan biri ihanet etti amacımıza. Çiğnedi kötülük yapmama yeminimizi. Sırf kendi çıkarı için bir ölüyü uyandırdı huzurlu uykusundan, kaldırdı mezarından. Gelin, gelin, gelin... Tanrıçalığın ve cadılığın kitabında olmayan kötü işlerin önünü hep birlikte keselim. Kurbanın doğduğu yerdeyiz biz. Burada çıkmış ağzından ilk kelimeleri. İlk kez burada görmüş gün ışığını, kuşları. Burada duymuş insan sesini. Ey, evrenin iyi güçleri, duyun sesimizi. Gelin, gün doğmadan son verelim Kuledibi Cadısı’nın oyunlarına. Onun kendini beğenmişliğinin, hırsının, karanlığının önünü keselim. Binlerce yıldır yaptığımız gibi kötülüğün önüne set çekelim.”

Tanrıça Hekate'nin ve cadıların güçleri birleşince, evrenin her tarafına ışıktan da hızlı hareket eden devasa bir enerji dalgası yayıldı. Enerji dalgası aynı anda karanlık yeraltına, göğün yedi kat üstüne, İstanbul Boğazı'nın en derin yerine ve uzay boşluğuna ulaştı. Sıradan ölümlülerin varlığından haberdar olmadığı üst dünyaların kıyılarına çarptı. Melekleri ve diğer bedensiz varlıkları sarstı. Bütün kadim ruhlar Hekate'nin ve cadıların sözlerine kulak verdi. Neler olup bittiğini idrak ettiklerinde hepsi André Chenier'yi kurtarmaya hazırды.

Evrenin özünü oluşturan ışık Hekate'nin zihnine, ruhuna, kalbine akmış ve onu maddi dünyadan koparmıştı. O sırada tanrıçanın sadece bedeni Sen Piyer Hanı'ndaki o loş odadaydı, ruhu ışığın merkezindeydi. Bu sırada cadılar kendinden geçmiş bir Hekate görüyordu. İnsanüstü bir hızla bulunduğu yerde dönen ve ayakları yerden kesilen bir Hekate...

Etraf değişmişti bu arada. Oda ferahlatıcı bir hava akımının etkisi altındaydı. Duvar da ise düz bir çizgi oluşuyordu. Gittikçe genişleyen çizginin etrafında başka çizgiler belirdi sonra. Sanki görünmeyen bir el beyaz badanalı yüzeyi tanrısal bir resimle donatıyordu. Şekiller iç içe geçti, dallanıp budaklandı. Ortaya çıkan resimde kökleri ahşap tabana, dalları ise tavana uzanan bir ağaç vardı. Cadıların bakışları evrensel uyumu, doğayı ve âlemlerin bütünlüğünü simgeleyen ağaç ile gözlerinin önünde huşu içinde dönen Hekate arasında gidip geliyordu.

Dakikalar birbirinin üstüne devrilirken Kuledibi Cadısı'nı nasıl yeneceklerini buldu Hekate. Ardından ruhu bedenine, oda ise eski haline döndü. Ne hava akımından iz kaldı ne de ağaçtan. Cadılar merakla bakıyorlardı tanrıçalarına. Hiçbiri ona dokunmaya ya da bir şey sormaya cesaret edemiyordu. Hekate öyle yorgundu ki olduğu yere çöküp bağdaş kurdu, derin derin nefes aldı ve kendini hazır hissettiğinde konuşmaya başladı.

"Hazırlanın, kardeşler! Bitti buradaki işimiz. Pencereden

çıkıp uçacağız. Kuledibi Cadısı'nın evine vardığımızda yapmamız gerekeni yapacağız."

Kızıl saçlı cadı, "Affedin bendenizi tanrıçamız, ama ne yapacağız? Nasıl kurtaracağız mazlum hayaleti?" diye sordu.

"Sen orasını boş ver, kardeşim. Gittiğimizde göreceksin neyin nasıl olacağını. Hadi kalkın, toplayın kendinizi, hayvanlarınızı da sürükleyin peşinizden, gidiyoruz."

Cadılar ve hayvanları, Hekate'nin ardından camdan çıkıp Galata Kulesi'ne yöneldi. Aşağıda tek tük insanlar vardı. Bir de kediler ve köpekler. Cadılar, birkaç dakikalık kısa yolculuğun sonunda Kuledibi Cadısı'nın Galata Kulesi manzaralı evinin çatısına kondular ve Hekate'nin talimatlarını bekleme-ye başladılar.

André'nin bakışları ifadesizdi ve kontrolü tamamen Kuledibi Cadısı'nın elindeydi. Konuşuyordu, ama sesi sanki başkasının ağzından çıkıyordu. Kısa yaşamında biriktirdiklerini, aşklarını, şiirlerini, gezip gördüğü yerleri, dostlarını, devrimi anlatıyordu. Cadı ise ses kayıt cihazını açmış hayaleti dinlerken, romanının çok inandırıcı olacağı düşüncesiyle zevkten dört köşe oluyordu. Şaire çektiği acılar umurunda bile değildi.

André Chenier'nin son anısı başının gövdesinden ayrılmasından dakikalar öncesine aitti. Otuz iki yaşındaki şair, Paris'in kalabalık bir meydanına kurulan giyotine boynunu teslim etmeden önce, idamını izlemek için toplananlara dönüp kafasını avuçlarının arasına almış ve "İçinde hâlâ bir şeyler var," demişti.

Son anlarında neler hissettiğini, içinde kopan fırtınaları anlattıktan sonra kapatma düğmesine basılmış bir robot gibi sustu. Ancak André Chenier'nin söyledikleri Kuledibi Cadısı'na yetmedi. O her şeyi, bütün detayları öğrenmek istiyordu. Aklında yazacağı romanın cümleleri dönüp duruyordu. Şairi usta bir röportajcı titizliğiyle sorguya çekmeden önce Umber-

to Giordano'nun André Chenier'ye âşık Madeleine de Coigny karakteri için bestelediği '*La Mamma Morta*' ariasını yeniden dinlemeye koyuldu. Önce çello solosu, sonra da soprano Maria Callas'ın sesi odaya yayıldı. André Chenier'nin hayalet gözlerinden yağmur bırakan bulutlar geçiyordu. İdama giderken bile kendini böyle çaresiz hissetmemişti. Kullanıldığının, mahremiyetinin saygısızca ihlal edildiğinin, istemediği şeyleri yapmaya zorlandığının tamamen bilincindeydi, ama bunu engellemek için bir şey yapamamıştı, yapamıyordu.

Cadı, şairin yüzüne umursamazca baktı. Alacaklarını aldıktan sonra hayaleti evden atacaktı. Onu Paris'teki mezarına geri döndürmek için uğraşmayacaktı. Bırakacaktı doğduğu kentte istediği gibi dolaşsın. Tam André Chenier'yi soru yağmuruna tutmak üzereyken çatıdan gürültüler gelmeye başladı. Bu arada arya da bitmişti ve sessizlikte patlayan sesler Kuledibi Cadısı için çok rahatsız ediciydi. Sanki birileri binanın tepesinde ip atlıyordu. Zafer sarhoşluğuyla Hekate'yi ve türdeşlerini unutan Kuledibi Cadısı'nın yüz ifadesi değişti. Gözleri şaşkınlık ve korkuyla büyüdü, yüzü kızardı.

"Lanet olası cadılar! Pes etmemişler. Ne yapıyorlar çatıda?"

Boş bulunan Kuledibi Cadısı, sonunu düşünmeden, pencerelerin ve kapıların mühürlü olup olmadıklarını kontrol etmek amacıyla perdeyi açtı. Tetikte bekleyen Hekate en heybetli görüntüsüyle karşısına dikildiğinde Kuledibi Cadısı hatasının farkına vardı, ama iş işten geçmişti. Hekate'nin gözleri değişmişti. Bakışları, ifadesi, saçları, elleri... Kelimenin tam anlamıyla doğaüstü bir varlıktı şimdi ve en ihtişamlı hâlini takınmıştı. Kuledibi Cadısı'na beslediği sevgiden eser yoktu yüzünde.

Hekate gözleriyle dünyanın en güçlü cadısını bile hipnotize edebilirdi. Kuledibi Cadısı'nı da etkisi altına alması zor olmadı. Cadı istemesine rağmen perdeyi çekemiyordu. Hatta hareket bile edemiyordu. Hekate gittikçe yaklaştı, yaklaştı... İkisi arasında birkaç santim boşluk kalmıştı. Kuledibi

Cadısı'nın direnişi işe yaramadığı gibi onun kalan gücünü de damarlarından çekip aldı. Artık André Chenier'nin ruhunu kontrol edemiyordu. Hipnoz halinden çıkan André, bir hışımla yerinden kalkıp odada ne varsa yere saçtı. Çalışma masasındaki kâğıtlar, kitaplar, biblolar parke zemine yığıldı. Tablolar ve duvara monte edilmiş kütüphane de şairin haklı öfkesinden nasibini aldı. Birkaç dakika içinde bütün raflar boşaldı ve kitaplar yerde küçük tepeler oluşturdu. Kanepeyi ve koltukları tekmeleyen, kendini duvardan duvara atan André kapıdan geçip gitmek istedi, ama Kuledibi Cadısı'nın girişlere serptiği toz hâlâ etkiliydi. Öyle ki Hekate bile giremiyordu içeri. Toz konulduğu yerde gözle görülmeyen bir duvar yaratıyordu. Dışarı çıkamayınca öfkesi katlanan André, masanın üstündeki ses kayıt cihazını fark edince son birkaç saatinin anısıyla sarsıldı ve cihazın düğmesine basıp kendini dinlemeye başladı. Daha önce kimseye söylemediği, kendine bile itiraf edemediği gizli duygularını nasıl da anlatmıştı cadıya ve nasıl acımasızca kullanılmıştı. André ses kayıt cihazını tuttuğu gibi duvara fırlattı. Sonra yeniden ve yeniden yaptı aynı şeyi; ta ki alet onlarca parçaya bölünene kadar. Kuledibi Cadısı, André'nin yaptıklarını derin bir acı ve çaresizlik içinde izledi. Hekate'nin kızgın bakışlarının altında hareketsizdi. Hekate ise kadim bilgeliğin ulu çınarı gibiydi. Konuştu ve sesi Kuledibi Cadısı'nın içine işledi.

“İçindeki karanlığı daha önce göremediğim için suç benim. Sana güvenmiş ve kardeşim demiştim. Yetiştirdim seni, diğer cadılarımdan ayırmadım. Hırslarının ezelden beri farkındaydım, ama bu derece canavarlaşacağını bilemedim. Yazık! Ne uğruna yaptın bu kötülüğü? Genç yaşında can vermiş bu duygulu ruhu ne uğruna huzursuz ettin? Zavallının içine girdin, sırlarını aldın ondan. Ne uğruna? Çok güzel bir roman yazıp ünlü olmak ve bol para kazanmak ha! Sen ki cadısın, evrenin kaynağındaki ışığı gördün, doğanın güçlerini, tanrıları, tanrıçaları, sonsuz sevgiyi... Bütün bunları para ve şöhret uğruna

elinin tersiyle itmen... İnanamıyorum hâlâ. Bu nasıl bir karanlık? Ve sen nasıl körleşmişsin. Üzülüyorum senin için. Bir çuval inciri berbat ettin. Olmaz olsun senin gibi cadı! Aramızda senin gibisine yer yok ve asla olmayacak.”

Hekate bunları söyleyip gökten inen, kaynağı belirsiz ışığın içinde eridi, ancak tanrıçanın Kuledibi Cadısı üzerindeki etkisi devam etti. Egosunu her şeyin üstünde tutan cadı büyük darbe almıştı. Romanı için topladığı malzemelerin serili olduğu odada ve merhum şair André Chenier'nin öfkesinin odağında bulunmanın ağırlığıyla yerdeki kâğıt yığınlarının üstüne çöktü. Ses kayıt cihazının parçalarını ayaklarının dibinde gördüğünde yaptığı onca kötülüğün beyhude olduğu ve kaybettikleri aklına dank etti.

Değer miydi, dedi içinden. Gerçekten değer miydi?

Bu sırada André Chenier'de bir tuhaflık fark etti. Gözleri değişmişti, sanki karşısında duran şairin hayaleti değil de başka biriydi. *Nasıl olur bu*, diye geçirdi aklından. Hekate'nin hayaletin içine sızdığı düşüncesi zihnine kara bir su gibi akınca iyice telaşlandı. Acilen bir şeyler yapmalıydı, ama ne? Ancak düşünecek ve karar verecek zaman bulamadı çünkü birdenbire çıkan şiddetli rüzgârın uğultusu dört yanını sardı. Daha önce hiç bu kadar yüksek bir ses duymamıştı; sanki rüzgâr değil de bir canavar ordusu uğulduyordu. Korkuyla hâlâ perdesiz duran pencereye baktı. Hekate ve emrindeki cadılar ona karşı bütün güçlerini birleştirip doğayı kontrolleri altına almışlar ve yerdeki çöpleri, kâğıtları, hatta kedileri, köpekleri uçuracak kadar şiddetli bir hava akımı yaratmışlardı. Şiddetli rüzgârın kim bilir nereden sürükleyip getirdiği şişeler, kartonlar, lastik toplar, el arabaları bir girdabın ortasında dönüp duruyordu. Kuledibi Cadısı tam perdeyi çekip kendini odanın en kuytu köşesine atmaya hazırlanırken, girdapta her ne varsa cama çarptı. Sonra bir daha ve bir daha... Sanki görünmeyen bir el onları toplayıp hedefine gönderiyordu.

Kuledibi Cadısı'nın güçlerini kullanamadığını gören And-

ré Chenier, kararlı bir hamleyle onun üstüne atlayıp bedenine yerleşti. Yüzyıllar sonra yeniden bir vücuda sahip olmanın zafer sarhoşluğuyla koştu, zıpladı, yere saçtığı kitapları tekmeledi. Kuledibi Cadısı, vücutuna sızan hayaletle mücadele etmeye, kendini ondan kurtarmaya çalışıyordu, ama nafile. Cadının varlığı, usta şairin varlığının gerisinde kalmıştı.

Civardaki bazı binaların çatılarını uçuracak kadar şiddetlenen rüzgâra bir de dolu katılınca camlar daha fazla dayanamadı ve onlarca parçaya bölünüp odaya saçıldı. Hatta bir kısmı Kuledibi Cadısı'nın kollarına, gerdanına ve yanaklarına saplandı. André Chenier ile Kuledibi Cadısı'nın paylaştığı bedenden acılı haykırışlar yükselirken, Hekate ile diğer cadılar doğayı yardıma çağırmak için toplandıkları çatıdan inip pencerenin önünde belirdi. Hepsi de havada duruyor ve fırtınanın savurduğu saçları ait oldukları başlardan kurtulmak istermiş gibi olağanüstü bir hızla uçuşuyordu.

Hekate gözlerini Kuledibi Cadısı'nın bedenindeki André Chenier'ye diktiğinde ikisinin arasında fanilerin asla algılayamayacağı bir düşünce ve his alışverişi oldu. Şair sonraki adımda neler yapacağını bilen bir insanın kararlılığıyla yerdeki cam parçalarından birini aldı ve avucuna, daha doğrusu Kuledibi Cadısı'nın avucuna batırdı. Sonra da cadının girişleri mühürlemek için serptiği sihirli tozu onun kanına buladı. Kan, mührü kırınca Hekate ve kardeşleri içeri girip André Chenier'yi içine girdiği bedenden çıkardılar. Hekate şaire ebedî ikametgâhına nasıl gideceğini tarif etti ve kilit noktalarda ayın, yıldızların, kuşların ona yardım edeceğini sözlerine ekledi. Şair, Hekate'ye ve diğer cadılara minnetle bakıp dışarı çıktı. Rüzgâr dinmişti ve İstanbul dolunayın ışığı altında büyülü görünüyordu.

André Chenier, Paris'teki mezarına dönmeden önce doğduğu evi, daha doğrusu onun yerine yapılan Sen Piyer Hani'nı görmeye karar verdi. Tuhaf bir şekilde evin konumunu biliyordu. İstanbul semalarında martılarla yan yana uçan şair, Sen Piyer Hani'na geldiğinde, önce binanın cephesinde bulunan,

adının yazılı olduğu, orada doğduğunu belirten plakaya baktı. Sonra da kısa süre evvel Hekate ile cadıların ayin yaptığı odaya süzöldü. Duvarlarda, ahşap zeminde ve pencere pervazlarında eskiye, çok eskiye ait tanıdık bir şeyler aradı. Odada oyalandığına bakılacak olursa buldu da. Neden sonra Sen Piyer Hanı'ndan ve onun bulunduğu Eski Banka Sokak'tan çıktığında yükselebildiği kadar yükselip İstanbul'a tepeden baktı. Haliç, Topkapı Sarayı, tarihî yarımada, Kız Kulesi, Boğaz ve Marmara Denizi, bir masal âlemini çağrıştırıyordu. Sonra da içi rahat ve huzur dolu uçtu ait olduğu yere.

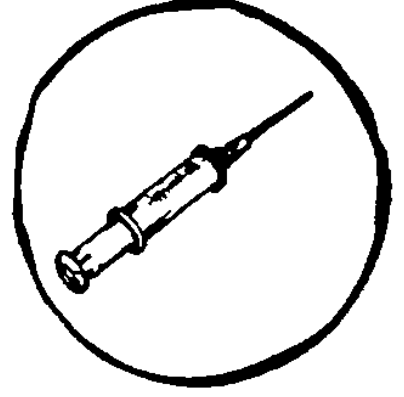
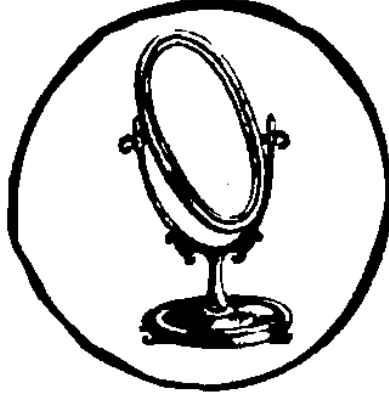
Kuledibi Cadısı ise boş bir çuval gibi yere yığılmıştı ve zihninde esen sert rüzgârların sağa sola savurduğu düşüncelerini bir türlü toparlayamıyordu. O an adını sorsalar cevap veremezdi. Hekate, cadılar, iki baykuş ve köpek dakikalar boyu acıyarak baktılar ona. Doğanın, hayvanların, ayın, yeraltının, göğün, denizlerin, kentlerin, yol kavşaklarının kadim tanrıçası Hekate, istese onu orada öyle boş bir akılla bırakır ve deliliğin uçurumuna yuvarlanmasına seyirci kalırdı, ama vicdanı buna el vermedi. Kuledibi Cadısı'nın zihninde uğuldayan rüzgârları durdurup ona aklını iade etti. Ancak artık güvenemeyeceğini bildiği kadından bütün cadılık yeteneklerini aldı.

Kardeşleriyle birlikte oradan ayrılmadan evvel, "Bundan sonra hayatına normal bir insan olarak devam edeceksin. Senin yaptığın kötölükleri yapanların cadılar arasında yeri yok. Mademki iyi bir yazar olmak, alkışlanmak istiyorsun oturup çalışacaksın. Bir daha da bizi görmeyeceksin," deyip pencereden çıktı, sonra da havaya karıştı. Diğer cadılar da hayvanlarıyla birlikte Hekate'yi takip ettiler. Eskinin Kuledibi Cadısı sesinin tüm gücüyle bağırp Hekate'den af diledi, ama çok geç kalmıştı ve son pişmanlık cadılar arasında da fayda etmiyordu.

Hekate temiz bir vicdanla Karaköy semalarında süzölürken önünde uzanan büyüğü İstanbul manzarasına bakıp derin bir nefes aldı.

TERS YÜZ

AŞKIN ZENGİN AKKUŞ

DARK
İSTANBUL

Hasta yatağında uyuyan adamın ellerini avuçları arasına alıp dudaklarına götürdü. Uzunca bir süre öptükten sonra gözlerini kapatıp “Biraz daha sabretmelisin, sevgilim,” dedi. “Çok az kaldı...”

Cesur, yarı uykulu haliyle kadını görüyor, duyabiliyordu... Ancak öylesine halsizdi ki tepki veremiyordu. Irmak'ın koltuğ'a bıraktığı cep telefonu çalmaya başladı; arayan annesiydi. Eğilip aldığı cihazın sesini kıstı. Tekrar yerine bıraktı... Ancak kadın vazgeçmiyordu. Israrla çalan telefonu yeniden almak için harekete geçti. Daha, “Alo,” bile demeden, “Neden telefonlarımızı açmıyorsun?” diye çıkıştı yaşlı kadın. “Teyzen de ulaşamıyormuş. Öldürecek misin sen bizi?”

Irmak 36 yaşındaydı. Altı ay önce İzmir'den İstanbul'a taşınıp kendine yeni bir hayat kurmuştu. Baba mesleğini seçmiş, plastik cerrah olmuştu. İzmir'de sahibi olduğu, babadan kalma bir kliniği vardı. Güvendiği bir arkadaşını işin başına geçirmiş, bu kliniğin bir dengini İstanbul'da açarak orayı yönetmeye başlamıştı.

Genç kadın, tek kelime etmeden annesini dinliyordu. Canan Hanım, edebileceği tüm sitemleri ettikten sonra, “Konuş-

sana,” dedi kızına. “Dilini mi yuttun?” Irmak’tan çıt çıkmıyordu. Tutulmuştu sanki... Bir süre sessiz kalan yaşlı kadın, “Irmaaak!” diye seslendi. “Bir şey söylesene, kızım.”

“Şey... Anne,” diye mırıldandı genç kadın. “Ben...”

“Ne oldu, yavrum? Söylesene!”

“Ben... Evlendim.”

Susma sırası bu defa annesindeydi... Aldığı haberin şokuyla sarsılmış, bir süre konuşamamıştı. “Anne...” dedi Irmak yeniden, ama çekinerek. Üzerindeki şaşkınlığı kısa sürede atan kadın, kızının konuşmasına fırsat vermeden, “Sen ne dediğinin farkında mısın?” diyerek güldü. Belli ki ciddiye almamıştı. “Şaka yapmayı bırak da...”

“Şaka değil. İki ay oluyor.”

“Sana inanamıyorum! Öyle ya, dış kapının dış mandalıyım ben! Kimim ki?”

“Anneciğim, anlatabilirim... Çok ani gelişti.”

“Anlatmana gerek yok. İlk uçakla İstanbul’a geliyorum. Damadım kimmiş yakından göreyim.”

Yaşlı kadın, Irmak’ın bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu yüzüne kapattı. Irmak, annesinin birkaç saat içinde İstanbul’da olacağından o kadar emindi ki oturduğu yerden oflayarak kalkıp duşa girdi. Gergindi...

Duştan çıkıp üzerine bornozunu geçirdi. Kendini öyle yorgun hissediyordu ki, yatağın üzerine attığı bedeni anında gevşeyip uykuya daldı. Çalan kapı ziliyle gözlerini açtığı anda, havanın kararmış olduğunu fark etti. Yataktan doğrulup ayağa kalkmaya çalışırken, el yordamıyla komodinin üzerindeki abajurun ışığını yaktı. Gözlerini açmakta zorlanıyordu. Yalpalayarak da olsa alt kata inip kapıyı açtı. Annesiyle göz göze geldi. “Yazıklar olsun!” diyerek kızına sitem eden kadın, “Söyle kocana da kapıya gelsin bir zahmet,” dedi. “*Kayınvaliden geldi, dersin!*”

Irmak kollarını göğsünde birleştirip annesine şöyle bir baktıktan sonra, “O gelemaz,” dedi, ciddi bir ifadeyle. “Biz onun ayağına gideceğiz...”

“Bu ne saygısızlık?”

Kadının koluna girip “Hadi” dedi Irmak. “Gidiyoruz.”

Annesi bir yandan söyleniyor bir yandan da kızına eşlik ediyordu. Ahşap merdivenlerden yukarı çıktılar. Katta, iki büyük yatak odası, genişçe de bir teras bulunuyordu. Odalardan daha büyük olanı, Irmak’ın hem yatak hem de çalışma odasıydı...

En son basamağı çıkıp kata geldiklerinde, karşıdaki odayı gösteren Irmak, “Hazır mısın?” diye sordu annesine. “Bu karşılaşmanın sana iyi geleceğini sanmıyorum. Sizi doğru zamanda, farklı bir ortamda bir araya getirmeyi düşünüyordum ama... Madem geldin...”

Canan Hanım, kararlı bakışlarla süzüyordu kızını. Sürekli çatık kaşlarla dolaştığı için, iki kaşının arasında derin bir yarık vardı. Çekik, ela renkli gözleri, kemik çerçeveli gözlüğünün ardında kocaman görünüyordu. Burnu kemerli, dudaklarıysa incecikti. Fakat neredeyse yok gibi görünen o dudaklarına, ruj sürmeden asla sokağa çıkmıyordu.

Kendince bakımlıydı. Saçları beyazladığından sürekli boyatmak zorunda kalıyordu. Sarı rengi tercih ettiği için de sıkça dip boyası yaptırıyordu... Kızıyla bu konuda hiç mi hiç anlaşılamıyordu. Irmak, doğal bir kadındı. Kırk yılda bir sürdüğü tek bir ruju vardı; onun da yerini sorsalar, nerede olduğunu bilmezdi...

Canan Hanım sinirlenmiş, kaşının ortasındaki yarık ise iyice derinleşmişti. Kızının yüzüne öfkeyle bakıp “Çekil şuradan!” diyerek onu kenara itti. Ardından da kapıyı açtı... O an göz bebekleri büyüdü. Gördüklerine inanamıyordu. “Bu da ne demek oluyor?” dedi.

Oda, hastane odasını aratmıyordu. Hasta yatağında yatan adamın yüzü gözü sargılar içindeydi. Üzerine pike ya da yorgan örtülmemişti. Canan Hanım dikkatle baktığında adamın yüzünden başka bir yerinde sorun olmadığını anladı. Kızına dehşetle bakarken, “Neler olduğunu anlatacak mısın?” diye fısıldadı.

“Çıkalım!” diyen Irmak derin bir nefes alıp, “Anlatacağım,” dedi.

Kapıyı dikkatle kapatan genç kadın, kapanıp kapanmadığından emin olmak için kapıya belli belirsiz yüklendi. Bununla da yetinmeyip kilitledi. Anahtarı cebine koydu. Canan Hanım’ın şaşkınlığı, her geçen dakika biraz daha artıyordu. “Bu neydi şimdi?” diyerek azarladı kızını. “Kilitlemek de ne oluyor?”

“Akli gelip gidiyor. Birkaç kez odadan çıkıp merdivenlerden düşme tehlikesi atlattı. Önlem olarak kapıyı kilitliyorum ben de... Başka çarem yok, ne yapayım?”

Birlikte terasa çıkıp deniz manzarasını görececek şekilde konumlandırılmış salıncağa yan yana oturdular. Canan Hanım, kızının bir an önce söze başlamasını istiyordu. Irmak ise başını arkaya iyice yaslayıp gözlerini yıldızlara dikmişti. “O geceyi hatırlamak bile istemiyorum,” dedi. “Kâbus gibiydi... Yağmur yağıyordu. Cesur telefon edip eve geç geleceğini, merak etmememi söylemişti. Hatta, *sen uyu, beni bekleme*, demişti... Uyku tutmadı. Biraz da sinirlenmiştim. Evlendiğimiz hemen ertesi günü, olacak iş değildi... Gecenin bir vakti yağmurluğumu üzerime geçirip yürüyüşe çıktım. Etraf sessizdi. Kimsecikler yoktu. Evin hemen ilerisindeki ağaçlıklı yolda yürümeye başladım.”

Canan Hanım araya girip “Hani şu, ıssız olduğu için *girme* diye tembihlediğim yoldan mı bahsediyorsun?”

“Evet, orası.”

Annesi, üstü kapalı da olsa fırça atmıştı ama Irmak’ın umurunda bile değildi. O gece yaşadıklarına öyle bir yoğunlaşmıştı ki, hiçbir şey düşünecek durumda değildi. “Ellerim ceplerimde yürüyordum,” dedi. “Ortalık öylesine sakindi ki bir an irkildim. Sessizlikten korkmuştum. Ani bir hamleyle geri dönüp hızlı adımlarla yürümeye başladım. Gecenin ikisiydi...”

Evladının böyle bir korkuyu yaşaması Canan Hanım’ı derinden yaralamıştı. Kızının elini tutup avuçları arasına aldı.

Ona güç vermek istiyor gibiydi. Ancak hikâyesinin sonunu da merak ediyordu. “Eee, sonra?” dedi.

“Yürüyordum... Biraz korkarak biraz da amaçsızca.”

Sustu sonra Irmak. Yüzü kireç gibi olmuştu. Kurduğu cümleler titreyen sesiyle yayılmıştı mekâna. “Anlatma istersen,” dedi Canan Hanım. “Günler torbaya girmedi ya! Sonra anlatırsın.”

Kızını rahatlatma çabaları başarılı olmamıştı. “Hayır!” diye karşılık verdi Irmak. Kararlıydı... “Dinle bak!” dedi sonra. “Bir arabanın arkamdan geldiğini fark ettim. Hızlandım... O da hızlandı. Sonra, ne olduğunu anlayamadım. Bir anda ağaca çarpıp durabildi. Geri dönüp içindekine bir şey oldu mu diye baktım. Bir de ne göreyim? Direksiyon başındaki kocamdan başkası değildi.”

Canan Hanım buz kesmişti. “Kendi aracı değil miydi?” diye sordu. “Arabayı ilk kez görüyormuşsun gibi algıladım da...” Gözyaşlarını elinin tersiyle silen genç kadın, “Aracı yoktu,” diye fısıldadı, “Bana sürpriz yapmak için kiralamış o arabayı da... Sonradan öğrendim. Aracı kiraladığı şirket beni arayınca... Neyse... Sabah erkenden yola koyulup balayına çıkacaktık. Uçak bileti aldığını sanıyordum, meğer almamış. Araç kiralamış işte.”

Kadın şaşkındı. Küçüklüğünden beri özel şoförlü araçlarla seyahat eden kızının seçtiği adam çulsuzun tekiydi demek ki. Canan Hanım, “Senin araban ne güne duruyor?” diye sordu dayanamayıp. “Anlaşılır gibi değil!”

“Benimkini servise vermiştik. On beş günden önce almamız mümkün değildi. Sigorta şirketinin geçici olarak teklif ettiği aracı da kabul etmedim. Alışık olmadığım bir arabayı kullanamıyorum, biliyorsun.”

“Anlıyorum...”

Yeniden başını salıncağa yaslayıp gözlerini kapatan genç kadın, “Yüzü gözü tanınmaz haldeydi,” dedi. “Onun dışında pek bir hasar yoktu vücudunda; ufak tefek sıyrıklar dışında. Ama yüzü, berbat durumdaydı.”

“Eee?”

“İlk müdahalesini araçta yaptıktan sonra kliniğe götürdüm. Hemen ameliyathaneye aldık. Aslında, ameliyatına girmek istemiyordum ama kimseye güvenemedim. Mecbur kaldım. İyi ki de öyle yapmışım.”

Canan Hanım dikkatle dinliyordu. “Operasyon başarıyla geçti. Birkaç gün klinikte kalıp taburcu oldu... Sonrası ise malum; tüm tedavisini evden takip ettim.” Yıldızlara diktiği gözlerini annesine çevirip gülümsedi. “Birkaç güne kalmaz, yüzündeki sargıları tamamen alacağım,” dedi. “Sonra da balayına çıkacağız.”

Yaşlı kadının gözleri dolmuştu. Durumu dramatik hale getirmek istemeyen Irmak, oturduğu yerden doğrulup “Geç oldu,” dedi. “Yatıp uyuyalım biraz. Yarın iki ameliyata gireceğim. Dinlenmem gerekiyor.”

Canan Hanım ayağa kalkıp kızına sarıldı. Ona söylemek istediği çok şey vardı ama şu an susması gerektiğini çok iyi anlamıştı. Irmak’ın ellerini bir kez daha tutup “Habersiz evlendiğin için çok kızdığımı bilmeni isterim. Ancak şu an içinde bulunduğun durum, sitem kaldırmayacak kadar hassas.”

“Teşekkür ederim, anne. Anlayışın için...”

Kadın, kızının gözlerinin içine alaylı bir ifadeyle bakıp “Anlayış gösterdiğim falan yok!” dedi. “Bu yaptığını yanına bırakacağımı sanıyorsan yanıyorsun. Sadece içinde bulunduğun durum nedeniyle bir süre askıya aldım, o kadar!”

“Bu da bir şeydir.”

Canan Hanım, destek olmak amacıyla yanında iki üç gün daha kalmayı teklif etse de Irmak, annesini geldiğinin ertesi günü göndermeyi başardı. Çünkü birkaç gün sonra, sevdiği adamın sargılarını açacaktı. Bu ritüele kendini hazırlaması için yalnız kalmalıydı. Öyle de oldu...

Nihayet büyük gün gelip çatmıştı; Cesur’un yüzündeki

sargıları açıp onu uyandıracaktı. Tedavi sürecinde haftada iki gün pansuman yapmak için sargılarını açıyor, sonra yeniden kapatıyordu. Bunun yanında, aksatmadan verdiği ilaçlar nedeniyle sürekli uyku halinde olan Cesur, geçici hafıza kaybı yaşıyordu... O ilaçları almaya devam ettiği sürece de bu durum artarak devam edecekti.

Irmak, genç adam iyileşene kadar onu özellikle uyutmuş, yüzünün halini görüp de bunalıma girmesin diye elinden gelen her türlü çabayı göstermişti. O gün, sabah erkenden kalkıp duşunu almış, sıkı bir kahvaltı etmişti. Artık, Cesur'u uyandıracak ve onu bir daha uyutmayacaktı. Çünkü yüzünün yaraları tamamen iyileşmiş hatta geçirdiği estetik ameliyatla cildi bebek cildi gibi olmuştu.

Bir gece önce, diğer ilaçlarını verdiği halde uyku ilacını kesmişti. O nedenle odasına girdiğinde Cesur'u yatakta oturur halde buldu. "Günaydın" diye selamladı. Adamdan ses seda yoktu. Yanına gidip yatağın kenarına ilişerek "Artık bitti, sevgilim," dedi. "Tüm sıkıntılarımızı geride bıraktık. Bundan böyle, aşkımızı doyasıya yaşayacağız."

Cesur, boş bakıyordu. Kadının biri karşısına oturmuş, "Sevgilim" deyip duruyordu. Cesur'un zihninde, onunla ilgili herhangi bir hatıra yoktu. Çok uzun zamandır uyutulduğu için de sersem gibiydi. Halsizdi... "Ne oldu bana?" diye fısıldadı. Irmak, adamın gözlerine sevgiyle bakıp "Kötü bir kaza geçirdin, aşkım," dedi. "Ölümlerden döndün... Hem de evlendiğimiz ertesi günü. Ama Allah seni bana bağışladı."

"Sen... Karım mısın?" diye sordu Cesur.

Hayatına dair bir şeyler hatırlamaya çalışıyor, ancak başaramıyordu. "Evet, sevgilim," dedi Irmak. "Yorma kendini. Bunları sonra konuşuruz. Az sonra sargılarını çıkaracağım. Hayata yeniden merhaba diyeceksin." Yerinden kalkarak yatağın başucundaki sandalyeye oturdu. Göz göze geldiklerinde, "Yüzün tanınmaz haldeydi," dedi. "Ama merak etme! Sana öyle bir ameliyat yaptım ki pürüzsüz, tertemiz bir cilde ve yüze sahip oldun. Hatta eskisinden çok daha iyi..."

“Hemen açar mısın? Bu eziyete dayanamıyorum.”

Irmak, sargıları açarken soğukkanlıydı. Cesur’un yüzü yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlıyordu. Sevdığı adama aşkla bakarken beklemediği bir soruyla dikkati dağıldı.

“Kaza nasıl oldu?” diye sordu kocası.

“Kiraladığın bir ciple seyir halindeyken kontrolü kaybedip savruldu. Bir ağaca çarparak durabildin. Ben de hemen önünde yürüyordum...”

“Tamam, anlatma!” deyip sözünü kesti.

“Peki.”

“Sen doktor musun?”

“Evet, sevgilim. Plastik cerrahım.”

“Peki. Biz... Ne zamandır birlikteyiz?”

“İki yıl önce tanıştık. Dört ay önce de evlendik.”

“Bir dakika!” deyip müdahale etti genç adam. “Ne yani? Dört aydır uyuduğumu mu söylüyorsun?”

“Evet, sevgilim. İyileşmen için gerekliydi. Ayrıca, kısa süreli bir hafıza kaybı yaşadın. Bu durum bir süre daha devam edecek. Ama merak etme, geçecek. Sadece zamana ihtiyacımız var.”

Sargıların büyük bir kısmını açmıştı Irmak. “Bir konserde karşılaşmıştık,” diye devam etti sözlerine. “Ortak arkadaşlarımız vardı. Bizi tanıştırdıklarında yıldırım aşkına tutulmuştuk. Bir hafta içinde benim evime taşındın. Birlikte yaşamaya başladık. Sonra da evlendik işte... Kaza geçirmeseydin evlendiğimiz günün ertesinde balayına çıkacaktık.”

Cesur sustu. Tanımadığı bu kadının anlattıkları kendine nasıl da yabancıydı. Irmak, sargıları tamamen açtığı anda adamın yüzüne bakakaldı. Kazadan sonra tanınmaz hale gelen yüzü ameliyat sonrasında bambaşka bir hal almıştı. Ona sıfırdan bir yüz yapmış, yeniden dünyaya getirmişti sanki.

Elmacık kemikleri çıkık, gözleriye çekikti. Heykeltıraş elinden çıkmış gibi bir yüz yapmıştı sevdiği adama. Ancak bir kusur vermek zorundaydı; burnuna kemer yaparak bu detayı

da tamamlamıştı. Dudakları dolgun ve çekiciydi. Cesur, kadının mimiklerinden yüzüyle ilgili bir ipucu yakalamaya çalışıyordu. Nedense, o an aynaya bakmak istemedi. Neyle karşılaşacağını bilemediği için korkuyordu.

“Aynaya bakmaya hazır mısın?” diye sordu. Cesur’dan ses yoktu. Yüzünü kapıya döndü. Bu, *hayır* anlamına geliyordu. Belli ki kendini hazır hissetmiyordu. Yaşadığı hafıza kaybı nedeniyle yüzünü hatırlayamıyordu da... Zihni öylesine bulanıktı ki kafasını bir türlü toparlayamıyordu. Ne geçmişi vardı ne de geleceği; yaşamına dair bir anı, sevdiği bir yemek ya da mesleği... Her şey uçup gitmişti sanki.

Karşısındaki kadının, eşi olduğunu hatırlatacak en ufak bir hatıra bile canlanmıyordu zihninde. Belli belirsiz bir gülümsemeyle, “Saçma bir soru olacak ama...” dedi. “Karımın bir ismi olmalı.”

“Irmak.”

“Güzel bir ismin var.”

“Hafıza kaybını dert etme. Birlikte aşacağız. Neleri atlattık bir bilsen.” Cesur, kadının yüzüne hem boş hem de minnet dolu bir ifadeyle baktı. “Hiçbir şeyin farkında olmadan uyumuşum,” diye mırıldandı. “Nelere göğüs germişsin benim için. Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.”

“Ağrın var mı?”

“İyiyim.”

“Düşünsene!” dedi. “Karımın adını bile ilk kez duyuyorum sanki. Ne büyük bir boşluk, Allah’ım! Ne tuhaf bir yokluk! Yanımda sen varsın ama sonsuz bir girdabın içinde sürükleniyor gibiyim. İnsanın aidiyet duygusunu yitirmesi nasıl da güvensizlik yaratıyor ruhunda, bilemezsin. Rüzgârda savrulan kuru bir yaprak gibi... Güvensiz yaşanır mı Irmak? Söylesene!”

“Hayır, yaşanmaz...”

“Peki, ne olacak?”

“Kendini güvende hissedene kadar nefes almaya devam edeceksin. Hayata olan güvenini yeniden kazandıktan sonra da yaşamaya... Ama önce...”

“Evet... Ama önce?”

“Önce bana güvenmelisin, sevgilim. Gerisi çorap söküşü gibi gelecektir, inan bana.”

“Yalvarırım, yardım et. Geçmişimi anlat! Kurtar beni bu azaptan.”

“Anlatacağım... Ama önce aynaya bakmanı istiyorum.”

Cesur, karısının gözlerine bakıp cesaretini topladı. Ancak oturduğu yerden ayağa kalkarken başı döndü. Yeniden yatağa oturmak zorunda kaldı. Bir süre sonra tekrar kalktı. Bu defa sorun yoktu.

Konsolun üzerindeki aynaya doğru ağır adımlarla yürüdüler. Ter içindeydi... Aynanın önüne gelip kendine baktığında şaşkına döndü. Gördüğü yüz öylesine yabancıydı ki olduğu yerde kalakaldı. Irmak'ın yüzüne bakıp yeniden aynaya döndü. Gözlerinden akan yaşları serbest bıraktı. “Belleğimde sana dair hiçbir iz bulamadığımı söylemiştim ya!” dedi. “Şimdi, kendimi görünce...”

Irmak hiçbir tepki vermedi. Cesur gözlerini aynadaki görüntüsüne dikip “Bu adama nasıl alışacağım?” diye fısıldadı. “Artık herkese yabancıyım, kendime, sana, kim bilir daha kimlere?”

Bir süre yan yana dikilip aynaya bakmaya devam ettiler. Öylesine büyük bir boşluğun içine düşmüştü ki, sadece şu an vardı. Onun dışında da hiçbir şey... Etrafını kaplayan hiçlik, kocaman bir varlığa dönüşürken kendini büyük bir çıkmazın içinde bulmuştu.

Hiçbir yaşanmışlık algılamadığı bu yüze bakarken, uçsuz bucaksız bir hüznün musallat olmuştu yüreğine. “Sevgilim,” diye fısıldadı Irmak. “İyi misin?”

“Hayır!”

“Gel, yatağa gidelim. Yeterince yoruldun.”

Yerinden kımıldamadı Cesur. “Sana yüklendiğimin farkındayım ama” dedi. “Konuş benimle! Aksi halde çıldırabilirim. Ayrıca, teşekkür ederim. Yüzüm yara bere içindeyken uyumamı sağlayıp kendimi o halde görmeme izin vermediğin için.”

“Peki, sana her şeyi anlatacağım, ama önce oturalım.”

Yatağın karşısındaki kanepeye yan yana oturdular. “Emlak komisyonculuğu yapıyordun,” diyerek konuya girdi genç kadın. “Çok da iyi kazanıyordun. Şehrin en iyilerindendin.”

Gece boyunca Irmak anlattı, Cesur da dinledi...

BİR AY SONRA

Cesur uyandıktan bir ay sonra, gecikmiş balayı için Şile’ye gelmişlerdi. Irmak, eskiden İzmir’de yaşadıklarını ancak evlendikten sonra İstanbul Kadıköy’de kendilerine yeni bir hayat kurup, emlak ofisi açtıklarını anlatmıştı. Genç adam, tatil sonrasında mesleğine kaldığı yerden devam edecekti.

Cesur’un geçmişine dair bildiği her şey Irmak’ın anlattıklarından, onun eve serpiştirdiği birkaç fotoğraftan ibaretti. Dostlarını, arkadaşlarını hatta akrabalarını sorduğunda ne anne babası ne de kardeşleri olduğunu, arkadaşlarının ise kaza sonrasında arayıp sormayacak kadar hayırsız olduklarını söyleyerek onları araştırmasını engellemişti Irmak.

Otel odasına yerleşip uzanmışlardı. Irmak, komodinin üzerindeki bir bardak suyu alıp elindeki ilacı kocasına uzatarak “Bunu içmelisin,” dedi. Oflayarak yattığı yerden doğrulan genç adam ilacı içti. Sonra yeniden başını yastığa koydu. Fakat uyuyamıyordu.

Aslında ilacı yutmamıştı. On beş gündür karısının verdiği ilaçları yutmuyor, bir süre dilinin altında tutup sonra da çöpe atıyordu. Ancak ilaçları içmemek onda negatif etki yaratmamıştı. Aksine, zihni günden güne daha da berraklaşıyordu. Irmak banyoya girdiğinde yataktan doğruldu. Yerinden kalkarak camın önüne gidip dikildi.

Karşısındaki uçsuz bucaksız uzanan denize bakarken gözleri dalıp gitti. Dört beş gündür rüyasında sarışın bir kadın görüyordu. Sonsuzluğa bakarken yine o kadın gelmişti gözlerinin önüne. Plajda hoplayıp zıplıyor, kendisini yanına çağırı-

yordu. Tülü tamamen aralayıp hayaline odaklanmaya çalıştı. Çok güzel bir kadındı. Sürekli gülümsüyordu. Öylesine dalıp gitmişti ki omuzuna dokunan Irmak'ın seslenişiyle panikledi. "Hadi gel!" diyordu kocasına. "Yerleştik nasıl olsa. Soyunup dökünelim de şöyle..."

Belli ki Irmak sevişmek istiyordu. Ancak Cesur bundan zevk almıyordu. Kendini, ait olmadığı bir beden içinde, ait olmadığı bir kadının koynunda hissediyor, bundan da rahatsız oluyordu. Genç kadını kırmak istemediği için her defasında bahaneler üretmek zorunda kalıyordu. Ancak bugün, kaçamayacağını anlamıştı. İstemeyerek de olsa onunla yatağa girip görevini yerine getirdikten sonra uykuya daldı. Irmak ise durumun farkındaydı. Ancak yapabileceği bir şey yoktu. Gelip geçici bu durumun bir an önce düzelmesi için dua ediyordu.

Cesur, akşamüzeri uyandığında yatakta tek başına olduğunu fark etti. Uykusunu almanın verdiği dinginlikle yattığı yerden doğrulurken, kendini zinde hissediyordu. "Irmaaak!" diye seslendi oturduğu yerden. Ses yoktu. Kadının odada olmadığını anlamıştı. Telefonu eline alıp arayacağı sırada ondan gelen *whatsapp* mesajını gördü.

"Deniz o kadar güzel ki, günü uyuyarak geçirmek istemedim. Plajda olacağım."

Yataktan kalkıp banyoya giderek duş aldı. Şortunu üzerine geçirdikten sonra odadan dışarı çıktı. Kapıdan çıkmadan önce aynadaki görüntüsünü inceledi. Çok yakışıklıydı. Sokakta yürürken yanından geçip de bakmayan kadın neredeyse yoktu. Aslında bu durum hoşuna gidiyordu. Bir erkek olarak gururu okşanıyordu.

Koridorda yürürken karşıdan gelen kız çocuğuna takıldı gözleri. Olduğu yerde kaldı Cesur. Bulanık da olsa zihninde bazı görüntüler belirdi; bir kız çocuğunun elinden tutuyordu. Çocuğun sırtında okul çantası vardı. Koridorda yürüyen kız da duraksayıp bu yabancıya baktı. Belli ki birine benzetmişti.

Ancak bir süre sonra kendisine bakan bu adamdan rahatsız oldu. Adımlarını hızlandırdı. Sonra da koşarak birkaç kapı ötedeki odasına girdi.

Cesur ise olduğu yerde kalmış, kıpırdayamamıştı. Bu küçük kıızı sanki yıllardır tanıyordu. Bir süre sonra yoluna devam etti. Otelden çıkıp plaja yürürken hâlâ kıızı düşünüyordu. Plaja geldiğinde ise gözleri Irmak'ı aradı. Birkaç şezlong ötede güneşlenen genç kadını görüp yanına gitti.

“Merhaba sevgilim,” dedi Irmak. Yüzüstü uzanmış güneşleniyordu. “Aşkım,” diye mızıldandı sonra. Yandaki plastik sehpanın üzerindeki güneş kremi alıp “Sırtıma sürebilir misin?” dedi.

Cesur, şezlongun ucuna oturup karısının sırtına güneş yağı sürmeye başladı. O an, hayalindeki kadın yeniden belirdi. Irmak'ın değil de onun sırtına güneş yağı sürüyordu sanki. Fakat bir şeyi fark etmişti; kadına dokunurken, Irmak'a asla hissetmediği duyguları yaşıyordu. O andan itibaren karısının sırtını adeta okşuyordu. Bunu fark eden Irmak, “Sevgilim,” dedi gülümseyerek. “Odamıza gidelim istersen. Ne dersin?”

Yaptığının farkına varan genç adam mahcup bir gülümsemeyle, “Daha yeni geldim,” diyerek yerinden kalktı. Gidip yandaki şezlonga uzandı. Fakat o an ne olduysa, kendini kötü hissetti. Gözlerini kapatıp dişlerini sıktı. Kocaman bir girdabın içinde sürükleniyordu sanki. Belki de hayalinde gördüğü kadın geçmişti. Ya da gerçekten bir hayaldi... Çıldıracak gibiydi.

Sakince yerinden kalkıp denize doğru yürümeye başladı. Irmak ise o sırada gözlerini kapatmış, güneşin keyfini çıkarıyordu. Cesur'un denize girmek için yerinden kalktığını fark etmemişti bile. Birkaç dakika içinde denizden gelen seslerle irkildi. “Adam boğuluyor!” diye bağıyorlardı. Yerinden doğrulup arkasına baktığında, zor durumda olan kişinin Cesur olduğunu anladı. Yıldırım hızıyla yerinden kalkıp denize koştu.

Genç adam yüzme bilmiyordu. İkiz kardeşi henüz yedi

yaşındayken kaldıkları otelin havuzunda boğulup ölünce, denizden ve havuzdan hep uzak durmuş, yüzme öğrenmeyi reddetmişti.

Yaşadığı geçici hafıza kaybı nedeniyle hatırlayamadığı bu bilgi onu az daha canından ediyordu. Cankurtaran, Cesur'u sudan çıkarmış, kumun üzerine sırtüstü yatırmıştı. O an, kumsalda bulunan bir otel müşterisi, "Ben hemşireyim!" diyerek ilk müdahaleyi yapmak istemiş, ancak Irmak'ın sert tepkiyle karşılaşmıştı. "Ben doktorum!" diyerek kadını tersleyen Irmak, "Kocama ilk yardımı kendim yapabilirim," demişti.

Kadın, neye uğradığını anlayamamıştı. Kızının kolundan tutup "Yürü gidiyoruz!" diyerek oradan uzaklaştı. Irmak ise ilk müdahaleyi yaptıktan sonra uyanan kocasına, "Aşkım," deyip sarıldı. "Ne kadar korktuğumu bilemezsin."

Bir süre yan yana, sırtüstü yattılar. Ortam sakinleşmiş, etraflarındaki kalabalık dağılmıştı. Genç adam gözlerini sonsuzluğa dikmişti. Derin nefes alıp iç çekerek "Yüzme bilmediğimi bile hatırlayamıyorum," dedi. "Neyin bedelini ödüyorum acaba?"

Sonra sustu... Irmak tek kelime etmemişti. Bir ara karısının yüzüne bakıp "Kaç yıllık birlikteliğimiz var!" dedi. "Beni uyarabilirdin. Yüzme bilmediğimi neden hatırlatmadın? Sakın, bunu bilmediğini söyleme bana. Sence... Seni affetmeli miyim?"

Beklemediği bu sitem karşısında şaşırان Irmak, "Aşkım..." diye mırıldandı. "Konuşmak istemiyorum!" diyerek kestirip attı Cesur. Bitkindi. Irmak'ın kendisini ifade etmesine izin vermedi. Irmak ise bu konuyu daha sonra konuşmak üzere ertelemişti.

Uzun süre uyuyan Cesur, gözlerini açtığında gördüğü manzara karşısında şaşırıp kaldı. Irmak, bavulları hazırlamış, onun uyanmasını bekliyordu. "Hayırdır?" diye sordu Cesur. "Buradan gitmeliyiz!" dedi karısı.

Genç adam şaşkındı. Balayı tatilini iple çeken kadın, daha ilk günden oteli terk etmek istiyordu. “Bu da ne demek oluyor?” diyerek yerinden doğruldu Cesur. “Görmüyor musun?” dedi Irmak. “Burası bize uğursuz geldi! Antalya’ya gitmek isteğimi defalarca söylemiştim sana. Tenezzül edip dikkate bile almadın!”

“Bana bak, küçük hanım!” diyerek söze atılan Cesur. “Hafızamı kaybetmiş olabilirim,” dedi. “Ancak kişiliğim yerli yerinde duruyor. Hiçbir yere gitmiyoruz, buradayız!”

“Ama...”

“Aması yok!”

Irmak bu defa yatağın üzerine oturdu. Gergin görünüyordu. Titremeye başladı. Yanına oturup ellerini tuttu Cesur. “Neyin var?” diye sordu. “Eğer, hâlâ boğulma tehlikesi atlattı mı dert ediyorsan...”

“Hayır, mesele bu değil!”

“Ne peki?”

“Bu otel, Şile, bize iyi gelmedi. Anlamıyor musun?”

“Böyle bir şey yok! Sakinleşip kendine gelir misin? Belki bir duş iyi gelir!”

“Haklı olabilirsiniz.”

Sessizce ayağa kalkan kadın, duş almaya giderken tükenmiş görünüyordu. Irmak’ın banyoya girmesinin ardından yatağa uzanıp gözlerini tavana diken genç adam, titreşimdeki cep telefonunun sesiyle irkildi. Çalan, Irmak’ın telefonuydu. Önce orali olmadı. Ancak arayanın Canan Hanım olduğunu görünce telefonu açma ihtiyacı hissetti. Kayınvalidesine, Irmak’ın banyoda olduğunu, çıkar çıkmaz da kendisini aratacağını söyledi. Telefonu kapatıp komodinin üzerine bırakacağı sırada aklına gelen bir düşünceyle, birkaç saniyeliğine duraksadı. Sabah çektikleri fotoğraflar gelmişti aklına. Telefonun şifre kilidi devreye girmeden galeriyi açıp fotoğrafları incelemeye başladı.

Irmak’ın gün içinde çektiği fotoğraflara baktı. Tam galeriyi kapatacakken bir fotoğraf dikkatini çekti. Hayallerinde gör-

düğü kadının ta kendisiydi! Üstelik değişik açılardan çekilmiş pek çok fotoğrafı vardı. Sonra... Otel koridorunda karşılaştığı o küçük kız. Bütün bunların ne anlama geldiğini bilmiyordu. "Aman Allah'ım!" diyerek ayağa kalktı.

Banyodan tıkırtılar gelince yakalanma korkusuyla telefonu yerine bırakıp yeniden uzandı. Kadın, üzerinde bornozuyla gelerek yatağın kenarına ilişti. Kocasının yüzüne çaresizce bakarken, "Aşkım..." diye mırıldandı yeniden. "Gidelim buradan."

"Hayır, sevgilim. Hiçbir yere gitmiyoruz."

Şile'ye geleli bir hafta olmasına rağmen sürekli huysuzluk yapan Irmak, hırçın davranıyordu. Cesur, kimi zaman alttan alıyor kimi zaman da onun bu çıkışlarını yok sayıyordu. Genç kadın, otel odasından ne zaman dışarı çıksalar kontrollü davranıyor, sanki kocasının birileriyle karşılaşmasını engellemeye çalışıyordu. Hatta akşam yemeklerini odalarında yemeyi bile öneriyordu. Ancak Cesur bu teklifi, sadece iki akşam için kabul etmişti.

Genç adam, fotoğraftaki sarışın kadınla Irmak arasındaki ilişkiyi anlamaya çalışıyordu. Kolay olmayacağını biliyordu ama bir yolunu bulup bu düğümü çözmek istiyordu. Uyandı-ğında sabahın yedisiydi. Irmak derin uykulardaydı. Büyük bir sessizlik içinde giyinerek odadan dışarı çıktı.

Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Bir yandan Irmak uyanıp da yanına gelmesin diye dua ediyordu. Havuz başında pek kimse yoktu, tenhaydı. Elindeki havluyu şezlonga bırakıp suya girdi. Havuzun derinliği belli bir yere kadar bir metre yetmiş santimdi. Kendisinin boyu ise bir metre seksen santimdi. Boğulma tehlikesi yaşamadan oyalanıp serinleyebilirdi.

Derin düşüncelere daldığı bir ara, elinde şişme ördeğiyle gelen küçük kıızı gördü. Can simidini beline taktığı gibi suya atladı. Kızın cesaretine hayran kalmıştı. Kendi kendine gül-

dü. Kız yanına yaklaştığında ise çekinerek de olsa, “Merhaba,” dedi Cesur. “Çok şanslısın. Ben de yüzme bilmiyorum ama senin kadar özgür değilim. Can simidi takacak yaşı çoktan geçtim.”

Kız, Cesur’u tanımıştı. Otel koridorunda tuhaf bakan adamın ta kendisiydi. Annesinin yabancılardan uzak durması için verdiği öğüdü hatırladı. Ancak etraf sakın olsa da havuz manzaralı otel odalarında hareketlilik başlamıştı. Balkonda oturan birkaç kişi vardı. Bunun verdiği güvenle adama gülümseyen küçük kız, “Babam da yüzme bilmezdi,” dedi. “Benimle oynuyormuş gibi yapıp şişme yatağımı, ördeğimi kullanırdı.”

“Baban akıllı adammış.”

Kız, kendisine doğru yüzmeye başladı. Yanına kadar gelip “Ördeğimden tutarsanız birlikte yüzebiliriz,” dedi. “Kimseye belli etmem, merak etmeyin.” Beklemediği bu teklif karşısında şaşırان Cesur, “Neden olmasın?” deyip şişme ördeğin kenarına tutundu. “Adın ne senin?” diye sordu kıza.

“Eylül.”

“Ne güzel ismin var.”

“Babamla annem aynı gün doğmuşlar; 1 Eylül’de.”

“Adının hikâyesi müthiş!”

Gülümsedi Cesur. Kızın bilekliğindeki melek figürünü görünce de şaşırdı. “Ne kadar güzel!” dedi. “Bir anlamı var mı?”

“Ailemizin koruyucu meleği; annemle babamda da dövmesi var.”

Kızın bilekliğini dikkatle inceleyen Cesur, kendi dövmesindeki figürle tıpa tıp aynı olduğunu gördü. Ancak kız, bileğinin iç kısmındaki dövmeye dikkat etmemişti. Cesur’un kafasındaki soru işaretleri ise gitgide artıyordu,

“Baban...” dedi. “O, burada mı?”

Çocuk cevap vereceği sırada havuzun kenarına gelen annesi, “Eylül!” diye seslendi. “Hemen yanıma gel!”

Belli ki kızının bir yabancıyla konuşmasına sinirlenmişti. Cesur’a sert bir bakış atıp elindeki havluyu havuzdan çıkan

kızına verdi. Bir yandan kurulanmasına yardım ediyor öte yandan da söyleniyordu.

Havuzun ortasında tek başına kalan adamın kafası karma-karışıktı. Gördüğü hayaller, rüyalar, bileklerdeki dövmeleler, Irmak'ın fotoğrafları... Bu kadınla çocuğun kendisiyle ilgisi neydi? Hatta Irmak'la... Anlamakta zorlanıyordu. Gözlerini kapatıp suyun sakinliğini hissetmeye çalıştığı sırada, "Aşkım!" diye seslendi Irmak. "Meraktan öldürecek misin beni?"

Pozisyonunu korudu Cesur. Ayakta durmuş, başını suya yatırarak gözlerini kapatmıştı. Havuza atlayan Irmak yüzerek yanına gelip "Aşkım!" dedi yeniden. "Bir şey söylesene."

"Bana çocuk muamelesi yapmandan sıkıldım artık!" diye bağırdı Cesur. "Neden beni rahat bırakmıyorsun?" Kısa bir süre sonra, sesini yükselttiği için pişman olup "Özür dilerim," dedi. "Çok gerginim."

"Farkındayım. Hadi gel, sana bir sürprizim var."

"Nereye?"

"Otel müdürü bize jest yapmış. Tekneyle denize açılıp balık tutacağız."

Cesur, karısıyla hırlaşmamak için bu teklifi hemen kabul etti. Ancak tekneye en son gelen iki yolcu, Irmak'ın planlarını altüst etmişti. Anne kızla otelde karşılaşmamak için bu organizasyonu otel müdürüne teklif eden Irmak, adamın bunu böyle geniş çaplı bir katılımla yapacağını hiç düşünmemişti. Teknede neredeyse yirmi kişi vardı. Genç kadın oldukça bozulmuştu. Üstelik tam da karşılarına oturmuşlardı. Küçük kız, genç adama kaçamak gülüşler gönderiyordu.

Cesur, arada bir anne kızı süzüyordu. Ancak bunu belli etmeden yapmaya özen gösteriyordu. Sarışın kadının yüzünde derin bir keder vardı. Kızı da pek mutlu görünmüyordu. Sanki tatile değil de sürgüne gönderilmiş gibi bir halleri vardı. Kadın, sıkça dalıp gidiyor, sonra aniden irkilerek kendine geliyordu. Buraya bir şeylerden kaçıp uzaklaşmak için geldikleri o kadar belliydi ki. Ancak dertleri her neyse onlarla birlikte

gelmişti. Otelde kaldıkları süre içinde kadın ne denize giriyor ne de keyif çağrıştıracak aktivitelerde bulunuyordu. Sadece kızının peşinde dolaşıyordu.

Tekne bir hayli yol almıştı. Üzerindeki can yeleğinden sıkılan Cesur tek hamlede çıkararak derin bir nefes aldı. Rahatça oturup arkasına yaslandı. Cesur'un can yeleğini çıkardığını gören küçük kız mızmızlanarak annesinden aynısını istedi. Kızının bu isteğini geri çeviren kadın sonunda dayanamadı. Söylenerek kızının üzerindeki çıkardı. Çocuk gülümseyip Cesur'a göz kırptı.

Fakat beş dakika sonra korkunç bir şey oldu; annesiyle şakalaşan küçük kız kaşla göz arasında denize düştü. Annesi olayın etkisiyle şoka girmiş, tutulup kalmıştı. Tekne çalışanlarından ikisi kızın arkasından hemen atlamış, Cesur da onları takip etmişti. Irmak ise şaşkınlık içindeydi. Adam, yüzme bilmediğini kötü bir tecrübeyle öğrenmesine rağmen bile isteye suya atlamıştı.

Cesur, denize düştüğü andan itibaren dünyayla ilişkisini kesmiş gibiydi. Kulakları uğulduyordu. Küçük kızı görme umuduyla açtığı gözleri tuzlu suyun etkisiyle yanıp kavrulmuştu. Birkaç saniyeliğine de olsa, beynine oksijen gitmemesi nedeniyle sarsılmıştı. O an ne olduysa, geçmişle ilgili tüm bilgiler gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçmeye başlamıştı: sarışın kadınla eylül ayında evlendiklerini, doğum günlerinin de aynı gün, 1 Eylül olduğunu, kızlarının dünyaya geldiği günü, hatta adının Cesur değil de Ferit olduğunu hatırladı. Küçük kızın peşinden hiç düşünmeden atlamasının sebebini şimdi anlıyordu; evladını koruma içgüdüsünden başka bir şey değildi.

Eylül kurtarılmıştı ama Cesur'a ulaşamıyordu. Ümitlerin kesilmek üzere olduğu bir anda derinlere dalıp kocasını kurtaran Irmak, onu suyun üzerine çıkardığında bitkin görünüyordu. Hemen ikisini de alıp tekneye çıkardılar. Kızına ilk müdahaleyi yapan sarışın kadın, hemşire olduğunu söyleyerek Cesur'a ve Irmak'a da müdahale etti.

Sırayla kendilerine gelen karı koca yine yan yana yatıyordu. Karısının yorgun yüzüne bakıp “İyi misin?” diye sordu. “Galiba yine başını belaya soktum.” Genç kadın sitem dolu bakışlarla, “Yüzme bilmediğini acı bir tecrübeyle öğrenmiştin, aşkım,” dedi. “Bunu neden yaptın?”

Sustu Cesur. Gözlerini gökyüzüne dikip *iyi ki yapmışım*, diye geçirdi içinden. Suyun dibindeyken hatırladıkları hayatının kısa bir özetiydi. Bu kadına ve küçük kıza duyduğu ilginin boşuna olmadığını anlamış, ne pahasına olursa olsun bu düğümü çözme kararı almıştı.

Irmak’ın hayatındaki yeri de dâhil olmak üzere her şeyi öğrenecekti. Ama bunu, belli etmeden yapmalıydı. Elini tutarak “Haklısın, aşkım,” dedi genç kadına. “Bir daha olmayacak, söz veriyorum.”

Gece boyunca gözüne uyku girmedi Cesur’un. Irmak’ın derin uykuda olup olmadığını kontrol ettikten sonra sakince yataktan doğruldu. Üzerine şortunu ve tişörtünü giydikten sonra cep telefonunu da alıp ses yapmadan dışarı çıktı. Koşar adımlarla koridordan geçip otelin bahçe kısmına çıktı. Zemin katta bulunan odalardan birinin önüne geldi. Etrafına şöyle bir bakıp balkondan içeri girdi. Cam açıktı. Kadın da camın önünde oturuyordu. Cesur’u görünce korktu. Camı kapatmaya çalışırken, “Dur yapma!” dedi genç adam. “Sana zarar vermeyeceğim. Sadece konuşmak istiyorum.”

“Kimsin sen?”

“Ah, kim olduğumu bir bilsem!”

“Hemen gitmezsen oteli başına yıkarım, haberin olsun.”

Bir yandan da yan odada uyuyan kızının uyanmaması için fısıltıyla konuşmaya çalışıyordu. “Sakin ol!” dedi Cesur. “Sadece konuşmak istiyorum. Dışarı çıkmasan da olur. Sadece dinle!”

Kadın bu defa kararlıydı. Resepsiyonu aramak üzere tele-

fonu eline aldı. "Kocanın adının Ferit olduğunu biliyorum," dedi adam. "Sanırım emlak komisyoncusuydu. Fiyakalı bir de ofisi vardı."

Kadın daha da sinirlendi. "Sağdan soldan topladığın bilgilerle beni kandırmaya mı çalışıyorsun?" dedi. "Kızımı kurtarmak için hiç düşünmeden suya atladın. Çok teşekkür ederim. Fakat bize olan ilginin sebebini anlayamıyorum!" Telefonun tuşlarıyla resepsiyonu aradığı sırada, "Tanıştığınız gün yağmur yağıyordu," dedi Cesur. "Senin üzerinde kırmızı bir pelerin vardı ve çok güzeldin..."

Kadın duraksadı. Resepsiyon görevlisi, "Alo!" diyor, kadınsa susuyordu. Cesur konuşmaya devam etti: "Sol kalçada doğum lekesi var," dedi. "Annenin adı Zeynep babaninki ise Kadir. Daha ne söylemeliyim? Lütfen konuş benimle. Yardım et bana! Belki de hepimize..."

Elinden telefonu düşüren kadın şaşkın bir halde camın önündeki koltuğa oturdu. Gözyaşlarına engel olamıyordu. "Kocam kayboldu," dedi. "Uzun süredir de ortalarda yok. Yer yarıldı, yerin dibine girdi sanki. *Başka bir kadınla kaçtı. On-dan sana hayır yok*, dediler ama buna hiçbir zaman inanmadım. Sanki bir gün çıkıp gelecekmiş gibi."

Kısa süren sessizliğin ardından adama dönüp yeniden sordu. "Kimsin sen?" dedi. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Sonra Cesur'un yüzünü inceledi. Ona ilk kez bu kadar dikkatli bakıyordu. Kocasını andırıyordu ama sadece o kadardı. Ancak fazlasıyla belirgin farklar vardı. Kocası sakallı ve bıyıklıydı. Bu adamın ne sakalı ne de bıyığı vardı. Üstelik Ferit'in burnu düzgün ve kusursuzdu. Oysa bu adamın burnunda koca bir kemer vardı. Sadece bu da değildi; kaşları kalkıktı. Gözünün hemen altında ise kocaman bir ben bulunuyordu.

Cesur, doğru yolda olduğunu bir kez daha anladı. Sesindeki duygusal tınıyla, "Adın Esin mi?" diye sordu. "Evet." dedi kadın. "Bunu da bildin."

"Az önce kim olduğumu sordun ya!" dedi. "Sanırım, adım Ferit..."

Kaşlarını çatan kadın, "Sen sahtekârsın!" dedi öfkeyle. Ayağa kalkıp camı kapatmak üzereyken bileğindeki dövme-yi gösteren Cesur, "Bu da mı sahte?" diye bağırdı. Kadın göz-lerine inanamıyordu. Karşısındaki adam gözyaşlarıyla, "Neler olduğunu bilmiyorum ama," dedi, "Şu an içinde bulunduğum kimliğe ait değilim. Hatta bu yüzün bile bana ait olduğunu sanmıyorum. Lütfen yardım et, konuş benimle."

Kadın, ikna olmasa da bu yabancidan zarar gelmeyeceğini anladı. Balkon kapısını açarak onu içeri aldı. Cesur daha içeri girer girmez kapı çaldı. Gelenin Irmak olduğunu hemen anla-mıştı genç adam. "Sen dur!" dedi. "Ben açarım."

Tahmin ettiği gibi, gelen Irmak'tı. "Sevgilim," dedi sitem dolu ses tonuyla. "Gecenin bu vakti, yalnız bir kadının oda-sında ne işin var?"

"Hesap vakti geldi!" diyerek karısını kolundan tutan Cesur, onu içeri aldı. "Sohbete dâhil olmak istersin belki," dedi. "An-latacakların vardır!"

"Saçmalama da odamıza gidelim!"

Sarışın kadın olanı biteni izlerken ürkekti. "Yavaş olun!" diye uyardı, "İçeride çocuk uyuyor."

Otel odasının girişi geniş bir salona çıkıyordu. Burada, iki kişinin karşılıklı oturup kahve içebileceği yuvarlak, küçük bir masa ve etrafında kadife kumaşlarla kaplanmış, fiyakalı iki sandalye bulunuyordu.

Salona açılan büyük yatak odasında ise küçük kız uyuyor-du. Odanın kapısı açıktı. Kadın, yaşadığı şokun etkisinden olsa gerek, kapıyı kapatmayı akıl edememişti.

"Şöyle geçin!" diyerek onları kanepeye davet eden Cesur, yanlarına ilişti. Şortunun cebindeki telefonu çıkarırken kadın-ların şaşkın bakışlarına maruz kalmıştı. Derin bir nefes alıp *whatsapp* uygulamasını açtı. Yirmi gün önce gizli bir numara-dan sesli bir mesaj almıştı.

Mesajı açıp dinletmeye başladı. Sesin karakteristik bir özel-liği yoktu. Hatta bunun için özel bir çaba sarf edilmiş, kişi-

nin sesine mekanik bir hava verilmişti. Ancak bir erkek sesi olduğu anlaşılıyordu. “*Kim olduğumu boş ver!*” diyordu söze başlarken. “*Bunu daha sonra açıklayacağım. Çıkmazda olduğunu biliyorum. İçinde bulunduğun durumdan kurtulmak istiyorsan dediklerimi yapmalısın. Ağustos ayı içinde Şile’de olman gerekiyor. Hangi otele gideceğini ise bir hafta içinde bildireceğim; yalnız bu, aramızda kalmalı...*”

“*Kimsin sen! Bunu neden yapıyorsun?*” diye sormuştu Cesur.

“*Kim olduğumun hiçbir önemi yok. Bu hale gelmene sebep olanlardan biriyim işte; vicdan azabıyla kıvranan...*”

Ses kaydı sona erdiğinde genç kadının yüzüne baktı Cesur. Irmak kıpkırmızı kesilmişti. “Bu da ne demek oluyor?” diye sordu. Ancak bunu söylerken sesi düşmüştü. “Daha bitmedi,” dedi genç adam. “Bu gece yeni bir mesaj daha aldım.”

Irmak sinirlenip adamın elinden telefonu almak için hamle yapsa da başarılı olamadı. “Bu mesajların kime ait olduğunu çabuk söyle!” diye bağırdı. Kadının bileğini kavrayan Cesur, “Merak etme!” dedi. “Az sonra öğreneceksin.”

Irmak, Cesur’un sıkıdığı bileğini acıyla tuttu. Esin ise şaşkıındı. Neler olduğunu kestirmeye çalışıyor, konunun kendisiyle ilgisini anlamaya çalışıyordu.

Irmak, bir eliyle diğer elinin bileğini kavrayıp ağrısını gidermeye çalışırken Cesur yeniden telefonundaki ses kaydını açtı. “*Karanlık dünyana az da olsa ışık tutacaksa dinle,*” diyordu telefondaki ses. “*Kaçırıldın! Ailenden, sevdiklerinden uzaklaştırıldın. Üstelik bu, aylar öncesinden planlandı. Ailenin tüm yaşamı mercek altına alındı. Tüm bilgiler, en ince ayrıntısına kadar karın bildiğin o kadına rapor edildi.*”

Genç adam ses kaydını durdurup Irmak’ın yüzüne nefretle baktı. Kadın adeta şoka girmişti. Hiçbir mimik belirtisi olmadan gözünü sabit bir noktaya dikmiş, öylece bakıyordu. Cesur ses kaydını yeniden açtı. Bu defa o mekanik ses gitmiş yerine mesajı gönderen kişinin gerçek sesi gelmişti. “*Yaşadığım vicdan azabını tahmin bile edemezsin!*” diyordu. “*Kim olduğumu*

açıklayabilirim artık. O dedektifin ta kendisiyim... Ancak böylesine kötü bir amaçla takip edilip tuzağa düşürüldüğünü bilmiyordum. Bunu öğrenir öğrenmez de harekete geçtim. İlk önce Irmak'ı göz hapsine alarak senin akıbetini öğrendim. Ardından karınla kızını yeniden takip etmeye başladım. Sen iyileşince de telefon numarana ulaşıp irtibata geçtim. Karının annesiyle görüşüp bu bilginin aramızda kalması şartıyla onları tatil için Şile'ye göndermesini sağladım."

"Neden beni uğraştırdın? Her şeyi anlatsan daha insanca olmaz mıydı?"

"Bana inanmazdın. Kayınvalideni bile inandırmak için göbeğim çatladı. Hem hafızan yerinde değildi. Biliyorsun, bir önceki mesajımda ilaçları almaman konusunda uyarmıştım seni. Hafızan yerine gelmeye başladıkça geçmişini hatırlayıp kendiliğinden çözecektin zaten. Öyle de olmadı mı?"

Esin'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Cesur'la göz göze geldiklerinde, "Aman Allah'ım!" diye mırıldandı. "Sen... Ferit..."

O sırada Irmak beklenmedik bir biçimde yerinden fırlayarak Ferit'i itip yere düşürdü. Böylece zaman kazandı. Yatak odasında uyuyan küçük kızın başucuna geldi. Elindeki minik çantanın fermuarını açıp küçük bir şırınga çıkardı. Yatağında uyuyan kızın boğazına tutarak "Dediğimi yapmazsanız bu zehri kıza şırınga edeceğim!" diye bağırdı.

Panik olan Esin, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diyerek Irmak'ın üzerine yürüdü. Ancak kadının şakası olmadığını anlayınca geri çekildi. "Ne dersen yapacağım!" diyerek teslim oldu. "Yeter ki kızıma dokunma!"

Ferit kendini toparlayıp ayağa kalktı. Fakat eli kolu bağlıydı. Irmak, küçük kızın başında şırıngayla bekliyordu. Elindeki minik çantayı Esin'e fırlatıp "Hazırlıklı geldim," dedi. "İçinde koli bandı var!" Koridordaki sandalyeyi işaret edip "Cesur'u buraya sıkıca bağlayacaksın!" dedi. "Umarım hata yapmazsın. Aksi halde..."

Esin, “Yalvarırım dokunma yavruma!” dedi gözyaşlarıyla. İçinde bulunduğu durumu henüz algılayamamıştı. Bu yabancı adam gerçekten kocası mıydı? Eğer öyleyse... Tüm bu düşünceleri zihninden uzaklaştırması uzun sürmedi. Çünkü kızı tehlikeydeydi.

Ferit’ten özür dileyerek onun sandalyeye oturmasını sağladı. Irmak, küçük kıza o kadar yakındı ki genç adam onu kurtarmak için herhangi bir hamle yapamıyordu. O da teslim olmuştu. Sandalyeye oturup ellerini arkaya bıraktı. Irmak, Ferit’in kollarını ne şekilde bağladığını arkadaki aynadan kontrol edebiliyordu. O nedenle Esin’in hile yapma şansı yoktu.

Esin, kocasının önce ellerini sonra da ayaklarını bantladı. “Dediğini yaptım,” diyerek Irmak’a döndü. “Bırak kızımı.”

“Kızınla işim yok! Sen de otur bakalım şu sandalyeye!”

“Ben sözümü tutum! Bırak kızımı!”

Yatağında yatan küçük kızın ensesine şırıngayı iyice yaklaştırıp “Otur dedim sana!” diye bağırdı. Esin çaresiz sandalyeye oturdu. Irmak elindeki şırıngayı silah olarak kullanıyordu. Kadının yanına gelip onun da ellerini bileklerinden sandalyeye bağladı. Sonra da ayaklarını... Finalde de ağızlarını bantlayıp çığlık atmalarını engelleyerek kendince çözüm bulmuştu. Çocuk ise şaşırtıcı bir şekilde hâlâ uyuyordu.

Irmak bir sandalye çekip karşısına oturdu. Hasta bir gülümsemeyle, “Merak etmeyin,” dedi. “Şırıngayı bir yerlerinize saplamadan önce size her şeyi anlatacağım.”

Genç adam yerinde kımıldandı. Bir şeyler söylemeye çalışıyor ancak çıkardığı sesler homurdanmadan öteye gitmiyordu. Irmak ise oralı değildi. “Güneşli bir gündü,” diyerek söze başladı. “Ferit’i arayıp Seferihisar taraflarında bir villa satın almak istediğimi söyledim. Fakat bunun öncesinde özel bir dedektif tutarak hakkındaki tüm bilgilere sahip olmuşum,” dedi. Ayağa kalkıp koridorda dolaşırken, “Buluştuk,” diye devam etti. “Onu arabama bindirdim. Yol boyunca sohbet ettik. Sonunda villanın önüne gelmiştik. Dikkatini bir şekilde dağıtıp eterli

fularımı ağzına kapattım. Bayılmıştı. Onu doğruca İstanbul'a getirdim. Her şeyi planlamıştım. Önceden hazırladığım sahte kimlikle kaydını yaparak kendi kliniğimde ameliyata aldım. Operasyon mükemmel geçti."

Derin bir nefes alıp soluklandı. "Anneme bile yalan söyledim," dedi. "Trafik kazası geçirdiğine inandırdım. Yüzünü değiştirip Cesur adıyla bir de evlilik cüzdanı düzenlettim."

Karı koca birbirlerine bakıp ağlıyorlardı. Kadın, Irmak'ın yüzüne, "Bunu neden yaptın?" dercesine baktı.

"Âşık olduğum adamı bir trafik kazasında kaybetmiştim," diye fısıldadı Irmak. Sesi gittikçe düşüyordu. "Adı Emre'ydi. Ona deliler gibi âşıktım. Ama o, beni bırakıp gitti; unutmam mümkün değildi. Her gün acı çekiyordum. Sonra bir gün... Bir arkadaşıma, Alsancak civarında kiralık daire arıyorduk. Ferit'in ofisine girdik. Onu görür görmez beynimden vurulmuşa döndüm. Birkaç detay dışında Emre'nin ikiz kardeşi gibiydi. O an, şaşkınlıktan öleceğimi sandım. Bir süre bocaladım. Hatta kendimi kötü hissettiğim için hemen bir yere oturtup su vermişti Ferit. O günden sonra uyuyamadım, kâbuslar görmeye başladım. Sonunda o kararı verdim. Ferit'i birkaç operasyonla Emre'ye dönüştürecektim. Fakat öyle bir ameliyat yapmalıydım ki gören Ferit olduğunu anlamamalıydı..."

Emre'nin birkaç özelliğini Ferit'e baskın bir şekilde uygulayarak bunu sağlamayı başardım. Dudağının kenarındaki beni, kalkık kaşlarını belirgin bir şekilde vurguladım. Hatta bununla da yetinmeyip sol yanağına belirgin bir leke yaptım. Doğum lekesinden farklı değil, gördüğünüz gibi... Ha, burnuna yaptığım kemeri de unutmamak lazım."

Derin bir nefes alarak "İşim gereği bunu hep yapıyorum zaten," dedi. "Ama sen, Emre'ye o kadar benziyordun ki inan zorlanmadım."

Ferit, ellerini ayaklarını çözmek için çaba sarf ediyordu. Ama nafile. Esin bantladıktan sonra bir kez de Irmak geçmişti üzerinden. Yeniden karşılarında bulunan sandalyeye oturarak

“Sana verdiğim ilaçlarla geçici hafıza kaybı yaşamayı sağlıyordum” dedi Irmak. “Bu ilaçları her gün düzenli verdiğim için de hafıza kaybın devam ediyordu. Ayrıca, Emre’yle yıllar önce çektiirdiğimiz fotoğrafları evin dört bir yanına serpiştirerek, seni geçmişimize inandırdım. Bunu yaparken de Emre’nin net çıkmadığı fotoğrafları seçmeye çalıştım. Böylece aranızdaki farklılıkları anlayamayacaktın.

Yeniden ayağa kalktı. “Oyunu burada bitiriyorum!” dedi. “Madem her şeyi öğrendiniz, yaşamayı hak etmiyorsunuz artık. Üzgünüm ama... Ailenizi yok etmek zorundayım.”

Ferit, bağlı bulunduğu sandalyeyle birlikte ayağa kalkarak kadının üzerine yürüdü ancak yere düştü. Irmak kahkahayla gülerken, “Önce karından başlayacağım!” dedi. Kadının başucuna geçip elindeki şırıngayı havaya kaldırdı. Tam da o sırada kapı büyük bir gürültüyle açıldı. İçeri giren güvenlik görevlileri Irmak’ı yaka paça etkisiz hale getirdiler. Ardından da karı kocanın el ve ayak bağlarını çözdüler.

Güvenlik görevlisinin yanında bulunan resepsiyonist genç kız, “Resepsiyonu arayıp da konuşmadığınıza bir anlam verememiştim,” dedi. “O nedenle telefonu hemen kapatmadım. Anlayıp dinlemeden de rahatsız etmek istemedim. Bir süre ikilemde kaldım. Konuşmalar telefonun uzağında olduğundan, sesleri algılamakta zorlandım. Telefonu yere düşürdüğünüzü sonradan anladım. Arada bir yüksek sesle tehdit içeren konuşmalar gelince, bir tuhafılık olduğunu anlayıp güvenliğe haber verdim.”

Esin’in yüzüne bakan genç kız, “Hanımefendi...” diyerek ellerini tuttu. “İyi misiniz?”

Kadının yüzü kireç gibiydi. “İyiyim,” diye fısıldadı. Sonra, hızlı adımlarla Eylül’ün yanına gitti. Küçük kız başını pikenin altına sokmuş, gözlerini ise sıkıca kapatmıştı. Usulca yatağın ucuna ilişip “Kızım!” diye seslendi. Eylül pikeyi yavaşça indirdi. O ana kadar sessizce ağlayan küçük kız, annesinin yanına gelişiyle hıçkırıklara boğulmuştu. Başından beri yaşananlara

şahit olup tüm konuşmaları dinlemişti. Bütün bunlar öylesine ağır gelmişti ki korkudan altını ıslatmıştı.

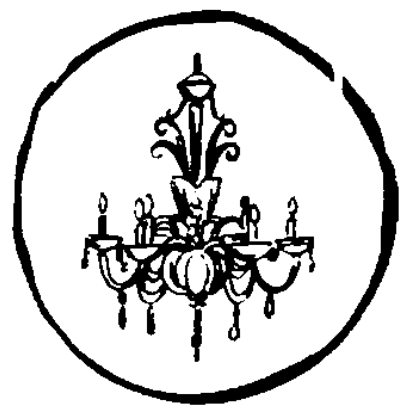
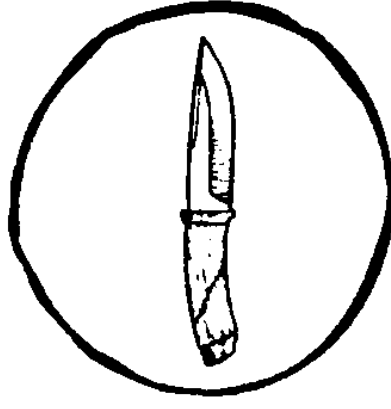
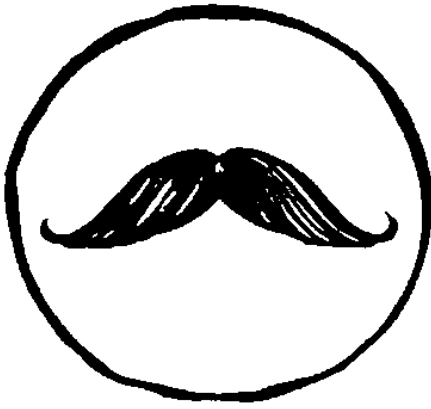
Esin ise kızının başını göğsüne gömmüş, dakikalarca öyle kalmıştı. Çok geçmeden yanlarına gelen Ferit de perişan durumdaydı. Karısıyla kızına sarılıp hasret giderirken yaşadıklarının bir kâbus olduğuna inanmak istiyordu.

Ancak bundan sonraki hayatında, aynaya her bakışında yaşadığı cehennemi yeniden hatırlayacaktı.

Ta ki yeni yüzüne alışana kadar.

BİZDEN İYİLER

MEHMET BERK YALTIRIK

DARK
İSTANBUL

Mektepten arkadaşım Rüstem'in gür sesi, dededen kalma mütevazı konağımızın bahçe kapısında yankılandı: "More Saffetçik! More Saffetçik!" Her daim böyledir. En az elli kere muhitimizin mutaassıp olduğunu, Fatih'in medreselerinden geçme ailelerin ikâmet ettiğini, öyle Aksaray tarafındaki gibi tulumbacı patırtısına alışık olmadıklarını söyledimse de dinletemedim.

Konağımız alaturka usule devam edegelmiş Osmanlı ailelerin yaşadığı Horhor'un Kırık Tulumba Sokağı'nın başına çöreklenmiş Abid Paşa Konağı'dır. En azından mahallemizde ve komşu mahallelerdeki herkesin malumu bu beyaz aşı boyalı konak, Sultan Aziz zamanının paşalarından olan rahmetli dedemin sağlığında nice konuklar ağırlamış, hayli görkemli bir saray yavrusu imiş. Şimdi öylesine bakımsız kalmış ki, konak demeye bin şahit iktiza etse de Abid Paşa'nın hatırasından mülhem böyle adlandırılmaya devam ediyor. Dedem Abid Paşa ben doğmadan çok önce vefat etmiş. Bizim aile eski servetini ve şöhretini koruyamamış ama kendisi de pek mutaassıp bir şahıs olduğu söylenen dedemin adı, bu mütevazı İslam ahali nezdinde dualarla anılmaktadır. Zaten konağını bu semtte yaptırması biraz da bu yüzden olmuş.

İşte şimdi her ne kadar gelip gitmesine alışık olsalar da Rüstem'in her seferinde böyle gulgule etmesi mahallenin huzurunu kaçırıyor. Yüzüne karşı bir şey söyleyemediklerinden, ekseriyetle bizim valideyle haminneye şikâyet ederler. Onlar da, "Bu hayta oğlan bizimkini de yoldan çıkaracak!" diye telaşa gark olurlar. Rüstem'in karşısına çıkıp yüzüne bir şey demek ne mümkün? Ceketıyla, pantolonuyla gezer diye beyefendi zannedilir ancak yaka bağır açık gezen, sık sık ceketini elinde yahut omzunda taşıyan, kendi tabiriyle "caka satarak" yampiri yampiri yürüyen Rüstem'e mektepli demeye bin şahit ister. Kasımpaşa'da bahriyelilerle, yangın yerlerinde tulumbacı kopuklarla ahbaptır. Kendi demesine göre Galata'ya bir-iki defa çıkmış ama kuleye doğru bir yürüyüş tuttursa, meyhanelerde tanış geldiklerine selam vere vere Cadde-i Kebir'e varması yatsıyı ancak bulur! İskodralı bir Arnavut ailesine mensup Rüstem, Sultan Hamid Efendimizin azametli bendelerinden Sertüfengi Şehriyari Arnavut Tahir Paşa'nın Arnavut tüfekçiler alayında zabittir. Bir insanın hanesine Tiranlı Gani Bey gibi kimseler biteviye girip çıkıyorsa, Rüstem'in bu hali gayet tabiidir. Mektepte bir-iki hırlaşması olmuşsa da ekseriyetle kavgalarını ağabeyinden gizler, ondan hususiyetle çekinir. Eh! Elde kamçı Arnavut tüfekçiler alayına emreden, Arnavut Tahir Paşa'nın kapısındaki kimselere sözünü geçiren bir ağabey! Ağabeyi, Yıldız Sarayı'ndaki kasırlardan birinde ikamet eder, kendisi de mektep dışında öteki akrabalarında kalır.

Yine bu sebeple malumuz ki bize çoğu hayal, birazı gerçek -ki onu da sağdan soldan duymuştur- hovardalık maceraları anlatsa da ağabeyi söylediği "günah muhitlerinden" içeriye burnunun ucunu uzattığını duysa gözünün yaşına bakmaz falakaya yatırır. Ayrıca ekseriyetle bizim mektebin üst devrelerinden sayılan Ahmed Rasim ağabeyin gezip gördüklerinden dinlediklerini bize satmaya kalkar. Aynı hikâyelerin hakikisini dinlememiş olsak amenna lakin ekseriyetle Direklerarası tarafına, bizim Perukâr ağabeyin dükkânına birlikte gidip geliriz. Bize niye maval okursun?

Rüstem yine böyle nara atarak geldiğine göre yine Direklerarası'na gidilecekti besbelli. Nitekim karşıma dikilip "Yahu birader, neden ses vermezsin?" diye söylenmesinin akabinde lâfı yine Perukâr ağabeye getirdi. Direklerarası'nda bir küçük berber dükkânı işleten bu Ermeni ağabey, bizim Ahmed Rasim ile Faiz ağabeylerin ahabası, haddi zatında onları işret âlemlerine bulaştıran da ta kendisi! Sık sık burada bizim gitmemizin yasak olduğu muhitlerin lakırtısı döndüğünden ve namı herkesçe malum olduğundan, bizim Rüstem buraya tek başına gidemez. Ağabeyinin gözü beni tuttuğundan, efendi saydığından fena bir iş olmadığına kani gelir, kulağına laf gitmesin diye ekseriyetle benimle gezer tozar. Yaşımız on yediye dayansa bile yine de ailelerimizin nezdinde hep çocuk değil miyizdir? Faiz'le Ahmed Rasim ağabeyleri yan yana Şehzade Camii tarafında görünce, Perukâr'ın dükkânında yine hovardalık sohbetlerinin döneceğini anlamış tabii. Pek uzak olmadığından, koştur koştur gelip konağın kapısına dayanıvermiş işte!

Israr edince dayanamadım. Benim de canım bahçede ağaç gölgesinde serinlemekten sıkılmıştı. Kalktık, Şehzadebaşı'na uzandık. Rüstem bir yandan yürürken bir yandan da tanımasa dahi kopuk kılıklı, külhani tipleri gördükçe hürmetkâr bir baş selamı temenna ediyor. Ortaoyununa çıksak bu acayıplığı temaşa edenler vallahi Tuzsuz Deli Bekir zanneder! Üstüne bir de geçtiğimiz yerlerde bir kopuk kavgası, kız yahut oğlan kaçırma vakası, mahalle baskını falan olmuşsa kırk kere de olsa -kendi yaşamışçasına meddahlar gibi- anlatır. Nitekim, "Bin kere anlattın yahu!" desem de bana acımayarak Şehzadebaşı'nda Osman Baba Türbesi'ne yaklaşıncı Aksaray'ın meşhur külhanisi Arap Abdullah'ın Mirasyedi Necip'in adamları ve Çerkez Mehmed'le kavgasının yaşandığı, devrin gazetelerinin marifet bir şeymiş gibi "Direklerarası Vakası" diye naklettiği hadiseyi anlatmaya başladı. Bereket, Perukâr'ın dükkânına tez ulaşıp bizimkilerin sohbetlerinin en tatlı kısmına denk geldik de dut yemiş bülbüle dönüverdi.

Ahmed Rasim ağabey tek başına Beyoğlu'na uzandığı bir macerasını öyle sözlerle naklediyordu ki susmasına hak verdim. Zira biz köprü tarafına yürüsek dahi "günahlar belde-sine" yaklaştık diye mahallede adımız çıkıverir! Aksi gibi bu dükkâncıkta öyle hatıralar dinledik ki adeta bir masal diyarını, görmeksizin seyretmişizdir. Hele Rüstem'i tenkit etsem dahi Aksaray'a yakın oluşumuzdan mı bilinmez, külhanbeyi mesellerini asıl Perukâr ağabeyden dinlemek, insanda bele kuşak sarıp iskarpinin topuklarına basarak dolaşma hissi uyandırmıştır. Ah günahlar şehri! Kıvrılan beller, bıçak parıltısı, şarap kokusu, Rumca nağmeler... "Ela se mena vre yavrimu!" diyen dilberler, kuleyi çepeçevre sarmış eğri büğrü taş sokaklar misali bellere sarılan kollar... Kaytan bıyığın bükülüp taş kaldırımlarda bekçi sopasının yerini külhani iskarpin tıkırtılarına bıraktığı, fener ziyasından çok kama parıltısının ışıldadığı karanlık kuytular, havada gece boyu asılı kalan tılsımlı kantolar, şarkılar...

Ben böyle bana hayli uzak saydığım bir âlemin meselelerini hikâye gibi dinlerken, dükkâna tam da bizim Rüstem'in kalemi, tulumbacı makulesi bir garip adam giriverdi. Hayli paspal giyimli olmasına, eskimiş pabuçlarının topuklarına basmasına, yaka bağır açık gezmesine karşın, bizim kalem tutmuş mürekkep yalamış Ahmed Rasim ağabeylerle tanış olduğu her halinden belliydi. Bizim Rüstem de tanıyormuş, muhabbet gulgulesi başlar başlamaz kaşla göz arasında adının Cincim Ali olduğunu söyleyiverdi. Fazla konuşmuyor, arada bir bazı isimlerin bahsi geçince tanıyıp tanımadığını belirtip susuyordu. Benim nazar-ı dikkatimi çeken şey ise bu Cincim Ali'nin arada bir bana tuhaf tuhaf bakmasıydı. Rüstem bile buna binaen tanışıp tanışmadığımızı sordu.

Muhabbetin tavsadığı bir vakitte ansızın bana tekrar bakıp "Abhaz Mahmud'la bir akrabalığınız var mıdır?" diye sordu.

Tam, "Ne münasebet efendim?" diye çıkışacaktım ki bu kelimelerin hafızamda yarattığı akisle sus pus oldum. Bizim

ailenin dedemin gençliği zamanında orduya zabıt olması hasebiyle Adapazarı'ndan İstanbul'a yerleştiğini biliyordum. Oration Abhaz köylerinden birinde elan akrabalarımızın olduğunu da duymuştum. Muhtemelen bu külhanbeyi nasıl benzettiye artık beni birilerine benzetmiş olmalıydı. Benim de muhabbetşinas bir ânıma denk geldiğinden, "Şayet Abidpaşazadelerden değilse sanmıyorum, efendim!" diye karşılık verdim.

O vakit külhaninin gözleri parladı. "Evet, öyle bir şeyler gevelemişti. Sağdan soldan da duymuştum bunun kâşanelerde büyüdüğünü. Lakin sokaklarda sürttüğünden madiden sanmıştım. Demek hakikiymiş!"

O böyle deyince benim hafızam iyiden iyiye aydınlandı. Aile içi sohbetlerden duyduğum, Mahmud isminde bir amcazademin olduğunu biliyordum. Kendisinin erken yaşlarda eli sopalı bir zabıt olan amcama asi geldiği, sokaklarda tulumbarcılarla düşüp kalktığı söylenegelmişti. Adını bahse değer bulmazlar, adeta ölmüş kabul ederlerdi.

Bunu Cimcim Ali'ye de söyleyince keyifle güldü. "Vay anam babam! İki cihan bir araya gelse bizim Öcü Mahmud'un paşa torunu olduğuna inanmazdım! Vay ki vay!"

"Öcü Mahmud" lakırtısı geçince Rüstem pek bir alâkadar oldu birden. "Aman imanım ağabey! Bu Öcü Mahmud dediğin Aksaraylı Onikilerden Arap Abdullah'ın refiklerinden Öcü Mahmud mudur?" diye sordu.

Söyledikleri benim için hiçbir ehemmiyet kesbetmiyordu. Lakin böylesine bir malumatı hiç ummadığı mektepli bir gençten işitmek hoşuna gitmiş olmalı ki Cimcim Ali marifetmiş gibi kafa salladı. "Öp babanın elini! Ta kendisi! Arap Abdullah'la bizim boyacı Tatar Ahmed'in Çukurçeşme tarafında, Ağayokuşu'ndaki evinde yatıp kalkar biteviye."

Ben dediklerinden bir mana çıkaramasam da bunların devrin namlı kabadayıları yahut o makuleden kimseler olduklarını sezinliyordum. Nitekim Rüstem de tasdikledi. "Beyağbicum, yanlış anlamazsan ben Öcü Mahmud'u duydum ama

Onikiler içinde hiç bahsi geçmez. Abdullah Ağa'nın evinde ne yapar?"

Cimcim Ali yine keyifle güldü. "Arap'la Tatar'ın işine akıl sır erer mi? El-hak doğrudur. Mahmud'u tulumbacı kopukları haricinde pek tanıyan eden yoktur. Kavgacıdır ama bizim Ak-saray'ın sayılı fırtınalarından değildir. Adam rabıtalı iş sevmez imanım! Yoksa şimdiye bir kahvehaneye çöküp kumar postasından kaldırdığı manolarla o da adını Arap Abdullah'ların, Tıflıbozzade Kahraman Bey'lerin, Sarraf Niyazi'lerin arasında saydırmasını bilirdi. Nerede akşam orada sabah yaşar bu. Gün bitmeden kazanır, gün bitesiyse ne var ne yok yer yahut dağıtır. Rum kabadayıları, kopukları misali karmanyolacılık ettiğinden, pek saymazlar onu ama işini bilir. Üstüne bu karmanyolacıların en fenasıdır, mezarlıkta görür işini!"

Perukâr ağabey sohbete dahil oluverdi. "Ka deme sakın bu Mahmud yoksam ölü soyoor?" Cimcim Ali gülerek ona doğru döndü. "Yok, anam babam! Onu işi ölümlerle değil dirilerle! Gassal ahbaplarından birinden sakız kuşağı gibi bembeyaz bir kefen çakmış, gelenin geçeni korkudan bayıltır da öyle cebellezi eder!" Külhanbeyinin kahkahası ve aslında benim az çok ne olduğunu kestirdiğim fena bir eylemi kendi lisanıyla anlatması hepimizi güldürmüştü.

Rüstem birden, "Beyağbi, madem akrabalık vardır, bizi Öcü Mahmud'la tanıştırsan ya?" diye atıverince nefesim ke-sildi.

Cimcim Ali dahi kaşlarını çattı. "Ulan kara toprak kabul etmez onu, nereden icap etti?" deyiverdi.

Ahmed Rasim ağabey gülerek "Bunlar sen ben gibi değil ki! Bırak Galata'yı Şehzade Camii'den, medreselerden öte Dersa-adet'i görmemiş delikanlılar. Şehirdeki kabadayı takımından kimseleri görmek istemişlerdir," dedi.

Böyle söyleyince Cimcim Ali ayağa fırladı. "O zaman gençler düşün ardıma da tutalım Ağayokuşu yolunu! Siz de merak etmeyin beyağbilerim, fazla oyalanmazlar. Mahallelerine bırakırım dönüşte!"

Ben pek gönüllü değildim zira Rüstem'le arkadaşlığım bir yana bizim amcazadeyle görüştüğüm işitilse ailem bana dahi "ölü" nazarıyla bakardı. Rüstem'in ısrarlarına karşın dükkândan çıkıp Çukurçeşme'ye doğru yürümeye başladık. Yolda Rüstem'le Cincim Ali ağabey muhabbeti koyulaştırdı.

En son kabadayılık vakalarından, vurdulu kırdılı olaylardan bahsediyorlardı. Konu dönüp dolaşıp Rüstem'in ağabeyine ve onun tanıdığı Arnavut külhanilere gelince, Cincim Ali kaşlarını çatarak ağır ağır konuştu: "Ağabeyinin bu taraklarda bezi olmamalı Rüstem kardeş, namını hiç duymadım. Lakin Tiranlı Gani Bey hariç. İstanbul'un en ali kıran baş kesen fırtınası odur. Kumar postasında da oturur, hovardalıkta da eli ayağı bulunur. Ateş olmayan yerden duman tütmez. Cinayetleri de varmış. Su yolunda testi nazarıyla bakıyorlar ona da..."

Yol boyu benim hiç anlamadığım isimler, olaylar konuşuldu biteviye. Biz Arap Abdullah'ın evine vardığımızda, bizi kapıda boyacı sandığıyla sokağa çıkmakta olan çekik gözlü bir adam karşıladı. "Vay Cincim Ali! Yeniyetmeler ardında, haraç almaya gelir gibi gelişin hayır mıdır?"

Cincim Ali beni gösterip "Sevap işliyoruz imanım! İki akrabayı kavuşturacağız. Şu paşa torunu civanla, bizim Mahmud akraba imişler!" deyince, adam beni tepeden turnağa süzdü. Yüzü allak bullak oldu. "Biz de diyoruz bu paşazade martavalını mezarlıklarda dolaşa dolaşa aklı şaştığından söyleyip duruyor. Demek aslı varmış! İyi, geçin içeri! Bizim Abdullah'la konuşuyorlar," diyerek kapıyı kapatmadan sallana sallana sokağı adımladı.

İçeriye girer girmez, yukarıdan işittiğimiz gür sesle elimizde olmadan irkildik. Elifine cimine ne diyorsa duyuyorduk. "Aman ha imanım Öcü, unutmayasın! Kefenle dolanırken arada bizim sokağı da ihmal etme! Adı bir tamam çıksın da hasımlarımız semtten elini eteğini çeksın, ona göre!"

Sesin akabinde aşağıya uzun boylu, kara kuru ancak sıırım gibi bir adam ağır ağır inmeye başladı. Kafası traşlı, elmacık

kemikleri çıkık, bıyıkları seyrek ve sarkık bu adam omuzlarına attığı kukuletalı sako, beline sardığı Trablus kuşak, yeleğindeki kalın köstek ve çizmeleriyle, kuşağına sokuşturduğu tulumba-cı reislerinin kullandığı usturpa, saldırma ve tabancayla, sağ çizmesinin kenarından görünen küçük bıçakla, elindeki sapı gümüş savatlı kamçıyla harp gemisi gibi öyle tantanalı ini-yordu ki onun meşhur Arap Abdullah olduğunu diğerleriyle birlikte ben de anladım. Bunlar olmasa dahi bizim Rüstem'in gözlerine bakmak kâfiydi. Sanki Yıldız'da, mabeyinde yükseklerden bir zat görmüşçesine eli ayağına dolaşmıştı. Öyle ya, Arap Abdullah da bu takımın ümerasındandı!

Abdullah sahanlığa inerken bizi şöyle bir süzdükten sonra Cincim Ali'ye dönerek gürledi. "Ulan namussuz Cincim! Sen bizim hanenin yolunu bilir miydin, a tabansız? Sürü gezer miydin sen?"

Cincim Ali "afili" -bizim Rüstem hep kullanır bu tabiri- bir baş selamıyla karşılık verdi. "Na şu yanımdaki bizim Öcü Mahmud'u görmeye gelmiş. Amcazadesi. Bizim Öcü, harbici paşa torunuymuş, iyi mi?"

Koca kabadayı inanmayan gözlerle beni baştan ayağa bir kere daha süzdü. Ağzını açacak gibi olduysa da kendi kendine, "Hikmetinden sual olunmaz ya!" diye söylenerek evden çıkıp gitti.

O esnada simaen az çok beni andıran bir başın merdivenlerden bize doğru sarktığını gördük. Kılığı Cincim Ali'yi andıran, yaşça ona yakın görünen bu külhani birkaç basamak inerek gözlerini üçümüze birden dikti. "Hergeleler hergelesi Cincim Ali! Ne dümenler çeviriyorsun ha? Nedir bu amcazade dalgası?" Benim çehremi benzerliği nazar-ı dikkatini çekmiş olacak birkaç adım daha atıp yaklaştı. "Sen Abidpaşazadelerden misin arkadaş?" diye sordu.

"Dâhiliye Nezareti mümeyyizlerinden Kâzım Bey babamdır. Siz de zannımca Dâr-ı Şûrâ-yı Askeri'den Miralay Tevfik Bey Amca'mın oğlu Mahmud'sunuz!" diye cevap verince bir

anlığına afalladı. Sonra da kırk yıllık ahbabını görmüşçesine, samimiyetle sarıldı.

Samimi olduğuna kaniydim zira ayaküstü halimi hatırıma sorduktan sonra tek tek babamları, haminnemi, hala hanımları falan sormaya başlamıştı. Sual yağmurunu bir anda kesti. “Kusura bakma yahu, böyle yangından mal kaçırır gibi... Gelin bizim kahvehaneye gidelim de kapıdan mihraba söyleşelim, değil mi?”

Böyle deyince ilkin çekindim. Zira amcazadem Mahmud, sülalede adı çıkmış bir kimse olduğundan onunla birlikte görünmem iyi olmazdı. Lakin ben buna karar veremedim kendimi bir anda Yeşiltulumba’daki kahvehanede buluverdim. Arap Abdullah’ı kanlı canlı görmenin tesirinden hâlâ çıkamayan Rüstem’in kahvehanede Abdullah’a benzer başka kimseler görüp seyretmekten nutku tutulmuştu.

Amcazadem içeri girer girmez, meydana cınlatan gür bir sesle, “Heyt ulan meydancı! Cehennem mi oldun, namussuz? Misafirlerimiz ağır. Dört acı kahve! Has takımlarda getir, dubaradan bize kakaladıklarından olmasın ha! Bak terese, hâlâ duruyor! Ulan kırk yılın başı damına paşa torunları düşmüş; söğüt gölgesinde dikilir gibi dikileceğine koştursana!” dedi.

Kahvehanede oturduğum müddetçe on yıldan fazladır ailemizden haber alamayan amcazademin suallerine cevap verirken bir yandan da kahvehaneye girip çıkan kopukların, meydanda ansızın patlayan tulumbacı naralarının tedirginliğiyle duraksıyordum. Rüstem benden daha konuşkan çıkmış, mevzunun mecrasını önce kabadayılık hikâyelerine, sonra da hovardalık muhabbetlerine çevirmişti.

Nedendir bilinmez sohbet esnasında amcazadem Öcü Mahmud’un gözlerinde insanı ürkütecek bir ışıltı peyda oldu. “Ulan mektepliler, kanım kaynadı size ha! Helal ulan sana da, Cimcim Ali! İki akrabayı kavuşturdun, sevabı büyük Allahıma. Dün epey avel söğüşlemiştim, bugün yatsıya dek devrilir yatarım diyordum. Konuğu raconuna göre ağırlamalı... Siz

şimdi ömür billah işret, âlem görmemişsiniz. Size hem sazlı hem de kadınlı bir ziyafet çektirmeli...”

Ben kem küm ederek “Aman efendim! Bizim Galata’ya çıkmamız yasaktır. Hem sonra bizimkiler merak eder. Başka zaman inşallah!” dediysem de dinlemedi.

“Galata’ya gitmeye ne hacet? İşretse işveyse aha burası! Kaymak tabağından tut Sena Yokuşu’na ne cevherler var ne cevherler! Siz burada beni bekleyin, elinizi cebinize attığınızı gördüğüm an konuk demem ervahınıza okurum ha!”

Amcazadem kalkıp gittiği esnada bir bahaneyle kahvehane- den savuşmak istedimse de Perukâr ağabeyin dükkânında din- lediğim hovardalıkların hikâyelerini hatırladım. Bir anlığına zihnimde peyda olan dehşetli bir merak beni pençeleri arasına öyle bir aldı ki yerimden kımıldayamadım. Ömrü hayatım boyunca hep sağdan soldan işittiğim, daima yabancısı oldu- ğum bir âlemi, işret sofrasını seyretmek ve seyretmekten de öte bizzat yaşamak fırsatı önümdeydi. Bu esnada yegâne korkum ailemin bu emelimi ve iştirakimi öğrenmesi idi. Onun da üs- tesinden Rüstem geldi. Aklına nasıl, nereden estiyse, “Bekle beni, more Saffetçik!” diyerek yerinden fırlayıp gözden yitip gitmişti. Cımcim Ali ile birlikte onca tulumbacının, kopuğun arasında korka çekine asude otururken elinde birtakım kitap ve defterle çıkagelmişti. Elindekileri masaya bırakınca bunla- rın bana ait olduğunu gördüm.

Şaşkınlığımı görünce esbab-ı mucibesini anlatmaya başladı Rüstem. “Sizinkilerden destur aldım, more! Tek başıma sizin konağın kapısına dayandım senin için. Dur, korkma hemen imanım! ‘Saffet’le işrete gideceğiz, bu gece bizi beklemeyin,” demedim elbette. Bizim mektepten bir arkadaşın ikmalleri kaldığını, sana rastlayıp ders çalıştırması için rica edince ken- disini kıramadığını, beni de kitaplarla defterlerini almak üzere gönderdiğini söyledim. Böyle ulvi bir sebep göstermesem beni avludan içeriye dahi koymayacakları muhakkaktı. Giderken de ‘Eğer gecikirse iktizası halinde gecelerler, bizim Akif’lerde

kalırlar. Pek mutaassıp, asil bir ailedir geç vakitte konuklarını bir yere bırakmazlar!’ dedim ayaküstü. Yat kalk da bendeki dağlı aklına dua et! Bu gece de işrette gönlün, gözlerin bayram ederken içini ferah tut!”

Hava kararmaya başladığı esnada kahvehanenin kopukları yerlerini mahallenin ihtiyarlarına bırakmaya başlamışlardı. Bu esnada Öcü Mahmud, bir anda dibimizde peyda olmuş, fısıltıyla işlerini hallettiğini söyleyerek ardına takılmamızı söylemişti. Onun bu sırlı, esrarlı hali Cimcim Ali’yi rahatsız etmişti. “Ulan kabir kaçkını! Ne o öyle fısır fısır, fiskos fiskos, siyaset yapar gibi? Kahvehane ortasında inşallah hafiyenin birine denk gelmemişizdir!”

Mahmud elini savurdu. “Hadi bunlar mektepli, bizde siyaset arayan hafiyenin aklına turp sıkayım!”

Ali ayağa kalkarken etrafı kolaçan etti. “Seni tanımayıp da şu vaziyetlerini görsem ben bile huylanırdım! Sanki aşüftelerle işrete değil de kuytu köşelerde siyaset yapmaya gider gibi... Haydi, düş bakalım önümüze!”

Yolda giderken aramızdaki samimiyet artmış yaş farkımıza karşın, “ağabey” hitabını bir kenara bırakmıştık. Aksaray’ın eğri büğrü yollarını adımlarken Öcü Mahmud hazırlıklarını ballandıra ballandıra anlatmaya başlamıştı. “Bu gece felekten bir gece çalacağız! Çalgıcılar hazır, yosmalarla birlikte bizi bekliyorlar. Akşam karanlığında kimse görmeden geçer gideriz. Mazın bir yerde sabaha kadar kafalarımızı tütsüler neşemizi buluruz!”

Cimcim Ali evleri işaret etti. “Evi de iyi yerden buldun herhalde. Bari gözden ırak bir yer olsun da eğlencemize balta olmasınlar! Şu sıralar en ufak kapı gıcirtısında, “Yosmalar eve adam alıyor” yahut “Dilberlerle güreşirler” diyerek imamı önüne katan ev basıyor. Küfelik olalım derken falakalık olmayalım?”

Böyle ikaz edince Öcü Mahmud da tedirginlikle evlere bakınarak konuştu. “Evden yana derdiniz olmasın. Deniz Abdal

tarafında, Kazıklı Bostan'ın dibinde. Biraz büyükçe bir bahçenin ortasında.”

Cimcim Ali çenesini kaşdı. “Çapa'da bostan mı bıraktılar? Silme hane dolu oralar. Islık çalsak işret var diye binerler tepemize!”

Mahmud muzaffer bir edayla karşılık verdi. “Davullu zurnalı düğün etsek dahi bir Allah kulu sokulamaz tasalanma. Öyle emin bir yere götürüyorum ki sizi, sadrazam paşa olsa kırk kere düşünür girmeden evvel!”

Ali iyiden iyiye sinirlenmeye başlamıştı. “Bizim Onikilerden Arap Abdullah dahi baskın şerrine evine yavri sokmazken hangi emin yermiş bu böyle?” diye soruverdi.

Mahmud alelade bir şeyden bahsedercesine, sakince konuştu. “Bostan dibinde icralık bir paşa köşkü. İcralık dediysem, ne mirasçılarının istediği ne de alacaklısının elden çıkarabilirdiği bir köşk. En son Acem Güzeli, bizim Sarı Fitnat'la Kumkapılı Anahit'e ev açmışlardı. Lakin köşkün adı çıkmadan kendileri zarar edip evden çıkmışlar diye duymuştum. Rum kabadayılarında bir palikarya öylesine üfürmüştü kulağıma, yakın zamanda ev boştur diye...”

Cimcim Ali birden duraksayıp bizim amcazadenin önüne dikildi. “Sakın! Yoksa bu dediğin meşhur Yeşilli Köşk müdür?”

Mahmud çapkınca bir sırıtmayla kafasını sallayınca, Cimcim bize de bakarak “Sizin amcaoğlunun bizi götürdüğü yerin adı periliye çıkmıştır ha!” deyiverdi. Ardından ilaveten, “Hem de öyle alelade bir yer değildir. En babayiğit dahi bırakın geceyi, gündüz sokulamaz oraya! Sarı Fitnat'tan çarpan kapıları, yuvarlanan eşyaları falan bizzat işittim ben!” dedi.

Sokak ortasında durmuş hummalı bir münakaşaya tutuşmuştuk. Mahmud hem bize hem ona bakarak ağır ağır konuştu. “İstanbul her şeyi abartır! Haraç isteyip de yüz bulamayan külhanbeylerinden biri korkutmak istemiştir! Civanlar, sizin bu Mahmud ağabeyiniz haklıdır aslında. Mekân elbette ki perilidir lakin bunlar bildiğiniz periye benzemez. Sevdalanmadıkça çarpamazlar adamı!”

Cimcim Ali elini boşluğa salladı. “Karakoncolos kılıklı herif sen tabii korkmazsın, ömrün mezarlıklarda geçmiştir! Böyle uğursuz bir yeri de senden başkası bulamazdı zaten!”

Yeniden hızlı adımlarla yürümeye başladığımız sırada Mahmud ağabey sitemle, “Ulan avel, apır sapır konuşup yedi ceddinin silsilesine başlatma şimdi! Ev azıcık metruk diye adı sahipliye çıkmış. İşimize yarayacaksa neden elimizin tersiyle itelim? Hem Aksaray’da yangın yerlerinde az mı yosma kovaladın? Hepimizin yaptığı iş. Bir kere çarpılan, yamulan gördün mü? Memlekette yosmanın ‘mezarlık kahpesi’ denilen çeşidi bile var anasını satayım! Cin peri dünyada mevcutsa da buralara uğramaz. Akı başında bir cin Aksaray’a gelir mi ulan? Biz adı periliye çıkmış mekânda eğlenirsek millet işret değil, cin düğünü, peri şenliği zanneder, korkularından sokulamaz. Biz de rahatça eğleniriz işte!” deyince Cimcim Ali’nin gözleri parıldadı. “Ulan domuz, sendeki akıl serdar-ı ekremde bulunmaz derim hep! Vallahi, şeytan düşünemez böylesini!”

Siyaset konuşsak bu denli heyecan hissetmezdim doğrusu. Sanki her pencerede, perde aralıklarında gizlenmiş gözlerin nazarı altında gibi hissediyordum kendimi. Yüzümün kızardığına emindim, utancımдан yerin dibine girmiş gibiydim. Adeta her ev önü bizi yargılayan, “günahkâr” olarak damgalayan kadı huzuruydu, her hane ahlakımızın tepesinde sopalarla dikilip biteviye dürtüklemekte olan bekçilerdi. Saçak altlarından, ağaç gölgelerinden geçip giderken sanki herkes kabahatimizi biliyormuş da bizi ayıplıyormuş gibi başım öndeydi. Bir yandan işret dedikleri bir acayip âlemi görmek için duyduğum merakı dizginleyemiyordum, diğer yandan da tuhaf bir korkuyla boğuşuyordum. Tüm bunların üstüne bir de Cimcim Ali’nin ecinnilerin tasallutuna uğramış köşk lakırtısı iyiden iyiye canımı sıkmaya başlamıştı. Haminnemden anemden, teyzelerimden, halalarımдан, “Aman hamama destursuz girme, peri aşkına uğrarsın!”, “Besmele çekmeden inme kömürlüğe, dokuz düğüm olursun vallahi!”, “Tulumbaya fazla

eğilme, tutup çekiverirler kuyuya maazallah!” ikazlarını duya duya büyümüştüm. Kömürlük izbesinde, kuyu kenarlarında, mahalle arası mezarlıklarda, türbe hazirelerinde yatsıdan sonra dolaşan İbrikçi Kalfa’sından gulyabanisine çeşit çeşit heyulayla hemhal olmuştum; her İstanbul çocuğu gibi. Ahşap köşkte büyüdüğüm halde tahta gıcırdamasına, yağları kurumuş kapıların seslerine, evin kıyısında köşesinde aheste gezinen kedilerden çıktığına kanaat getirdiğim acayip tıkırtılara hâlâ da alışabilmiş değildim. İşte şimdi bu halde gittiğim o meyus yerde eğlenebilecek miydim? Kendimi bu külhanilerin arasında kırk türlü beladan sakınmış olacağımı düşünerek teskin etmeye çalışıyordum.

Kazıklı Bostan mıntıkasına vardığımızda bir duvar dibinde üç karaltı aniden önümüze çıktı. Tesadüftür deyip geçecekken, onların biraz ardında iki karaltı daha görünce, bunca kalabalığın bu pusu yerlerinden birilerinin geçmesini beklediğini zannederek soluğum kesiliverdi.

Açıkça belli etmese bile Cimcim Ali de hiç beklemediğinden tedirginliğini bastırarak göğsünü gere gere karaltılara doğru, “Hasım mı hısım mı, kimdir bu kaltabanlar!” diye gürledi.

Sağ eli kuşağına doğru uzandığı sırada Öcü Mahmud koldan tuttu. “Dur ulan, keskiyi fora etme hemen. Bu geceki refiklerimizdir! Lavtacı Tanaş’la Udçu Abbas. Na şu da Cümbüşçü Agop! Tanımaz değildir... Burada beklemelerini söylemiştim!”

Cimcim, Mahmud’a küfredecekmiş gibi baktı. “Ulan dayım hangisi, gâvur hangisi? Bu kör karanlıkta böyle karman-yolacı gibi adam mı beklenir? Ya şu geridekiler kim?”

O akşam loşluğunda bizim amcazadenin yüzünde beliren hovarda sırtışı görülmeliydi. “Bahsettiğim periler işte! Ulan andavallıya yatıp da bizi mandepsiye bastırma, sen bunların salınışını bir günlük yoldan sezersin de kim olduklarını bilirsin! Evdoksiya’yla Surpik’tir!”

İsimleri zikredildikten sonra karaltılara baktığımda yüzleri

peçeyle örtülü, çarşafı iki kadının hiçbir şey demeksizin belediklerini gördüm.

Cimcim de Mahmud'a aynı manalı sırtışıla karşılık verdi. "Hay Allah müstahaklarını vermesin! Ben de sanmıştım ki..."

Amcazadem sertçe sırtına vurdu Cimcim'in. "Ne sandın ulan? Beğenmediysen Rana'yla Kel İpek'i getirelim diyeceğim de o yavrileri sana bana yedirmezler! Paşazadelere beyzadelere postu deldirtiriz imanıma! Tanışma faslınızı köşkte yaparsınız, haydi!"

Yeşilli Köşk dedikleri müphem haneyi görür görmez, bas-kın korkusu yerini ecinnilerin uğramasına bıraktı. Bir kısmı tahtalarla örtülmüş kırık camlar, eskimiş ahşap ve bakımsız bahçeyle bu yer, Frenk keferesinin "gotik" diye tesmiye ettiği türden, cinai tefrikaların ve esrarlı romanların konularını aldığı yerleri andırıyordu. Zifiri karanlığa rağmen, içeriye girer girmez üst üste tepelemesine yığılmış ölü eşyalarla birlikte bu ürkünç manzara tamamlanıyordu.

Mahmud el yordamıyla kandil yahut mum ararken, kadınlar içeriye adımlarını atar atmaz, peçelerini dahi çıkarmadan söylenmeye başlamışlardı. Bir tanesi İstanbul Ermenilerini andırır tarzda konuşarak "Ka sizin Rana'yla İpek de kim oloomuş? Vaktiylen yağlı kapı bulmuşudurlar. Dünya hali, çirkinin bahtı güzelden açık oloor zo!" deyiverdi.

Biz Rüstem'le bir kenarda beklerken daha gündüzden Mahmud'un hazırlık yaptığını ve nevaleyle içkileri buraya sakladığını anladık. Çok beklemeden dört-beş kandil odanın muhtelif yerlerinde uyandırıldı, bir tanesi de iç taraftaki sahanlığa konuldu. Kısa sürede bir tepsi yerleştirilip etrafına köşkün eski sahiplerinden kalma kanepeler, koltuklar çekilirken, mezeler ve rakılar da hazırlandı. Çalgıcılar hazırlanırken kadınlar da peçelerini, elbiselerini değiştirip omuzlarına dökülen saçlarıyla, salınarak arz-ı endam edişleriyle sofraya koşturdular.

Sofraya nasıl oturdum, rakıyı ilk kez -o da Evdoksiya dedikleri kızıl saçlı kadının ellerinden- nasıl içtim bilmiyorum.

Bir süre sonra hep bir ağızdan söylenen türkülere, şarkılara kapılınca fark ettim ki insanlar dünyanın gamından, kederinden böyle uzaklaşabiliyormuş. Aldatıcı fakat öyle tatlı bir aldanış ki duvarda asılı, çoktan durmuş eski saatin ölümü ve sonu çağrıştıran bu manzarası dahi insanı tedirgin edemiyor. Sadece bunlar mı? İçki sofrasının muhabbeti de başka türlü oluyor-muş. Ömrü hayatımda duysam dönüp bakmayacağım lakırtılara gülüp geçen ben miyim? Rüstem'le, bu kaldırım kurtlarıyla bir ağızdan yakası bağı açılmadık mevzulardan bahis açan, İstanbul türkülerini okuyan ağız benim mi? Rumca nağmeleri kahkahaya, hatta insan sesine hasret şu solgun duvarlarda çınlayan Evdoksiya'yla göz göze gelince kızaran bu yüz benim mi? Ya salonun karanlığında Surpik'in bacaklarını gördüğümde içimde uyanan bu şehvet bana mı ait? Bir anda ayağa fırlayıp dönmeye başlayan, baygın gözleri ve hafif ıslanmış zülüfleri tenine düşüp duran Surpik Hanım'ın, Mahmud Celaleddin Paşa'nın, "Çeşmin süzölmüş, zülfün çözölmüş/Ruhsarın al al, terler süzölmüş/ Sermest-i tabın gayet üzölmüş/Raks eylemek-ten oldun mu bitap?" dizelerini hatırlatan o büyü-lü raksını seyrederken kendinden geçen de mi benim? Belki ömrünce böyle eğlenmemiş, mesut olamamış, derdi tasası yokmuşçasına gülen, nara atan, bedbahtlıklarını unutmuş bu hovardalar biz miyiz? Şen kahkahalarımızın naralarla saç dolaşık, baldır bacak vaziyette camlarını çınlattığı bu viranenin kucağında zamanın saltanatına meydan okuyanlar da mı biziz?

Ömür boyunca bir daha görölmeyecek güzellikte bir rüyanın, göz kapaklarının bir anlık aralanmasıyla ebediyen kaybolması gibi, enselerimizdeki tüyleri diken diken edip camii hazirelerine bakan musalla taşlarının soğukluğunu hatırlatan bir rüzgâr-la kandillerin sönüp karanlığın kucağına yuvarlanmamız bir oldu. Çalgıları susturan, bizim de sesimizi kesen muazzam bir gürültü bir anda salonu doldururken, hayli şiddetli bir yel yüzümüzü yalayıp geçti. Yel olmasını ummaktan başka bir şey gelmedi o an elimizden, hissettim.

Gürültünün akabinde, saadetin kollarından koparılmış biz biçareler başladık söylenmeye... Sesler birbirine girdi, kim kimdi, anlayabilene aşk olsun! “Eyvah! İşte geldiler!”, “Bizden iyiler! Bizden iyiler!”, “Evin yatırını kızdırdık! Hazretin tepesinde gerdan ısırp kol morartıp küp gibi içince rahatsız oldu, çarpmaya geldi hepimizi!”, “Şom ağızlı herif!”, “Yalanım varsa iki gözüm önüme aksın! Sena Yokuşu’ndaki Eğri Zehra için de namını mezarlık yosmalığı ederken aldı derlerdi hep!”, “Yahu ışık! Işığı uyandıralım! Mezbelelikte bir rüzgâr esti diye nedir bu gulgule?”, “Yatırı bilmem de gâvurun evliyası da yamandır ha! Bizim Kör Lütfü’ler böyle bağ ortasında bir ev kiralamışlar, meğerse papazın eviymiş. Gece oldu mu gâvurun göze görünmezleri avluya toplanır, gün ağarana değin hora teperlermiş! Gâvurun evliyasına denk gelmemişizdir inşallah!”, “Ha! Yatır değil ama bu aklına yattı öyle mi?”, “Yahu mum da mı yok? Allah lillah aşkına dünya gözüme zul oldu çöktü, medet ağalar! Işık medet!”, “Kandil şuracıkta olacaktı...”, “O ne müthiş gürültü idi kale, ufak dilimi yutazaktım endaksi?”, “Bizim oralarda gece olunca vurvolaka dolanırmış more!”, “Hah! Bir Arnavut’un ecinnisi eksikti!”

Karanlıkta gezip dolaştığından gözü hepimizden daha iyi gören Öcü Mahmud’un elinde aydınlanan kandil, o anda yeniden dünyamızı karartmaya yetti. Tam önümüzde, sofranın açığında, Surpik Hanım kanlar içinde boylu boyunca uzanmış yatıyordu. Bu köhne viranenin hayli eski, paşasının hayatta olduğu dönemden kalma, büyük, işlemeli demirden Evropa işi avizesi olduğu gibi üzerine inmişti kadıncağızın. Bir an için hayat ve arzuyla dolup taşıyorken şimdi her biri bedenini terk etmiş vaziyetteydi. Kandilin kör ışığında avizenin kopan zincirinin meşum gölgesi bir sağa bir sola doğru idam urganı gibi sallanıyordu.

Biz bu dehşeti sessiz sedasız seyredip içkili kafalarımızla idrak etmeye çabalarken, lavtacının parmağını titreyerek salonun bir köşesine doğru uzatması bir kere daha nefesimizi

kesti. Parmağın işaret ettiği yerde, yırtılmış salon perdelerinin arasından sızan ay ışığında pencerenin tam önünde biri dikiliyordu. Bir kadın sanki ağlıyor gibi iki elini yüzüne doğru tutmuş, omuzları sarsılarak, titreyerek sırtı bize dönük vaziyette öylece duruyordu. Kadının şeklini şemalını seçemiyordum ancak sanki uzaklarda bir silüetmişçesine saçları ve elbiseleriyle baştan başa soluktu. Anladığım kadarıyla onun bu solgun şekilde arz-ı endam etmesini diğerleri de fark etmiş, bulanık zihinlerinin oynadığı bir oyun olarak addetmeye başlamışlardı. Kadın aniden geriye dönünce iki eliyle boğazını sıkarak gibi tuttuğunu, iskeleti andırır suratında gözlerini fal taşı gibi yerlerinden uğramış halde olduğu görüldü. Dua bile etmeye mecal bulamadan gerilediğimiz esnada gözden yitip gitti. Amcazadem etrafı daha iyi görüp kadının ne tarafa çekildiğine bakmak için kandili tepesine doğru kaldırdığında, avizenin olduğu yerde kadının boğazından asılı vaziyette çırpındığını, yerinden fırlamış gözleriyle kötü kötü bize baktığını görünce çığlık çığlığa merdivenlere hücum ettik. Korkumuzdan kapının pencerenin yerini unutmuştuk. İhtimaldi ki, kadını burnumuzun dibinde soluk beyaz vaziyette görünce yüreğine inen çalgıcılardan biri yere yıkılıvermişti. Biz hayli kalabalık vaziyette merdivene saldırdığımız esnada, Cimcim Ali de yandan geçmeye çalışırken, tırabzanların kırılması neticesinde kendini yerde buluvermişti. Öldü mü kaldı mı bilmeksizin onu bırakıp merdivenlere tırmanmayı sürdürdük. O kadın suretli heyula, salonun ortasında tavana asılı vaziyette sağa sola sallanmaya devam ediyordu.

Her birimiz sahanlığa çıkar çıkmaz bir odaya attı kendini. Ben de hâlâ çürüdüğünden mütevellit küf kokan eşyalarla dolu, ay ışığının karanlığı biraz da olsa aydınlattığı bir odaya girebilmiştim. Kapıyı örter örtmez pencerelere koşturdum. İki üç tahta çakıldığı için tamamen kapalı değilse de geçmeme mani idi. Tahtaları sökmeye niyetlenişim de köşkün en üst katında olduğumu fark etmemle geçip gitti. Etrafıma bakındı-

ğında bu mütevazı yatak odasının evin çok eski zamanlarında hizmetçilerden birinin odası olduğunu tahmin ettim. Küften, kokudan çekinmeksizin pencere önündeki koltuğa çöküverdim zira yatağa göre daha az tiksindiriciydi. Ben oracıkta oturup dehşetin geçmesini beklemekle bir şeyler yapmak arasında gidip gelirken odalardan cam kırılmalarının, oradan oraya sürünerek hareket eden eşyaların sesleri geliyordu. Arada da bizimkilerin çığlıkları. Külhanbeyliği, hovardalık burada sökmüyordu. Yalnızdık. O soluk benizli kadın yahut evin ecinnileri, belki de evin kendisi tek tek avlıyordu bizi.

Çaresizlikten gözlerimi yumdum. Korkunun dişleri beni anbean manen parçalarken, bir yandan da tüm bu korkunun geçmesi için vaktin bir an önce akmasını niyaz ediyordum. Arada bir masa yahut bir sandalye aheste aheste sürüne sürüne köşkün sessizliğini bozarak hareket etmeye devam ediyordu. Köşk geride kalanları arıyordu. Bizi!

Öyle bir an geldi ki mekânın da zamanın da zar zor ulaştığı, cinlerin hükmündeki bir vakte eriştiğimizi anladım. Zira salondaki durmuş saatin art arda vuran gongunun sesleri ahşap duvarları delip geçiyordu. Durmaksızın çalıyordu gonk. Odanın kapı kolunun usulca aşağıya doğru indiğini görünce nefes almayı dahi bırakıp gözlerimi yumarak koltuğa gömüldüm. Oturduğum yerde toprağa karışıp kaybolmayı umarak bekledim. Tırnaklarım kedi misali köhne mobilyanın kolçaklarına geçmişti. Bedenimi zapt edemiyordum. Çığlıklarımızı duyan olsa da ahaliden kimse gelmeyecekti, cin düğünü zannedecekti olanları.

Kapının ardına kadar yüreğime bir ağırlık gibi çöken sesiyle açılması vuku bulunca ölmeyi diledim. Gözümle görmesem de o şeyin odada, burnumun dibinde olduğunu hissediyordum. Öyle ki çatlak pencere camları arasından esen her ürperici yelde sanki soluk saç telleri uçuşuyor da ellerime, yüzüme değip duruyordu.

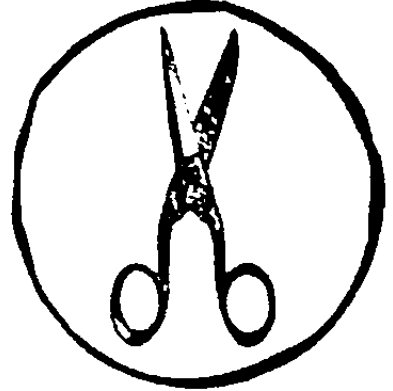
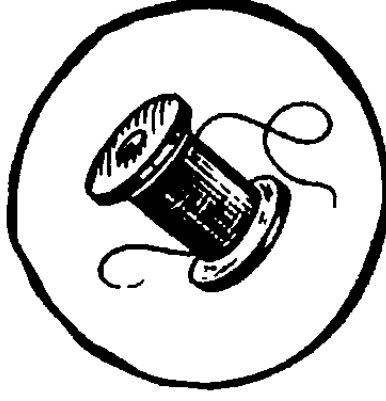
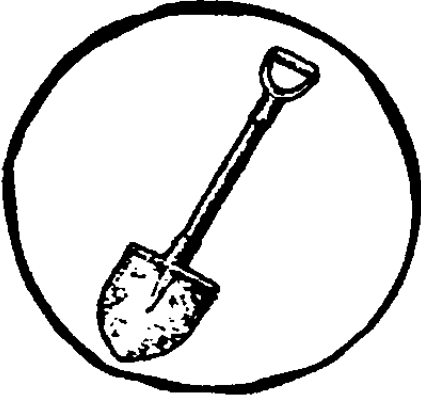
Yanağımda o an hafif bir dokunuş hissettim. Alenen bir

kadın eliydi. Onun eliydi. Ama bu dokunuşta aynı zamanda tekinsiz köşkün soğukluğu ve zalimliği cisim bulmuş gibiydi. Yumuşaktı ancak yatağında uyuyan birini kadife yastıkla boğmaya çalışan bir el kadar merhamet doluydu.

Canım, ölemeyen şeylerin huzursuzluğu içinde sonsuza dek huzurunu arayacak bu köşkün gaddar pençelerinin arasındaydı. İki yumuşak dokunuş, şimdi yavaş yavaş boğazımı kavramak üzere yanaklarımdan aşağıya doğru kayıyordu...

MUSİBET

SAMİR HAMZAOĞULLARI

DARK
ISTANBUL

Silecekler, sağı sola çarpmaktan iyice yamulmuş haldeyken, Tolga da yolu görebilmek için neredeyse ön cama yapışmıştı. Çamura bulanmış köy yolunda, sağı sola kayan arabayı kontrolü altına almaya çalışıyor, bir yandan da direksiyonla mücadele ediyordu. Yol artık bitsin istiyordu ama hiç de bitecek gibi durmuyordu. Yağmur öylesine hızını artırmış, öylesine şiddetli yağıyordu ki, damlaların çıkardığı sese bakılırsa ya tavan delinecekti ya da artık bu devasa damlaların çarpmalarına dayanamayan ön cam patlayarak tuz buz olacaktı. Hiç sevmediği halde karısı yüzünden maruz kaldığı korku filmlerindeki bir sahneyi yaşıyor gibiydi. *“Aşkım çok korkuyorum lütfen elimi tut!”* diyen karısının ısrarıyla zorla televizyonun karşısındaki kanepede geçirdiği anlar geldi aklına. Karısının çok korktuğu halde ille de korku filmleri izleme isteğine bir türlü akıl erdiremezdi. Ne mecburiyeti vardı ki? Yine de ona eşlik etmek amacıyla, filmi başından sonuna kadar izlerdi. Kanepede filmi izlerken, az sonra yaşanacakların gerçek olmadığını bilmek, hissedilen o yapay ürpertinin şiddetini azaltıyordu. Oysa şimdi durum farklıydı. Bu gece yaşananlara o karar vermemişti. Yaşanacakların ne olacağını da bilmiyordu.

Aslında bu işin iyi tarafı da vardı. Film boyunca Meral ona sıkı sıkıya sarılır, *"Tolga'cım, aşkım n'olur elimi bırakma!"* demekten başka bir laf etmezdi. Kadınların olur olmaz konuları kafalarına takıp, diyalog yerine polemik yaratmalarına da hiç akıl erdiremiyordu. Hep konuşuyordu bu kadınlar. Hiçbir şeyden memnun değildiler. Korku filmi izlerken konuşmuyor, sadece dudaklarını kemiriyordu Meral. Evlenmeden önce böyle değildi aslında ama düğün gecesi başlayan çemkirmeleri, rutin halinde tüm iletişime yayılmıştı zamanla. *"Yahu çok da haksızlık etmemek lazım,"* diye geçirdi içinden. *"Meral diğer kadınlara benzemiyor. En azından annem gibi değil. Sonradan düşününce her çemkirmesinin benim iyiliğim için olduğunu anlıyorum anlamasına da bunu dozunda yapsa idrak etmem daha kolay olacak. Aklındaki her şeyi bir anda söyleyince, erkek zekâsı işte; kafam karışıyor."* Bunları düşünürken gülümseme geldi yüzüne Tolga'nın. Üç saatten beri yoldaydı ve kâbus gibiydi yolculuğu. Görüş alanı çok kısıtlı olduğu için ne kadar yolu kaldığını kestiremiyordu.

Kocaeli'de büyük bir fabrikada mühendis olarak çalışan Tolga, günün koşullarına göre iyi para kazanıyordu. Meral'le tanışana kadar geçici ilişkiler yaşamış, evlendikten sonra hayatını düzene sokmayı başarmıştı. Fakat kurdukları düzen çok da uzun sürmedi. Sınıf öğretmeni olan karısının tayini Celepköy İlköğretim Okulu'na çıkınca, bir karar vermek zorunda kalmışlardı. Meral, ya istifa edip mesleğini bırakacak ya da geçici bir süreliğine ayrı yaşayacaklardı. Öğretmen olmak Meral'in çocukluktan beri hayaliydi ve bunu başarmıştı. Hayatta başka hiçbir şey onu bu kadar mutlu edemezdi. Çocukların dünyayı güzelleştirdiğini düşünüyordu. Kendi kalbinin de onların arasında daima saf kalacağına inanıyordu. Tolga için mühendislik, bir ideal olmaktan çoktan çıkmıştı. Sadece iyi para kazandığı bir işi olduğunu düşünüyordu. Çalıştığı fabrikadaki işine bir yıl daha devam edecek, elindeki projeyi tamamladıktan sonra İstanbul'da bulunan özel bir üniversitede öğretim

görevlisi olarak işe başlayacaktı. Şimdilik sadece hafta sonları ve tatil günlerinde bir arada olabiliyorlardı. Mesleğini bırakmaya yanaşmayan Meral, Celepköy'de yaşıyor, Tolga da karısının yanına giderek hafta sonlarını onunla birlikte geçiriyordu. Bir gün sonra Meral'in doğum günüydü. Tolga, bu hafta için özel olarak iş yerinden iki günlük daha izin almış, bu nedenle de yola perşembe günü çıkmıştı. Fakat karısına "*Cuma günü geliyorum, bir gün izin aldım,*" diyerek, ona sürpriz yapmak istemişti. Üç ay önce doğan bebekleri burnunda tütüyordu Tolga'nın. Meral'e âşıktı ama şimdi, kızının annesi olduğu için ona tapıyordu...

Düşüncelere dalan Tolga, zorlu yolculuğun kasvetini bir süreliğine üzerinden atsa da, dikkatinin dağılmasına engel olamamıştı. Araba aniden sarsılınca refleksleri üst seviyeye çıktı. Muhtemelen bir tümsekten geçmiş ya da sağanak yağıştan yol kısmen çökmüş olabilirdi. Dikkatini iyice yola verince sağındaki 'Celepköy Mezarlığı' yazısını gören Tolga, çok az bir yolun kaldığını anladı. "*Sabret,*" diye geçirdi içinden, "*az daha dışını sıkarsan, eşine ve kızına kavuşacaksın.*" Mezarlığa iyice yaklaştığı sırada yolun daha da kötülediğini fark etti. Artık ön cama sadece yağmur değil, çamur da vuruyordu. Silecekler durma noktasına gelmiş, bir süre sonra da işlevini yitirmişti. O andan itibaren görüş alanı tamamen kapandı. Yoldaki kahverengi çamur tabakasını görmese, altındaki araçla buzun üzerinde ilerlediğine yemin edebilirdi. Frene basmasına rağmen, arabayı durdurmayı başaramadı. Yoldan çıkan araç, sağa sola savruluyordu. Artık bütün çabası, direksiyon hâkimiyetini yeniden kazanmak değil, başını bir yere çarpmamaktı. O an, beklemediği bir şey oldu; araba, büyük bir gürültüyle durdu. Çünkü bir şeye çarpmıştı...

Hemen, üstünde başında kan lekesi olup olmadığına bakıp, dikiz aynasını kendine doğru çevirdi. Sadece, alnındaki küçük morluğu görüyordu. Onun dışında herhangi bir şeyi

yoktu. Fakat neye, nereye çarptığını göremediğinden merak içindeydi. Ön cam, tamamen çamurla kaplıydı. O an, arabada hasar olup olmadığını düşündü. Fakat bunun için kendini ayıplaması uzun sürmedi. Sağlığının yerinde olduğuna şükretmesi gerekirken, böyle bir düşünce içine girmesi ayıptan da öteydi.

Yağmurun şiddeti azalmış gibiydi. Derin derin nefes alıp verirken, duyduğu ani sesle irkildi. Çünkü silecekler, beklenmedik biçimde yeniden çalışmaya başladı. Cama baktığındaysa gözlerine inanamadı. Çünkü camın üzerindeki çamura, kan bulaşmıştı. Silecekler, çamurla kan karışımını camın üzerinde sağa sola savururken, Tolga'nın kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Hem terliyor hem de üşüyordu. Bir yandan da titreme nöbetleri geçiriyordu. "*Allah'ım!*" diye geçirdi içinden. "*Sen beni neyle sınıyorsun?*"

Yine de korkunun ecele faydası yoktu. Korkarak da olsa kapıyı açtı. Çekinerek kaldırdığı ayağını yere bastığında ayağı çamura gömüldü. Çarptığı şeyi görmek için şoför koltuğundan kafasını dışarı uzatarak etrafa bakmaya başladı. Az ileride bulunan ağacın, aracın üzerine doğru uzanan dallarını gördüğü sırada, yağmurun daha da hızlandığını fark etti. Üstelik yağan yağmurun açısı, doğrudan gözlerini hedef alıyordu. Yağmur sularıyla ıslanan gözlerini kazağının koluyla silerken yerde bir şey gördü. O an, bu manzarayla karşılaşmaktansa kör olmayı yeğlerdi. Tir tir titriyor, dişlerinin birbirine çarpması sonucu ortaya çıkan o tiz ses ise kulaklarında yankılanıyordu. Yağmur sularıyla ıslanan bedeninin sol tarafı sırlıklıydı. Şoför koltuğundan kalkmaya çalıştı ama başaramadı.

Durmaksızın çalışan silecekler gacur gucur sesler çıkarak ortamı daha da geriyordu. Zor da olsa araçtan çıkmayı başardı. Arabaya tutunarak ağacın gövdesine doğru ilerlediği sırada, ayağı bir şeye takılarak yere kapaklandı. Yüzünün sol yanı çamura batmıştı. Çamura bulanık gözlerini temizleyip yeniden etrafına baktığında kana karışmış çamuru gördü. Ka-

nın kaynağı ise az önce ayağına takılan şeydi. Yanlış görüyordu herhalde! Böyle bir şey mümkün olamazdı! *"Yağmurun şiddeti, çarpmanın etkisi, karanlık... Ağacın dalı kırılmıştır, çamura bulanınca gözüm yanılıyordur,"* diye zihninde süratle ihtimalleri sıraladı. *"Hayır, hayır olamaz kan bu! Ne yaptım ben?"* diye bağıırıyordu. Hatta böğürüyordu. Bu, kopan bir bacadı...

Tüyleri iyice diken diken olmuştu. Gözleri yağmura rağmen fal taşı gibi açılmış, kanlı bacağı dehşetle bakarken, geriye doğru sendeleyerek adım attığında, bu sefer de araçla ağacın arasında kalan kadın cesedini gördü. Ne yapacağını bilemez halde yalpalamaya başladı. Nefes almakta zorlanıyor, hızlanan kalbinin ritmini düzeltemiyordu. Aklını oynatmakla bayılmak arası bir duyguda çırpınıyordu. *"Sakin ol Tolga!"* dedi. Sesli konuşuyordu. *"Kendine hâkim ol! Kaza yaptın, kaza bu, senin suçun yok! Belki ölmemiştir? Sen mühendis adamsın. Duygularını bir yana bırak da meseleye teknik olarak yaklaş. Mantiğini kullan önce!"*

Elleri, durduramadığı bir şekilde titrerken talihsiz kadının bileğini tuttu. Nabzını kontrol etmek üzereyken vazgeçti. Çünkü kadın, öyle bir haldeydi ki sağ kalması mümkün değildi. Aracın ön çamurluğu, bedeninin ortasına saplanmıştı. Zavallının başı öne düşmüş haldeydi. Tolga, o an ne yapması gerektiğini bilemedi. *"İsteyerek olmadı,"* diye geçirdi içinden. *"Allah'ım sen şahitsin, isteyerek olmadı."*

O an, böyle bir kaderi hak etmediğini düşündü. Hapse girmek istemiyordu... Bebeği henüz üç aylıktı. Üstelik kızı da bu kaderi hak etmiyordu. Babasız büyüyemezdi ya! Sadece kızının mı, eşinin de ihtiyacı vardı ona. Yok, hapse giremezdi. Ölen kadın için üzgündü. Ancak hapse girmemek için bir şeyler düşünmeliydi. Eğilerek kadının çenesinden tutup, yüzünü görmeye çalıştı. Ancak kanla karışık çamurla kaplanan yüzü seçilmiyordu. Sadece kadının sağ gözünün yerinde olmadığını fark etti. Muhtemelen çarpma esnasında yerinden fırlamıştı.

Midesi ağzına gelen Tolga, hızlı adımlarla araca yürüdü. Kusmuğuyla, olay yerinde delil bırakmak istemiyordu. Bu nedenle, başını arabadan içeri sokup kusmaya başladı.

Şoför koltuğuna oturduğunda perişan durumdaydı. “*Aca-ba çalışacak mı?*” diye düşünürken ilk denemesinde çalışan araba, genç adamı rahatlattı. Fakat bu durum, uzun sürmedi. Arabanın hareket etmesiyle birlikte ağacın tuttuğu ceset, cama doğru düştü. Cama yapışan kadın, tek gözüyle korkunç bir haldeydi. Tolga aracı geriye doğru sürdü. Kadın, bu hamleyle yüzüstü yere düştü.

Zor da olsa yola çıkmayı başaran adamın yüreği ağzındaydı. Bir yandan da kendisini gören birileri var mı, diye etrafa bakıyordu. Kimseler yoktu... Köye çok yaklaşmıştı. Ani verdiği bir kararla direksiyonu kırarak yola çıktı. Nereye gittiğini, ne yapması gerektiğini bilmeden yolda çok yavaş ilerliyordu. Arabanın altından sürtünme ve takırtı sesleri geliyordu. Küçük bir tali yol gördü solunda. Paslı kırık bir tabelada ‘Terkos Mesire Yeri’ dikkatini çekti. Aracı durdurdu. Bulunduğu yer, gölün yakınındaki bir tepedeydi. Arabanın içindeki kişisel eşyalarını toplayıp, torpido gözünü boşalttı. Yapması gereken başka bir şey olup olmadığını düşünürken, bir araca, bir de göle baktı. Arabanın zarar gören ön kısmına yönelerek, neredeyse düşmek üzere olan ön plakayı yerine yerleştirdi. Ardından da arka plakaya baktı. Sağlamdı. Plakaları ve aracının hasarını kontrol ettikten sonra ön kapıya yanaşıp arabayı çalıştırarak, el frenini indirdi. Direksiyonu sıkıca tuttu. Araç hareket etmeye başladığında ise yanından hemen uzaklaştı. Arabasının göle uçacağını hesaplıyordu. Fakat araç bir süre düz ilerledikten sonra, muhtemelen tekerleği bir taşa denk gelip yolunu değiştirmiş, doğruca küçük bir kayalığa yönelmişti. Tolga elindekileri yere bırakarak koşmaya başladıysa da yetişemedi. Araç kayalara çarpıp durdu.

Nefes nefese aracın başına geldiğinde ön tarafın daha beter hasar gördüğünü fark etti. Ön kaput ve sol yan çamurluk epey-

ce yamulmuştu. Çamurluk sol tekerleğe baskı yapıyordu. Bu şekilde aracı hareket ettiremezdi artık. Her şey daha da kötüye gidiyordu. Kayalığın bulunduğu yer vıcık vıcık çamurdu. Araç hareket etse bile muhtemelen patinaj yapıp kımıldamayacaktı. Çaresizlik içinde yere çöktü. Ne yapması gerektiğini kestiremiyordu. *"Sakin ol Tolga!"* diyerek sesli düşünmeye başladı. *"Nihayetinde bu bir kaza. Senin ne suçun var ki? Polise haber verirsin gelip bakarlar, incelerler ifadeni alıp serbest bırakırlar. Bu kadar basit! Hava şartları, yolun durumu, kim olsa kaza yapardı zaten. Hem bu havada köyden uzakta tek başına bir kadının ne işi var ki? Bak bunu hiç düşünmemiştim. Evet, evet, polisi arayacağım. Nerede şu telefon?"* Telaşla ceplerini karıştırdı ama bulamadı. Arabanın içine baktı orada da yoktu. Geri dönüp eşyalarını bıraktığı yere ulaştı. Her şey sırlıklam ve çamur içindeydi. Eşyaları karıştırmaya başladı ama yoktu işte! Çaresizce yere çöktü. Tam bu anda bir telefon sesi duydu. Sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu. Ses biraz boğuk geliyordu. Bir şeylerin içinde mi acaba diye düşünürken ayağının dibindeki çamura batmış telefonu fark etti. Süratle eline aldı ama ekran çamurlu olduğu için kimin aradığını göremiyordu. Alışkanlıkla elini ekranda kaydırarak telefonu açıp cevap vermeye çalıştı ama olmuyordu. Telefon çalmaya devam ediyor, kim olduğunu göremediği gibi açamıyordu da. Nihayet ses kesildi... Telefonu bir an önce temizlemeliydi. Üstü başı çamur içinde ve ıslaktı. Çareyi atletini sıyırmakta buldu. Süratle atletle temizlemeye başladı. Artık ekran görünüyordu. Arayanın kim olduğunu anlamak için telefonun yandaki açma tuşuna bastı. Ekran biraz bozulmuş ama yine de arayan kişi görünüyordu. Şantiyeden arıyorlardı. Soluklandı. Meral'in aramış olabileceğini düşündü. Bu haldeyken Meral'le konuşamazdı. Sesindeki tedirginlikten bir şeyler sezebilirdi. Deli gibi yağın yağmurun sesi ve titreyen nefesi Meral'i telaşlandırabilirdi. Telefonu iç cebine yerleştirip dağılmış olan eşyalarını topladı. Tekrar arabaya giderek eşyalarını arka koltuğa yerleştirdikten

sonra kendisi de eşyalarının yanına oturdu ve kapıyı kapattı. Başını arkaya yaslayıp gözlerini kapadı.

Elini iç cebine atarak yeniden telefonunu çıkardı. Nefesini düzeltene kadar bir süre böyle kalmalıydı. Gözleri kapalı, elindeki telefonu parmaklarının arasında döndürerek düşünmeye başladı. *"Polise ne demeliyim? Memur bey, aşırı yağmurda araç kaymaya başladı, kontrolümden çıktı, silecekler çamur yüzünden hareket edemiyordu, yolu göremiyordum, bir şeye çarpıp durunca araçtan indim ve zavallı kadını gördüm. Yolun hemen kenarındaydı kadıncağız. Bu havada ve bu saatte hem de yolun tam kenarında olması çok büyük talihsizlikti. Çok üzgünüm memur bey."*

Gözlerini açtı. Rahatlamıştı biraz olsun. Telefonun ekranını kendine doğru çevirdi ve numarayı tuşlamaya çalıştı. Ekranın dokunmatiği randımanlı çalışmıyordu. Birkaç sefer basmak gerekiyordu. Biri ve beşi zar zor tuşlayabildi. Sonuncu beşe tam basmak üzereydi ki aniden elinden telefonu yana fırlattı. *"Ne yapıyorsun oğlum, manyak mısın sen?"* diye telaşla kendine bağırmaya başladı. *"Kaza yerini terk ettin, bunu nasıl açıklayacaksın? Lanet olsun. Ne yaptım ben? Geri dönüşü olmayan bir yol bu artık! Az önce belki sadece bir kazaydı ama artık katil sayılırım."* Ağlamaklıydı Tolga. Yerinde doğruldu ve dikiz aynasına doğru hamle yaparak yüzünü görmeye çalıştı. Uzanıp dikiz aynasını düzeltti ve kendine baktı. Bitik bir haldeydi. Aynada gördüğü kişi kendisi değildi sanki. Gözlerini kısıp biraz da mimiklerini ciddileştirerek farklı bir görünüme büründü. Canilere benziyordu bu haliyle. Kendini bu yeni kimliğe alıştırmak zorundaydı. Başka seçeneği yoktu. Ne dese inanmazlardı. Öyleyse bundan sonrası iyi planlanmalıydı. Zekice bir planla işin içinden sıyrılmalıydı. Olan olmuştu bir kere. Giden gitmişti. Meral ve biricik kızları Cemre'den başka kimse umurunda olmamalıydı. Soğukkanlı olmalıydı. Az önce uzaklaştırdığı bakışlarını yeniden aynaya dikerek, yeni yüzüne odaklandı. Sakin görünüyordu. Sanki aynada gördüğü kişi

kendi değil de bir başkasıymış gibi onunla konuşmaya başladı. *“Bak dostum, öncelikle bir kayıp zaman oluşturmalsın. Bugün seni bekleyen kimse yok köyde. Yarına kadar ortalarda görünme. Yarın her zamanki gibi köye doğru giderken, köyün girişinde ama kimsenin göremeyeceği bir yerde arabanla kaza yap. Çekici filan çağır. Şahitlerin olsun. Sonra taksiye atla evine git. Hayatına devam et. Bunlar olmadı, olsa bile sen yapmadın... Anlaştık mı?”*

Yine gözlerini kapadı Tolga. Gevşedi. Kalp atışları ve soluk alışları düzelmişti. Yarına kadar nasıl ve nerede vakit geçireceğini henüz düşünmemişti. Kafasında tüm detayları tekrar ediyordu. Yanlış yapmamalıydı. Ufak bir şey atlarsa her şeyin sonu olabilirdi...

Birkaç saat önce

Meral, okul çıkışı eve gelerek, üzerini değiştirmeden henüz üç aylık olan kızı Cemre'yi kucağına alıp emzirdi. Bebek öylesine acıkmıştı ki, hemen annesinin memesine yumulmuş, uzun süre de bırakmamıştı. *“Nasıl, küçük prensesim bugün uslu durdu mu?”* diye sordu Zeynep'e. *“Maşallah keyfi yerindeydi ablacım!”* diyerek gülümsedi Zeynep. *“Sabahtan bu yana gülcükler atıp duruyor valla.”* Karnı doyan bebek, bir süre sonra annesinin kucağında uyudu. Meral onu titizlikle beşiğine yatırıp, daha kızları doğmadan önce Tolga'yla birlikte çok severek aldıkları ayıcıklı battaniyeyi üstüne dikkatlice örttü. Odanın kapısını usulca kapatarak salona geldi. O esnada Zeynep mutfığa girmiş, bulaşık makinesindeki temiz tabakları dolaba yerleştiriyordu. *“Sen bırak,”* deyip elindeki tabakları alan Meral, *“Kendini bu kadar yormamalsın, ağır işleri ben hallederim,”* dedi. Zeynep, *“Ama abla!”* diye karşı çıkacağı sırada sözünü kesen Meral, *“Sen birer kahve yap da içelim,”* diyerek göz kırptı.

İki yıl önce sevdiği adamla hayatını birleştiren Zeynep, yirmi üç yaşındaydı. Mutlu bir evliliği vardı. Kocasının Rıfat, onun

çocukluk aşkıydı. Birlikte büyümüşlerdi. Beş aylık hamile olan genç kadın, ufak bir ücret karşılığında, Meral okuldayken onun bebeğine bakıyor, evdeki ufak tefek işleri yapıyordu. Bebeğe bakmak onun için hem güzel bir alıştırma hem de doğumdan önce harçlığının çıktığı iyi bir fırsattı. Gerçi Meral'i de bebeği Cemre'yi de çok seviyordu. Bu ev ona güzel hisler veriyordu. Hafiften de olsa gıpta etmiyor değildi. Rıfat'ı çok seviyordu ama biraz tuhaf bir adamdı. Kaç sefer onu kendi kendine konuşurken yakalamış, üzülmesin diye bozuntuya vermemişti. İstemeden de olsa Rıfat'ın kendi kendine konuşmalarının bazılarını kulak misafiri olduğunda, yakın zamanda vefat eden annesiyle konuştuğunu anlıyordu. Öyle olurdu hep. İnsan çok sevdiği birini kaybettiğinde yokluğuna alışana kadar insiyaki olarak o hâlâ varmış gibi davranabilirdi. Bu bilgiyi ona geçenlerde Rıfat fenalık geçirdiğinde gittikleri hastanedeki Doktor Hanım vermişti. Rıfat baygınken de annesiyle konuşuyormuş gibi sayıklamıştı. Öyle olurmuş, alışana kadarmış, sonra geçermiş işte. Rıfat hastanede kendine geldiğinde galiba henüz tam ayılamamıştı ki ona *"Annecim,"* diyerek, sarılıp ağlamıştı... *"Kolay değil tabii,"* diye geçirdi içinden Zeynep. Rıfat'ın en büyük arzusu annesine bir torun vermektir. Hatta hep söylerdi: *"Çocuğumuz olsun, ilk iş olarak aile fotoğrafı çektireceğiz. Mutluluğun resmi işte bu olacak. Bir yanımda annem diğer yanımda ilk ve tek aşkım Zeynep, kucağımızda bebeğimiz."* Bunları düşünürken 'cosss!' sesiyle irkildi Zeynep. Kahve azıcık taşmıştı...

Birlikte kahve içerken, *"Yarın doğum günüm,"* dedi Meral. *"Tolga gelmeden önce güzel bir sofrayı hazırlayıp kutlama ortamı yaratmak istiyorum. Ana yemek olarak balık mı yapsam, kırmızı et mi, bilemedim. Tolga ikisini de çok sever."* Kahve fincanını sehpayı bırakan Zeynep, *"Doğum günü olan sen değil misin abla?"* diyerek söze atıldı, *"Kendi sevdiğin yemekleri yapsana! Tolga Abi her geldiğinde onun istediği yemekleri zaten yapıyor-*

sun. Bir günlüğüne de olsa kendini şımartsan olmaz mı?" Bunun üzerine gülümsedi Meral, "Haklısın aslında, bunu daha önce neden düşünmedim ki?"

Zeynep ayağa kalkarak, "Bana müsaade," dedi. "Rıfat işe gitmeden önce yemek için bir şeyler hazırlamam gerekiyor. Onun öncesinde de kabristana gidip anamla babamı ziyaret edeceğim. Ha, bu arada; yarınki sofra için mercimekli köfteyle yaprak sarmayı ben yapacağım. Sana doğum günü hediye olur; kabul edersen."

Az önce

Yağmurdan bozulmuş yolda, kırmızı renkli, eski model bir traktör Celepköy'e doğru ilerliyordu. Traktörü kullanan adam, az ilerideki mezarlığın önünde tek başına bütün heybetiyle duran, neredeyse yüz yıllık çınar ağacının altında toplanan kargaları gördü. Kargaların sayısı o kadar çoktu ki, hemen dikkatini çekmişti. Orada ne olduğunu öğrenme isteğiyle traktörünü bir kenara çekerek, durdurdu. Sürüden ayrılan kargalardan biri zıplayarak kendisine doğru geliyordu. Aniden duraksayan karga, gagasını toprağa vurmaya başladı. Toprağın üstündeki şey, her neyse, karga onu ıskalamıştı. İkinci hamlede bunu başaran karga, kanatlarını açıp uçmak istediği sırada, gagasının arasında tuttuğu şeyi yere düşürdü. Havada bir tur attıktan sonra yeniden toprağa kondu.

Meraklı adam, karganın üzerine yürümeye başladı. Adamın bu hamlesiyle geriye doğru kaçan karga yine de fazla uzaklaşmadı. Kazanın gerçekleştiği yerde bulunan ağacın dalına kondu. Yaşlı adam, az önce karganın ağzında olup da yere düşen yuvarlak biçimli şeye yöneldi. Eğilerek, çamura bulanmış o şeyi eline aldı. Kendine doğru çevirdiğinde ise dehşete düştü! Bu, bir insan gözüydü... Elindekini hemen yere atan adam korkudan kaskatı kesildi. Cebinden telefonunu çıkarırken elleri titriyordu. Orada yüzüstü yatanın kim olduğunu merak etse

de, fazla merakın iyi olmadığını çoktan anlamıştı. Jandarmayı aradı. O, jandarmayla konuşurken karga geri dönerek yerdeki gözü gagasının arasına aldı ve hemen oradan uzaklaştı...

Tolga, kısa süreli kendinden geçmişti ki siren sesleriyle irkildi. İyice buğulanmış olan camdan dışarı bakınca 4-5 araçlık bir konvoyun acı siren sesleriyle yolda kaza yerine doğru hızla ilerlediğini gördü. Camı eliyle silince jandarma araçları ve ambulansı net olarak gördü. Yağmur hafiflemiş ama kümülüs bulutlarından olsa gerek, etraf hâlâ pusluydu. Tolga'nın arabasını neyseki görmemişlerdi. Gerçi bulunduğu açı nedeniyle zaten göremezlerdi. Konvoy az ileride durdu. Telaşlı bir şekilde kaza yerinde koşturuyorlardı. *"Nasıl bu kadar çabuk öğrendiler?"* diye geçirdi aklından Tolga. Korkmaya başladı ama diğer yandan da merak içini kemiriyordu. Kafasında soru işaretleri belirdi. *"Acaba çevrede araştırma yaparlar mı? Dönüş istikametinde bu sefer arabamı görürler mi? Kaza yerinde bir şeyler düşürmüş olabilir miyim? Arabamın lastik izinden beni bulabilirler mi?"* Merakı korkuyu bastırmaya başlamıştı. Her şeye hâkim olmalıydı. Tüm detayları düşünmezse yakalanması kaçınılmazdı. Telsiz sesleri ve resmi araçların flaşörleri paniğe kapılmasına neden olabilirdi. Görevlilerin birbirleriyle bağırarak konuşması da duyuluyordu ama ne dedikleri anlaşılmıyordu. Ani bir karar verdi Tolga. Cep telefonunu sessize alıp dikkatlice kenara koydu. Yakalarını kaldırdı. Yavaşça aracın kapısını açıp dizlerinin üzerinde yere indi. Yine kapıyı usulca kapattı...

Aklından askerliği geçti. Yedek subay olarak Kayseri Komando Birliği'nde ödemişti vatan borcunu. Mühendis olduğu için saha eğitimlerine katılmıyordu ama ilk zamanlar biraz da olsa eğitim almıştı. Bir keresinde Hava İndirme Tugayı ile ortak tatbikat yapmışlardı. Komandoların tatbikat sırasındaki manevralarını dürbünle izleme fırsat bulmuştu. Teorik olarak

da aslında her şeyi biliyordu. Devre arkadaşları arasında onun kadar şanslı olmayan, daima sahada olan arkadaşlarının anlatıkları da hâlâ hafızasında canlıydı. Çamura yatarak dirsekleriyle ilerlemeye başladı. Düşman hatlarına gizlice sızmaya çalışır gibi sürünme pozisyonundaydı. Hedefi görüyor, etrafında kamufle olabileceği şeyleri gözden geçiriyordu. Görünmeden yaklaşıp ne bulduklarından iyice emin olmak istiyordu. Zaten biraz da sürünse çamurdan görünmez bir adam haline dönüşecekti. Kaza yerini çok yakından görebileceği küçük bir tepelik, bodur bir iki ağaç ve çalılıkla kaplıydı. Aradığı pusu yerini bulmuştu Tolga. Usta bir komando gibi sürünerek pusu yerine ulaştı. Artık hem görebiliyor hem de duyabiliyordu. İlk dikkatini çeken şey traktör oldu. Köylü ile jandarma komutanı detayları konuşuyorlardı. Köylü kazayı görmemiş ama sığağı sığağına yetişmişti. Tekerlek izlerinden bahsediyorlardı. Şiddetli yağış yüzünden izler vasfını yitirmişti. Bu delil onlar için yeterli olmayacaktı. Bunu duymak Tolga'yı rahatlatmıştı. *"İyi gidiyoruz,"* diye geçirdi içinden. *"Ayak izleri bulduk komutanım!"* nidasıyla iki asker bağırmaya başlayınca Tolga'nın dizlerinin bağı çözüldü. Herkes bulunan izin olduğu yere doğru toplandı. Etrafını şeritle çevirdiler. Komutanın telsiz anonsu Tolga'nın kulağında yankılandı. *"8563 merkez 9316 olay yeri inceleme ekibinin acilen kaza mahalline intikal etmesi, tamam. Tekrar ediyorum 8563 merkez 9316 olay yeri inceleme ekibinin acilen kaza mahalline intikal etmesi, tamam."* Tolga'nın sonu gelmişti. Olduğu yere yığıldı...

Bir buçuk saat önce

Zeynep hınca hınç dolu minibüste cam kenarında oturmuştu. Sağanak yağışın camda yarattığı buğuya parmağıyla kalp içinde Melek yazıyordu. Doğacak çocuklarının adını Melek koymayı düşünüyordu. Rıfat'la bu konuda bir türlü anlaşamıyorlardı. Rıfat Kader olsun diyordu. Zeynep karşı çıkıyordu buna, *"Rıfat'ım bebeğimiz büyüdüğünde adından*

ya memnun kalmazsa? Kader adı çok acıklı şeyler hatırlatıyor insana. Melek'se güzel şeyleri... Hadi, inat etme Melek olsun kızımız." Henüz kocasını ikna edememişti ama er ya da geç kabul ettirecekti. Çünkü hiç kırmazdı Zeynep'i kocası. Çocukluktan beri âşıktılar birbirlerine. Bütün kasaba büyüyünce evleneceklerinden emindi. İkisi de yoksul ailelerin çocuklarıydı. Zeynep'i ailesi lisedeyken okuldan almıştı. Çalışmak zorundaydı. Hem iş hem okul olamayacağı için başka çare kalmamıştı. Zaten gelinlik çağına da gelmişti ne de olsa. Rıfat'la evleneceği belliydi. Hiç değilse evlenene kadar ailesine destek olmak için kaderine razı geldi Zeynep. Fakat kitap kurdu oldu. Ne bulursa okurdu. Yastığının altında bile kitabı vardı. Özellikle de Rıfat'la ayrı kaldığı iki yıl boyunca gözleri bulanana kadar kitabı elinden bırakmadı. Rıfat üniversiteyi kazanmıştı. Ailesinin onu okutmaya parası yetmeyeceğinden neredeyse vazgeçecekti okumaktan ama Zeynep'in ısrarıyla iki yılı ayrı geçirmeyi kabul etti. Acil tıp teknisyenliği bölümünü kazanmıştı Rıfat. Bir aile dostlarının desteğiyle geceleri okula yakın bir fabrikada gece bekçiliği işinde çalışacak, gündüzleri de okula gidecekti. Zeynep onu *"İleride ailemiz geçim sıkıntısı çekmesin, çocuğumuzu rahat büyütelim,"* diyerek ikna etmişti. İki yıl boyunca Rıfat okudu ama fabrikadaki işten iyi kazanmadığı için orada tanıştığı birinin teşvikiyle gece kulüplerinde kapı güvenliği işine başladı. Oldukça tezat şeyler yaşadı bu süre zarfında. En önemli macerası ise gece kulübüne alınmadığı halde ısrarcı olup da üstelik küfür eden bir müşteriyi iyice benzettikten sonra yaptığı şeydi. Dayak yiyen genç bayılmıştı. Ambulansa haber vermişlerdi ama ambulans bir türlü gelmek bilmiyordu. Rıfat'ın okuldaki ikinci senesiydi ve paramedik sağlık konusunda epeyce ilerlemiş olduğu için dövdüğü gence bu sefer de sağlık görevlisi kimliğiyle acil müdahalede bulundu. Ambulans geldiğinde gencin kalp krizi geçirdiği anlaşıldı. Rıfat hayatına son vermek üzere olduğu bir insanı tekrar hayata döndürmüştü. İkisi de onun işiydi ama okul bitince bir

daha güvenlik işi yapmamaya yemin etmişti. Hayat kurtarmak onun fitratına daha uygun bir işti. “*Kabristanda inecek var mı?*” uyarısı yapan şoförün sesi, Zeynep’i daldığı düşüncelerden hızlı bir refleksle çıkardı ve “*Var var şoför bey!*” diyerek yerinden doğruldu...

Kalabalığın arasından zar zor kendini dışarı attığında çok sert şekilde yağan yağmura maruz kaldı. Minibüs yoluna devam ederken Zeynep de servi ağaçlarının arasından mezarlığa girdi. Çamurlara bata çıka anne-babasının birlikte defnedildiği mezara ulaştı. Onları trafik kazasında kaybettiğinden beri her perşembe buraya gelip dua ederdi. Trafik kazası mezarlığın önünde olmuştu. Ölüm virajı derlerdi buraya. Eski yıllarda çok can aldığı söylenirdi bu virajın ama şimdilerde yol genişletildiği için artık ölümlü kazalar olmuyordu. Son ölümlü kaza anne ve babasının kazasıydı. Arife gününe denk gelen perşembe günü ‘kabristan’ ziyaretine gelmişlerdi eş dostla birlikte. O gün, hatlı minibüslerden biri sadece ‘kabristana gidiş geliş’ seferi düzenlemişti. Büyük fırsattı onlar için. Minibüs mezarlığa gelince yolun kenarında durup yolcularını indirirken, bir kum kamyonu, frenleri patlamış şekilde hızla gelerek onlara çarptı. Sadece minibüsün şoförü hayatta kalmıştı ama o da kötürüm olarak hayatına devam etmek zorundaydı. Zaten o da çok yaşayamadı. Kazadan kendini sorumlu tuttuğu için hastaneden çıktıktan birkaç gün sonra evinde ölü bulundu. Bir mektup bırakarak intihar etmişti. Yaşlı annesi ve onlarda misafir olan ablası, küçük oğluyla beraber o kazada ölmüştü. Dayanılacak gibi değildi sonrasında hayatta kalmak. Mektubunda “*Beni bu hayata can almaya gönderen Tanrı’yla hesaplaşmaya gidiyorum! Benim için dua etmeyin, cesedimi çöplüğe atın,*” yazmıştı. Adamın cenaze namazı kılınmamıştı. Belediye görevlileri tarafından mezarlığın ücra köşesine, sadece bir tahtaya adı yazılı şekilde gömülmüştü. Bu olaydan sonra karayolları ve belediye, ortaklaşa yolun büyütülmesini ve etrafa oto korkuluk konmasını sağlamışlardı. Kazalar yine oluyordu ama en fazla arabalar

korkuluklara çarpıp duruyorlardı. Sırf bu yüzden yamuk yumuktu 'kabristan virajı'nın giriş çıkışları...

Zeynep dua etmeye başladı. Önce Elham okudu. Sonra mezarda yatan anne ve babasıyla konuşmaya başladı. *"Beş aydır torununuzla geliyorum yanınıza. Haftada bir olunca özleyorsunuz biliyorum ama biraz daha sabredin. Hele bir doğsun bebeğim, ona ilk olarak Fatıha suresini ezberleteceğim. 'Anneannen ve deden için oku daima' diyeceğim. Biraz büyüsün kendisi de gelir yanınıza. Dört ay kaldı hayırlısıyla doğuma, belki son ay gelemeyebilirim. Belki bebek doğduktan sonra da bir iki ay aksatabilirim ziyaretlerimi. Affedin olur mu? Siz cennettesiniz biliyorum. O da bir melek olarak dünyaya gelecek. Adı Melek olsun istiyorum. Rifat istemiyor ama biliyorum kırmaz beni o."* Tekrar avuçlarını açarak dua etti Zeynep. Sonra az ileride yatan Rifat'ın annesinin ardından da ücra köşede yalnız yatan kayınpederinin mezarına gitti. Onlar için de dua etti...

Yağmur iyice hızlanmıştı. Neredeyse göz gözü görmüyordu. Bir an önce eve gidip hazırlık yapması lazımdı. *"Rifat işe gitmeden yemeğini vermem lazım, minibüsü de kaçırmamalıyım,"* diye düşündü. Aynı yoldan bata, çıka ana yola doğru ilerledi. Yağmur şiddetini artırmıştı. Yolun kenarına geldiğinde karşıya geçip geçmemekte tereddüt etti. Bu tarafta beklese daha iyiydi, en azından ağaçlar vardı. Ama karşıya geçerse orası bomboş bir yerdi. Zaten sırlıklam olmuştu. Rüzgâr da fena esiyordu. Bu aralar hasta olmak kötü olurdu. Hem karındaki bebeği için hem de Meral'in kızı Cemre için. Fakat bu yağmurda minibüs ya onu göremezse? Ya da tam o sırada bu taraftan bir araba gelirse, o da karşıya geçemezse diye çelişkide kaldı. Başını ileri doğru uzatıp sağına soluna baktı. Görünürde araç yoktu ama bir şey dikkatini çekti. Yol korkuluklarına da ne olmuştu böyle? *"Sanırım yine kaza olmuş,"* diye geçirdi içinden. Korkuluklar yerlerinden çıkarılmış, yana yatırılmıştı. Tekrar öne doğru hamle yaptı. Soluna baktı, bir şey göremedi.

Sonra sağına uzun uzun baktı, yine bir şey göremedi. Tekrar soluna döndüğü an kayarak bir arabanın üstüne doğru geldiğini gördü. *"Eşhedü en ..."* Son sözleriydi Zeynep'in...

Tir tir titriyordu Tolga. Asla telafisi olmayan yanlış bir karar almıştı. Yapacağı şey gayet basitti ama yapmamıştı. Neden böyle bir karar vermişti ki? Onu bu karara iten sebep neydi? Neden sanki suçlu biri gibi hareket etmişti? Alt tarafı kaza yapmıştı. Jandarmayı arayıp kaza yaptığını söyleyecekti o kadar. Gerisi çorap söküşü gibi, başka bir deyişle tereyağından kıl çeker gibi olup bitecekti. *"Allah belanı verdi en sonunda. Korkak herif. Bitmedi senin şu kompleksin bir türlü. Ne geliyorsa bu yüzden başına geliyor. Kaç kere git doktora dedim sana. Vardır elbet bir tedavisi! Sonuçta doktorlar hastaların sırlarını söylemez kimseye. Kimse senin zayıflığını öğrenemez. Neden oğlum, neden?"* Tolga dişlerini sıkmış, tıslarcasına kendisiyle konuşuyordu. Aklından çocukluğu geçmeye başladı...

Pergelle oynamayı çok severdi Tolga ortaokuldayken. İleride mühendis olmayı çok istiyordu. Matematik o yüzden en iyi dersiydi. Özellikle geometriye bayılırdı. Pergelini cebinden eksik etmezdi. Hatta açıölçer ve küçük gönyesi de pergelin yanında cebinde dururdu. Her fırsatta evdeki eşyaların orasını burasını ölçmeye bayılırdı. Annesinden azar işitirdi. *"Oynama oğlum şu pergelle, sonunda birinin canını yakacaksın, o olacak!"* derdi. Pergelin çivili sivri ucunun, kazaya sebebiyet vereceğine inanmıştı nedense annesi...

O gün teyzeler ve dayılar misafirlğe gelmişlerdi Tolgalara. Hepsinin de çocukları vardı ve çoğu akrandı. Evde bir karmaşa, koşturur, annelerin çocuklara bağırışları gırla gidiyordu. Babalar da bir tarafa toplanmış erkek muhabbeti yapıyor, gevrek gülüşlerle ortama baskın çıkmaya çalışıyorlardı. Keşmekeş kaosa döndü dönecekti. Her an kavga bile çıkabilirdi çocuklar arasında. Tolga yine klasik ölçümlerini sürdürüyordu. Ayakka-

bılıkta ölçüm yapıyordu en son. O sırada çocuklar hep birlikte Tolga'nın yanına gelerek itişmeye başladılar. İtişme sırasında plastik açılı ölçer kırıldı. Tolga hiddetlenerek açılı ölçeri kıran, kendisinden neredeyse yarım misli büyük olan çocuğa saldırdı. Elindeki pergeli de bıçak gibi tutarak tehdit oluşturmuyordu. Hemen aileler devreye girerek çocukları oradan çektiler. Küçük Tolga'nın annesi pergeli alarak sinirle bir tarafa fırlattı ve çocuğa sağlam bir tokat patlattı. Ortam çocuklar açısından artık savaş alanı gibiydi. Birbirlerine "Görürsün sen!" dercesine bakıyorlardı. Tolga hepsinden gözlerini kaçırarak onlarla muhatap olmuyordu ama sinsice kenarda dolaşıyordu. Açılı ölçeri kıran dayısının oğlu ile aynı yaşıydılar. Hiç sevmezlerdi birbirlerini. Tolga'ya göre daha cüsseliydi Ekrem. Tek başına hakkından gelemezdi aslında ama nasıl olduysa saldırmıştı Ekrem'e sinirle. Şimdi her an intikam alabilirdi ondan. Annesi "Hadi bakalım sofraya!" çağrısı yapınca herkes hareketlendi. Büyüklere ayrı, çocuklara ayrı masa hazırlanmıştı. Kimin nereye oturacağı da belliydi önceden. Tolga çocukların oturmasını bekliyordu. Çocuklar sandalyelerine oturmaya başladıkları sırada büyük bir çığlık koptu. Ekrem bas bas bağıırıyordu. Anneler babalar Ekrem'e doğru hamle yaptılar ama çocuk kendini yere atıp avazı çıktığı kadar böğürüyordu. Tolga yerinden kıpırdamadan olayı izliyordu. Ekrem'in annesi yerdeki çocuğun yanına gidince, "Oğluuummm!" diye daha büyük bir çığlık attı. Ekrem'in makatında pergel sallanıyordu. Yer, kan içinde kalmıştı. Teyzesi kanı görünce bayıldı. Kanı gören çığlık atıyor, evde panik ve dehşet havası esiyordu. Kimse ambulansı aramayı akıl edememişti. Küçük Tolga olduğu yerde donup kalmış, sabit bir şekilde pergele bakıyordu. Pergel nasıl olduysa Ekrem'in anüsüne girmiş, oluk oluk kan akıyordu. En nihayetinde Tolga'nın babası ambulansı aradı. Gelen sağlık ekibi pergeli çıkarmadan, çocuğu yüzükoyun yatırarak, sedyeyle hastaneye götürdüler. Bütün aile hastaneye taşındı. Evde sadece Tolga ve annesi kaldılar. "Seni doğurduğum güne lanet

olsun, biliyordum ben biliyordum. Nasıl bir hain evlat yetiştirmişim. Senin gibi evlat olmaz olsun!" gibi ardı ardına beddua- larla dayak yiyordu Tolga annesinden. *"Ben yapmadım anne, ben yapmadım,"* dedikçe dayağın dozu artıyordu. Küçük Tolga hiçbir zaman inandıramadı suçsuz olduğuna ailesini. Gerçek suçluyu da bulamadı Tolga, ne kadar araştırsa da... Üstüne kalmıştı her şey. Sırf bu yüzden hayatı altüst oldu. Herhangi birisi yanlış yapsa, kabahat işlese Tolga suç onun üzerine kalacak diye korkardı...

Kendi kendine konuşmaya devam etti. *"Bu işten sıyrılman lazım oğlum. Bu kadar yağmur çamurda ayak izinden sen olduğunı anlayamazlar. Parmak izi mi bu? En fazla ayakkabının tarzını anlayabilirler. Binlerce insanda aynı ayakkabı var. Oradan bir şey çıkmaz sakın ol. Boşu boşuna panik olma. Yeter ki etrafta sana ait bir eşya filan olmasın. İşte o zaman ölümlerden ölüm beğen."* Hafifçe doğrularak, sırtını kayaya yasladı Tolga. Yandan onları görebiliyordu, sesleri de gayet net duyabiliyordu. Konuşmaya devam etti yine. *"Bugün hiç yaşanmadı oğlum. Sen şu an yoksun buralarda. Yarın geleceksin. Geldiğinde de kaza yapıp arabayı çekiciyle sanayiye çektireceksin. İyice bak arabanın sağına soluna. Kan izi filan olmasın yeter. Varsa da silip yok et. Kendini suçlamayı da bırak. Oldu bir kere. Eceli gelmiş kadının, o da sana denk gelmiş. Bilerek yapmadın ya! Bir süre sonra kapanır gider konu. Geceyi arabada geçir olmazsa. Üstün başın çamur oldu, temizlenmen lazım. Aşağıda göl var, orada temizlenirsin. Allahtan yanına eşya almıştın, onları giyersin. Temiz temiz gidersin yarın. Bunları da atarsın çöpe bitti gitti."* Gülümseme geldi yüzüne...

İki saat sonra

Rıfat evin içinde volta atıyordu. Elindeki telefonu tekrar çevirdiğinde yine aynı sesi sonuna kadar dinledi. *"Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor, lütfen daha sonra tekrar deneyiniz..."*

The person you have called cannot be reached at the moment, please try again later... ” Gece bekçisi üniformasıyla dolaşıyordu evin içinde. Şimdiye kadar Zeynep’in evde olması gerekirdi. Uyandığında hep sofraya hazır olurdu. Birlikte yemek yerler sonra onu işe yolcu ederdi. “*Annem nerede? O da ortalıkta görünmüyor,*” diye düşündü. Telefonu da kapalıydı Zeynep’in. Hiç yapmazdı böyle şeyler. Başına bir şey gelmiş olabileceğinden ürküyordu. Tam bu anda kapı çaldı. “*Allah, Allah! Anahtarımı mı unuttu evde acaba?*” diye aklından geçirerek kapıyı açtığında, buz kesildi. Jandarma komutanı ve iki asker gelmişti. Ne yapacağını bilemedi. “*Yakalandım!*” dedi içinden...

Komutan “*Rıfat Kulaksız siz misiniz, beyefendi?*” deyince o an düşüncelere daldı. Hızla gözünün önünden olaylar akmaya başladı. Okulun son ayında, kulüp kapısında çıkan bir kavga, karşı taraf silah çekmişti. Arbede sırasında Rıfat öfkeli gencin elinden silahı almayı başarmıştı. Fakat diğer genç de silahını çıkarınca, Rıfat korkutmak için elindeki silahı patlattı. Silah sesiyle birlikte hepsi kaçtılar. Rıfat da diğer kapı güvenliği arkadaşlarıyla birlikte içeri kaçtı. Kısa süre sonra polis geldi. Bir kadın vurulmuştu. Olay sırasında balkonda çamaşır asan bir kadın, patlayan silahtan çıkan kurşunla gözünden vurulmuştu. Polis faili arıyordu. Görgü tanıkları vuranların kaçtığını söylemişlerdi. Polis sorgusunda kaçanların kim olduğunu öğrenmeye çalışıyordu. Rıfat’ın yaptığına dair bir şüphe yoktu. Arkadaşları da onu ele vermemişlerdi. Konu onlar açısından kapanmıştı. Polis kayıtlarına ‘faili meçhul yaralama’ olarak geçmişti... Komutan sorusunu tekrar etti. “*Rıfat Kulaksız siz misiniz?*” Rıfat uzatmadan “Evet,” dedi. “*Bir konu için karakola kadar size eşlik edeceğiz Rıfat Bey.*”

Rıfat karakolda sinir krizleri geçiriyordu. Sağlık görevlileri üçüncü iğneyi yaptılar. Direnişi kırılmış olsa da sarsılarak ağlamasını durduramıyorlardı Rıfat’ın... Teşhis için canından çok sevdiği karısına bakması gerekiyordu. Sonra otopsi için

adli tabipliğe götüreceklerdi. Üç askerin yardımıyla, neredeyse sürüklenerek, karakolun dışında bekleyen ambulansın yanına geldiler. Siyah torbanın fermuarı açıldığında, kolundaki askerleri tek hamleyle bertaraf edip Zeynep'in cansız bedenine sarıldı. Kan ve çamura bulanmış, gözünün yerine siyah bir kan çukuru olan, buna rağmen güzelliğini kaybetmemiş biricik aşkını, salyaları aka aka öpmeye başladı Rıfat. Böğürerek ağlıyor, "Nedeeeeennn?" diye avazı çıktığı kadar bağıyordu. Komutan başıyla onay işareti verince, teşhisin tamamlandığını düşünen görevliler hareketlendiler. Bir yandan askerler, diğer yandan sağlık görevlileri, Rıfat'ı sımsıkı sarıldığı eşinden ayırmaya çalıştılsa da başaramadılar. Ambulansın doktoru olduğu anlaşılan başörtülü genç kız, elindeki iğneyi doğrudan Rıfat'ın boynuna şırınga etti. Koca adam saniyeler içinde çuval gibi yere yığıldı. İkinci bir ambulans hassas hareket ederek Rıfat'ı sedyeye yatırıp onu bu halde evine götürdü...

Evin önü kalabalıktı. İçeride de birkaç uzak akraba destek için oradaydılar. Rıfat kimseyi görmek istemiyor, kimseyle konuşmuyordu. Zeynep'le bir hafta önce çektiği fotoğrafı elinden hiç bırakmıyordu. Şoka girmişti. Yakın akrabaları, komşuları ve köylüleri taziye için evine gelip onu teselli etmeye çalışsalar da fayda etmiyordu. Akrabalarından biri, odaya girerek Rıfat'ın yanına geldi. Yaşlı adam ona bir şeyler söylüyor fakat onun sesi de kulağına uğultu eşliğinde geliyordu. Adamı iterek ayağa kalkan Rıfat, başının dönmesiyle yeniden yerine oturdu. Sadece kulakları uğuldamıyor, etrafı da bulanık görüyordu. Gözlerini kapatmayı denedi. Bu defa da beyaz bir ışık, kör edercesine gözlerini delip geçmişti. "Öldüm mü?" sorusunu geçirdi içinden, "Ah keşke!"

Gözlerini açtığında başka bir odada yatıyordu. Odadaki herkesin dışarı çıkması için eliyle işaret etti. Yalnız kalınca, cebinden çıkardığı fotoğrafa bakarak uzun süre ağladı. Yaşadıkları öylesine ağır gelmişti ki bunun üstesinden nasıl geleceğini bilemiyordu. Yatağın üzerine oturdu. Zeynep yoktu artık...

Beraber büyümüşlerdi oysa. Akli ermeye başladığı ilk günden itibaren onunla evlenmeyi kafaya koymuştu Rıfat. Zeynep onun her şeyiydi. Adeta birbirleri için yaratılmışlardı. Onun yokluğuna nasıl katlanacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Rıfat'ın gözleri kıpkırmızı, gözaltları ise mosmordu.

Zeynep'in gidişiyile, hayatının anlamı kalmadığını düşünüyordu Rıfat. Onun olmadığı dünyada ne işi vardı? Peşinden gitmeliydi. Aksi halde alacağı her nefes, kendisine işkence olacaktı. Kulüp kapısında çalışırken patlattığı silah aklına geldi. Nedenini bilmediği bir şekilde, silahı atmamış o günden beri saklamıştı. "Demek ki bugün içinmiş," dedi kendi kendine. Silahı sakladığı yerden almak için koltuğun üzerine çıktı. Bunu yaparken Zeynep'le çekilmiş olduğu fotoğraf hâlâ elindeydi. Silahı da mermileri de dolabın arka tarafından alıp, tekli koltuğa oturdu. Mermiyi tabancaya yerleştirip, namluyu çenesinin altına dayadı. Yapması gereken şey, 'Kelime-i Şehadet' getirip tetiğe basmaktır. Zeynep'e kavuşmak, işte bu kadar kolaydı...

Duvar saatine baktı. Saniye çubuğu on ikiye geldiğinde, tetiğe basacağına dair söz verdi kendine. O, bu sözü verdikten sonra saatin seyri hızlanmış, çoktan dokuzu geçmişti bile. Ölümü düşündü. 'Öbür taraf' dedikleri yer, gerçekten de anlatıldığı gibi miydi? Hem, anlatanlar nereden biliyordu ki? Sanki gidip görmüşlerdi...

Saate yeniden baktığında, saniye çubuğunun on ikiye geçtiğini, hatta ikiye yaklaşmış olduğunu gördü. Bu defa kaçırmış olsa da pes etmeyecekti. Bir kez daha on ikiye bekleme kararı aldı. Acaba korkuyor muydu? Hayır! Aksine, Zeynep'e kavuşmak için sabırsızlanıyordu. Saniye ikinci kez on iki üzerine geldiğinde, parmağını tetiğe dayayarak, gözlerini kapattı. O esnada, odanın kapısının önünden geçen annesinin ayak sesini duyup, gözünü açtı. Kadın, mutfığa gidiyor olmalıydı. Bunun üzerine, elindeki tabancayı kucağına koydu.

O an, kendisi öldüğü takdirde annesinin ne olacağını düşündü. Yaşlı kadının Rıfat'a ihtiyacı vardı. Kocasını kaybet-

tikten sonra bir daha konuşamayan kadın, o günden sonra evde ruh gibi dolaşıyordu. Rifat, elinde silahla ayağa kalktı. Silahı beline takıp gizledi. Bulunduğu odadan çıkarak evdeki kalabalığa görünmeden mutfığa, annesinin yanına geldi. Rifat, düşündüğü şeyi yapıp yapmama konusunda kısa bir süre tereddüt yaşadı. Önce annesini öldürecek, ardından da kendi canına kıyacaktı. Silahı kadının şakağına dayadı. Yaşlı kadını öldürmek için tetiğe basmanın, kendini öldürmekten daha zor olacağını biliyordu. Annesi, oğluna dehşetle bakıyordu. Göz göze geldiler. Rifat, duvar saatine baktığında saniye çubuğu dokuzu geçiyordu. On ikide bu iş bitecekti. Fakat saniye, on ikiyi beş defa geçti. Evi sarıp sarmalayan kasvet her dakika çoğalıyordu. Sonunda Rifat'ın annesi, oğlunu yalnız bırakarak mutfaktan çıktı...

Geceyi arabasında üşüyerek geçiren Tolga, güneşin doğuşuyla birlikte patika yoldan göle inerek iyice temizlendi. Üzerine yeni eşyalar giyerek eskileri poşetin içine tıktırdı. Yanında getirdiği plastik bidonu da gölün suyuyla doldurdu. Tekrar arabasının yanına geldiğinde yağmurun arabayı yeterince temizlediğini ama lastiklerin çamura bulanmış olduğunu bildiğinden, bidondaki suyu dikkatlice kullanarak, lastikleri ve jantları temizledi. Artık yola çıkmaya ve planlarını uygulamaya hazırды. Arabasını çalıştırdı, geri geri giderek yolu ortaladı ve hedefine doğru sürmeye başladı. Yolda sahte kazayı yapabileceği bir yer arıyordu. İlerideki çöp konteynerlerini görünce yüzünde sinsi bir gülümseme oluştu. "Oldu bu iş," diye mırıldandı kendini kutlarcasına.

Seramik fabrikasının önünde, yola dizilmiş çok sayıda konteyner, onun kurtuluşuydu artık. Süratlendi, emniyet kemeri ni kontrol ederek direksiyona sıkı sıkıya yapıştı ve tahmininden daha kötü bir şekilde çarptı konteynere. Bu sefer ön cam da patlamıştı. Kafasını dikiz aynasının köşesine vurmuş, kaşı

hafif yarılmıştı. Hızlıca arabasından çıkıp yan koltuğa koyduğu poşeti alarak çöplerin arasına attı. Çok geçmeden fabrika çalışanları kaza sesini duyduklarından oraya geldiler. Tolga özellikle arabasının ön tarafına bakıyordu. Resmen haşat olmuştu, *"Çok iyi, başardım!"*

Cebinden telefonunu çıkarıp Meral'i aradı. *"Aşkım sakın telaşlanma, küçük bir kaza geçirdim. Yakındayım ama. Çekici bekliyoruz. Gelir gelmez arabayı sanayiye bırakıp doğruca evdeyim."* Meral cevap vermedi. Sadece hıçkırık sesi geliyordu ondan. Tolga *"Eyvah!"* diye geçirdi içinden. *"Biliyor. İyi de nasıl olabilir?"* Meral zor da olsa, *"İyi misin, bir şeyin var mı?"* diye sordu. Tolga *"İyiyim, bir şeyim..."* derken, Meral hıçkırıklara boğulmuş bir şekilde sözünü kesti. *"Çok kötüyüm Tolga. Ne olur çabuk gel. Dayanılacak gibi değil. Allah belasını versin bu yol canavarlarının. Lanet olsun, lanet olsun."* Şaşkındı Tolga. Meral anlaşılan başka bir şeyden bahsediyordu. *"Sakin ol aşkım anlat ne oldu?"* dedi. Meral öfkeliydi, *"Dün mezarlığın orada Zeynep'i ezmiş bir cani şoför. Ezip kaçmış. Kızcağız paramparça olmuş. Hain, oralı bile olmadan defolup gitmiş. Köylü tesadüfen bulmuş, jandarmaya haber vermişler. Adamdan iz yok. Cehennemde yanar inşallah. Bu sabah Zeynep çocuğa bakmaya gelmeyince meraklandım, okuldan önce, evlerine gideyim de bir bakayım, dedim. Kötü haberi orada öğrendim. Sonra da okuldan izin alıp eve döndüm. Kocası sinir krizleri geçiriyor. Öğle namazında defnedecekler. Yetişebilirsen ben de cenazeye gitmek istiyorum aşkım. Ah Tolga ah. Karnında bebeğiyle can verdi bahtsız kızcağız. Bu acıya kim dayanır? Allah o şeytana gün yüzü göstermesin."* Tolga nefesini tutmuş dinliyordu. Bir şeyler söyleyecek gibi olduysa da sustu. Allah'tan Meral, otomatik tüfek gibi durmadan konuşuyordu. *"Ne diyorsun aşkım, yetişebilir miyiz cenazeye?"* deyince, Tolga hemen cevap vererek konudan sıyrılmaya çalıştı. *"(O zaman çekiciye söylerim önce beni bırakır. Cenazeden sonra giderim arabayı görmeye. Sen de sakın olmaya çalış aşkım, kader diyelim şimdilik. Gelince konuşuruz. Cemre'mi öp benim için. Seni seviyorum."*

Aynı anda

Otopsiden sonra Zeynep'in cenazesi, evine teslim edilmişti. Öğle namazına yetişmesi için belediyenin cenaze arabası kapıda bekliyordu. Birkaç kadın, ölünün başında sesli dua okuyordu. Evin içi, başları tülbentle örtülü kadınlarla dolmuştu. Ağlama sesleri sanki tüm mahalleyi sarmıştı. Rıfat'ın yanında birkaç yaşlı adam, işyerinden bir iki arkadaşı, jandarma komutanı ve bir de sağlık görevlisi vardı. Rıfat'ın ağzını bıçak açmıyordu. Jandarma komutanı Rıfat'a eğilerek, *"Katili bulacağız Rıfat, merak etme. Delilleri takip ediyoruz. Yakalanması an meselesi. Hiçbir suç cezasız kalmaz. Sen şimdi karına son görevlerini yapmak için toparla kendini biraz, gerisini bize bırak,"* dedi. Rıfat hafifçe komutana dönerek, onu başıyla onayladı. *"Haklısın komutan, hiçbir suç cezasız kalmaz. Babam kendi cezasını verdi, ben de cezamı buldum. Ama bu adalet değil. Benim vurduğum kadın ölmedi. Babam suçsuzdu. Nereden bilebilirdi ki kamyon gelip minibüsü biçecek! O sadece minibüsün şoförüydü. Neden vicdanına yenik düştü, neden canına kıydı anlamak mümkün değil. Peki ya karımın ne suçu vardı? Karnındaki bebeğimizin ne suçu vardı? Melek olsun ismi derdi Zeynebim, melek oldu doğmamış yavrumuz. Ben ne günah işledim Allah'ım ne günah işledim?"* diye içinden geçire geçire, yattığı yerden doğrularak, komutanla birlikte cenaze arabasına doğru yürüdü...

Meral

Meral evde dört dönüyordu. Bebeğini emzirirken, diğer eliyle de birkaç yeri arıyordu. Cenazeye giderken bebeği kime bırakacağını bulmaya çalışıyordu. Hiçbirinden olumlu yanıt alamadı. Annesinin kâh üzgün, kâh sinirli, kâh telaşlı tavırları bebeğin de huysuzlanmasına yol açıyor, ara ara emmeyi bırakıp ağlıyordu. Meral iyice dağılmıştı. Aklından türlü türlü şeyler geçiyordu. Zeynep'in hunharca ölümüne üzüldükten, Cemre'ye şimdi kimin bakacağı da muammaydı artık. Bir günlüğüne okuldan izin almıştı ama yarından sonra ne

olacaktı. Mesleği bıraksa mıydı acaba? Sırf öğretmenlik yapma sevdasıyla aile düzeni kuramaması doğru bir karar mıydı acaba? *"Minik bebeğimi anne sevgisinden yoksun bırakmaya da biricik aşkım Tolga'yı ev yemeğinden mahrum etmeye de hakkım yok,"* diye geçirdi içinden. Zaten buralar da artık eskisi gibi değildi. Mezarlıktaki minibüs kazasından sonra, kimsenin yüzü pek gülmüyordu artık. *"Üstüne Zeynep de eklendi şimdi. İstifa etmeliyim. Belki ileride yeniden mesleğe dönerim ama şimdi ailemin bana ihtiyacı var,"* diye düşündü. Tolga geldiğinde bunları ciddi ciddi konuşmaya karar verdi. Sonra Rıfat'ı düşündü. *"Ne bahtsız çocukmuş şu Rıfat. Babasının dikkatsizliği, kasabaya ölümün hâkim olmasını sağladı. Hem kendi ailesini kaybetti hem de biricik eşinin ailesini. Annesi de babasının intiharından sonra kimselerin yüzüne bakamadı. Ardından delirdi zavalıcık. 'Allah benim canımı niye almıyor?' diyordu son zamanlarında. Sonunda kesti sesini tamamen. Hiç konuşmadı. Sonrasında kocasının yattığı mezarlıkta toprağa sarılmış halde ölüsünü buldular zavallı kadının. Rıfat, annesinin ölümünü kabullenemiyor. Doktoru, Dissosiyatif kişilik bozukluğu olma ihtimalinden söz etmişti geçen gün, kafede. Gerçi Zeynep de bahsedip duruyordu, evde tuhaf hareketlerinin olduğunu."* Cemre'nin ağlamasıyla düşüncelerinden uzaklaştı. Anlaşılan karnı doymuştu, gazı vardı. Memesini toparlayıp kucakladı bebeği. Sırtını ovmaya başladı. Bir yandan da evin içinde, sallaya sallaya gezdiriyordu.

Yine daldı düşüncelere. *"Tamam kararımı verdim. Kocaeli'ye taşınayım ben de, kocamın yanına. Nasılsa seneye projesi bitecek, biz de Ziverbey'deki evimize geçeriz artık. Kentsel dönüşüm bitiyor zaten iki aya kadar. Yepyeni evimiz olacak. Doğum günüm de yalan oldu bu sene. Ne yaman çelişkili bir dünyada yaşıyoruz. Daha dün karnında bebeğiyle ceylan gibi seken Zeynep, kızını büyütmenin hayalini yaşıyordu. Ben de güya bugün doğum günümü kutlayacaktım, en sevdiklerimle. Bundan böyle doğum günüm artık bir ailenin katliam günü oldu. Nasıl aklımdan çıkacak bilmiyorum! Allahtan bizim başımıza böyle şeyler*

gelmiyor. Allah korusun, kocama bir şey olsa ne yaparım ben? Hadi Tolga gel artık!" O sırada dış kapı açıldı ve Tolga'nın sesi ni duydu, "Aşkım ben geldim."

Cenaze

Rıfat, musalla taşındaki Zeynep'in tabutunun başında, cami cemaatinin öğle namazından çıkmasını bekliyordu. Henüz avluda kimse yoktu. İkisi, bir başınalardı. Tüm hayatı film şeridi gibi geçiyordu gözünün önünden. Olanları hak etmek için ne günah işlediğini bulmaya çalışıyordu sanki. Birkaç ufak tefek kabahatini hatırladı çocukluğundan. Yok yok bunlar olamazdı. Aslında vardı bir şey ama onun suçu değildi. Arkadaşlarının suçuymuş. Böyle olacağını onlar da bilemezlerdi. "Yok, yok, bu da değildir," diye avuttu kendini. Tam o anda annesi geldi yanına Rıfat'ın. Ona bakmadan doğruca tabutun başına gidip, ellerini açtı. Rıfat önce annesini dua ediyor sandı fakat suskun kadın geliniyle konuşuyordu. Gözündeki yaşları silip annesine kulak kabarttı Rıfat. "Kızım, güzel gelinim, Melek torunumun annesi. Hepimiz oğlumun günahının kurbanıyız. Hepsi onun yüzünden, onun yüzünden," diyordu annesi. Donup kaldı Rıfat duydukları karşısında. Annesine doğru hamle yaptıysa da yaşlı kadın buna müsaade etmeyip caminin kapısına doğru ilerledi. Rıfat "Anne! Anne!" diye seslendiyse de kadın oralı olmadı. Annesinin çıktığı kapıda, Tolga ve kucağında bebeğiyle Meral, karşısında dikiliyorlardı. Rıfat'ın onlara bakarak "Anne! Anne!" diye seslenmesine anlam veremediler. Ortada kimse yoktu çünkü. Meral kavradı olayı. Tolga'ya fısıltıyla "Rıfat'ın hastalığı gerçekmiş. Doktor geçen gün kafede söylemişti şüphesini. Dissosiyatif kişilik bozukluğu," dedi. Tolga ise başka bir dünyadaymış gibi tepki vermedi. Gözünü tabuta ve Rıfat'a dikmişti. Belediyenin tahsis ettiği midibüsten kadınlar inip camiye doluşmaya başladılar o sırada. Anlaşılan namaz da bitmiş cemaat cenazenin önünde saf tutmaya başlamıştı. Sırayla, "Başın sağ olsun!" taziyelerine maruz kalıyordu Rıfat...

Tolga Meral'i kadınların olduğu yere götürüp banka oturtuktan sonra Rıfat'a doğru ilerledi. Elini uzattı, göz göze geldiler. Rıfat Tolga'ya, "*Biliyorum, o sensin!*" der gibi bakıyordu sanki. Öyle hissetti Tolga ve ürperdi. Oysa Rıfat başka şeyler düşünüyordu. Gözünün önüne çocukluğu gelmişti. Kendi çocuk haline "*Biliyorum, o sensin!*" diyordu aslında. Fakat her suçlunun psikolojisinde olduğu gibi, Tolga da maktul yakınının, katilin enerjisini fark ettiğini sanıyordu.

Sıradakilere yer verip cenaze namazı için o da saf tutmaya gitti. Ensesine oturan ürperti bir türlü gitmiyordu Tolga'nın. İmam tabutun başında mikrofonu ayarlıyordu. Ürperti artınca insiyaki olarak başını arkaya çevirdi Tolga. Tam arkasında bulunan jandarma komutanıyla göz göze geldi. Yüzü ve kulakları yanmaya başladı. Hafifçe komutana selam verip başını çevirdi. Bayılacak gibi hissediyordu. Cemaat iyice kalabalıklaşmıştı. İmam safları sıklaştırmaları için uyarı yapıyordu. Arkasındaki komutan bir adım atarak yanına geldi Tolga'nın. İlk gelenlerden olduğu için en öndeydi Tolga. Rıfat, iki üç kişi ilerideydi. Komutanı görünce yerini değiştirip, onların yanına geldi. Cemaatin en önünde, üçü yan yana duruyorlardı. İmam cenaze namazını başlattı...

Tolga'yla Meral, bebeğin uyumasından istifa edip, salonda sohbet ediyorlardı. Televizyonda kısık sesle son ajans haberleri geçiyordu. Dün yaşanan kaza, haberlere konu olmuştu. Tolga hafifçe televizyonun sesini açtı. Spiker "*Terkos Gölü'nde trafik terörü vahşeti,*" başlığı üzerine konuşuyordu. Kaza yerinden görüntüler, mozaiklenmiş şekilde veriliyordu. Jandarma kameralarından alınan görüntüler olduğu, videonun ortasındaki kocaman filigrandan anlaşılıyordu. Birkaç eski fotoğrafla, ölüm virajı hakkında geçmişte yaşanan katliam gibi kazayı da anımsatıyordu. Tolga pür dikkat izliyordu. "*Delil bulmuşlar mıdır acaba?*" dedi Meral. Zaten Tolga'nın da haberi izleme

amacı buydu. Jandarma komutanıyla yaptıkları röportaj geldi ekrana. *“Er ya da geç faili bulacağız,”* diye kararlı konuşuyordu komutan. Muhabirin ısrarlı sorularına en sonunda *“Evet, elimizde bir ipucu var,”* yanıtını verdi. Spor haberlerine geçince kapattılar televizyonu. *“Artık korku filmi filan izlemek istemiyorum aşkım. Hayat yeterince korkunç zaten,”* dedi Meral, durduk yere. Tolganın dili damağına yapışmış, içine de üşüme gelmişti. Su içmek için kalkıp mutfağa gitti.

Dolabı açtığında küçük bir pasta gördü. Belli ki Meral, bugün için hazırlık yapmıştı. Kendi kendine hayıflandı. *“Kızcağızın doğum günü de mahvoldu. Bari hediyesini vereyim de ortam değişsin,”* diye düşünerek, ceplerini yoklamaya başladı. Aradığı şeyi bir türlü bulamıyordu. Düşünmeye başladı. Karısına doğum günü hediyesi olarak yüzük yaptırmıştı Tolga. Bunca hengamede aklından çıkmıştı. Fakat şimdi yüzük neredeydi? *“Lanet olsun!”* dedi aklına gelince. *“Diğer ceketin cebindeydi. Attım ben onları çöpe. Neyse aynısından yaptırırım, haftaya gelince getiririm. İyi ama şimdi hediyesiz de olmaz ki? Muhakkak benden bir şey bekliyordur. Ne yapsam acaba?”* diye düşünürken, Meral mutfağa girdi. *“Buldun mu pastayı?”* diye sordu kocasına. Cevabını beklemeden, dolaptan pastayı çıkartıp, üzerine tek mum dikti. Ocağın yanındaki çakmağı alarak mumu yaktı. Tolga zoraki gülümsemeyle izliyordu karısını. Birlikte salona geçtiler. Pastayı Tolga’nın eline veren Meral mumu üfledi. Ufacık bir dilim kesip bir ucunu Tolga’ya diğer ucunu kendine yedirecek şekilde dudaklarını yaklaştırdı. Pastayı öpüşerek yediler.

Meral’in keyfi yerindeydi. Aklındaki konuyu açtı Tolga’ya. *“Öğretmenliği bırakmaya karar verdim aşkım. Artık bir arada olmak istiyorum. Ailem her şeyden önce gelir. Bugün bunu daha iyi anladım.”* Tolga ne diyeceğini bilemedi. Normal zamanda olsa sevinçten zıplaması lazımdı ama akli yüzükteydi. *“Ya düşürdüysem?”* diye şüpheyi kapılmıştı. Tolga’nın düşünceli hali Meral’in dikkatini çekti. *“Aşkım üzülme artık, olan olmuş. Sen*

de kaza yaptın bugün. Beterin beteri var. Ya dün gelseydin de o yağmurlarda kayıp, daha büyük bir kaza yapsaydın? Allah korusun, o caninin yerine sen de olabilirdin?" Tolga bu sözler üzerine iyice allak bullak oldu. *"Evet, evet! Allah korudu aşkım,"* diye geveledi. Kendini bu psikolojiden sıyırmak hem de hatasını telafi etmek için Meral'e sarılıp *"Benim de sana bir sürprizim var aşkım. Bizim mühendis arkadaşlardan birinin kentsel dönüşümdeki evi bitmiş. Bizimkine göre biraz küçük ama ev Caddebostan'da, Bağdat Caddesi'nin bir arka paralelinde. Bizimkiyle takas etmeye razı geldi. Ufak bir fark vereceğiz ve Bağdat Caddeli olacağız. Sana doğum günü hediyesi olarak düşündüm. Beğendin mi?"* diyerek sırtıttı... Meral beklenmedik hediyeye çok sevinecek, Tolga'yı kanepeye yatırıp üzerine çıktı. Öğretmen Hanım, bir anda ateşli bir seks bombasına dönüştü. Tolga'yı deli eden bir şeydi bu. Meral üç ayrı kadındı aslında. Mesleğinde disiplinli bir öğretmen, evde eşine hizmette kusur etmeyen klasik bir eş ama yatakta tam bir fahişe. Şimdilerde dördüncü kişiliği de yavaş yavaş belirginleşmeye başlamıştı; anne...

Aynı gece Rıfat

Rıfat, Zeynep'in ölümünden sonra hiç kimseyle oturup konuşmamış, tek kelime bile etmemişti. Taziye için gün boyu eve biri geliyor, diğeri gidiyordu. Artık patlama noktasına gelmişti. Kimseyi çekecek hali yoktu. Kendi acısı kendine yetiyordu. Bir de başkalarıyla uğraşamazdı. *'Annem ilgilenir nasıl olsa!'* diyerek hepten boşlamıştı. Birkaç yakın akrabası da bunu iş ederek başsağlığına gelenleri karşılıyor, taziyeleri kabul ediyorlardı. Yetmezmiş gibi bir de ikindiden sonra Mevlut okundu.

Rıfat kâbus gününün gecesinde yatağındaydı. Tavana anlamsızca bakarken bu gecenin uykusuz geçeceğini biliyordu. Zeynep'le birlikte geçen yıl çektirdikleri fotoğrafı elinde sımsıkı tutuyordu. Gün boyu elinden düşürmemişti. Fotoğrafa bakarken, *"Ah Zeynep!"* diye geçirdi içinden, *"Gök delinircesine yağmur yağarken, mezarlıkta ne işin vardı?"*

Zeynep, her perşembe günü anne ve babasının kabrini aksatmadan ziyaret ederdi. Bu durum, yağmur da yağsa, kar da yağsa değişmezdi. Son ziyaretiyse hayatına mal olmuştu... Anne ve babasının kabir ziyaretini bir gün sonraya ertelemiş olsaydı, bugün hayatta olacak, bütün bunlar yaşanmayacaktı. Yataktan doğruldu. Dışarıda hafiften yağmur başlamıştı. Saat, gece yarısını geçmişti. “Yağmurdan ıslanmış mıdır acaba?” diye düşündü. Fotoğrafı yatağın yanında bulunan komodin üzerine bırakarak, aceleyle kalkıp üzerine giysilerini geçirdi. Evden dışarı çıktı. Kimse görmesin diye farlarını yakmadan, arabasıyla yolda ilerliyordu. Yağmur hafif yağıyor olsa da yollar çamurluydu. Kısa sürede kendini mezarlıkta buldu. Aracından çıkardığı kazma ve kürekle karısının mezarına doğru yürümeye başladı. “Geldim Zeynebim!” diyerek kadının mezarının üzerindeki toprağı öptü. Kazmayı eline alıp var gücüyle toprağı sapladı. “Korkma sevgilim! Seni buradan çıkaracağım!” diyordu. Sonunda kefene ulaşmayı başardı. Kefenin yanında, beze sarılı bir şey daha vardı. İlk olarak onu açınca, kopan bacağı ayrı gömdüklerini anladı. Bacağı kefenin içine sıkıştırıp, olduğu gibi omuzladı ve cesedi mezardan çıkardı. Arabasının arka koltuğına koyduktan sonra tekrar geri dönüp özensiz bir şekilde yeniden mezarı kapattı.

Eve geldiğinde, doğruca yatak odasına geçip, cesedi yatağı bıraktı ve ayak uçlarına basarak yan odanın kapısına gidip, içeriyi dinledi. Ses gelmeyince, hafifçe kapısını aralayıp baktığında, annesinin, takma dişlerini bardağı koyup, uyumuş olduğunu gördü. Geldiğı şekilde sessizce yatak odasına döndü ve ilk olarak kefeni açıp karısını içinden çıkardı. Ardından kopuk bacağı yerine gelişigüzel tutturarak yaptığı işi seyretti. Pek tatmin olmamıştı ki yeniden bir düzenlemeye girişti. Karısını, yatakta her zaman yattığı tarafa yerleştirip, başının altını yastıkla yükseltti. Gasilhanede tertemiz yıkandığı için Zeynep pürü paktı. Karnındaki yarıklar pek abes durmasa da bir gözünün olmaması kötü görünüyordu. Karısının elini alarak,

olmayan gözünün üstüne götürüp o kısmı kapatmaya çalıştı ama el bir türlü yerinde durmuyordu. Ona da çözüm bulmak için yastıklardan destek yaptı. Şimdi geriye bacağı yerine yerleştirmek kalmıştı. Aniden aklına, fakültede aldığı tıbbi eğitim gelince "*Bacağı dikebilirim,*" diye düşündü. Yine ayaklarının ucuna basarak, annesinin odasına usulca süzüldü...

Annesi iyi dikiş diken bir kadındı. Odasında her türlü dikiş malzemesi olduğu gibi bir de gözünden sakındığı pedallı Singer dikiş makinesi vardı. Kedi gibi sessiz hareket ediyordu Rıfat. Dikiş makinesinin yanındaki kutuyu alıp çıktı odadan. Tekrar yatak odasına geldiğinde, kutudaki malzemeleri ameliyathane mantığında yatağın kenarına dizdi. Bacağı ve koptuğu yeri dikkatlice inceleyen Rıfat, titizlikle işe koyuldu. Ustaca dikiyordu bacağı yerine. Karnındaki kazada oluşan ve sonrasında otopside kesilen yarıkları da özenle dikti. Nihayet işini tamamladığında malzemeleri toplayıp kutusuna geri koydu. Bir şeylerin eksik olduğunu düşünüyordu. Hemen anladı neyin eksik olduğunu. Arkasını dönüp, gardırobu açtı. Zeynep'in en sevdiği kıyafetlerini çıkarıp, özenle onu giydirmeye başladı. Son zamanlarda moda olan dövme desenli naylon çoraplarını da giydirdi. Alırken desenine hiç dikkat etmediğini fark etti. Melek kanatları...

Rıfat, yaptığı işten bir türlü tatmin olamıyordu. Hâlâ daha bir eksik vardı. Nihayet onu da keşfetti. Aynalı komodinin önüne gelip çekmeceyi açtı ve Zeynep'in makyaj malzemelerini çıkardı. Önce yüzünü güzelleştirdi. Kırmızı ruj, pembe allık, siyah eyeliner ve göz rengi gibi yeşil tonlarda far sürdü. Çok güzel görünüyordu Zeynep. Sıra ojelerdeydi. Ellerine ve ayaklarına kırmızı oje sürdü. Bacak dikme kadar iyi bir iş çıkaramamıştı bu sefer. Ruju, ojeyi taşırmış, allığı biraz fazla kullanmıştı. Bunlar pek de önemli değildi. O, her haliyle güzeldi. Kaza sonrası beti benzi atmıştı. O nedenle yüzüne renk gelmesini istiyordu sadece. İşini bitirdiğinde salona gidip babasının eskiden kalma, misafirlere ikram etmek için bulun-

durduğu sigaralığın içinden bir sigara ve yanındaki muhtar çakmağını alıp geri döndü. Tekli koltuğun üstüne çıkıp yine sakladığı yerden silahını aldı. Yatağın tam karşısına sandalye çekip oturdu. Sigarasını yaktı, derinlemesine bir nefes çekip bir süre içinde tuttu. Hafiften başı dönmeye başladı ama yüzünde müthiş bir huzur vardı. Sevgi dolu bir şekilde biricik aşkını izlerken, silahın namlusunu ağzına doğru götürüp, içinde tuttuğu dumanı üfledi. Bunu çocukken bir kovboy filminde izlemişti. Hep yapmak istiyordu. *"Bugüne nasipmiş,"* dedi içinden. Sigarasının külü yere düşünce telaşlandı. Yere eğilip külü temizlerken *"Özür dilerim aşkım, hallediyorum şimdi,"* diyerek, hızlıca salona geri dönüp, kül tablası aldı. Geri gelirken, annesinin odasının kapısını açık gördü. Kapıya yaklaşp içeri baktığında, annesi yatağında yoktu. Bardaktaki dişleri de yoktu. *"Tuvalete kalktı herhalde,"* diye düşünürken, mutfağın ışığının açık olduğunu fark etti. Kısa bir tereddütten sonra mutfığa girdi. Annesi yemek masasında oturmuş, elinde bir fotoğraf tutuyordu. Bir de gazete kupürü, masanın üzerindeydi...

Annesi Rıfat'ı görmemiş gibi yapıyordu. Elindeki fotoğrafa kitlenmişti. Rıfat yaklaşp fotoğrafa bakınca, elindeki kül tablasını düşürdü. Sigarasından hızlı bir nefes çekip izmaritini lavaboya fırlattı. Geçip annesinin karşısına oturdu. Eline fotoğrafı aldı. Annesi yine hiçbir tepki vermedi. Rıfat fotoğrafa sabitlendi ve çocukluğunu düşünmeye başladı...

Fotoğrafta, tamirci çırağı olarak çalıştığı tamirhanede kendisi, ustası, babası ve iki çırak çocuk hepsi birden gülümsüyordu. Annesi ona günahını hatırlatıyordu aslında. Hep kaçtığı şeydi bu. Geçen yıl balkondaki kadını yanlışlıkla yaraladığından beri, artık aklına bu eski travması gelmiyordu. Yeni travma, eskisini perdelemişti. Ama şimdi kaçacak bir yeri kalmamıştı. Bu fotoğraf onu, günah gününe götürmüştü...

O yıllarda pek moda olan, şimdiki adıyla scooter, tamirhanede çalışan çocukların hayaliydi. Ama hiçbirinin bu hayale

ulaşacak parası yoktu. Sırf bu yüzden, usta yemeğe filan çıktığında tekerlekli krikoya hücum ederler, bu şekilde yalandan scooter heveslerini gidermeye çalışırlardı. Ustaya yakalandıkları gün, hepsinin kulakları çekilmişti ama vicdanlı ustadan da bir sürpriz söz almışlardı. Eğer bu hafta sonu dükkânı tertemiz yapıp, aletleri de eksiksiz tezgâha dizerlerse, onlara bir adet 'torner' yapacaktı. Torneri de öğlenleri yemek saatinde sırayla kullanacaklardı. Usta sözünü tuttu ve torneri yaptı...

O gün belediye ambulansı, tekerleklerinden ses geliyor diye tamirhaneye gelmişti. Lifle minibüsü kaldırıp kontrol edince "*Rulman değiştirmek lazım kardeş,*" demişti usta, şoföre. Onayı alınca işe koyuldu. "*Oğlum bana dört tane rulman kap gel,*" emriyle Rifat, koşa koşa, önceden hazır olan rulmanlardan dört tanesini, ustaya verdi. Tamirden çıkan ambulans, aynı gün, yolda tekerleklerinden birinin yerinden çıkıp fırlaması sonucu devrilerek, taklalar atıp ölümlü kaza yaptı. Doğuma yetiştirilmek üzere hamile bir kadın, karnındaki çocuğuyla birlikte kazada can verdi. Ambulans şoförü yaralı olarak kurtuldu ama 'taksirle ölüme sebebiyet vermek' suçuyla on iki yıl hapse mahkûm edildi. Ambulans hemşiresi de yaralı olarak kurtuldu fakat o da çarpma sonucu oluşan omurilik zedelenmesi nedeniyle felç kaldı. Olay gazetelere yansdı...

Her şeyi sanki yeniden yaşıyordu Rifat. Kazadan sorumlu tutulandan biri de ustaydı. Daha yeni değişen rulmanlara rağmen tekerleğin yerinden çıkması, tamamen ustalık hatası diye düşünülüyordu. Nitekim yetkili makamlar haklı çıktılar ama kanun, ölüme sebebiyet verme suçuna uygun olmadığı için, mahkeme ustaya bir ceza vermedi. Ragıp Usta, bu olaydan sonra dükkânını kapatarak, bilinmeyen bir yere göç etti...

Rulmanları getiren Rifat'tı. Herkes bunu biliyordu. Yeni olması gereken rulmanlar eskileriyle, önceden değiştirilmişti. Güzelce yağlayıp, parlatarak ambalajına koymuştu onları Rifat. Çünkü diğer çırak çocuklarla birlikte gizlice yeni bir torner yapmaya karar vermişlerdi. Ragıp Usta tamirhanedeki tor-

neti mahalleye götürmelerine izin vermiyordu. Çocuklar eski rulmanları çöpe atacaklarına, odun deposunun oradaki terk edilmiş müştemilata gidip, kendi tornetlerini yaptılar. Ama yeni tornetteki rulmanlar randımanlı değildi. Takılıyordu bil-yeleri. Diğer çocukların ısrarı üzerine Rıfat, ustaya çaktıрма-dan yenileriyle değiştirmişti. Kazanın gerçek sebebi buydu ve çok çabuk konu herkesçe anlaşılmıştı. Kimse doğrudan ço-cukları suçlamak istemediyse de mahallenin sakinleri içlerinde bir yerde suçlunun kim olduğunu iyi biliyorlardı. Özellikle de Rıfat'ın annesi ve babası...

Rıfat mutfaktan çıkıp tekrar salona giderek, sigara paketle-rinden birini aldı. Muhtar çakmağını ve kül tablasını da ala-rak yatak odasına geçti. Sandalyesine oturdu ve yeni bir sigara yaktı. Gözünden yaşlar boşalıyordu. Zeynep'e bu sefer günah-kâr gözlerle bakıyordu. *"Affet sevgilim affet. Benim yüzümden. Her şey benim yüzümden,"* dedi dişlerini sıkarak...

Aynı gece

Bitmek bilmeyen şehvetli bir sevişmenin ardından Meral, yüzünde gülümsemeyle uyuyakalmıştı. *"Hediyem sensin,"* diye inliyordu az önce, Tolganın çıplak bedeninin altında. Tolga da nedense bu sefer çok hırslıydı. Ağır stresin sonunda ener-jisini boşaltması gerekiyordu muhtemelen. Fakat Tolga uyuyamamıştı. Jandarma komutanının haber bültenindeki sözleri aklını kurcalıyordu. Aslında aklına takılan sadece yakalanma korkusu değildi. İstemedi de olsa söndürdüğü bir aile oca-ğı vardı. Ailenin tek kalan ferdi Rıfat'ın bilmeye hakkı vardı. Keşke ona söylese ve aralarında kalsa olan biten. Af dilese. Kim olsa anlardı herhalde. *"Allah korusun benim başıma gelseydi bu durum ve Rıfat bana gelip de af dileseydi ne yapardım acaba? Af-federdim tabii ki. Sonuçta bu bir kaza. Hem zaten o yağmurda yolun ortasında ne işi vardı ki kızcağızın? Resmen yola fırladı, diye düşünüyorum. Görmedim ama öyledir muhakkak,"* diyerek sessizce kendisiyle konuşuyordu Tolga. *"Yakalanırsam, benim*

de hayatım biter. Teslim olursam, inandıramam kimseyi. Zira kaza mahallini terk etmek suçtur, cinayettir. Öyledir herhalde. Değil midir yoksa? Dur ya neden aklıma gelmedi, internet diye bir şey var bu dünyada. Bakayım neymiş cezası bunun."

Tolga, akıllı telefonundan arama motoruna yazarak, konuya ilişkin kanuna bakınca şaşırdı. *"2918 Sayılı Karayolları Trafik Kanunu'nun 81/3 numaralı maddesine istinaden, yaralanmalı veya ölümlü kazalar ile anlaşma hali dışında maddi hasarlı trafik kazalarında zabıtaban izin alınmadan olay yerinden ayrılanlara, 2018 yılı için belirlenen rakamlara göre, 488 TL idari para cezası verilmektedir."* Sevinçle yerinden doğruldu Tolga. Yüzüne renk geldi. *"Hay Allah ya boşuna telaş ettim. Alt tarafı para cezasıymış. Hem de rakama bak!"* diyerek yataktan kalkıp salona geçti. Enerjisi yerine gelmişti. Yayılarak oturdu kanepeye. *"Hadi bakalım Tolga yırttın bu işten. Yarın yeni bir gün olacak. Kaldığımız yerden devam edeceğiz hayatımıza. Zeynep için üzgünüm ama ne yapalım 'bu da onun kaderiymiş artık' diyeceğiz. Yüzük de kaynadı gitti arada. Allahtan Meral'e bahsetmedim. Yenisini yaptırmaya gerek yok. Ev olayı bitirdi işi zaten. Doğum günü olayını da atlattık. Lan oğlum dört ayaküstüne düştün resmen,"* diye düşünürken yüzündeki sırıtmaya engel olamıyordu. Uyuyakaldı...

Sabah

Cemre'nin ağlama sesiyle, aynı anda salonda Tolga, yatak odasında Meral yerlerinden fırladılar. Bebek odasına koştuklarında ikisi de çırılçıplaktı. Saat sabahın altısıydı. Acıkmıştı Cemre. Meral bebeğini alıp hemen emzirmeye başladı. Tolga'da arkasından sarıldı Meral'e. Mutlu bir aile olduklarına şükrettiler birlikte. Bebeğin karnı doyunca *"Hadi giy üstüne bir şeyler, bebeği biraz sen al, ben de kahvaltı hazırlayayım,"* dedi Meral...

Mutfaktaki masa, kısa sürede hazırlanmış olsa da mükellef bir kahvaltıyla donanmıştı. Tolga aç kurt gibi her şeye saldırır-

ken bebek de gülümsüyordu. Nihayet doymuşlar ama masayı da savaş alanına çevirmişlerdi. Meral, gece boyu süren sevişmenin ardından fena halde acıkmış, Tolga ise ağır stresten kurtulmanın verdiği rehavetle, mutluluğunu yemek yiyerek artırmaya çalışıyordu. Meral köpüklü kahveleri getirdiğinde, birbirlerine bakarken, çapkınca gülümsüyorlardı. Sanki her an mutfakta şehvet savaşı başlayacakmış gibi hava esiyordu. Meral'in telefonuna mesaj geldi. *"Kızlar partisini unutma sakın tatlım. Bir doğum günü de bizden sana,"* diyordu mesajda. Tolga meraklı gözlerle bakarken, *"Aşkım, unuttum sana söylemeyi. Bu akşam bizim memur kızlar benim için alternatif doğum günü partisi düzenlediler. Tabii sen de uygun görürsen, gideyim diyorum. Çocuğa sen bakarsın değil mi? İki üç saat kalır dönerim. Ne dersin?"* Tolga kahvesinin son yudumunu alırken, telve ağzına dolunca yüzünü ekşitti. Bir yudum su alarak telveyle beraber yuttu. *"Tabii aşkım, senin mutluluğun benim için çok önemli. Biz de sen yokken kızımınla yaramazlık yaparız,"* deyince ikisi de gülüştüler...

Bebegin yine uykusu geldiğinden, odasına yatırıp salona geçtiler. Televizyonu açınca, sabah haberleri, dünün tekrarı olarak yayındaydı. Meral, Tolga'ya sarılarak aniden ağlamaya başladı. Hıçkırıklarını tutamıyordu. Evin mutlu havası yeniden hüzne dönmüştü. *"Allah belasını versin o herifin. Bu kadar da insafsız mı olur insan?"* diyerek ağlıyordu Meral: *"Herif olduğunu nereden çıkardın, ya kadınsa?"* dedi Tolga. *"Kadın olsa öylece bırakıp gitmezdi. Ambulansı arardı, polisi arardı, ölmemiş olacağını düşünüp, kurtarmak için çabalardı. Erkekler öyle değil. Direksiyona geçince canı oluyorlar. Tabii seni tenzih ediyorum aşkım. Sen olsan, şimdi geride kalan aileye bile elinden geleni yapardın."* Tolga'nın aklı karıştı o anda. Düşünmeye başladı. Zaten suçlu olmadığı belliydi. Ortaya çıkıp kazayı anlatabilir, ardından Rıfat'a destek olabilirdi. Hiç değilse bu zor günleri atlatana kadar ona arkadaşlık edip acısını hafifletmeye çalışabilirdi. En iyisi önce jandarmaya gidip olayı açığa kavuştur-

mak, kanunun öngördüğü para cezasını ödeyerek aklanmak, sonra taziye için ailece Rifat'a gitmekti doğru olan. *"Ben biraz dışarı çıkıyorum aşkım, sanayiye gidip arabanın durumuna bakacağım. Dışarıdan bir şey lazım mı?"* diye sordu Meral'e. Meral de, *"Tamam bir tanem, sen git işlerini hallet, ben de evi toparlayayım,"* dedi. Tolga hızlıca hazırlanıp evden çıktı...

Tamirhane

Tamirhaneye geldiğinde, arabasının haşat olmuş haline bakarken, kaza anı ve sonrasında yaşadıkları film şeridi gibi gözünden akıyordu Tolga'nın. Usta ona arabanın tamiri için gerekli olan parçaları, ne kadar sürede tamir edebileceğini, bu işin kaç patlayacağını filan anlatıyordu. Tolga ise başını sallayarak yalapşap onaylıyordu. Sonra usta ne hikmetse kazaya getirdi konuyu. Ağır hakaretler yağdırıyordu çarpıp kaçan adama. Buralarda zaten geçmişten gelen bir hınç olduğundan söz ediyordu. *"Kaderimiz değişti derken, şimdi bu kazanın olması, üstelik suçlunun kaçması, Celepköy sakinlerini çileden çıkardı artık,"* diyordu. *"Herkes bu herifin peşinde. Er ya da geç yakalayacağız. Mezarlık yolundan bu tarafa doğru geliyordu. İllaki buradan geçmek zorunda. Bölgede ne kadar kamera varsa bakıyor jandarma, biz de tamirciler olarak peşindeyiz. Araba yoldan çıkmış, zavallı kadını ezdikten sonra ağaca çarpıp durmuş. Sonra da kaçmış, gitmiş. Bu şekilde kaza yapan arabayı önünde sonunda buluruz alimallah. Valla ne yalan söyleyeyim, senin arabayı da dünden beri inceleyip duruyorum. Kaza ânını fabrikadakiler görmeyeydi, hiç şansın yoktu Mühendis Bey. Komutana da bildirdik senin arabayı. Benden rapor istedi. Verdim tabii,"* diyerek tepkisini ölçer gibi Tolga'ya sabitledi gözlerini. Tolga aslında can kulağıyla dinliyor olmasına rağmen, sanki konuşulanları kaçırmış ya da ilgisini çekmemiş gibi *"Ustacım, sende yeni lastik var mı?"* diyerek konunun kapanmasını sağladı. Usta da yağlı müşteri bulmanın sevinciyle koşturarak birkaç markanın kataloğunu getirdi...

Tolga için bu, yeni bir durumdu. Her şeyi sil baştan düşünmeli, hiçbir hata yapmamalıydı. Çünkü her ne kadar kaza yerini terk etmenin cezası basit bir parayla hallolsa da, şu an ortaya çıkan durum, her şeyden ağırdı. Kazayı yapanın Tolga olduğu anlaşıldığında, toplumsal bir linçe maruz kalacağı apaçık ortadaydı. Meral'in de onu affetmesi bu saatten sonra mümkün olamazdı. Oyununa devam etmeli ve asla açığa çıkmamalıydı. Vicdanen rahat olamayacaktı belki ama hiç değilse yeni bir felaketin önünü almış olacaktı. "*Çok dikkatli olmalıyım!*" dedi içinden...

Ustayla birlikte baktıkları katalogdan lastikleri seçtiler. Önden parasını da ödedi. "*Hadi bana müsaade,*" diyerek tamirhaneden ayrılmak üzere dış kapıya doğru ilerlerken, usta da yağlı müşterisine bir şeyler daha satmak için elinden geleni yapıyordu. Tam bu sırada tamirhanenin önüne hızlı bir şekilde gelip ani frenle duran bir araba, aynı anda kornaya bastı. İki bir- den irkildiler. "*Hop hemşerim yavaş gel,*" diye çıkıştı arabanın şoförüne usta ama geleni tanıyınca "*Rıfat'çığım başın sağ olsun kardeşim, gel içeri gel, gel!*" diyerek onu dükkâna buyur etti. Tolga bakakalmıştı. Rıfat yanından geçerken durup, "*Selâmün aleyküm!*" deyince o da karşılık verdi. "*Aleyküm selâm. Başın sağ olsun Rıfat. Allah sabırlar versin!*"

Rıfat, oldukça hissiz bir suratla Tolga'ya baktı. O an, etraf-taki tüm sesler kesildi. Birkaç saniyelik sessizlik, bitmeyecek bir işkence gibi geldi Tolga'ya. Hayatında hiç bu kadar hızlı değişen düşünce kaosunun içinde olmamıştı. Az önceki plan-larının bu karşılaşma ile değişmesi kaçınılmazdı. Ölüm anın-daki gözler önünden geçen film şeridi hissi, yeniden oluştu Tolga'da. Sessizliği Rıfat bozdu. "*Dostlar sağ olsun Mühendis Bey. Şimdi sizin çocuk da bakıcısız kaldı.*" Usta lafa girip, "*Ka-pıda kalmayın, gelin siz de Mühendis Bey, çayım taze, içelim birer bardak, sonra gidersiniz,*" diyerek ikisinin de koluna girip yağ, pas içindeki derme çatma ofisine doğru sürükledi. Hızlıca bardakları doldururken, Tolga da Rıfat da başka yerlere baki-

yor, konuşmuyorlardı. Usta çayları servis ettikten sonra, çelik büro masasının patron koltuğuna gerinerek oturdu. *"Biliyor musun Mühendis Bey, çocukluğumuzda ikimiz de burada çıraktık Rıfat'la. Tamirciliği iyidir kardeşimin. Rıfat okula devam etti, ben de buradan hiç ayrılmadım. Eski ustamız bir olaydan ötürü tamirhaneyi bırakınca, babam devraldı, ben de burada devam ettim. Sonra bana kaldı tabii buralar."* Rıfat bu sözler üzerine dik duran başını eğdi. Kollarını dizlerinin üzerine koydu. Sehpadaki çaya elini uzatıp şekeri atmayı unuttuğu halde, kaşıkla çayını karıştırmaya başladıktan sonra geri bırakıp, kendisinden beklenmeyen bir şekilde sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Tolga, insiyaki olarak Rıfat'ın omuzuna götürdü ellerini. Konuşmadı kimse bir süre...

Tolga değişen durum karşısında ne yapacağını kestiremiyordu. İki ayrı Tolga, beyninin içinde savaşıyordu. Biri empati yapıyor, diğeri plan yapıyordu. Üçüncü Tolga'ya ihtiyaç vardı anlaşılan. İkisinin sentezini bulmak, yola öyle devam etmek gerekiyordu. Rıfat biraz kendine gelmiş, doğrulmuş ama yine de ağır travmasını gizleyemiyordu. *"Cengiz Usta'yla çocukluk arkadaşınız Mühendis Bey. Madem buradasınız siz de öğrenin. Bu olan biten her şeyin suçlusu benim. Cengiz'e bunu anlatmaya gelmiştim,"* diye söze başlayarak, bir çırpıda tornet merakları yüzünden yaşanan kaza olayını anlattı. *"Günahlarımın bedelini ödüyorum Mühendis Bey. Kabullenemediğim tek bir şey var ve bu yüzden Allah'a isyan ediyorum. Babamı şimdi daha iyi anlıyorum. 'Allah'la hesaplamaya gidiyorum' demişti."* Bu sözlerinden sonra kendini toparlar gibi olduysa da, aklına gelen başka bir şey nedeniyle daha da kötüleyip sesli ağlamaya başladı. *"Neden ama neden? Zeynep günahsızdı. Karnındaki yavrumuz günahsızdı. Tamam, anlıyorum bu benim için bir ceza, ilahi adaletin tecellisi ama onların ne günahı vardı? Bana bunu kim açıklayacak?"* Tolga'nın nutku tutulmuştu. Ne yapacağını bilemiyordu. Bir Cengiz Usta'ya bakıyordu, bir Rıfat'a. Cengiz Usta da aynı durumdaydı. Heybetli adam, karşılarında

çocuk gibi ağlıyordu. Rıfat beklenmedik bir anda ağlamasını kesti, elleriyle gözyaşlarını sildi. Bu defa tabağındaki üç şekeri bardağa atıp karıştırmaya başladı. Çayından bir yudum aldığı anda, az önceki travmatik çocuk gitmiş, yerine yine eskisi gibi heybetli o adam gelmişti...

"Karıma çarpan adamın suçu yok. O da Allah'ın sözde adaletini yerine getiren zavallı bir adam işte. Kim bilir şimdi, o ne durumdadır? Olan bitenden haberi var mıdır acaba? Kolay mı kardeşim böyle şeyler? Düşünsenize, kendi halinde yolda giderken, kim bilir hangi hayatın akışındayken, aniden her şey değişiveriyor! Bir insanı öldürüyorsun ve bunu bilerek yapmıyorsun. Ben iki kere yaşadım bu olayı. Çok zor çok. Atlatamazsın. Keşke ambulansla ölen kadının ailesi gelip de beni affettiklerini söyleselerdi. Keşke gözünden vurduğum kadın, bunu bilerek yapmadığım için beni bağışlasaydı." Cengiz Usta hayretle lafa girdi, *"Birini mi vurdun oğlum? Haberimiz yok! Ne zaman oldu lan? İnsan anlatmaz mı kardeşine?"* Rıfat devam etti, *"Kimse bilmiyor. Kazaydı. Sonradan öğrendik. Zaten itiraf etmeye karar verdim. İlk siz öğreniyorsunuz. Annem biraz rahatsız, pazartesi günü onu hastaneye götüreceğim. Oradan da gidip polise teslim olacağım."* Cengiz Usta yine lafa girdi. *"Annen mi? Ne annesi oğlum? Senin annen... Şey pardon ya kusura bakma aklım karıştı yine. Gülmisal Teyze epeydir evden çıkmıyor ya, bir an rahmetli babanla karıştırdım. Kusura kalma kardeşim. Allah gecinden versin."*

Rıfat ayağa kalkıp *"İşeyip geliyorum Cengiz,"* diyerek tuvalete gitti. Yalnız kalmalarını fırsat bilen Cengiz Usta, *"Mühendis Bey, bizim oğlan kafayı tırlattı. Annesi öleli ne kadar zaman oldu ama bu hâlâ 'annem' deyip duruyor. Yazık çocuğa yahu, gün yüzü göremedi ufaklığından beri. Benden başka da arkadaşı yok zaten. Herkesle merhaba merhaba. Onun için varsa yoksı Zeynep'ti. Şimdi onu da kaybetti. Bundan sonrası vay haline koca adamın."*

Rıfat ıslak ellerle yanlarına gelerek, Cengiz'in oturduğu

masanın üst çekmecesini açıp, içinden temiz üstüğü aldı ve ellerini kuruladı. *"Bana müsaade Cengiz, evde bekleyenim var. Görüşürüz Mühendis Bey, ortalık biraz durulsun eşinizle beraber bekleriz bize de. Annemin dolması, Zeynep'in böreği parmak ısırtır. Lafta kalmasın ama muhakkak bekleriz,"* diyerek sanki hiçbir şey olmamış gibi, gayet seri şekilde arabasına binip uzaklaştı. Cengiz Usta ve Tolga kısa bir süre bakiştılar. Cengiz ayağa kalkıp boş bardakları toplarken *"Anladın sen Mühendis Bey, anladın. Allah yardımcısı olsun, akıl fikir versin kardeşimize,"* diye söylenirken Tolga da ayaklanıp, *"Ben de kaçayım artık. Pazartesi sabahı erkenden yola çıkmam lazım ustacım. Yarın akşama hazır olur değil mi arabam?"* diyerek kapıya yöneldi...

Eve ruh gibi girdi Tolga. Onun bu halini gören karısı merak edince, Rıfat'la aralarında geçen konuşmayı olduğu gibi anlattı. Bir süre sarılarak kanepede oturdular. Meral akşamki kızlar buluşmasına gitmemeye karar verdiyse de kocasının ısrarı üzerine sırf âdet yerini bulsun diye gitmeyi kabul etti. Bebeğin bezi, sütü gibi gerekli şeylerin yerini gösterip birkaç defa neler yapması gerektiği konusunda kocasına tembihlerde bulundu. Meral hazırlanıp evden çıktıktan sonra Tolga Cemre'yi göğsüne yatırarak pırpırlarken, yeniden düşüncelere daldı. Rıfat'la karşılaşması tüm hesapları altüst etse de bir bakıma kader yolunun şimdi netleştiğini düşünüyordu. Rıfat karısının katilinin peşinde değildi. Bilakis adamı affetmek istiyordu. 'Körün istediği bir göz, Allah verdi iki göz' deymi ile örtüşüyordu bu durum. Bu işi bir an önce sonlandırması lazımdı. Rıfat'ın ağzı sıkıysa -ki sıkıydı, nitekim kendi anlattığı hikâyeye bakılırsa, yıllardır sır saklamayı becerebilmişti-, bu koşullarda Rıfat'tan helâllik alacak, böylelikle sonsuza kadar ortaya çıkmayacak bir şekilde olay kapanıp gidecekti. Aksi halleri düşünmek dahi istemiyordu. Failin kendisi olduğunun anlaşılması halinde, en başta karısını ve çocuğunu kaybedeceği gibi ne iş hayatı ne de

özel hayatı kalacaktı. Aksi haller, telafisi mümkün olmayan felaket olacaktı. Tolga kararını verdi. Meral hazır evde yokken Rıfat'a gidip her şeyi anlatacak, helalleşecek ve hayatından perşembe gününü silip yoluna devam edecekti...

Eve girdiğinde, etrafı kolaçan etti Rıfat. Annesi odasında dikiş makinesiyle vakit geçiriyordu. Eski zamanlardan kalma lambalı radyoyu açtı. Frekansı önceden ayarlı olan TRT Nağme kanalından evin içine müzik yayılmaya başladı. Annesi hep bu kanalı dinlerdi bütün gün. İntizar çalışıyordu radyoda. Mırıldanarak eşlik etti. *"Sakın Bir Söz Söyleme / Yüzüme Bakma Sakın / Sesini Duyan Olur / Sana Göz Koyan Olur."* Yatak odasına geçip, üzerindeki çıkardı. Göz ucuyla yatakta uyan karısına bakıyordu. Şarkıyı hafifçe mırıldanmayı sürdürdü, *"Düşmanımdır Seni Kim / Bulursa Cana Yakın / Annen Bile Okşasa / Benim Bağrım Kan Olur."* Gardıroptan beyaz gömleğini çıkardı. Özenle sakladığı lacivert takım elbisesini aldı askıdan. Takıma uygun kravat ve mendilini de seçip koltuğun üzerine hepsini yerleştirdi. Gülümsüyordu. Karısına göz kırptı, mırıldanmayı sürdürdü, *"Dilerim Tanrıdan Ki / Sana Açık Kucaklar / Bir Daha Kapanmadan / Kara Toprakla Dolsun."* Düğünde giydiği ayakkabılarını almak için tekli koltuğa çıkarak, dolabın üzerindeki kutuyu indirdi. Parlak mokasenlerle birlikte, kutunun içindeki silahı çıkarıp kenara koydu. Sırf bu ayakkabılarla giymek için aldığı ipek çorap da ayakkabıların içinde katlanmış şekilde duruyordu. Kıpır kıpır heyecanlı ve mutlu görünüyordu Rıfat. Aranağmelerinde bile şarkıya eşlik etmeyi bırakmadı. *"Hmm hmmm hmmm,"* yapa yapa hiç detone olmadan ve tam notalarında şarkıya eşlik ediyordu. Giyinmesini tamamladığında boy aynasının önünde durarak, kendisini hayranlıkla izledi. Heybetli yapısıyla, takım elbisenin içinde oldukça karizmatik duruyordu. Karısına reverans yapa-

rak döndü. *“Kocan nasıl olmuş? Tamam tamam sus biliyorum ne diyeceğini. Sabret benim canım, kızım la senin yanına geliyorum, az kaldı sabret benim her şeyim,”* derken aranağme bitip şarkı başlayınca, eşliğe devam etti. *“Anmasınlar Adını / Bensiz Anan Dudaklar / Sana Benim Gözümle / Bakan Gözler Kör Olsun.”* Bu sefer aranağmede eşlik etmedi. Yüzüne ciddiyet hâkim olmuştu. Komodinin üzerindeki fotoğrafı aldı. Dolabın üst çekmecesindeki fotoğraf makinesini çıkarıp, objektif koruyucusunu çekmeceye bıraktı. Salona geçip, sehpadaki sigaralıktan başka marka bir paketi, kül tablası ve çakmakla birlikte alıp yatak odasına dönerken, şarkının son kıtasına eşlik ede ede radyoyu kısıp kapattı. *“Kan Tükürsün Adını / Bensiz Anan Dudaklar / Sana Benim Gözümle / Bakan Gözler Kör Olsun.”*

Tüm hazırlıklar tamamıdı artık. Yatağın karşına kurulup sigarasını yaktı. Silahın namlusunu burnunun ucuna dayadı. Sigara dumanını namluya üfleye üfleye odayı kontrol etti. Seyyar boy aynasını ayağıyla çekiştirerek yatağın tam karşısına getirdi. Sigarasını söndürdü. Yerinden kalkıp yatağa, karısının yanına uzandı. Bulundukları yerden aynaya baktığında rahatlıkla kendilerini görebiliyordu. Fotoğraf makinesinin netliğini ayarlayıp vizörden doğru açıyı yakalamaya çalıştı. Deklanşöre basmasıyla birlikte kapının zili çaldı...

Jandarma karakolu

Komutan elindeki yüzük kutusunu astsubayına gösterecek, *“Haber geldi mi kuyumcudan astsubayım?”* dedi. Astsubay, *“Evet komutanım, iki gün önce satın alınmış. Faturadaki ismi ve adresini biraz sonra telefonla bildirecekler,”* derken içeriye bir asker girip topuk selamı vererek, *“Bilgi geldi, teyit edildi komutanım,”* diyerek hazırola geçti. Komutan zafer kazanmış bir eda ve güvenle *“Alın şahsı adresinden. Tahminim doğru çıktı!”* diyerek emir verince, odadakiler süratle dışarı çıktılar...

Meral

Ambalajları sökülmiş elindeki hediye paketleriyle eve girer girmez, *"Doğum günü kızı geldi aşkım!"* diyerek içeri seslendi Meral. Ses gelmeyince, evin içinde aramaya başladı ama baktı ki Tolga da Cemre de yoklar. Cep telefonunu çıkararak kocasını tuşladı. Ses yatak odasından geliyordu. Belli ki Tolga çıkarken telefonunu almamıştı. *"Hava almaya çıktılar demek ki baba-kız,"* diye içinden geçirip, gülümsedi. Üstünü başını çıkarıp makyajını siler silmez, mutfağa geçerek harıl harıl yemek hazırlığına başladı. *"Doğru karar verdim valla, kızlar da destekledi zaten fikrimi. Kadının yanı hakikaten kocasının yanıymış. Hep klasik düşüncelerden kaçtım ama gerçekler hiç de öyle değil. Eğer bir çocuğun varsa, kuralları geleneksel olanlardan seçmek lazım. Anası çalışan, babası uzakta olan bir çocuk, ileride kim bilir ne sorunlar yaşar. Bak, ne güzel baba-kız gezmelerdeler. Nefis bir sofraya hazırlayayım da aile saadetimizin selfiesini çekip, sosyal medyayı biraz çalkalayayım. Altına 'Ey Abidin Dino, sen yapamadın ama biz yaptık, bak işte mutluluğun resmi, çatla emi?' diye yazarım."* Bu düşüncelerle laylaylom yapa yapa işe koyuldu...

Rıfat kapıyı açtığı anda, kucağında bebekle Tolga'yı görünce afalladı. Ne yapacağını bilemedi bu beklenmedik durum karşısında. Kısa süre öylece durdular karşılıklı. İlk konuşan Tolga oldu. *"Rıfat, bugünkü konuşman içimi çok acıttı, ara açılmadan ziyaretine geleyim dedim."* Rıfat bir yandan birilerinin onunla ilgilenmesinden hoşnuttu. Fakat şu an yapmakta olduğu şeyin bölünmesinden rahatsız olsa da bahanesi yoktu ve Tolga'yı içeri davet etmek zorunda kaldı. Birlikte salona geçip oturdular. *"Annem biraz rahatsız, odasında uyukluyor, size ne ikram edeyim? Süt filan yok evde, ısıtıcıda su kaynatıp kahve yapabilirim. Ne dersin?"* Tolga 'istememez' gibilerinden başını salladı. Bebek sessizce uyuyordu göğsünde...

“Rıfat, lafı uzatmayacağım... Buraya geliş amacım, ikimizin ortak travmasına bir çözüm getirmek,” diye söze başladı Tolga. Rıfat “Ne travması Mühendis Bey, anlayamadım?” diyerek yarı şaşkın, yarı şüpheli bir bakışla gözlerini Tolga’ya dikti... Tolga, “Rıfat, sözümü kesme, dinle beni. Önce söyleyeceklerimi bitireyim, sonra sen istediğin kadar konuşursun. Anlaştık mı?” dedi. ‘Olur’ anlamında başıyla onay vererek dikkat kesildi Rıfat... Tolga, bebeği kucğından indirerek, usulca kanepeye yatırdı. Bebeğın üzerinin açılmadığını kontrol ettikten sonra oturduğu koltukta hafifçe bedenini öne çıkararak, oldukça sakin bir şekilde konuşmaya başladı. “Kazayı yapan o canavar benim Rıfat. İki gündür neler yaşadığımı tahmin edersin. Bugünkü konuşmamızdan senin empati yapabildiğini anladım. Bundan güç alarak sana geldim ve itiraf edip hem kendimi hem de seni rahatlatmak istedim. Perşembe günü karıma sürpriz yapmak için erkenden buraya geliyordum. Göz gözü görmeyecek derecede yağmur yağıyordu. İnan ki çok dikkatli araba kullanan biriyim. Tüm trafik kurallarına riayet ederim. Yolumun üstünde benzinci filan olsaydı hemen girip yağmurun dinmesini bekleyecektim nitekim bu şekilde yola devam etmenin riskli olduğunun farkındaydım. Maazallah hadi ben dikkatli olsam bile karşıdan gelen bir arabanın dikkatsizliği kazaya yol açabilirdi. Kenara çekip durmak için, sen de bilirsin, yolda öyle cep filan yok. Öylece durmaya kalksam, bu sefer de arkadan gelen bir araç beni göremeyip çarpabilirdi. Tek seçeneğim yavaş yavaş yolu bitirip, sağ salim merkeze ulaşmaktı. Aniden araç kontrolümden çıkıp kaymaya başladı. Bir yere çarpıp durdu. Zar zor araçtan inip ne olduğunu anlamaya çalışırken, maalesef gördüğüm şey yüzünden dehşete kapıldım. Aslına bakarsan ilk anda oradan kaçmayı değil zavallı kızcağıza yardım etmeyi düşündüm ve nabzını kontrol ettim. Maaleseforacıkta vefat etmişti. Sonrasında paniğe kapıldım. Zaten talihsiz kızcağız için yapabileceğim bir şey yoktu. Bekâr olsaydım emniyeti arar, orada durup beklerdim ama ailemi düşününce paniğe kapıldım. Beni en iyi senin anlayacağını düşünün-

yorum. Kızımıza bak, daha minnacık. Babasının böyle bir şeye karıştığını bilse büyüdüğünde ne hisseder, bilemedim. Karım öğretmen biliyorsun, ben olmadan kendi maaşıyla kızımıza iyi bir hayat tesis etmesi çok zor. Ben hapse girersem geride kalan herkes için büyük bir felakete meydan vermiş olacaktım. Kanunları bilmediğimden, bu ıssız yerde bana kimse inanmaz ve kazada beni suçlu bulurlar diye mecburen kaçmak zorunda kaldım. Halbuki kaçmama gerek yokmuş. Hatta kaçsam bile sonradan gelip teslim olursam, sadece idari para cezası veriyorlarmış. Bunları bilemezdim. Şimdi diyeceksin, neden bana geldin de jandarmaya gitmedin? Haklısın, doğru olanı jandarmaya gidip, olanı biteni tüm açıklığıyla anlatmaktı ama iş işten geçti Rıfat. Çünkü sen hariç herkes, hatta karım bile kazayı yapan kişiyi linç etmek istiyor. Bu saatten sonra kimseye açıklama yapamam. Sana da söylemesem kimse bilmeyecek ama vicdanıma söz geçiremedim. Bugünkü konuşmalarınla rahatladım. Senden cesaret alıp günahlarımı itiraf etmek ve af dilemek için buradayım. Affet beni Rıfat, lütfen affet. Hiçbir şey için olmasa bile, bu yavrucak için affet. Olan oldu, artık geri dönüşümüz yok. Eğer istersen bundan sonraki hayatımıza Cemre'nin amcası olarak devam edersin. Onun biricik Rıfat Amcası olursun. Senin de benim de kardeşimiz yok. Abi kardeş oluruz, olmaz mı ha ne dersin?" Tolganın gözünden ince ince yaşlar süzölmeye başladı...

Rıfat konuşma boyunca heykel gibi duruyordu. Şimdi de sesini çıkarmadan donuk gözlerle Tolga'ya bakıyordu. Sessizlik Tolga'da müthiş bir gerginlik yaratmaya başladı. Muhtemelen bu gerginlik uyuyan çocuğa enerji olarak geçti ki uyanıp huysuz sesler çıkarmaya başladı. Rıfat çocuğun huysuzlanmasından etkilenererek, yerinden kalktı. Üçlü koltukta onların yanına oturup, bebeği kucağına aldı. Göğsüne yatırarak sırtını sıvazlamaya başladı. Sadece bebeğin duyabileceği şekilde fısıltıyla, "Melek, güzel kızım benim. Annen içeride, ağlama da uyanma-sın, hasta oldu annen," diyerek Tolga'ya bakıp gülümsedi. Bu gülümseme üzerine Tolga rahatlayarak geriye yaslandı. Rıfat,

bebeğin sırtını sıvazlamaya devam ederken Tolga, *"Dur ben su kaynatayım, bir kahve içelim karşılıklı,"* diyerek Rıfat'ın cevabını beklemeden mutfığa yöneldi. Mutfığa giderken, koridorun başındaki odanın kapısının hafif aralık olduğunu gördü. Farkında olmadan adımlarını o tarafa çevirip aralıktan içeri baktığında, odanın bomboş olduğunu gördü. Fakat komodinin üzerindeki su bardağının içinde duran takma dişler dikkatini çekti. Yoluna devam ederken diğer odanın kapısının da açık olduğunu fark etti. Merakını gidermek için bu sefer de o tarafa yöneldi. Keskin bir koku tam bu anda burnunu yaktı. Gerçi eve girdiğinde de dikkatini çeken pis bir koku vardı ama muhtemelen Rıfat çöpleri dökmediğinden evde koku yapmıştır diye düşünerek önemsememişti. Oda'nın kapısından içeri kafasını uzattığı an, Meral'in meraklısı olduğu korku filmlerinin en dehşetli sahnelerinden biri gözünün önündeydi. *"Bu adam psikopat! Şimdi sıçtım işte. Bebeğim herifin kucağında. Ne yaptım ben ne yaptım, Allah belamı versin!"* diye içinden kendine kızarken, şimdi ne yapması gerektiğini kestiremiyordu. Gördüklerini kesinlikle Rıfat'a belli etmemeliydi. Kahveleri çabucak yapıp bir an önce oradan kurtulmalıydı. Ceplerini karıştırdı, telefonunu bulamadı. Panik halinde elleri titremeye başladı. Mutfakta bir o yana, bir bu yana bakınarak kahveyi, fincanları, şekerliği, kaşığı filan bulmaya çalışıyordu. Isıtıcıya musluktan su koyduktan sonra, geri kalan şeyleri buldu. Panik yüzünden ellerinin titremesini durduramıyordu. Nihayet su, kaynadı. Alelacele fincanları doldurup mutfaktan çıkmak üzereydi ki ellerinin titremesi yüzünden bardağın birini yere düşürdü. Gürültüyü duyan Rıfat, kucağındaki bebekle birlikte mutfağın kapısında beliriverdi. Tolga karman çormandı, yere eğilip kırıkları toplamaya çalışırken az daha diğer fincanı da düşürecekti. Neyse ki toparlanıp fincanı masaya bıraktı. Rıfat, kucağındaki bebeği sallarken Tolga'ya, *"Mühendis Bey bırak kalsın öyle, annem kalkar şimdi toplar onları, sen zahmet etme, hadi gel geçelim salona, kısmet değilmiş kahve içmek, takma ka-*

fana,” dedi... Tolga robot gibi emre uyarak, Rifat'ın peşi sıra salona geçti. Bu kez Rifat tekli koltuğa, kucağındaki bebekle birlikte oturdu. Çocuğu hafif hafif sallamaya da devam ediyordu. Bebeğin sesi hiç çıkmıyordu. Tolga da yerine oturdu ama her an kalkacakmış gibi öne doğru kaykılarak yerleşti koltuğa...

Rifat'ın yüzüne anlamsız bir gülümseme yerleşmişti. Tolga'nın kalbi patlamak üzereydi. Ne yapması gerektiğini kestiremiyordu. Adam ona göre oldukça cüsseli olduğundan, saldırmaya kalksa başarılı olamayabilirdi. Bir de bebeğini riske atamazdı. Olası bir kavgada bebeğe zarar verebilirdi. Adam soğukkanlı bir psikopattı. Ölü annesini yaşıyor sanan, karısını mezardan çıkaran adam, şimdi kim bilir nasıl bir vahşete hazırlanıyordu. Zaten bugün anlattığı şeylere bakılırsa belli ki çocukluğundan beri böyle vahşi şeylere meraklıydı. *“Kesinlikle rulmanları bilerek değiştirmiştir bu manyak! Kadının birinin de gözünü çıkarmış. Kim bilir daha neler yapmıştır. Annesini de mi kendi öldürdü acaba?”* diye geçirdi aklından. Buradan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı. Yine doğru karar verememişti. *“Çok mu seviyorsun uçurumun kenarında dolaşmayı? Biraksana hayatı kendi akışına kardeşim! Sana mı kaldı hayatın senaryosunu yazmak? Kazaysa kaza. Bekle işte orada, gelsinler, baksınlar, gerçek nasılsa ortaya çıkar. Ne kaçırıyorsun suçlu olmadığın halde? E hadi kaçtın, ne diye ille de itiraf edeceğim, yok vicdanım var. Vicdanın batsın Allah'ın geri zekâlısı. Nasıl kurtulacağız buradan?”* Bunları düşünürken, çaresizlik damarlarındaki kanı çekiyor, ellerindeki titremeyi ise durduramıyordu Tolga...

Rifat, sakince yerinden kalktı. Tolga da kalkıp kalkmamak arasında bocaladı. Rifat Tolga'nın omuzuna dokunarak oturmasını ima etti. Rifat konuşmaya başladı. *“Seni dinledim Mühendis Bey. Allah razı olsun, kalkıp buralara gelmişsin. Telaşlanacak bir şey yok. Ben de sana bir sır vereyim ödeşelim. Karım ölmedi. Kurtardım ben onu. Allahtan acil tıp teknisyenliği okudum da biliyorum bu işleri. Öldü sanmışlar ama gittim meza-*

rına baktım, ölmemiş. Çıkarıp getirdim, tedavisini yapıyorum. Bebeğimiz de yaşıyor, karnında. Sorun yok anlayacağın. Ama sen de bana bir söz ver söyleme kimseye. Gel sana göstereyim inanmazsan," deyip yatak odasına doğru ilerlemeye başladı. Tolga'ya da başıyla 'gel, gel' işareti yapıp onu takip etmesini istedi. Tolga Rıfat'ı takip etti. Odaya geldiklerinde nefes alınamayacak derecedeki koku Tolga'nın genzini yakıyordu. Bebek de kokudan rahatsız olmuş, viyaklamaya başlamıştı. Rıfat bebeği artık sallamıyordu. Özensiz davranmaya başlamıştı. Karısının yanına gidip yatağın kenarına oturdu. Tolga'nın nutku tutulmuştu. "Hazır buraya geldin madem çek bakalım bir fotoğrafımızı Mühendis Bey. Sen anlarsın bu işlerden," diyerek masanın üzerindeki fotoğraf makinesini işaret etti. Tolga tereddüt etse de talebi yerine getirmenin doğru olacağını düşündü. Fotoğraf çekiminden sonra adamın onları bırakabileceği ihtimalini yüksek görüyordu. Suyuna gitmeye karar verdi. Kafasında her ne yaşıyorsa onu bozmadan, ürkütmeden bir an önce buradan kurtulmalıydı. Rıfat, kucığındaki bebeği cesedin yanına yerleştirmeye çalışıyordu. Bebek hıçkırıklara boğulmuş şekilde ağlıyordu. Tolga'nın içi yanıyordu ama biraz daha sabretmesi gerektiğine inanmıştı. Rıfat istifini bozmadan bebeği yerleştirmeye çalışırken cesedin, gözünü kapatan eli yana kayınca, kadının olmayan gözündeki çukur ortaya çıktı. Tolga irkildi. Zeynep'in kaza sonrasındaki halini hatırladı. Bacağı kopmuş, gözü yerinden çıkmıştı. Fakat bacağı yerinde duruyordu buradaki kadının? Rıfat, Tolga'nın aklından geçenleri anlamış gibi "Bacağını diktim. Eskisinden güzel oldu," dedi. Tolga yaşananların gerçeküstü olduğuna, bunun bir rüya olduğuna inanmak istiyordu. Eğer böyle devam ederse ya delirecek ya da bir yolunu bulup soğukkanlı bu caniyi öldürecekti. Başka türlü kurtulmanın imkânı yoktu. "Göz işini de halledelim, bekle sen burada Mühendis Bey," diyerek bebeği olduğu yerde bırakıp Tolga'nın önünden geçerek odadan çıktı, gitti Rıfat. Tolga tereddüt etmeden derhal bebeği kucaklayıp odadan kaçmak

üzere kapıya yöneldiği an Rifat bir elinde tatlı kaşığı, diğer elinde silahla kapıda dikiliyordu...

Silahını bebeğe doğru çevirerek "Bırak onu yerine lan, sikişimin mühendisi," diye sert bir emir verdi. Tolga çaresizce denileni yaptı. Rifat "Geç lan otur şuraya yavşak. Hayatımızı yok ettin ulan orospu çocuğu. Gelmiş bir de yok vicdanım var, yok beni çocuğuma bağışla, yok pişmanım, yok empati yap, mempati yap ayakları koşuyorsun utanmadan. Kaza yaptıysan yaptın. Dursan başında, arasan jandarmayı amen. Sen kaç oradan, bir de herkese yalan söyle, suçunu gizlemek için her türlü hıncı yap, sonra gel seni affedeyim öyle mi? Nabzına bakmış da öldüğünü anlamış da! Sen doktor musun lan amına koduğum inşaatçısı? Otopsi raporunu okudun mu? Kaza anında ölmemiş karım. Bir saat sonra ölmüş. Sen arasaydın jandarmayı, yetişip hayatta tutarlardı karımı. Onu sen öldürdün. Çocuğumu da sen öldürdün. Senin hayatını bak nasıl sikiyorum şimdi görürsün. Titreme lan karşımda pezevenk! Jandarma seni er ya da geç yakalamadan önce Cengiz'le oyun oynadık sana. Arabanı bırakmışsın bizim tamirhaneye, yalandan kaza yaparak. Biz kaçın kurasıyız oğlum? İki-üç kere çarpıldığı her şekilde belli oluyordu zaten, geri zekâlı! Senin biletini ben keseceğim, o yüzden Cengiz, jandarmaya verdiği raporda bahsetmedi önceki çarpma izlerinden. Hiç aklına gelmedi mi benim ne işim var durduk yere tamirhanede? Arabamı mı yaptırdım? Cengiz haber verdi senin geldiğini o yüzden geldim, sana tuzak kurdum. Kaza yapanı affederim filan... Sen de yuttun anında zokayı. Lan oğlum, senin karına ben çarp-sam, bebeğini de öldürsem, affeder miydin sanıyorsun? Aklın alıyor mu? Şimdi ben de senin karını da bebeğini de öldüreceğim, o zaman eşit olacağız. Ben seni, sen de beni affedeceksin, olacak bitecek! Anladın mı şimdi ne bok yediğini itin dölü? İlahi adalet diye bir şey olsa, tam olarak böyle olmalıydı. Kısasa kısas. Onlar cennete buluşur biz de senle cehennemin keyfini süreriz. Al sana ilahi adalet. Sen benim ailemi cennete yolladın, ben de seninkileri göndereceğim ve ödeşeceğiz. Madem ikimiz de ailemiz için ya-

şıyoruz, onlar mutlu olsun diye çabalıyoruz, işte tam zamanı! Ne oldu lan sikik mühendis? Yoksa sen Allah'a filan inanmıyor musun? İnanmıyorsun tabii ki! Hiçbiriniz inanmıyorsunuz. Babam inanırdı. O yüzden onunla hesaplaşmaya gitti. Şimdi sıra bende. Ben de babama katılıp Allah'tan hesap sormaya gideceğim. Seni de bu dünyada azap çekmeye mahkûm ediyorum. Bundan böyle senin cehennem burası. Ha olur da dersen ki 'ben de geliyorum Allah'la hesaplaşmaya', buyur gel kardeşim, üç kişi oluruz..."

Tolga için her şeyin bittiği andı bu an. Artık aklını çalıştırabileceği, plan yapabileceği bir beyni olmadığına inandı. Sadece bu adamı öldürmenin bir yolunu bulmaya kitlendi. Kaza sonrası arabasında dikiz aynasına baktığında değişen yüzü, şimdi yine değişmiş, bir çeşit canavara bürünmüştü. Tek hamlede Rıfat'ın üzerine atlayacak, elindeki silahı alıp, şarjörü bitirene kadar ateş edecekti. Tek yol buydu. Timsaha saldırmaya hazırlanan aslan gibi avına kitlenmişti. Hata yaparsa, timsahın dişleri arasında bulacaktı kendini.

Rıfat kendinden emin ve oldukça rahatlamış bir şekilde Tolga'yı süzüyordu. Bebek artık içler acısı bir şekilde ağlıyordu. Odanın mide bulandırıcı keskin kokusu, cesedin yanında canı çıkacakmış gibi ağlayan yavrusu, yüzüne silahını doğrultmuş psikopat bir caninin öldürme tehdidi, bu sefer yıldırmayacaktı Tolga'yı. Ailesinin kurtarmak için bunu yapmaya mecburdu. Aslında Allah'a gerçekten inansa Rıfat'ın teklifi de mantıklıydı. Ailesini cennete göndereceğine emin olsa, onların ölmesine göz yumabilirdi. Bu şekilde Tolga hayatta kalacaktı. Rıfat'a göre kalan ömründe azap çekecekti ama 'ailesi cennet yolcusu olan bir baba, neden azap çeksin ki?' diye düşünüyordu. "Bilinmeyen bir sona gitmeyeceğim," dedi içinden. "Ben hapse girsem de herkes hayatta kalacak ama bu canı ölecek," dediği anda kararını verip Rıfat'ın üzerine doğru çevik bir hamle yaptı ama Rıfat erken davranarak silahını ateşledi...

Karnından vurulmuştu Tolga... Böğürerek yerde kıvranmaya başladı. Rıfat kahkaha atıyordu. "Sen tam bir geri zekâ-

lısın oğlum. Kahraman mı olacaksın iki dakikada? Korkak herif. Korkaklar kahraman olamaz. Senin gibi sinsi yaratıklardan da bir bok olmaz. Seni hayatta bırakacağım diyorum ama kafan basmıyor! Seninkilerle beraber öldürsem de sana cennet yolu kapalı, anlamadın mı hâlâ?" Tolga ıkınarak yerde kıvranırken, yine verdiği karardan pişmanlık duymaya başladı. Acısı her şeyi bastırıyordu. Bebeğin ağlamasına bile aldırılamıyordu. Hatta elinde olsa 'Sus lan velet!' deyiverecek gibiydi. Rıfat ayağıyla Tolga'yı ittirerek yanından geçip gardıroba gitti. Alt çekmeyi açıp, içinden bir çeşit ilk yardım kutusu çıkardı. Büyükçe bir sargı bezini tampon haline dönüştürüp, Tolga'nın kucağına fırlattı. *"Bastır şunu yarana Kahraman Efendi! Kan kaybından geberip gideceksin burada!"* dedikten sonra ambalajındaki bir şırıngayı çıkardı. Yan yana dizilmiş ilaç şişelerinden birini alıp, üst tarafındaki lastikli kısma iğnenin ucunu sokup, sıvıyı şırınganın haznesine doldurdu. Tolga göz ucuyla Rıfat'ı izlerken, iğneden çok korktuğunu belli etmeye çalıştı. Rıfat gülümsedi. *"Morfin yapacağım sana, acın geçecek. Sonra mermiyi rahatlıkla çıkarırız. İç organlarına gelmemiş belli. Yumuşak etinde kalmış. Kolayca alırım şimdi onu oradan. Veririm sana hatıra olur,"* dedikten sonra eğilerek, Tolga'nın omuzuna doğru hamle yaptı ama Tolga direnmeye başladı. *"Valla acımıyor, yapma bana iğne, korkuyorum Rıfat, yalvarırım yapma."* Şeklinde çocuk gibi yalvarıyordu. Rıfat ani bir hareketle ayağının tabanıyla Tolga'nın yüzünü yere bastırarak, el çabukluğuyla iğneyi omuz boşluğuna batırıp, hızla boca etti. Daha şırınganın haznesi boşalmadan Tolga çuval gibi yığıldı. Bayılmıştı...

Meral

Sofrayı güzelce hazırlayan Meral, kocasıyla çocuğunun gelmesini beklemek için sadece bir kahve yapıp, salondaki kanepeye uzandı. Televizyonun kanallarını karıştırıp bir şey bulamayınca belgesel kanalında durmayı seçti. Kutuplardaki bir ayı ailesini anlatıyordu belgesel. Ailenin babası koca ayı, yiyecek

bulmak için uzaklara gidiyor, anne ayı minik yavrularıyla beraber kar fırtınasından korunmak için girdikleri sığınakta oynuyorlardı. *"Aynı biz,"* dedi sesli şekilde. Kahvesinden bir yudum daha almak için sehpa eğildiğinde, dışarıdan cama yansıyan mavi kırmızı flaşörler, odanın içinde hâkim olmaya başladı. Aynı anda kapının hem zili çaldı hem de yumruklanmaya başladı. Telaşla yerinden fırlayıp kapının deliğinden dışarı baktı. Jandarmalar silahlarını doğrultmuş kapının açılmasını bekliyorlardı. *"Tolga Kandemir, kapıyı açın! Celepköy Jandarma Karakolu!"* diyen astsubay, ikinci kez seslenecekti ki Meral kapıda belirdi. *"Ne oluyor, hayırdır, akşam akşam Komutan Bey?"* Astsubay Meral'in sözlerine cevap olarak, *"Zorluk çıkarmayın Öğretmen Hanım. Kocanızı karakola götürmemiz lazım. Lütfen müsaade edin girelim. Arama da yapacağız aynı zamanda. Buyurun, bu da arama ve gözaltına alma emrimiz!"* diyerek askerleriyle birlikte eve daldı...

Meral şaşkındı. Ne diyeceğini bilemedi. Mutlaka bir yanlışlık olmalıydı. Tolga ne suç işlemiş olabilirdi ki? Acaba siyasi konulara mı girmişti? Mühendislik fakültesindeyken bir iki sefer eylemlere katılıp, bir keresinde gözaltına alınmıştı ama ondan sonra tamamen uzak durmuştu öyle şeylerden. Tolga pek cesur biri sayılmazdı. Genellikle temkinli hareket eder, beladan uzak durmayı tercih ederdi. *"Komutan Bey bir açıklama yapmayacak mısınız?"* dedi astsubaya. Komutan *"Buyurun şöyle oturun bilgi vereyim. Eşinizin geçtiğimiz gün yaşanan kazada, arabayı kullanan kişi olduğundan şüpheleniyoruz öğretmen Hanım. Bulunan deliller eşinizi işaret ediyor. Bunun için karakola gelip ifade vermesi gerekiyor. İfadesi alındıktan sonra savcı beyin kararına göre ya mahkemeye çıkacak ya da serbest bırakılacak. Tolga Bey'in nerede olduğunu biliyor musunuz?"*

Meral şok geçiriyordu. Nasıl mümkün olabilirdi ki böyle bir şey? Kazanın olduğu gün Tolga Kocaeli'deydi. Ertesi gün gelmişti. Hatta perşembe akşamı uyumadan önce neredeyse yarım saat telefonla görüşmüşlerdi. Cuma sabahı gelmişti Tol-

ga. Gerçi o da bir kaza yapmıştı ama fabrikanın önünde olmuştu onun kazası. Herkesin gözü önünde. Yanılıyor olmalıydılar. Ortaya çıkardı elbette yanıldıkları, diye içinden geçirdiği düşüncelerinden sıyrılıp, ondan bir cevap bekleyen astsubaya dönerek *"Bebekle birlikte hava almaya çıkmışlardı. İki saattir ortada yoklar. Ben de merak etmeye başlamıştım aslında. Telefonunu da evde unutmuş. Gelirler az sonra."* Astsubay telsizi eline alarak *"8563 merkez 9912 malum şahıs adresinde bulunamadı. Eşi burada komutanım, emirlerinizi bekliyoruz!"* anonsu yaptı. Karşıdan, *"Adreste bir ekip bekleterek, eşini tanık ifadesi için karakola getirin, tamam!"* cevabı gelince astsubay, *"Öğretmen Hanım, üzerinize bir şey giyin, ifadenize başvurulacak, sizi karakola götürmemiz lazım,"* dedi...

Karakolda komutanın odasında komutan, astsubay ve bir yazıcı askerle birlikteydi Meral. Komutan *"Size sormam gereken şeylerden önce bir şey göstermem gerekiyor Meral Hocam."* Lafını bitirmeden masanın üzerinde duran yüzük kutusunu açarak Meral'e gösterdi. *"Kime ait olduğunu hakkında bir fikriniz var mı Hocam? Kaza yerinde bulunan bir delil. Üzerinde sizin adınız yazıyor! Buyurun, inceleyebilirsiniz,"* diyerek yüzüğü Meral'e uzattı. Yüzük halkasının iç çeperinde *"İyi ki doğdun Meral'im. Canım karıma,"* yazıyordu... Meral bayılacak gibi oldu, elinden yüzüğü düşürdü, zar zor komutanın masasına tutunup, sandalyeden düşmemeye çalıştı. *"Koş su getir asker!"* emriyle, asker odadan çıktı...

Tolga gözünü açtığı anda, sarhoş gibi hissediyordu. Sakinleşmiş, acısı tamamen yok olmuştu. Sersem sersem etrafına bakıyordu. Yerden kaldırılmış, yatağın tam karşısındaki koltuğa oturtulmuş, kucasına da fotoğraf makinesi bırakılmış haldeydi. Gözünün bulanıklığı geçmeye başlamıştı ama görüş açısında anlayamadığı bir sıkıntı vardı. İrkildi ve yerinden doğrulmaya çalıştı. Ama başı dönüyordu. Garip bir şekilde dengesini

ayarlayamıyordu. Rifat, yanında boylu boyunca uzanmış olan cesedi öpüp kokluyordu. Aralarında da bebek hiç ses çıkarmadan öylece duruyordu. Git gide görüntü netleşmeye başladığında hayrete ve aynı zamanda dehşete kapıldı. Zeynep'in iki gözü vardı. Biri yeşil ama diğeri kahverengi. *"Ne oluyor ulan, iyice kafayı yedim herhalde!"* diye geçirdi içinden. *"Peki ya bebek? O niye hareketsiz duruyor? Siktir ulan öldürdü bebeğimi orospu çocuğu!"* Rifat sanki beyninden geçenleri anlamış gibi, *"Rahat ol birader, hafif bir morfin yaptım, mışıl mışıl uyuyor senin velet,"* deyince, hakikaten de rahatladı Tolga...

Tolga biraz daha kendine gelmek için gözlerini ovuşturmayaya başlayınca, bir terslik olduğunu anladı. Sağ gözünün içine parmağının kıvrımı girdi. Bir an için gözünün içeri kaçtığını düşündü Tolga... Kafasını çevirip boy aynasına doğru baktığında, yerinden sıçradı. Sağ gözü yoktu... Rifat, Tolga'nın hareketlendiğini görünce, silahını bebeğin alnına dayayarak *"Hop, yavaş gel. Geç otur yerine. Dedik ya kısasa kısas. Sen karımın gözünü çıkardın, yerine seninkini koydum. Alışırın zamanla merak etme. Ha sen uyurken mermiyi de çıkardım, bak masada duruyor, hatıram olsun sana, bakıp bugünü hatırlarsın."* Tolga başını masaya çevirdi. Aynen dediği gibi, mermi masanın üstünde duruyordu. Yanında da kanlar içinde bir tatlı kaşığı vardı. *"Kaşıkla mı çıkardın mermiyi, hayvan herif!"* diye çıkışınca, Rifat isterik bir kahkahayla yanıtladı. *"Yok devenin nalı! Resmen ameliyat ettim seni oğlum. Kaşık gözün içindi. En kolay yol buydu. Hiç zarar vermeden hop diye aldım senden gözü."*

Tolga artık ne yapacağını ne hissedeceğini bilemez bir halde, kollarını yana sarkıttı. Gücü tükenmişti. Dua etmek istedi ama hiçbirini tam ezberleyemediği için, içinden saçmalamaya başladı. *"Elhamdülillahi rabbil alemin, min şerri mahalak, ilahinnas, ve bihamdike, şeytaniracim, âmin."* Rifat, Tolga'nın içinden dua ettiğini anladı. *"Ne o lan Allahsız kitapsız amele!"*

Allah şimdi mi aklına geldi? Yok artık bu saatten sonra Allah mallah. Bana dua edeceksin, bana yalvaracaksın ama aynen Allah gibi hiçbir duanı kabul etmeyeceğim. Ama sen yine umudunu kaybetme, bir de bakmışsın affetmişim, değil mi ya? Sen demedin mi oğlum affet beni diye? Ben de seni kandırmadım mı tamirhanede, gelse bana pişman olsa, affederim zavallıyı diye! İşte böyle mümin efendi! Verdin mi oğlum kararını? Aileni komple cennete mi yollayacağız yoksa sadece seni mi öldüreceğim?"

Tolga kararını verdi içinden. Bu iblisi alt etmeyi başarması mümkün değildi. Ailesinden vazgeçse ve hayatta kalmayı seçse, kalan ömrünü tek gözle ve hapislerde geçirecekti. Üstelik herkes için vahşi bir canavar olarak bilinecekti. Kimse ona yaklaştırmayacak, belki de cezaevinde linç bile edilebilecekti. Çarptığı kadını ölüme terk etmiş, kendi canını kurtarmak için iblisle pazarlık edip, kendi ailesinin de ölümüne razı gelmişti. Yaşatmazlardı onu. Yolun sonuna geldiğini anladı. "Söyle ne yapmamı istiyorsun Rıfat!" dedi kararlı bir şekilde. "Hah şöyle yola gel. Sen şimdi o fotoğraf makinesini al, bugünü ölümsüzleştir önce. Senin çocuk, benim çocukmuş gibi olacak. Dur bir dakika Zeynebime sarılayım, öyle çek bakalım!" Tolga tek kalan gözüyle vizörden bakıp deklanşöre bastı. Patlayan flaşla birlikte fotoğraf makinesinin ekranında dijital görüntü belirdi. "Getir bir bakayım, beğenmezsem tekrar çekersin," dedi Rıfat. Tolga itiraz etmeden robot gibi denileni yaptı. Rıfat beğenmedi, tekrar çekmesini istedi. Tolga geri dönüp eski yerine giderken, pencereden Meral'i gördü. Hayal olduğu sanarak oralı olmadı önce. Fakat tekrar bakıp da Meral'in eliyle 'sus işareti' yaptığını görünce, içine umut doldu. Kurtulma ümidi doğmuştu yeniden. Rıfat bu olayı fark etmemişti. Tolga ne yapması gerektiğini düşündü bir an. "Oyalamalıyım biraz şu iblisi," diye geçirdi içinden. Başı dönmüş gibi yaparak sendeledi. Sağa sola tutundu. Makineyi elinden bırakıp koltuğa attı kendini. Oldukça inandırıcıydı ki Rıfat hiçbir şey sezmemiş, yeni çekim için pozunu ayarlıyordu. Silahının namlusunu kovboylar gibi ağzına götürerek ucunu üflledi...

Aniden dış kapı gürültüyle kırılarak içeri askerler doluştu. “Kaldır ellerini, bırak o silahı, yanlış bir şey yapma!” diye bağırdı komutan. Rifat gülümsüyordu. Ani bir hareketle bebeği kavrayıp kendine siper etti ve namluyu bebeğe çevirdi. Tolga insiyaki olarak Rifat’a doğru hamle yaptı ama iş işten geçmişti, yetişemedi... Rifat’ın çenesinden giren kurşun, başının üzerinden çıkarken, kan ve beyin parçaları tavana yapıştı...

Çığlık çığığa içeri dalan Meral, hâlâ uyuklamakta olan bebeğini kaparak süratle dışarı çıktı. Askerler Tolga’yı kelepçelediler. Dışarıda bekleyen sağlık görevlileri sedyeye onu o şekilde yatırdılar. Tolga heykel gibiydi. Ambulansın içine girmek üzereyken Meral başının ucunda belirdi. Elinde yüzüğü tutuyordu. Tolganın yüzüne doğru yaklaştı. Tolga, karısının onu öpmek için geldiğini düşünüp gülümsedi. Meral ağzında biriktirdiği balgamı Tolga’nın yüzüne kusarcasına boşalttı. Elindeki yüzüğü de boş olan göz çukuruna yerleştirip, arkasını dönüp uzaklaştı...

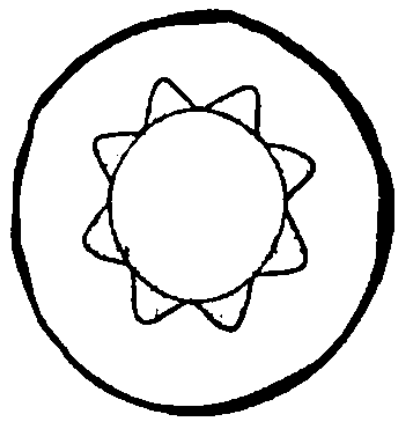
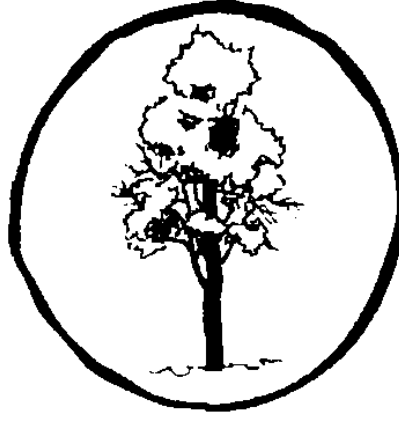
BİTTİ

نَعِ اَوْفَغِيَوْ مَكِّيْدِيْ اَتَبَسْكَ اَمْبِفْ قَبِيْصِمُ نَمِ مَكْبَاَصْرَا اَخَوْ
30 رِّيْثِكْ

Başınıza gelen her musibet, kendi yapıp ettikleriniz
yüzündendir;
kaldı ki Allah birçoğunu da bağışlar.
Şura Suresi (30)

MEDUSA KAPISI

ÖZLEM ERTAN

DARK
İSTANBUL

Tramvaydan indiğinde babasından ona miras kalan sırrı sağ avucunda taşıyordu. Kalbinin neden bu kadar hızlı attığını anlamaya çalışırken etrafına baktı ve içini tarifi imkânsız bir ürperti sardı. Gülhane'deki kadim binalar, ağaçlar daha önce hiç bu kadar ürkütücü görünmemişti gözüne. Dünya aynı değildi sanki. Camiler, kiliseler, ağaçlar, büfeler, tramvay istasyonu olmaları gereken yerde ve şekildeydi, ancak verdikleri his başkalaşmıştı.

Avucunu aralayıp üst kısmı su damlasına, altı ise düz bir çizgiye benzeyen nesneye baktığında soğuk bir hava dalgasının ensesine çarptığını hissetti. Nabızı iyice yükselmiş ve içinden Afrika tamtamlarının gürültüsüne benzer sesler yükselmeye başlamıştı. Parmaklarını kenetlediğinde nabzının yavaşladığını ve deminden beri ensesini kırbaçlayan soğuk hava dalgasının kesildiğini fark etti. Gözleri kocaman açıldı. Ne vardı bu anahtar benzeri nesnede? Nereden bulup çıkarmıştı bu lanetli şeyi?

Bir an önce kendini güvende hissedeceğini umduğu İstanbul Arkeoloji Müzeleri'ndeki ofisine gitmek için adımlarını hızlandırdı. Ne de olsa orada meslektaşları ve onlarca güven-

lik görevlisi vardı. Tarihî yarımada'nın تنها olmasına ilk defa hayıflanıyordu. Turist kabilelerinin etrafı kuşatması için henüz erkendi. Korkuyordu. İçinde takip edildiğine dair uğursuz bir his vardı. Etrafını tedirgin bakışlarla taradığında kimseyi görmemek için rahatlatmadı. Birileri ya da bir şeyler vardı peşinde; hissediyordu. Tramvay durağıyla müzenin ana giriş kapısı arasındaki kısa yol uzadıkça uzuyor, yüreğine çöreklenen korku ise güçlendikçe güçleniyordu. Elindeki nesneyi fırlatabileceği kadar uzağa fırlatıp imdat çağlıkları atarak koşturmak için kendini zor tutuyordu.

Tramvay sesini duyunca içi az da olsa rahatladı. Tarihî yarımada'nın görmüş geçirmiş yollarını saran rayların üzerinde ilerleyen taşıtın içinde hayat vardı. Onun da o an canlı birilerine, kalabalıklara ihtiyacı vardı. Ses büyüdü büyüdü, ancak tramvay bir türlü görünmüyordu. Gittikçe güçlenen korkusuna bir de şaşkınlık karıştı ve rayların yanında öylece kalakaldı. 'Neler oluyor?' diye soruyordu kendi kendine. 'Bugün her şey bir tuhaf. Sinirlerim çok bozuk. Dün gece bu nesneyi bulduktan sonra tuhaflaştı her şey.'

Düşünmek bile yoruyordu onu. Bir güç düşünmesini, nefes almasını, yürümesini engellemeye çalışıyordu. Bir iki adım ötesindeki asırlık ağacın gövdesine yaslandı ve hatırlamaya başladı. Beynindeki gizli odanın kapısı açılmıştı ve anılar ürkek adımlarla o odadan dışarı çıkıyorlardı. Önce babasının nesneyi ona verdiği gün canlandı gözlerinin önünde. Babası endişe bulutlarının ardında kalan gözlerini onun yüzüne diktirerek konuşmuştu. "Bu anahtarı artık sen saklayacaksın, kızım. Sakın bunun varlığından kimseye söz etme. Kız kardeşine bile. O daha çok küçük, bunun ağırlığını kaldıramaz. Sen de küçüksün ama bunu sana emanet etmekten başka şansım yok. Birazdan yolculuğa çıkacağım. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Ben dönene kadar bu anahtarı gözlerden uzak bir yerde sakla ve ne olursa olsun dışarı çıkarma, eline alma, havayla temas etmesine izin verme. Bu sözlerim sana anlamsız geliyor,

biliyorum, ama babana güvenmek zorundasın, güzel kızım. Ansiklopedilerin... Evet ansiklopedilerinden birinin içine saklayabilirsin onu. Artık kullanmayacağına emin olduğun eski ansiklopedi ciltlerinden birine koy ve unut. Ben dönünce icabına bakacağım. Eğer yarına kadar dönmezsem teyzeni ara ve bir müddet onda kalın. Kardeşin sana emanet.”

Babası hızla bunları söylemiş, sonra da arkasını dönüp gitmişti. Tüm bunları bunca yıl sonra hatırlamanın tuhaflığı, babasına ve henüz küçük bir çocukken kaybettiği annesine duyduğu özlemle birleşince birkaç damla yaş hücum etti gözlerine. Babası gideli on sene olmuştu. Yalnızlık hissiyle ve gelecek korkusuyla dolu on sene...Onun sağ olup olmadığını bile bilmiyordu. Ne ölüsü bulunmuştu ne de dirisi. Teyzesinin evinde ve kardeşi Rüya'nın varlığından aldığı güçle geçirdiği binlerce gün birbirinin üstüne devrilmişti işte. O üniversiteyi bitirip arkeolog olmuş, kardeşi Rüya ise filoloji eğitimi alıp çevirmenlik yapmaya başlamıştı. Hayat akıp gitmişti bir şekilde. İşin tuhaf tarafı nesnenin varlığının, tam da babasının arzuladığı gibi tamamen aklından silinmiş olmasıydı. İyi de bu nasıl mümkün olabilmisti? Hayatının dönüm noktasına tekabül eden bir hatıranın, on sene boyunca izi bile kalmamışken birdenbire ortaya çıkması normal miydi? Ağacın gövdesinden bedenine akan serinlik hissinden güç bulup yeniden yürümeye başladığında kafasının içinde sesler duydu. Kulaklarının algılayabildiği sesler değildi bunlar. Sanki biri kelimelerini direkt beynine gönderiyor ve 'Uzay' diyordu. 'Bulduk seni, Uzay. Anahtarı da bulduk. Ver onu bize, ver!'

Uzay'ın korkusu artık sınırsız ve kontrolsüzdü. Düşünceleri panik halinde koşturuyor ve birbirine çarpıp yere kapaklanıyordu. Neler olduğunu anlama çabasının kolay kolay sonuca ulaşmayacağından emin olduğunda tüm gücünü bacaklarına akıttı ve hızlı adımlarla İstanbul Arkeoloji Müzeleri'nin giriş kapısına ulaştı. Fısıltılar kesilmemiş ama hafiflemişti. Beyninin kıvrımlarında yankılanan metalik sesler, 'Az kaldı Uzay,

alacağız onu. Alacağız!’ diyordu. Güvenlik görevlilerinin kapıdaki varlığından güç alarak ilerledi ve kendini zorlayarak onlara gülümsedi. Bu iki adamı daha önce görmemişti. Kapıdaki güvenlikler değişmiş miydi yoksa? Bu mümkündü. Evet, ama neden böyle tuhaf bakıyordu bu adamlar? Göz bebeklerinde yanıp sönen kırmızı ışıkların kaynağı neydi? Normal zamanda olsa işe o sabah başlayıp başlamadıklarını sorardı, ancak ne içinde bulunduğu koşullar ne de adamların tekinsiz halleri buna imkân veriyordu.

Koşar adım içeri girdi. Müzenin ona her daim huzur veren bahçesi, tanımlayamadığı ama varlığını her zerresinde hissettiği tuhaf bir hava dalgasının hâkimiyetindeydi. İstemsizce parmaklarını aralayıp nesneye yeniden bakar bakmaz arkadan hücumla geçen rüzgâr eteklerini havalandırdı. Bacaklarının ortaya çıkmasından rahatsızlık duyan Uzak, tek eliyle onları zapt etmeye çalıştı. Aslında odasının bulunduğu Eski Şark Eserleri Müzesi’nin tam önündeydi. Tek yapması gereken az ilerisindeki merdivenlerden çıkıp binaya girmekti. Ancak bunu yapmadı, daha doğrusu yapamadı. Beynini ele geçiren ‘Uzak’ ve ‘alacağız’ kelimelerinin, varlığı üzerinde yönlendirici bir etkisi vardı. O sözcükleri yaratan güç her neyse vücudunun kontrolünü de yavaş yavaş ele geçiriyordu. Uzak bağırarak, çığlık atıp yardım çağırmak, koşarak binaya girmek istiyor, ama yapamıyordu. Avucundaki nesneden kurtulması da mümkün değildi. Öyle ki parmaklarını hareket ettirmekte dahi zorlanıyordu. Sonunda onu ele geçirmeye çalışan güce boyun eğdi ve Eski Şark Eserleri Müzesi’ni geçip bahçenin diğer tarafına doğru ilerlemeye başladı. Bu arada kafasındaki sesler çoğalıp güçlenmişti. Aynı metalik soğukluğa sahip ama birbirinden farklı sesler balyoz gibi tepesine iniyordu. Bahçenin sol tarafındaki Helenistik ve Roma dönemine ait mezar stelleri ile lahitler, arkeolojik kalıntı gibi değil de lanetli bir mezarlığın girişi gibi göründü gözüne. Bakışlarını onlardan kaçırdı ve onu yönlendiren güce boyun eğerek sağa saptı. Mezar yazıtlarının, lahit-

lerin ve tapınak alınlıklarının sergilendiği binaya doğru sürüklendiğini fark edince panikledi, ancak yönünü değiştirmek elinden gelmedi. Yokuştan çıkıp binanın aralanmış ağır kapısından geçti. İçeriye doğru çekildikçe kalp atışları hızlanıyor, teninden fişkırان ter damlaları, alnında minik ve tuzlu bir su birikintisi yaratıyordu. Her tarafı lahitlerle dolu salona girdiğinde bir şeyler yapması gerektiği aklına dank etti ve omuzuna çapraz astığı çantasından cep telefonunu çıkarmak için o tuhaf güçle mücadeleye girişti. Başına envaiçeşit dert açan nesneyi sağ elinde tuttuğu için amacına ulaşması kolay değildi. Antik taşlara çarpa çarpa salonun sonuna geldiğinde telefonunu eline almayı ve kardeşini aramayı başardı. Bu arada salonun çıkışına yaklaşmıştı. Hızla ileriye doğru çekiliyordu. Çevresini kuşatan yeşilimsi sarı ışıklar yüzünden önünü zor görüyordu. İki yanında birer Bizans aslanının bulunduğu merdivene geldiğinde ışık gözünü kör edecek kadar yoğunlaştı. Uzay'ın eli ayağı birbirine dolandı. Öyle ki neredeyse telefonunu daha fazla tutamayacaktı. Bildiği bütün duaları içinden tekrarlar-ken karşı taraftan Rüya'nın uykulu sesi duyuldu.

“Ne oldu, Uzay? Dün gece geç yattım biliyorsun, bir şey mi var?”

Uzay ona durumunu anlatmakta zorlanıyordu. Kafasındaki sesler aklını karıştırıyor, konuşmasına engel oluyordu.

“Kaçıracaklar beni. Babamdan kalan anahtarı istiyorlar. Kafamda sesler duyuyorum. Anahtardan kurtulamıyorum. Şeytanlar kafamdalar. Her yerdeler. Yardım et.”

Duydukları, Rüya'ya o kadar anlamsız ve gerçeküstü geldi ki ablasının şaka yaptığını zannetti.

“Sabah sabah nasıl bir şaka bu, Uzay? Hangi anahtardan bahsediyorsun? Ne şeytanı ne kaçırmayı?”

“Işık. Işık beni çekiyor. Müzedeyim ama aslında müzede değilim. Yardım...”

Ne olduğunu anlamaya çalışan Rüya, ablasının canhıraş çığlığıyla sarsıldı. Akabinde de hat kesildi. Uzay, babasından

ona miras kalan nesneyle birlikte müzedeki yeşilimsi sarı ışığın içinde kaybolup gitti.

Samira, dakikalar önce uyanmış olmasına rağmen gördüğü rüyanın etkisindeydi hâlâ. Düşünde karanlık, kükürt kokan bir diyara gitmiş ve orada korkutucu yaratıklarla karşılaşmıştı. Yüzlerini, siyah giysilerinin dökümlü başlıkları altına gizleyen kırmızı gözlü yaratıklar onunla konuşmak istemiş ancak o bunu kabul etmemişti. Kararlı bir ses tonuyla, "Benim sizinle konuşacak bir şeyim yok," demişti. Onların kötü olduğundan ve kötülüklerine ortak aradıklarından emindi.

Her rüyasının bir anlamı olduğunu ve geleceğe dair ipuçları içerdiğini biliyordu. "Kâbus" deyip geçemiyordu. 'Sanırım Çevi'ye ihtiyacım olacak,' cümlesini geçirdi aklından. Sonra da yatağından kalkıp su içmek üzere mutfığa gitti. İstese çocukluğundan beri her gereksinim duyduğunda yanında olup ona yol gösteren Çevi'yi düşünce gücüyle yanına çağırabilirdi ama buna gerek görmedi. Çok geçmeden rüyasının anlamına dair bir işaret alacak ve işte o zaman onunla irtibat kuracaktı.

Bir fincan kahve içip salondaki tuvalin önünde aldı soluğu. Bitirmek üzere olduğu tablonun son haline uzun uzun baktı. Gördüklerinden hoşnuttu. Maviyle yeşilin kol kola girdiği uzun bir sahil resmetmişti. Bu sahilde sıradan ağaçlara benzemeyen pembe gövdeli, mor yapraklı ağaçlar vardı. Dalları denize doğru uzuyor, yaprakları suya değiyordu. Gökyüzünün merkezinde turuncu renkli büyük bir güneş, onun solunda ise açık sarı küçük bir güneş bulunuyordu. Kıyıda toplanan deniz kızları ufka bakıyordu. Tablonun son rötuşlarını yapmak üzereyken biraz ilerisindeki sehpa da duran cep telefonunun tiz sesiyle irkildi. Telefonu eline alıp da ekranda Rüya'nın adını görünce şaşırdı. O an, uzun zamandır görmediği bu uzun boylu, narin, sarışın ve mavi gözlü çevirmenin kâbusla bir ilgisi olduğunu hissetti. Telefonu açarken endişeliydi. Aklında o karanlık, kükürt kokulu toprakların yirmili yaşlarının başın-

daki sevimli bir kızla ne ilgisi olabileceğine dair pek çok soru vardı.

“Rüya’cığım merhaba,” diyerek açtı telefonu. “Uzun zaman oldu görüşmeyeli.”

“Merhaba Samira. Çok özür dilerim. Bugüne kadar arayamadım seni. Şimdi yardımına ihtiyacım olunca... Çok ayıp ettim. Sadece işi düşünce arayan insanlar gibi... Ben aslında öyle biri değilim. Kötü şeyler oldu. Çok çaresizim ve senden başka kimi arayacağımı bilemedim.”

“Rica ederim. Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok ortada. Ben de arayamadım seni. İnsan bazen hayatın koşturması içinde arkadaşlarını ihmal edebiliyor. Anlat lütfen. Seni dinliyorum.”

Rüya derin bir nefes aldı ve ablasıyla yaptığı telefon görüşmesini her detayın üzerinde durarak anlattı. Yıllar önce bir arkadaş ortamında tanıştığı Samira’yı aramıştı çünkü onun hem yaşanmış hem de yaşanacak olayları bildiğini duymuştu. Onları tanıştıran arkadaşı, Samira’nın hem fantastik tablolarıyla tanınan bir ressam hem de durugörü yeteneğine sahip bir medyum olduğunu söylemişti. Rüya o zaman durugörü ve medyumluk üzerinde pek fazla düşünmemişti, ama içinde bulunduğu durumun korkutucu garipliği tüm bu bilgilerin hafızasından sıyrılıp gün yüzüne çıkmasını sağlamıştı.

“Lütfen bana yardım et, Samira. Ablamla konuştuktan sonra müzeyi aradım. Onu bugün hiç görmediklerini, henüz müzeye gelmediğini söylediler. Zaman zaman Üsküdar’daki kazı alanına gittiği için şüphelenmemişler. Orada olduğunu düşünmüşler. Ablam ise bana müzede, lahitlerin bulunduğu salonda olduğunu, yeşil ışıklar tarafından sürüklendiğini, babamdan kalan bir anahtar yüzünden şeytanların onu kaçırmak istediğini söyledi. Onu defalarca aradım ama telefonu kapalı. Ablam gayet sağlıklı bir insan. Böyle şeyler uyduracak ya da gördüğü halüsinasyonları gerçek sanacak biri değil. Şimdi polise gitsem ablamın koskoca insan olduğunu söyleyecekler ve

onu aramak için aradan bir-iki gün geçmesini bekleyecekler. Zaten bunun polisin çözebileceği bir iş olduğunu sanmıyorum. Ablamın anlattıkları, sesindeki korku... Bak, seninle çok samimi değiliz ve birkaç yıl evvel sadece iki kez görüştük, ama senden başka kime gidebilirim? Bunları başkasına anlatsam deli olduğumu düşünür.”

“Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Bahsettiğin bu anahtar hakkında bana biraz detay verebilir misin? Nerenin anahtarı bu?”

“Bilmiyorum. Ben görmedim. İnsan müzede nasıl kaybolur, nasıl güvenlik görevlileri dahil kimse ablamı müzeye girerken görmez? Aklım almıyor.”

“Şimdi sakin olmaya çalış. Yüz yüze görüşmemiz lazım. Bana yerini söyle ki yanına geleyim.”

“Çok teşekkür ederim, Samira.”

Samira elini yüzünü yıkayıp giyinirken Rüya da ona Cihangir'deki evinin adresini yollamıştı. Samira, Kurtuluş'taki dairesinden çıkıp hızlı adımlarla ve etrafına bakmadan yürüdü. Kentin ortasında büyümlü bir orman gibi uzanan Katolik Mezarlığı'nın, balıkçıların, lüks otellerin, kafelerin, kaldırımlara oturup avuç açmış Suriyeli mültecilerin, onların sıska ve üstü başı toza bulanmış çocuklarının, sokak köpeklerinin, kiminde son moda giysilerin kiminde ise ev yemeklerinin sergilendiği vitrinlerin, tarihî binaların önünden geçti. Ancak bunların hiçbirisi onda bir his uyandırmadı. Zira akli Rüya'nın anlattıklarındaydı. Onun iyi niyetli bir kız olduğunu, annesiz büyüdüğünü, babasının da uzun zaman önce kayıplara karıştığını hatırlıyordu. ‘Belki Rüya'nın babasını da bulabilirim,’ diye geçirdi aklından. ‘Önce ablasının durumu netleşsin de.’

Bu arada Taksim Meydanı'na varmıştı bile. ‘Ne çabuk geldim,’ diye düşündü. İnsanın akli bazen öyle can alıcı sorunlarla meşgul oluyordu ki zaman etkisiz kalıyor ve manasını kaybediyordu. Meydandaki Arap turist kalabalığının içinden geçerken yabancı kelimeler usulca kulaklarına dokundu.

Tarihî tramvay, sonu Tünel'de bitecek yolculuğuna çıkmak üzere düdüğünü öttürürken, Samira da Taksim Meydanı'nın alametifarikalarından ıslak hamburgercilerin önünden geçip Sıraselviler Caddesi'ne girdi. Kalabalıkla yan yana ve yemek kokuları arasında ilerledi. Zaman hâlâ etkisizdi ve Samira, görünenin dışındaki âlemlerde süzülerek ilerleyen bir ruh gibiydi. İnsanlarla yan yana yürüyor, ama onları görmüyordu. Dikkatini iç dünyasına ve sezgilerine yöneltmişti.

Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nin önünden geçerken başı döndü ve "Ne oluyor" demeye kalmadan gözlerinin önünde geniş yüzlü, koca gözlü bir kadın belirdi. Kadının yüzünde acı, hayal kırıklığı ve öfke iç içe geçmişti. Samira sık sık geçmişe ya da geleceğe dair sahneler görürdü; bazen de farklı âlemlere süzülürdü. Alışıktı gündüz vakti, sokak ortasında hayatın gerçekliğinden kopmaya. Yine de içi ürperdi. Kadının başında saç yerine siyah yılanlar bulunduğunu fark ettiğinde ise kanının donduğunu hissetti. Artık görmek istemiyordu, görüntünün silinmesini, duman olup havaya karışmasını bekliyordu. Yılan saçlı, koca gözlü kadınla yüz yüzeyleken zamanın yeniden gücüne kavuştuğunu hissetti. Geçmek bilmiyordu çünkü. Dakikalar sonra görüntü silikleşmeye başladı. Kadının kafasındaki son yılan da havaya karıştığında, "Medusa," diye fısıldadı Samira. "Yunan mitolojisindeki Medusa bu. Yılan saçlı Medusa... Tanrıların hışmına uğramış talihsiz Medusa... Bunun anlamı ne?"

Samira, yolun geri kalanında aynı soruyu sordu kendi kendine. Ne Cihangir'in ferahlatıcı havası ne de hayat dolu sokakları bu sualin üstünü örtebildi. Rüya ile Uzay'ın yeni taşındıkları apartmana vardığında zili çalıp içeri geçti. Eski binada asansör yoktu ve dördüncü kata çıktığında nefesi kesilmişti. Rüya kapının girişinde durmuş onu bekliyordu. Karşısında gözlerinin ferisi sönmüş, titreyen ellerini nereye koyacağını bilemeyen korkak bir kız bulan Samira, oylanmadan eve girip hislerinin ona yol göstermesini bekledi. Evde bir şeyler vardı: Uğursuz bir ânin havada asılı kalmış hatırası, perdelere sinmiş

gölgelerin kalıntıları, halıların altına saklanmış sesler... Ancak bütün bunların ne zaman zihninde belirgin bir resim yaratacağını bilmiyordu. Dikkatle etrafına bakıp bir şeyler görmeye çalışırken bir yandan da Rüya'yla konuşuyordu.

“Uzay’ın kayboluşunun Medusa’yla bağlantısı olması lazım.”

Rüya’nın uykusuzluk ve üzüntüden kan çanağına dönmüş gözleri iki soru işareti halini aldı.

“Medusa mitolojik bir karakter, değil mi? Bir dakika... Yoksa ablamın bahsettiği şu anahtar Medusa’yla mı ilgili?”

Samira sustu, çünkü cevabı bilmiyordu. Öncelikle Medusa’yla ilgili söylenceleri aklından geçirdi. Medusa’nın Yunan mitolojisinde ‘Gorgo’ ve ‘canavar’ olarak tanımlanan üç kız kardeşten biri olduğunu biliyordu. Diğer kardeşlerinin aksine ölümlüydü. Denizler Tanrısı Poseidon, onu Athena Tapınağı’na kaçırıp ırzına geçmişti. Bu saygısızlığı bahane eden Athena da güzelliğini ezelden beri kışkırttığı Medusa’nın saçlarını yılanı çevirmiş, gözlerine de bakmanı taşa çevirme özelliği vermişti. Medusa tanrıların hışmına uğramış bir kurbandı ve çilesi kolay kolay dolmamıştı. Perseus adındaki Yunan kahraman, Athena’nın da yardımıyla Okeanos Nehri’nin kıyısında kardeşleriyle birlikte yaşayan Medusa’yı bulmuştu. Tanrıçanın sözünü dinleyip onunla yüz yüze gelmemiş, Athena’dan aldığı büyülü kalkana yansıyan görüntüsüne bakarak başını kesmişti.

Sonunda, “Ben burada bir şey hissedemiyorum, Rüya,” dedi. “En iyisi İstanbul Arkeoloji Müzeleri’ne, ablanın kaybolduğu salona gidelim. Orada illaki Uzay’dan bir iz kalmıştır. Korkusu, endişesi, adım sesleri mekânda bir enerji alanı yaratmıştır. Orada ondan haber almam kuvvetle muhtemel. Yine de iz bulamazsak bir arkadaşımın yardım isteyeceğim.”

“Arkadaşın da senin gibi mi? Şimdi yardım isteyelim. İkiniz birden arayın Uzay’ı.”

“Arkadaşım benim gibi değil. Aslına bakarsan insan değil.

Bunları gerek olursa daha sonra konuşuruz. Müze kaçta kapanıyor? Kapanmadan yetişelim.”

Taksi yolculuğu esnasında ikisi de sessiz ve düşünceliydi. Rüya, “Arkadaşım insan değil,” cümlesini kafasında evirip çeviriyor ve aklına yerli cin filmlerinin bol efektli, ürkütücü sahneleri geliyordu. Samira’nın bahsettiği varlığın cin olup olmadığını merak ediyordu. Samira’nın aklı ise Medusa’daydı. Sultanahmet’teki Yerebatan Sarnıcı’nda baş aşağı çevrilmiş Medusa başlı bir sütun bulunduğu geldi aklına. Bizans döneminde kent sakinlerinin su ihtiyacını karşılayan sarnıcın karanlık ve büyümlü havasını çok severdi. Orayı birkaç kez ziyaret etmiş ve tepetaklak edilmiş yılan saçlı Medusa’yı incelemişti. Ortodoks Hristiyan Bizanslılar, pagan inancının simgelerinden biri olarak gördükleri Medusa’yı sütunun altına baş aşağı oturttarak eski çok tanrılı inancı aşağılamayı hedeflemişlerdi. Olan yine talihsiz Medusa’ya olmuştu. Her devirde haksızlığa uğramıştı.

Sessiz ama düşünceli geçen yolculuğun sonunda taksi onları İstanbul Arkeoloji Müzeleri’nin yakınında bıraktı. İki genç kadın, Arap turist kalabalığının arasında iki nehir gibi akıp kadim binanın ana giriş kapısına vardı. Biletlerini alıp müzeye girdiler ve doğruca mezar stelleri ile lahitlerin sergilendiği binaya yöneldiler. Loş salona girdikleri anda Samira beklediği görüntüyle karşılaştı. Karanlık bir yerde köşeye sinmiş genç bir kadın görüyordu. Kadın sağ elini bacaklarının arasına sıkıştırmıştı ve her yanı tir tir titriyordu. Tedirgin ve tetikteydi. Sonra kadının etrafında pençeler belirdi. Onlarca pençe üzerinde geziniyor ve direnme gücünü kırmaya çalışıyordu.

Derken direniş sahnesi silindi. Samira yine Medusa’yı görüyordu. Talihsiz Gorgo ölüydü ve kesik başı bir kapının üstünde asılıydı. Saçlarını oluşturan yılanlar ise hâlâ canlıydı. Siyah gövdelerini gerip ağızlarını açıyorlardı ve çatallı dilleriyle keskin dişlerini tehditkâr bir biçimde gözler önüne seriyorlardı. Medusa’nın boynundan damlayan yeşil kan, kapının

üstünde iz bırakıyordu. Etraf nemliydi ve pis kokuyordu. En sonunda Medusa ile Uzay'ı aynı sahnenin içinde gördü. Uzay kapının önünde büzüşmüş pençelerle mücadele ediyor. Kapının üstünde ise Medusa'nın kesik başı duruyordu.

Samira'nın gücü tükenmek üzereydi. Zira bu karanlık sahneyi izlemek hiçbir ölümlü için kolay değildi. Görüntü değişince rahat bir nefes aldı ve ateş kırmızısı gökyüzüne baktı. Kıp kırmızı göğün tepesinde Ay boyutlarında ve katran karası üç uydu görünüyordu. İki koyu kırmızı güneş ise en az uydular kadar kara sıradağların ardına çekiliyordu.

"Uzay'ı başka bir gezegene kaçırmışlar," diye fısıldarken ortasında Medusa başı bulunan bir madalyon gördü. Beyaz mermerden, büyük bir madalyondu bu. Medusa burada kalın kaşlı, dolgun yanaklı, çocuksu bir yüz ifadesiyle tasvir edilmişti. Tepesinde iki kanat ve bunların altında iki yılan başı vardı. Yılanların kuyrukları çenesinin altında düğümlenmişti. Samira, görüntünün aniden silinmesiyle birlikte kendini gerçek dünyanın, şimdiki zamanın içinde buldu. İlk olarak Rüya'nın fal taşı gibi açılmış gözlerini gördü. Sonra da yanlarından geçen iki Japon turistin dehşet dolu bakışlarını... Bu arada Rüya daha fazla sessiz kalamamıştı. Samira'nın ne gördüğünü öğrenmek istiyordu. Kontrolsüz sesi akortsuz bir çalgı gibi farklı tonlar arasında gidip geliyordu.

"Ne gördün? Saklama benden. Ablama ne olmuş? Her ne gördüysen seni mahvetti."

Samira ise Rüya'ya, "Şimdi mermerden yapılmış, madalyon şeklinde bir Medusa kabartması arayacağız. Burada, müzede olduğuna eminim," demekle yetindi. Birlikte lahitlerin arasından geçtiler ve karşılarına çıkan her mermerde yılan saçlı Medusa'yı aradılar. Lahitlerin sergilendiği ikinci salona girdiklerinde, "İşte burada," dedi Samira. Sesi gayriihtiyari o kadar yüksek çıkmıştı ki ilerideki güvenlik görevlisinin şüpheli bakışlarını mık natis gibi üstüne çekti. Bir müddet iki kadını izleyen görevli, Samira'nın tiz seslenişinin altında etkileyici bir

eser görmenin heyecanı bulunduğu inanıp onlarla ilgilenmeyi bıraktı.

İki yanında birer Bizans aslan heykelinin durduğu merdivenin başındalardı ve basamakların sonundaki kapıya bakıyorlardı. Duvara monte edilmiş yapay kapının tam ortasında mermerden yapılmış, madalyon şeklinde bir Medusa kabartması vardı. Eser tam da Samira'nın az önce algıladığı gibiydi: Tombul yanaklı, kalın kaşlı, yuvarlak yüzlü Medusa'nın saçlarındaki yılanların kuyrukları boynunun altında birleşmişti. Samira gözlerini kabartmadan ayırmadan ağır ağır çıktı merdivenden. Rüya ise onu bir-iki adım geriden takip ediyordu.

Samira ellerini kabartmanın üstüne koyduğunda yine bir kapının üstünde asılı duran Medusa başını gördü. Ölü baştaki canlı yılanlar yere çökmüş ağlayan, umutsuzluk içindeki Uzay'ın üstüne atlamaya çalışıyordu. Ardından, yüzlerini örten siyah başlıklı giysiler içindeki iri yarı adamların belli bir nizam içinde yürüdüğü sisli bir koridora geçti. Bir an sonra ise o adamlardan biriyle yüz yüzeydi. Pençe şeklindeki ellerini ona uzatan adam, yüzünü saklayan başlığı kaldırdı. Samira'nın görmüş geçirmiş ruhu bile bu korku saçan çirkinliğin karşısında sakin kalamadı. Korkuyordu ve bir yandan da kafasının içinde yankılanan sözleri dinliyordu. 'Liderimiz seninle konuşmak istiyor,' diyordu yaratık. 'Bizimle kavga etmek zorunda değilsin. Eğer liderimizle uzlaşırsan sen de kazançlı çıkarsın.'

Samira yaratığın kan kırmızı gözlerine bu kez korkusuzca baktı ve kararlı bir ses tonuyla haykırdı: "Benim seninle de liderinle de konuşacak bir şeyim yok ve asla olamaz."

Müzeeye, bedenine döndüğünde kan ter içindeydi ve elleri hâlâ Medusa Madalyonu'nun üstündeydi. Madalyonun hemen altında bir şekil görmüş ve ona odaklanmıştı. Önce yanılsama olduğunu düşünüp bir kez daha dikkatle baktı. Oradaydı işte. Mermer zeminde, uzaktan bakıldığında kıvrılmış bir yılanı andıran Alpha Draconis Yıldız Sistemi haritası vardı.

“Ablan burada işte, Rüya. Bu yıldız sistemi haritası onun geçişi sırasında yüzeyde belirmiş olmalı. Müzede sonradan oluşturulmuş bu yapay kapı aslında yıldız geçidi. Açıldığı yeri gördüm. Orada Reptilian dediğimiz sürüngenimsi ırk yaşıyor. Kötü, şeytani varlıklardır. Çok da sinsi ve zekidirler. Ablan sağ, ama bu geçit anahtarsız açılmıyor muhtemelen. İkinci bir anahtar olmalı. Bulacağız onu merak etme. Hadi şimdi gidelim.”

Müzeden çıkıp Gülhane'den Sirkeci'ye kadar yürüdüler. Tarihi yarımada'nın kalbinde dolaşan akşam esintileri başka zaman olsa ikisini de gülümsetirdi, ama o an gülümsemek akıllarından bile geçmedi.

Sirkeci Garı'nın önündeki boş taksilerden birine binmeden evvel suskunluklarını bozup Rüya'nın evine dönme konusunda anlaştılar. Oturup bundan sonra yapacaklarını planlayacaklardı. Şoföre Cihangir'e gideceklerini söyleyip yeniden suskunluğa gömüldüler. Sıkışık trafikte ilerleyen şoför, üst üste korna çalan sürücülere kaç kere söylendi kim bilir. Duymadılar bile. Dünyayla ilişkilerini kesip önlerinde kara bir vadi gibi uzanan gizeme daldılar. Evin tam önünde indiler taksiden. Kapıyı açıp basamakları tırmandılar ve dördüncü kata vardıklarında ummadıkları bir görüntüyle karşılaştılar. Dairenin kapısı aralıktı.

Samira, korku içindeki kıza arkasına geçmesini işaret edip eşikte durdu. Bir yandan evin enerjisini hissetmeye çalışıyor diğer yandan da en ufak bir sesi bile yakalamak için kulaklarını dört açmış bekliyordu. Evde kimsenin bulunmadığına kanaat getirdikten sonra kilidi kırılmış kapıyı itip eve girdiler. Salonun ve odaların hali berbat. Dolaplar açılmış ve eşyalar yerlere saçılmıştı. Uzay'ın anahtarı bulduğu gece özenle kütüphaneye yerleştirdiği kitaplar parke zeminin üstündeydi. Belli ki birileri anahtarın varlığını o eski ansiklopedinin korumasından mahrum kalır kalmaz hissetmişti. O birileri hem Uzay'ı tuzağa çekerek anahtarla beraber şeytanların gezegenine götürmüş hem de kapının kilidini kırıp eve girmişti.

Samira, aklından polisi aramayı geçiren Rüya'yı durdurup "Söylediğimde haklı çıktım," dedi. "Bu anahtardan bir tane daha olduğu kesin. Onu bulmak zorundayız. Polisi aramanın bir faydası yok. Onlara gerçekleri anlatamazsın. Sana inanmayacakları gibi gizlediğin bir şeyler olduğunu düşünürler. Sen etrafı topla istersen. Bir de dış kapının kilidini değiştirmesi için çilingir çağır. Bu arada ben de arkadaşşıma ulaşmaya çalışayım. O bize nasıl yardım edeceğini bilir. Sen o işleri hallerken ben burada biraz yalnız kalabilir miyim?"

Rüya onu başıyla onaylayıp dışarı çıktı, kapıyı ardından kapadı. Samira'nın arkadaşının kim, daha doğrusu ne olduğunu çok merak ediyordu. 'Uzay'ı kurtarmamıza yardım etsin de ne olursa olsun,' diye geçirdi içinden.

Samira yalnız kalınca düşünce gücüyle Çevi'yi çağırdı. Dünyadan yüzlerce ışık yılı uzaklıktaki bir gezegende, yüzlerce yıl önce doğmuş uzun boylu bir varlıktı Çevi. Evrendeki farklı kültürleri araştırmaktı işi. Dünya zamanıyla seksen senedir uzayda seyahat ediyordu. Bu süre içinde envaiçeşit gezegen ve galaksi görmüştü. Kültürünü inceleyip belgelediği halkların sayısı hatırlayamayacağı kadar çoktu.

Çevi, Samira'nın en yakın arkadaşı, öğretmeni, can yoldaşıydı. Kız, onunla karşılaştığında ya beş ya da altı yaşındaydı. Bir gün annesi mutfakta yemek hazırlar, babası ise balkonda gazete okurken Çevi, oda kapısının önünde belirmişti. Öyle uzun boyluydu ki başı kapının duvarla birleştiği noktayı geçmişti. İncecik kolları, bacakları ve kocaman kafası vardı. İri zeytin tanelerini andıran gözleri yüzünün yarısını kaplıyordu. Samira, Çevi'den hiç ama hiç korkmamıştı. Başını kaldırıp ince gövdeli, uzun ve yapraksız bir ağaç gibi dikilen varlığa şaşkınlık ve merakla bakmıştı.

"Kimsin sen?" demişti. "Babamın arkadaşı mısın yoksa?"

Çevi'nin tıpkı insanlar gibi iki kolu, iki bacağı vardı. An-

cak bazı fiziksel özellikleriyle insanlardan farklıydı. Dudakları yoktu, teni açık griydi. Ağzı düz bir çizgiden, burnu ise yüzünün ortasındaki iki minik delikten ibaretti. Samira, onun cevabını zihninde duymuştu, kulaklarıyla değil.

“Babanın değil, senin arkadaşın olmak istiyorum. Sen de ister misin?”

“İsterim,” demişti Samira ve o günden sonra Çevi onu sık sık ziyaret etmişti. Yedi yaşına geldiğinde Çevi’nin başka bir gezegenden geldiğini öğrenmişti. Uzaylının pek çok yeteneği vardı: Zamanı bütün halinde algılayabiliyordu. Daha açık bir ifadeyle geçmiş, şimdiyi ve geleceği aynı anda görebiliyordu. Düşünce gücüyle uzaktan iletişim kurabiliyordu. İsteddiği zaman görünmez ya da yarı saydam olabiliyordu. Bazen de fiziki bedeniyle kızın karşısına çıkıyordu. Çevi, dünyada saydam ya da yarı saydam halde bulunmanın kendisi için çok daha kolay olduğunu söylemişti Samira’ya.

Samira, durugörü yeteneğini nasıl geliştireceğini ve evren hakkındaki pek çok bilgiyi arkadaşından öğrenmişti. Bir keresinde, “Neden ben?” diye sormuştu Çevi’ye. “Bunca insan varken niçin benimle konuşmayı seçtin?”

Çevi, dipsiz ve sırlarla dolu bir çift kuyuya benzeyen siyah gözlerini Samira’ya dikmiş ve “Biz seninle önceki hayatımızdan tanışıyoruz,” diye cevap vermişti. “Ben seni hatırlıyorum, ama sen beni hatırlayamazsın. Daha fazlasını anlatamayacağım için beni affet. Eğer bunu yaparsam hayatını kötü etkilemiş olurum.”

‘Önceki hayat mı?’ sorusunu aklından geçirmişti Samira. ‘Demek ki reenkarnasyon gerçekten varmış’ diye düşünmüştü sonra da. Onunla hangi zamanda ve gezegende karşılaştıklarını, aralarındaki yakınlığın derecesini çok merak etse de anlatması için ısrar etmemişti. Çevi’yle aralarında zamanın ve mesafelerin yıpratamayacağı kadar güçlü bir bağ olduğunu aslında çocukluğundan beri bildiğini şaşkınlıkla fark etmişti. Her zaman yanında olan Çevi, bu kez de yardım edecekti ona.

Samira'nın aklından geçen çağrı cümlesi, muhatabına ulaşınca kadar uzay boşluğunda gezindi durdu.

"Neredesin Çevi? Kötü şeyler oluyor. Yardımına ihtiyacım var."

Cümle uzun yollar aştı. Gezegenlerin yörüngesinde dolaştı, göktaşlarıyla çarpıştı, bir kara deliğin çekim alanında gezinip onun tarafından yutulmamayı başardı ve sonunda uzun, kapsül biçimindeki uzay gemisine girip Çevi'nin zihnine ulaştı. O an dünyadan birkaç ışık yılı uzaklıktaki bir galakside keşif görevinde bulunan Çevi, derhal ana geminin alt katındaki teknik bölüme geçip küçük, daire biçimindeki gemilerden birine atladı. Samanyolu Galaksisi'nin merkezindeki solucan deliğini kısa yoldan Samira'ya ulaşmak amacıyla sık sık kullanıyordu. Her ihtiyaç duyduğunda onun yanında olmak Çevi için iki açıdan ahlaki bir sorumluluktan ibaretti. Samira önceki yaşamı sona ermeden önce insanlığa kötü güçlerle mücadelesinde yardım etmek istemiş ve bu yüzden dünyada doğmayı seçmişti. Görevini yerine getirirken de zaman zaman desteğe ihtiyaç duuyordu. En önemlisi önceki yaşamında Çevi'nin eşiydi Samira, aralarında büyük bir aşk vardı. Çevi'nin aşkı hâlâ capcanlıydı. Samira'nın yabancı bir bedende olması önemli değildi onun için. O, genç kadının ruhunu görüyor ve seviyordu. Ancak Samira bunu bilmiyordu ve mevcut bedeninde kaldığı müddetçe de öğrenemeyecekti.

Çevi, Samira'nın yerini saptayıp beyaz bir ışıqla birlikte yanına geldi. Kadim dostunun varlığını hissedince yüzü gülen Samira, Uzay'ın kayboluşunu ve o âna kadar öğrendiği her şeyi ona anlattı.

Çevi'nin ilk cümlesi, "Bu olay çok ciddi ve bir kızın kaçırılmasından ibaret değil," oldu.

"Evet, biliyorum. Başından beri farkındayım. Bunu tek başıma çözmem ve şeytanların gezegenine gidip o kızı ait olduğu yere geri getirmem olanaksız. Sen zamanı bütün halinde görebiliyor, geçmişe ya da geleceğe gidebiliyorsun. Bana bu işin altında ne olduğunu anlatabilir misin?"

“Tabii ki sana yardım edeceğim. Gerekirse diğer arkadaşlarım da eder.”

Bu arada Samira, Çevi’yi görüyordu, ama yarı saydam halde. Zira Çevi’nin bedeni hâlâ küçük uzay gemisindeydi, kızın yanında olan enerjisiydi. Samira’nın gözleri önünde süzüle süzüle ilerleyen uzaylı, tüm dikkatini toplayıp odada salt kendisinin görebileceği bir zaman penceresi açtı. Uzay’la ve kötü varlıklarla ilgili yaşanmış ve yaşanması muhtemel her ne varsa izledi. Soruların cevaplarına ulaştığında önlerinde tahmin ettiğinden de ciddi bir olay olduğunu anladı. Çevi’nin yüzü duygularını, düşüncelerini yansıtmaktan uzaktı. Bu, onun türüne has bir özellikti. Ne düşünürse düşünsün yüzünde değişim olmazdı. Pek çok insanın “ifadesiz” olarak tanımlayabileceği Çevi’nin güzelliği ve hisleri ruhunda gizliydi.

“İki anahtar var,” dedi Çevi.

“Tahmin etmiştim.”

“Diğer anahtarın nerede olduğunu gördüm. Onu alırız, ama iş bununla bitmeyecek. Bahsettiğin kızın kaçırılması çok eski bir savaşın neticelerinden sadece biri. Bu savaş iyilikle kötülük, karanlıkla aydınlık arasında. Sizin cin dediğiniz varlıkların ve insanların bazıları iyi, bazıları ise kötüdür. Karanlık taraftakiler senin de gördüğün, Alpha Draconis Galaksisi’ndeki o karanlık gezegenden emir alırlar. Daha doğrusu oranın kötücül sakinleri tarafından yönlendirilirler. O gezegende yaşayanların ruhları da tıpkı bedenleri gibi korkunçtur, fakat şekil değiştirip insanlara başka türlü görünebilirler. Beyinlerine girip anılarını görebilirler. Mümkün olduğu kadar çok insanı ve cini yanlarına çekmeye çalışıyorlar. Eğer çoğunluğu ele geçirirlerse dünyaya da sahip olurlar. Güçlenirler ve böyle bir durumda onları durdurmak zorlaşır. İstanbul’da onların gezegenine açılan iki boyut kapısı var. Bunların biri müzedeki Medusa Kapısı. Diğeri ise İstanbulluların Kariye Müzesi olarak bildiği Khora Manastırı’nda bulunuyor. Bu kapıları o kötü gezegende hüküm süren şeytani varlıkların İstanbul’daki

cin ve insan hizmetkârları, o iki anahtarı kullanarak açmışlar. Anahtarlar karanlık tarafın egemenliğindeki karanlık ruhlu bir insanın aracılığıyla şeytanlar tarafından yapılmış. Şeytan tek bir varlık değil. Pek çok şeytan var. Kimi daha güçlü kimi daha zayıf. Amaç İstanbul'da yıldız kapıları açarak yüzlerce ışık yılı uzaklıktaki şeytanların dünyanıza rahatlıkla ve kısa yoldan girmesini sağlamakmış. Tabii, bu arada iyi güçler de boş durmamış. İnsanlar arasında aydınlık tarafa yakın olanlar, benim gibi uzak galaksilerden gelen dostlarının yardımıyla örgütlenip karanlık insanlarla ve cinlerle savaşmaya başlamış. Zekice bir planla anahtarları ele geçirmişler. Anahtarlar iyilikten yana olanlarca saklanmış ve kuşaktan kuşağa aktarılmış. Dünyada bulunmayan sert bir metalden yapıldıkları ve körülüğün karanlık gücüyle donatıldıkları için yok edilmeleri mümkün olmamış. Bu nesnelerden biri, kaybolan kızın yani Uzeyir'in babasına geçmiş. Adam, anahtarı uzun zaman güvende tutmuş. Ancak şeytanların yeryüzündeki insan hizmetkârları kötü cinlerin yardımıyla Uzeyir'in babasını bulmuş. Cinler enerji varlıklar oldukları, çok hızlı hareket edebildikleri ve zamanı tıpkı benim türüm gibi bütünlüklü algılayabildikleri için bunu yapmakta çok zorlanmamışlar. Ancak nesneyi görememişler. Çünkü iyi varlıkların güzel enerjilerle ördüğü şeffaf bir korumayla sarılı halde kapalı tutuluyormuş, havayla teması yokmuş. Bu varlıklar kara duman biçimine bürünüp kızın babasını takip etmeye ve korkutmaya başlamışlar. Onun zihnini ele geçirmeye çalışmışlar. O da bunu anlayıp kapalı bir yerde tutmasını tembih ederek anahtarı kızına vermiş. Kız da anahtarı kalın bir kitabın arasına koyup saklamış. Bu arada baba, aynı amacı paylaştığı arkadaşlarından biriyle buluşmak üzere İstanbul dışına çıkmış. Kiraladığı arabayla ormanlık alanın ortasından geçen bir yolda gidiyormuş. Kötü cinler bu تنها yerde toplanıp adamı cinler âlemine kaçırmışlar ve anahtarların yerini söylemesi için ona türlü çeşit işkence yapmışlar. Anahtarların yerini söylememiş, fakat fiziksel ve ruhani acıya

dayanamayıp birlikte çalıştıkları üç arkadaşının yerini tarif etmiş. Cinler onları da kaçırmış. Neticede dördü de acı içinde ölmüş. Uzay ve Rüya yıllarca teyzeleriyle yaşamışlar. İkisi de meslek sahibi olunca bu evi tutmuşlar. Uzay kitaplarını yerleştirirken bulmuş anahtarı. Ne olduğunu anlamak için kurcalayıp üstündeki şeffaf korumaya zarar verince, şeytanlardan emir alan dünyadaki bedensiz kötü güçler anahtarın varlığını hissetmiş. Uzay'ı takip etmiş. Onun yıldız kapılarından birinin bulunduğu müzede arkeolog olması kötü tarafın işine yaramış. Gölgeler halinde kızın peşine düşen kötü cinler, anahtarın enerjisini kullanarak kapıyı açmışlar ve kızı şeytanların gezegenine göndermişler. Şeytanlar gezegeninden emir alan kötü insanlar ise diğer anahtarın da burada bulunabileceğini düşünüp ortalığı dağıtmış. İyi ki arkadaşın o sırada evde değildi, seninle birlikteydi.

İkinci anahtar, kötülükle mücadele eden grup mensuplarından birinin Aşiyân Mezarlığı'ndaki kabrinde saklı. Toprak altında olduğu ve iyiliğin gücüyle korunduğu için onu bulamıyorlar. Bu gece onu mezardan çıkarmanıza yardım edeceğim. Sizin yanınıza bir kürek almanız yeter. Nesnenin çok derinde olmadığını görüyorum. Sonra müzeye girmenizi de sağlayacağım. Şimdi gidiyorum. Gece yarısına doğru döneceğim. Burada, bu odada beni bekleyin.”

Samira pek çok sorusunun cevabını almıştı, ama Medusa konusunu hâlâ bir yere oturtamamıştı.

“Medusa'nın bu işle ilgisi ne? Diğer taraftaki kapının üstünde onun kesik başını gördüm. Ölüydü, ama kafasındaki yılanlar canlıydı.”

“Bu çok uzun bir hikâye. Şu kadarını bilsen yeter: Antik Yunan tanrıları, o karanlık gezegenden gelen kötü ve korkutucu canlılardı. Biçim değiştirip insanlara kendilerini tanrı olarak tanıttılar. İnsanları sömürdüler, onlara zulmettiler. Medusa'yı da el birliğiyle mahvettiler. Önce Poseidon tecavüz etti ona, sonra Athena uzun saçlarını yılanla çevirip güzelliği-

ni elinden aldı. Zalim tanrıça bununla da kalmadı, gözlerine bakanların taş olacağı yalanını etrafa yayarak onu insanların gözünde canavarlaştırdı. Aslında doğru değildi bu. Onun canavar olduğuna inanan Perseus da Athena'nın yardımıyla Medusa'nın başını kesti. Evet, onu acı çektirerek öldürdüler. Çünkü Medusa, tanrıların gerçek yüzünü görmüştü. Ona tecavüz eden Poseidon'un aslında kertenkele suratlı bir canavar olduğunun farkındaydı. Bu gerçekleri başka insanlara anlatmasından korktukları için yok ettiler Medusa'yı. Kesik kafası dünya zamanıyla binlerce yıldır gezegenlerindeki yıldız kapısında asılı duruyor. Ne derisi çürüyor ne de kafası asıldığı yerden düşüyor. Sözde tanrıların zalimliklerinin, kötülüklerinin kanıtı olarak duruyor orada ve onlar şeytanlıklarına hâlâ devam ediyorlar.”

Çevi yukarıya, küçük uzay gemisine çekilmeden önce Samira'ya dönüp “Belki bir gün Medusa'nın canavar değil, kurban olduğunu anlatan bir kitap yazarsın,” dedi. Sonra da beyaz ışığa karışıp gitti.

Samira'yla Rüya odada oturmuş Çevi'yi bekliyordu. Kapının kilidi değiştirilmişti, ama ikisi de hâlâ tedirginlik ve huzursuzluk içindeydi. Bazen Samira'nın gözlerinin önünde dev kertenkelelerin kırmızı gözleri ve pençeleri belirliyordu. Bunlardan arkadaşına bahsetmedi. Kürek satın almaya giderken gördükleri, apartmanın önünde dolaşan sevimsiz adam Rüya'yı yeterince ürkütmüştü zaten. Pencereden baktıklarında adamı görebiliyorlardı. Samira, Rüya'ya Çevi'nin kim olduğundan ve nerelere gideceklerinden bahsetmişti.

İkisinin de gözleri duvardaki saatteydi. Akrep ve yelkovan 12'nin üstüne gelir gelmez oda ışıkla doldu. Sadece pencereden değil, tavandan ve duvarlardan da ışık akıyordu, her yer bembeyazdı. Samira bu durumla daha önce de karşılaştığı için sakin görünüyordu. Rüya ise şaşkındı. Bir anda ikisinin de başı döndü. Ne oluyor demeye kalmadan ayakları yerden ke-

sildi. Işıkla birlikte yükseldiler, yükseldiler. Bir müddet sonra küçük uzay gemisindeydiler. Çevi, daire şeklindeki geminin ön kısmında bulunan ve şekil itibarıyla dışçı koltuğuna benzeyen bir yerde oturuyordu. Samira onu görünce gülümsedi ve hemen arkasındaki diğer koltuğa geçti, Rüya'ya da yanına oturmasını işaret etti.

Rüya zannettiğinin aksine Çevi'den hiç korkmamıştı. Garipsememişti de bu gri tenli, siyah gözlü, ince varlığı. Kim bilir belki de o küçük gemide korkuyu, endişeyi alıp sükûnete dönüştüren bir sistem vardı. Gemi hızla yükseldi ve ses çıkarmadan ilerledi. Sarsıntı hissetmediler. Geminin sadeliği Rüya'yı şaşırtmıştı. İzlediği bilimkurgu filmlerindeki uzay araçlarına hiç benzemiyordu. Ne bilgisayar ne tuşlar ne de karmaşık cihazlar vardı araçta. Çevi, uzun ellerini koltuğun iki yanındaki boşluklara sokmuştu sadece. Belki de gemiyi salt düşünce gücüyle yönlendiriyordu. Araçta onun düşünce dalgalarını ve verdiği komutları algılayan bir sistem bulunması kuvvetle muhtemeldi.

Kısa süre sonra zaten beyaz olan gemi her yandan yayılan ışığın içinde görünmez oldu ve Rüya ile Samira bir anda kendilerini Boğaz sırtlarındaki Aşıyan Mezarlığı'nda buldu. Çevi de birkaç metre ötelerinde onları izliyordu. Çevi'nin parmağıyla işaret ettiği mezara doğru yürürlerken üstlerinde bulut gibi süzülen uzay aracının altından yayılan ışık onları takip etti. Etraf sessizdi, sadece baykuşların uğursuz bağırışları duyuluyordu. Mezara geldiklerinde Çevi de yanlarında belirdi ve sağ elinin uzun işaret parmağını kabrin sol üst köşesine değdirdi. Samira hemen işe girişti. O, küreğe doldurduğu toprakları bir yana yığarken Rüya sessizce bekliyordu. Çok geçmeden aradıklarını buldular. Samira sıkı tutmasını, asla açmaya çalışmamasını hatırlatarak ahşap kutuyu Rüya'ya teslim etti ve çıkardığı toprakları yerine koyup mezarı düzeltti. Artık gitmeye hazırdılar.

Beyaz ışık, onları çocuğunu kucaklayan bir baba gibi alıp yukarı kaldırdığında yaşadıkları olağanüstü ânin tadını çıkar-

dılar. Bir süre sonra yine gemideydiler. Bulutların üstünde süzöldüler, süzöldüler.

Gemi durduğunda müzenin üstüne gelmişlerdi. Araç beyaz ışıkla dolduktan saniyeler sonra kendilerini olmaları gereken yerde, iki yanında Bizans Sarayı Boukoleon'dan çıkarılan birer aslan heykelinin durduğu merdivenlerin başında buldular. Üçü yan yana basamakları çıktılar. İki insanın arasında hayalet gibi dalgalanan Çevi'nin kocaman, siyah gözleri Samira'nın üstündeydi. Ona zarar gelmesine izin vermezdi, ama yine de endişelenmekten kendini alamıyordu. Şeytanların gezegenine gidip onlarla karşı karşıya gelmek, ne kadar güçlü olursa olsun hiçbir insan için kolay bir deneyim değildi.

Kapının tam önüne geldiklerinde, Çevi düşünce gücüyle konuştu ve Samira'ya ahşap kutuyu açmasını söyledi. Medusa kabartmasının altında bulunan, kıvrılmış bir yılan biçimindeki yıldız sistemi haritasına anahtarı değdirmesi kapının açılması için yeterliydi. Akabinde şeytani cinler salonu doldurmadan önce kapıdan geçmeleri gerekecekti. İlk olarak Çevi geçecekti kapıdan, sonra da Samira ile Rüya.

Kutu kolaylıkla açıldı. Altın rengi nesne şeffaf korumasının içinde kullanılmayı bekliyordu. Samira, anahtarı mahfazasından çıkarıp yıldız haritasına dokundurduğunda kapı gözden kayboldu. Önlerinde onları yutmaya hazırlanan bir girdap oluşmuştu. Çevi korkusuzca girdaba daldı. Ardından Samira, sonra da Rüya... Birkaç saniye boyunca hava akımının ortasında sürüklendikten sonra kendilerini uzay boşluğunda buldular. Hızları o kadar yüksekti ki arasından geçtikleri yıldızlar biçimlerini kaybedip kesik çizgilere dönüşüyordu.

Kapının diğer tarafına, dünyadan yüzlerce ışık yılı uzaklıktaki kasvetli gezegene ulaştıklarında başları dönüyordu. Çevi sendeleyerek Samira'yı omuzlarından kavradı. Yüzünün yarısını kaplayan göz bebedeksiz siyahlık, yüzlerce yıldır tanıdığı bir ruha, Samira'nın gerçek varlığına duyduğu sevginin ışığıyla parlıyordu. Önce önündeki zorluklara katlanabilmesi için Sa-

mira'ya güç ve enerji verdi, sonra da anahtarı aldı ondan. Böylesine ağır bir yükü bu lanetli gezegende tek başına taşımasına izin veremezdi.

Rüya, farklı dünyalardan iki varlık arasında dolanan ve yoğunlaştıkça ışığa dönüşen enerji akımını şaşkınlıkla izlerken Samira'yla Çevî'nin kadim zamanlardan beri birbirlerini tanıdıklarını hissetti. Gözle görünecek kadar yoğun bir sevgi ışığı ancak yüz yıllara dayanan kalp ve ruh birlikteliğiyle oluşabilirdi. Samira, onu saran sevgi ve koruma kalkanını hayatında ilk defa tüm varlığıyla hissediyordu. Yakınlardan yükselen çığlıkla sarsıldıklarında duygusal anların da sonu gelmiş oldu. Oraya önemli bir görev için geldiklerini hatırladılar ve hızla sesin peşine takıldılar.

Etraf insana tekinsizlik hissi veren derin bir sessizlikle kaplıydı. Gezegenin toprağı büyük bir yangından çıkmış gibi simsiyahtı. Biçimsiz ve sivri kayaların üstünden dumanlar tütüyor ve hava tarif edilemeyecek kadar kötü kokuyordu. Belli ki ne ağaç ne de bitki yetişiyordu bu gezegende. Gökyüzünde kapkara üç uydu ve iki kırmızı güneş, bunların altında ise göz alabildiğine uzanan bir arazi vardı. Görüş açısı çok dar olduğundan on metreden ötesini algılayabilmek mümkün değildi. Ancak dumanlar tepeye kadar yükselmeyip havanın belli bir yerinde asılı kaldığı için uydular ve güneşler daha net görülüyordu.

Yaklaştıkça Uzay'ın cümlelerini duymaya başladılar. Genç kadın, "Vermeyeceğim. Bunu size vermeyeceğim!" diye bağııyordu. Çevî durdu ve dikkatini toplayarak Uzay'ın konumunu tespit etti. Sağa dönüp biraz ilerlediklerinde Uzay'ı gördüler. Bir kayanın dibine çökmüştü, çevresi gri bir duman tabakasıyla kaplıydı ve tepesine üşüşen korkutucu gölgelerden korunmaya çalışıyordu. Şeytani gezegende yaşayan varlıkların suretindeki gölgeler, akla hayale gelmeyecek çirkinlikteydi. Geniş ağızlarından çıkan çatallı dilleriyle kızın yüzüne dokunuyorlar, pençe şeklindeki elleri ve uzun kuyruklarıyla havada

şekiller çiziyorlardı. Boyları ortalama insan boyundaydı, ayakları ise büyüktü ve yukarıya doğru kavis yapan tırnakları vardı.

Rüya, “Dayan Uzay, geldik!” diye bağııp ablasına koştu. Kayalardan yükselen kükürt kokulu dumanların yarattığı sis tabakasının içinden gölgeleriyle bile terör yaratan korkunç varlıklardan biri her an fırlayabilirdi. İnsanın bu ortamda tehlikelerden korunması neredeyse imkânsızdı. Ancak her şeyden çok sevdiği ablasını kurtarma arzusu Rüya’nın korkusunu yok etmişti. Çevi de kızın yanındaydı. Samira biraz arkada kalmıştı. Rüya korkunç gölgeleri elinin tersiyle itip Uzay’a sarıldığında olağanüstü bir ışık doğdu. Bu, öyle parlak bir ışıktı ki gölgeleri yutuyordu. Çevi’nin kocaman, siyah gözleri yine parladı ve Samira’ya dönüp “Sevgi şeytanlara karşı kullanacağımız en güçlü silah,” dedi. “O yüzden Rüya’nın bizimle buraya gelmesine karşı çıkmadım. Aksi takdirde dünyada kalmasını isterdim. Çünkü burası onun için çok ama çok tehlikeli. Ancak sevgi var, ablasına duyduğu sevginin büyüklüğü onları şeytanların karşısında görünmez kılacak. Bir de bizim sevgimiz, dostluğumuz var. Hadi gel, Uzay’ı ve anahtarı alıp buradan gidelim.”

Dördü bir araya geldiğinde gölgeler tamamen silindi ve üç kadın el ele tutuşup Çevi’nin rehberliğinde kapıya doğru ilerledi. Bu arada Uzay’ın sağ yumruğu hâlâ sıkılıydı. Babasının bu nesne için öldürüldüğünü bir şekilde biliyor ve en çok da onun için canı pahasına koruyordu onu.

Şeytanların onları kolay kolay bırakmayacağı, yer şiddetle sarsıldığında ve zeminde açılan çatlaklardan pis kokulu dumanlar tütmeye başladığında belli oldu. Göz gözü görmüyordu ve sarsıntı gittikçe güçleniyordu, öyle ki ne ileriye ne de geriye gidebiliyorlardı. Çevi yarı saydam olduğundan şeytanların bu oyunu onu etkilemiyordu, ama diğerleri için gecikmeden bir şeyler yapması gerekiyordu.

“Onlara yüreklerindeki sevgiye odaklanmalarını söyle,” dedi Samira’ya. Bunu denediler ve sarsıntının şiddeti azalır

gibi oldu, ama zordu hem de çok zordu. Sonunda Çevi, onu çok zorlayacak bir yola başvurdu. Üç kadını sahip olduğu düşünce gücüyle yerden birkaç santim kaldırıp boşlukta sürüklemeye başladı. Bu şekilde kimse zarar görmeden kapıya ulaşacaklarını umuyordu. İlerlediler, ilerlediler... Medusa'nın kesik başını ve saçlarının olması gereken yerde hâlâ oynayan yılanları seçebilecekleri kadar yaklaştılar. Samira bu alanı daha önceden hissettiği ve gördüğü için şaşırmamıştı, ama Rüya dehşete düştü.

Hedeflerine ulaşmalarına birkaç adım kalmışken arkalarından gelen soğuk, metalik sesle irkildiler. Akabinde yakıcı bir dumanla sarıldıklarını hissettiler. Büyük bir güç onları arkalarına dönmeye zorluyordu. Çevi hariç hiçbiri karşı koyamadı bu güce. Ancak o da ne Samira'yı ne de Rüya'yla Uzay'ı daha fazla havada tutabildi. Çok yorulmuştu, enerjisi tükenmek üzereydi. Ayakları sarsılan zeminle buluşan kadınlar, sesin sahibini görünce delireceklerini zannettiler. Kıpırmızı gözleri, devasa pençeleri, perde gibi geniş kanatları ve kalın bir kuyruğu olan, insan gibi iki ayak üstünde duran, teni süt beyazı renginde dev bir kertenkele vardı karşılarında.

"Onları alıp götüremezsiniz. Bana vereceksiniz, bana vereceksiniz!" diyordu.

Çevi'nin, "Sevmeyi hatırlasınlar," cümlesi ise Samira'nın zihninde yankılanıyordu.

Dostunun sözünü onlara aktarırken Samira can havliyle öyle bir bağırdı ki sesi kara toprağa, kalın sis tabakasına, kapıya, Medusa'nın kesik başına balyoz gibi indi. Bu arada şeytanlar gezegenindeki en korkunç ve tehlikeli şeytan olan beyaz kertenkele hem kadınların hem de Çevi'nin aklını çelmeye çalışıyordu.

"Yapmayın. Böyle zor savaşımlara girmeyin, dostlarım. Siz de bize katılın ki derdiniz kalmasın. Sizin için çok güzel planlarım var. Altınlar, değerli taşlar, güç vereceğim size. Herkes sizden korkacak, itaat edecek. Verin şu anahtarları bana, başka

yardımda bulunmasanız da olur. Kendinizi daha fazla yormayın.”

Beyaz kertenkelenin her kelimesi kara büyü'nün sersemletici etkisine sahipti. Ona direnmek öyle zordu ki... Çevi, Samira'nın elini tutup karanlığı sevgiyle boğmak için harekete geçti. Kardeşler de aynısı yaptılar. Sevginin kutsal ışığı etrafa yayıldığında beyaz kertenkele çok sinirlendi. Ağzını açıp sağa sola ateşler püskürttü. Sonra da gölgeleriyle Uzay'ın direncini kırmaya çalışan, fakat bu konuda başarılı olamayan diğer dev kertenkeleleri yanına çağırdı. Onların derisi yeşildi ve kanatları beyaz kertenkelenin kanatlarından daha küçüktü. Kötülük dört koldan saldırıyordu. Çevi ise tüm gücüyle kapıya ulaşmaya çalışıyordu. Karanlık saldırdıkça onlar sevgilerini beslediler. Başka şansları yoktu. Karşılarındaki varlıklar öyle kötüydü ki güzel duygular onları hasta ediyordu.

Karanlık ordu kalabalıklaştıkça sevgi kalkanında çatlaklar oluştu. Çevi ve kadınlar dayanma güçlerinin sınırındaydılar. Tam umutsuzluğa kapılmaya başladıklarında arkalarında, “Lanet olası sürüngenler, bana yaptıklarınızı onlara da yapamayacaksınız,” diyen bir ses duydular. Şeytanlar sustu, hepsi hayretle yıldız kapısının girişine bakıyordu. Kadınlar arkalarına döndüler ve gördükleri karşısında nefesleri kesildi. Medusa'nın hayaleti silahlarını kuşanmıştı ve gözlerinde kadim acıların olgunlaştırdığı, güçlendirdiği bir kadının kararlı bakışları vardı. Işıktan oluşan Medusa hayaleti, Çevi'yle kadınların önüne geçip şeytanlara meydan okudu.

“Sizin zayıf noktanızı biliyorum, şeytanlar. Sevginin var olduğu yerlerde yaşayamazsınız siz. Hükmünüz karanlıkta geçer. Bu dört varlığın sevgisi uyuyan ruhumu uyandırdı. Binlerce yıldır ilk defa ışığı hissettim. Artık burada ne beni ne bu sevgi dolu varlıkları ne de anahtarları tutabilirsiniz.”

Medusa bunları söyledi ve avuçlarından yayılan nuru şeytanların üstüne gönderdi. Bir yandan da Çevi ile kadınlara sesleniyordu: “Siz, üç dünyalı kadın ve Orion'lu adam, gidin bu-

radan. Ben tutuyorum onları. Binlerce yıldır uyuyan ışığının koruyucu duvarını kolay kolay aşamazlar. Anahtarları alın ve yok edin.”

Samira, “Nasıl? Nasıl yok edeceğiz?” diye sordu.

“Orion’lu Çevi bunu bilir. Hadi gidin.”

Kadınların onun için üzüldüğünü hisseden Medusa, “Benim için üzülmeysin. Ben öleli çok oldu. Artık sadece ışığım ve uyandım. Onlar ışığı geçemez. Siz gidinceye, anahtarlar yok edilinceye kadar burada nöbet tutacağım, sonra da öfkemi bu şeytani gezegenin kara toprağına gömüp sonsuzluğa uçacağım,” dedi.

Çevi, anahtarı değdirir değdirmez kapı açıldı ve dördü birden girdaba dalıp birkaç saniye içinde karşı tarafa geçti. Müze- de güzel bir sürprizle karşılaştılar. Çevi gibi Orion Galaksisi’nden gelen ve tıpa tıp ona benzeyen gri tenli, uzun boylu, siyah ve iri gözlü onlarca varlık, beyaz bir ışık kümesinin içinde onları bekliyordu. Işık, anahtarın varlığını hisseden kötü cinleri dışarıda tutuyordu. Samira, Rüya ve Uzay kocaman, simsiyah gözlerinden sevgi enerjisi yayılan varlıkları ve etrafı saran ışığı huşu içinde izlerken Çevi iki anahtarı da alıp türdeşlerinin yanına gitti. Maddeyi enerjiye dönüştürebilecek donanıma sahip olan varlıklar, ellerinden yayılan ve göze mavi bir ışık sütunu olarak görülen enerjileriyle nesneleri önce atomlarına, sonra atomdan da küçük mikro parçacıklara ayırıp bir daha birleşemeyecek hale getirdiler. Kötülüğün anahtarları müzenin havasında erimiş ve şeytanların İstanbul’daki boyut kapılarını açmasının önüne geçilmişti. Kent güvendeydi.

Rüya gözyaşları içinde, “Seninle gurur duyuyorum, Uzay,” dedi. “Yirmi saate yakın o cehennemde tek başına kalıp canavarlara direndin. Anahtarı onlara vermedin.”

Uzay şaşırılmıştı.

“Yirmi saat mi? Nasıl olur. En fazla 10 dakika kalmışımdır orada.”

Biraz düşününce anladılar ki dünyada ve kötülerin karanlık gezegeninde zaman farklı akıyordu.

Çevi, müzeden ayrılmadan önce Medusa Kapısı'nı bir daha açılmamak üzere mühürledi. Anahtarlar yok olmuştu olmasına, ama yine de tedbiri elden bırakmamak gerekirdi. Diğer uzaylılar Kariye Müzesi'ndeki ikinci kapıyı mühürlemek üzere araçlarına çekildikten sonra gitme sırası Çevi'yle kadınlara gelmişti. Uzay aracından yayılan ışığa doğru yürürken hepsi de gayriihtiyari dönüp Medusa'ya baktı. Kurtuluşlarını büyük oranda ona borçlu olduklarını biliyorlardı.

Uzay, Samira ve Rüya eve döndüklerinde vakit sabaha karşıydı, ama hava hâlâ karanlıktı. Pencerenin önünde oturup Çevi'nin aracını izlediler. Uzay gemisi dakikalarca havada durup ışıklarıyla onları selamladı.

Sonra da yan yana güneşin doğuşunu beklediler. Yeni gün umutla, sevgiyle, kardeşliğin ve dostluğun gücüyle başlıyordu.

Samira bir yandan kahvesini yudumluyor bir yandan da cennemi gezegende yaşadıklarıyla ve Medusa'nın kahramanlığıyla ilgili yeni tablosuna memnuniyetle bakıyordu. Yıldız kapısından geçip şeytani varlıklarla savaşmalarının ve onları sevginin gücüyle yenmelerinin üstünden aylar geçmişti. O günün ve gecenin anısı Samira'nın aklında öyle baskındı ki resim yapmaya oturduğunda Medusa'yı, karanlık toprakları ve gözleri kırmızı ışıklar saçan dev kertenkeleleri çizmişti. Tabloda bir de Çevi'yi simgeleyen, kötülerin aşamadığı parlak ışık demeti vardı. Medusa ise dar alanda sıkışan kötülüğe kafasındaki yılanlarla birlikte savaş açmıştı.

Samira, "Tablo güzel oldu," diye fısıldadı. Mutluydu.

O zorlu görevin ardından Çevi onu defalarca ziyaret etmişti. Aralarındaki bağın gücü hakkında konuşmalar da beyaz kertenkeleyi yenmelerinde bu bağın ve sevginin büyük etkisi olduğunu biliyorlardı. O geceden sonra, kötülüğe karşı birlikte savaşmaya yemin etmişlerdi. Kötülerin vazgeçmeyeceği kesindi. Karanlık, zamanın başlangıcından beri ışığı boğmak

için mücadele ediyordu ve edecekti. Samira o güzel bahar sabahında bunları düşünmek istemedi. Dışarıya çıkıp yürüyüş yapmayı ve güneşin tadını çıkarmayı planlıyordu. Eğer tablodaki kırmızı gözlerin trafik ışıkları gibi yandığını görmeseydi tam da böyle yapacaktı. Yanıldığını, daha doğrusu gözlerinin onu yanılttığını düşündü, ta ki tuvalden sızan siyah duman, pençe şeklini alıp omuzunu kavrayıncaya kadar...

Dehşete düşen, çılgınlığın eşiğine gelen Samira, zihninin ve sesinin tüm gücüyle koruyucusuna seslendi: “Yardım et Çevi. Şeytanlar geri döndü. Neredesin?”

Mart 2019 / İstanbul

BİYOĞRAFİLER

Gökcan Şahin

1988'de Sivas'ta doğdu. Yıldız Teknik Üniversitesi Elektronik ve Haberleşme Mühendisliği bölümünden mezun oldu ve iş hayatına 2013'te özel bir bankada Sistem Uzmanı olarak başladı. Her ne kadar sayısal ağırlıklı bir eğitim almış olsa da fen bilimlerinin yanı sıra edebiyat, tarih ve felsefeye de ilgi duydu. Bilimkurgu, fantastik kurgu, korku, gerilim türlerinde yazdığı pek çok öyküsü Kayıp Rıhtım, Gölge e-Dergi, Bilimkurgu Kulübü ve Yabani

Dergi başta olmak üzere çeşitli sanal veya basılı ortamlarda yayımlandı. 2014 Gio Ödülleri'nde "Metal Fareler Kenti" adlı bilimkurgu hikâyesi ile Başarı Ödülü kazandı.

Katkıda Bulunduğu Eserler:

Düşlerin İzinde (Esen Kitap - 2015)

Yüksek Doz Gelecek (Altın Kitaplar - 2017)

Yeryüzü Müzesi (İthaki Yayınları - 2018)

Mehmet Berk Yaltırık

19 Temmuz 1987'de doğdu. 2010'da Trakya Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Tarih bölümünden mezun oldu. Çeşitli internet sitesi ve fanzinlerde, araştırma yazıları ve hikâyeleri yayımlandı. 2013'te FABİSAD'ın düzenlediği GİO Hikâye yarışmasında "Öykü Başarı Ödülü" ve Türkiye Bilişim Derneği'nin düzenlediği "TBD Bilimkurgu Öykü Yarışması"nda mansiyon kazandı. 2017'de Yedikuleli Mansur romanıyla GİO

Roman Ödülleri'nde dereceye girerek "Başarı Ödülü" aldı. "Son Gulyabani'nin Yeri" adlı blogunda öykülerini paylaşmaya devam ediyor.

Yazarın Eserleri

Yedikuleli Mansur, İthaki Yayınları / *Istrancalı Abdülharis Paşa*, İthaki Yayınları / *Gölgeli Öyküler*, Yenisey Kitap / *Anadolu Korku Öyküleri 2* (Antoloji) / *"Mezardan Gelen"*, 7 Bilgi Yayınevi / *Gio Ödülleri 2013 Seçilmiş Öyküler* (Antoloji)/*Kumarcı Bahattin*- İthaki Yayınları/ *Güçoburlar* (Antoloji)/*"Güçobur"*, Doğan Kitap /*Aşkın Karanlık Yüzü* (Antoloji)/ *"Ak Yılan"*, İthaki Yayınları / *Anadolu Korku Öyküleri 3-Yılgayak* (Antoloji) *"Cazı Nene"*, Bilgi Yayınevi / *Karanlık Yılbaşı Öyküleri-Aralıktan Sızan Karanlık* (Antoloji)/ *"Definenin Tılsımı"*, Bilgi Yayınevi / *İstanbul 2099* (Antoloji)/ *"Bozkıresk"*, Doğan Kitap/ *"Sabahçı Hasan'ın Gece Düşleri"* (Çizgi roman Hikâyesi), *Seyfettin Efendi ve Esrarengiz Hikâyeleri Şehir, Vakıf ve Sosyal Hayat*, -*"Eski İstanbul Kabadayısı Figürü ve Bir Şehrin Yaşadığı Değişimler"*, Mahya Yayınları, *Türk Kültüründe Vampirler-Oburlar, Yal mavuzlar ve Diğerleri* (Seçkin Sarkpaya ile), Karakum Yayıncılık. Çizgi Roman Kitabı, *"Bir Kabadayının Anatomisi: Ustura Kemal"*, Kitabevi Yayınları

Uğur Kılınç

Uşak'ta doğdu. Lisans öğrenimini Kocaeli Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo, Televizyon ve Sinema bölümünde tamamladıktan sonra aynı üniversitenin Sosyal Bilimler Enstitüsü Radyo, Televizyon ve Sinema Anabilim Dalı'nda Yüksek Lisans öğrenimine başladı.

“Kültürel Bir Değer Olarak Müzik ve Müziğin Mitoloji İle Olan İlişkisi: Amon Amarth Grubuna Göstergebilimsel Bir Yaklaşım” başlıklı tezi ile yüksek lisansını tamamlayan yazar, 2016

yılında Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Sinema bölümünde doktora öğrenimine başladı. Kendisi aynı zamanda Ondokuz Mayıs Üniversitesi'nde Araştırma Görevlisi olarak çalışmalarını yürütmektedir. Akademik çalışmalarını sinema, edebiyat ve mitoloji alanlarında yoğunlaştıran Uğur Kılınç'ın bu konular üzerine ulusal ve uluslararası yayınları bulunmaktadır. Yazarın öyküleri ve inceleme yazıları ise Lemur Dergi, Komplike Dergi ve Bozuk Dergi'de yayımlanmıştır.

Yazarın Eserleri

Nebel Şatosu ve Diğer Öyküler (2015, Gece Kitaplığı) / Öykü Kitabı

Oegtar'ın Felaketi (2016, Gece Kitaplığı) / Roman

Karanlık Yılbaşı Öyküleri (2017, Bilgi Yayınevi) /

Derlemede “Çörten” Öyküsü

Mitolojinin Müziği (2019, Karakum Yayınevi) / Bilimsel Kitap

Hayalet Müzik (2019, Artemis Yayınları) / Derlemede

“İstanbul'un Cadıları” Öyküsü

Funda Özlem Şeran

İstanbul'da doğdu. Lisans ve yüksek lisans eğitimini Marmara Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde tamamladı. Korku, fantastik kurgu ve bilimkurgu türünde yazdığı öykülerle Türkiye Bilişim Derneği, Türk Fantazya Birliği ve Xasiorok Ölümsüz Öykü Kulübü yarışmalarından ödüller aldı. Hem çocuklar, hem de yetişkinler için eserler üretiyor.

Yazarın Eserleri

Anne-Kız Diyalogları (Burcu İkizer ile), *Baba-Kız Diyalogları*; Lamia Yayınları, *Öğrenciliğin Kitabını Yazdık, Üstelik Kopya Da Çekmedik*; Hiper Kitap Başlık Yayın Grubu (Dokuz yazarın katılımıyla ve aynı zamanda editörü olarak). *Ecel* (fantastik kurgu- yetişkin roman); İthaki Yayınları. *Derslerle Başım Dertte* (6 kitaplık çocuk edebiyatı serisi); Final Kültür Sanat Yayınları, *Gürültücüler* (bilimkurgu çocuk romanı), *Korkak Burçak* (çocuk korku romanı) *Düğün Alayı* (çocuk romanı), *Korkusuz Köyün Korkuluğu* (fantastik çocuk romanı); Altın Kitaplar. Ayrıca *Dünyalılar* isimli TBD ödüllü bilimkurgu öyküleri derlemesinde (İletişim Yayınları), *Anadolu Korku Öyküleri -3: YILGAYAK'ta*, *Karanlık Yılbaşı Öyküleri'nde*, *Karanlıktaki Kadınlar'da* (Bilgi Yayınevi), *Hayalet Müzik'te* (Artemis Yayınları), *Yeryüzü Müzesi* isimli bilimkurgu seçkisinde (İthaki Yayınları) öyküleri ve *Yüksek Doz Gelecek* isimli 5 yazarlı bilimkurgu kitabında "Phobos" adlı kısa romanı yer aldı (Altın Kitaplar).

Nurgül Çelebi

Aslen Mardinli olan Nurgül Çelebi, 1985 yılında İstanbul'da dünyaya geldi. Kürtçe, Süryanice ve İbranice dillerini bilen yazar Mardin Artuklu Üniversitesi Süryani Dili ve Kültürü Anabilim Dalı'nda Yüksek Lisans eğitimini Süryânîler'de Güneş ve Ay Sembolizmi isimli tez ile tamamladı. Kısa bir dönem Londra SOAS Üniversitesi'nde misafir öğrenci olarak bulunan yazar, halen Ankara Üniversitesi Dinler Tarihi Anabilim Dalı'n-

da doktora eğitimini sürdürmekte. Şu an doktora tez araştırması nedeniyle Westfälische Wilhelms-Universität Münster'de bulunan yazar, masal diyarı İstanbul'dan çok uzaklarda olmasına rağmen karanlığın fısıltısını duymaya ve Dark İstanbul için yazmaya devam etmektedir.

Edebiyat hayatında ilk ödülünü 2000 yılında Onur Güvener Öykü Yazma Yarışması'nda aldı. Yazarımız aynı zamanda Dark İstanbul Kitap Bölümü Yayın Kurulu'nda görev almaktadır.

Yazarın Eserleri

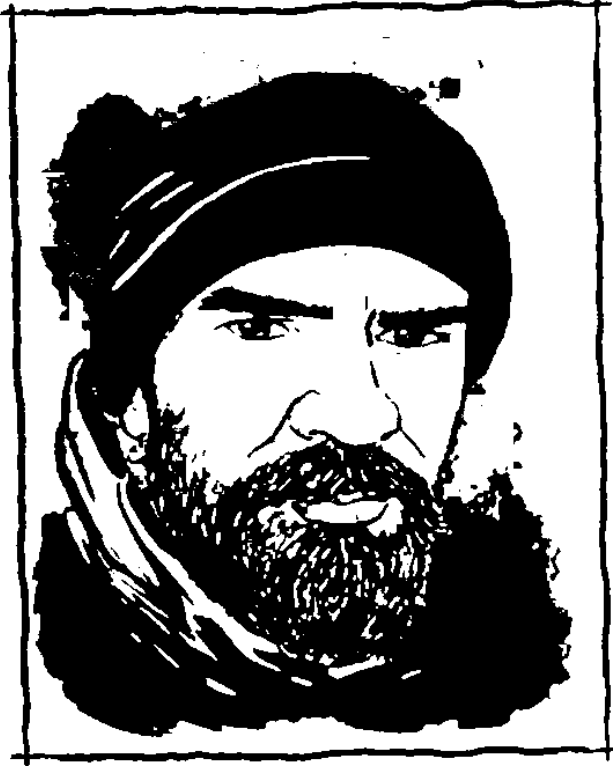
Yarına Dokunmak, 2012 Müptela Yayınları (2 baskı)

Aşka Dokunmak, 2013 Müptela Yayınları 2013

Karanlıktaki Kadınlar/ Sofîâ'nın Dönüşümü, 2018 Bilgi Yayınevi

Hayalet Müzik / Ölüm Müzikali, 2019 Artemis Yayınları

Serhat Filiz

Ressam, yazar, çizer, müzisyen. 1976 yılında Bandırma'da doğdu. İlk, orta ve lise eğitimini Bandırma'da tamamladı.

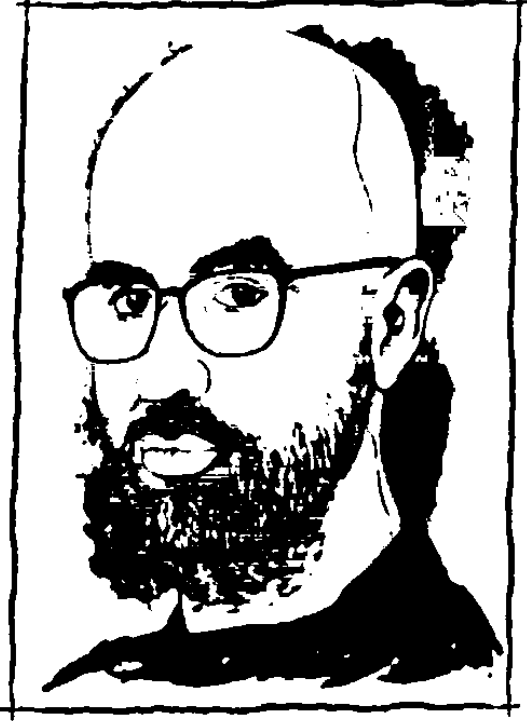
Önce Güzel Sanatlar Ana bilim dalı, Resim eğitimini, sonra Tarih bölümünü bitirdi. Bir süre öğretmenlik yaptı. Reklam ajanslarında sanat yönetmenliği yaptı. *Sabah* gazetesinin çocuk dergilerini çizdi, tasarladı. *Hürriyet* gazetesinde karikatürler çizdi. Çeşitli yayınevleri için kitap kapakları, sinema dünyası için film afişleri çizdi. 1999 yılından beri çocuklar

için kitaplar, masa üstü oyunları yazıyor, çiziyor. Yayımlanmış iki çocuk romanı, üç çizgi roman kitabı vardır. Bunların yanı sıra yüzlerce kitap içi resimledi. Kendi yazıp çizdiği de yüzden fazla çocuk kitabı var.

Helen grubuyla beraber *blues* çalıp söylüyor. Üniversiteler ve özel okullarda *workshop*'lar düzenliyor. Çocuk edebiyatı ve fantastik/korku edebiyatı alanlarında çalışmaları da devam ediyor.

Birkaç sene önce İstanbul'a veda edip, Ege'de bir köye yerleşti. Evli ve Güneş adında bir kızı var.

Samir Hamzaogulları

Senaryo Yazarı Samir Hamzaogulları, 1990 yılında Kadıköy'de dünyaya geldi. İlkokul eğitimini Pendik'te, ortaokul ve lise eğitimini ise Lüleburgaz'da tamamladı.

Uludağ Üniversitesi Ekonometri bölümünden mezun olduktan sonra İstanbul Üniversitesi Radyo Televizyon ve Sinema Bölümü'nü kazandı.

Üniversite yıllarında sinemaya merak salan Samir Hamzaogulları, İspanya ve Uzakdoğu sinemasından etkilenerek film senaryoları yazmaya başladı.

Bir spor sitesinde yazarlık yapmanın yanı sıra senaryo çalışmalarını sürdürmektedir.

Senaryolar

93 Gizem, Romantik- Komedi
Nerfoziş Gizem, Psikolojik- Gerilim
Abartıman Absürd, Gerilim
Koma Gizem- Bilim Kurgu
Kimera Gizem, Psikolojik-Gerilim

Özlem Ertan

Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Protohistorya ve Önasya Arkeolojisi bölümünden mezun oldu. *Âşık Kadınlar Denizhanesi* ve *Benim Güzel Ölülerim* adlı romanlarıyla olumlu eleştiriler aldı.

Korku, bilimkurgu ve fantazy türlerindeki öyküleri *Gölge*, *Yabani* ve *Lemur* gibi dergilerde yayımlandı. *Olimpos Öyküleri*, *Aşkın Karanlık Yüzü*, *Karanlık Yılbaşı Öyküleri* ve *Karanlıktaki Kadınlar* adlı öykü derlemelerine öyküleriyle katıldı. Müzik temalı korku öykülerinden oluşan *Hayalet Müzik* derlemesinde hem

konsept yaratıcısı ve proje yönetmeni hem de yazar olarak bulundu.

Aynı zamanda gazeteci ve müzik yazarıdır. 2007'de Ağos'ta başladığı gazetecilik hayatına *Taraf* gazetesinde devam etti. 2010-2016 arasında "Operatik" ve "Hayalhane" adlı köşelerinde opera ve klasik müzik yazıları, *K Dergi*'de ise yazarlar ve bestecilerle ilgili denemeler kaleme aldı. Ayrıca gazetelerin kent ve kültür-sanat eklerinde editörlük, yazı işleri müdürlüğü yaptı. Şu an *Evrensel* gazetesi ile *The Voice of Travel* dergisi başta olmak üzere çeşitli basın organlarında klasik müzik, opera ve edebiyatla ilgili yazılar yazıyor, söyleşiler yapıyor. Yazarımız aynı zamanda *Dark İstanbul* Yayın Kurulu'nda görev almaktadır.

Yazarın Eserleri

Olimpos Öyküleri (Öykü), Yitik Ülke Yayınları, Eylül 2010

Âşık Kadınlar Denizhanesi (Roman), Müptela Yayınları, Ocak 2015

Aşkın Karanlık Yüzü (Öykü), İthaki Yayınları, Şubat 2017

Benim Güzel Ölülerim (Roman), İthaki Yayınları, Mayıs 2017

Karanlık Yılbaşı Öyküleri (Öykü), Bilgi Yayınevi, Aralık 2017

Karanlıktaki Kadınlar (Öykü), Bilgi Yayınevi, Mart 2018

Hayalet Müzik (Öykü), Artemis Yayınları, Kasım 2019

Aşkın Zengin Akkuş

Anadolu Üniversitesi İktisat Fakültesi İktisat Bölümü ve Açık Öğretim Fakültesi Felsefe Bölümü mezunu olan yazar, iş hayatına bankacılıkla başlayıp özel bir şirketin işletme müdürlüğünü üstlenerek sürdürdü. Bu görev sonrasında, uzun yıllar çalıştığı bir firmanın finans bölümünde yöneticilik yapan Akkuş, bir dönem Risk Yönetim Danışmanlığı yaparak profesyonel iş hayatına devam etti.

Şu sıralar kendini tamamen edebiyata adanarak yeni kitaplar ve projeler üzerinde çalışan yazarımız aynı zamanda Dark İstanbul Kitap Bölümü'nün Yayın Kurulu'nda olup Genel Yayın Yönetmenliği görevini sürdürmektedir.

Yazarın Eserleri

"Mış" Gibi Yaşamak, 2012 (Truva Yayınevi)

Zifiri Aydınlık, 2014 (Parafiks Yayınevi)

Karanlıktaki Kadınlar / Bakireler Mabedi, 2018
(Bilgi Yayınevi)

Hayalet Müzik / Sandima, 2019 (Artemis Yayınları)